biblioteca
rao

CLIVE CUSSLER

ȘI DIRK CUSSLER

IMPERIUL CELTIC

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUSSLER, CLIVE
Imperiul celtic / Clive Cussler și Dirk Cussler. - București: RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-544-9

I. Cussler, Dirk

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.l, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLIVE CUSSLER ȘI DIRK CUSSLER
Celtic Empire
Copyright © Sandecker, RLLLP, 2019
Ilustrații de Roland Dahlquist
Toate drepturile rezervate

Imperiul celtic
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Elena Arhire prin GRAAL SOFT

ISBN 978-606-006-544-9

DE ACELAȘI AUTOR

seria Dosarele NUMA

Șarpele

Aurul albastru Gheață de foc Orașul pierdut

seria Isaac Beli

Urmărirea

Sabotorul

seria Dirk Pitt

Sahara

Aurul incașilor

Walhalla

Odiseea troiană

Vântul negru

Comoara marelui han

Moarte în Arctica

Zorii Semilunii

Săgeata lui Poseidon

PERSONAJE

1334 î.e.n.

Meritaten Prințesă egipteană, fiica faraonului Akhenaton
Gaythelos Soțul lui Meritaten
Osarseph Profet ajutat de Meritaten
Ahrwn Fratele lui Osarseph

2020
ECHIPA NUMA

Dirk Pitt Director al Agenției Naționale de Activități Subacvatice și Marine (NUMA)
Al Giordino Director de Tehnologie Subacvatică, NUMA
Rudi Gunn Director adjunct, NUMA
Zerri Pochinski Secretara lui Dirk Pitt
Michael Cruz Inginer marin și expert în operațiuni de salvare, NUMA

Dr. Rodney Zeibig Arheolog marin, NUMA

Summer Pitt Director de proiecte speciale la NUMA și fiica lui Dirk Pitt

Dirk Pitt, Jr. Director de proiecte speciale la NUMA și fiul lui Dirk Pitt

Hiram Yaeger Director al Centrului de Resurse Informatice, NUMA

James Sandecker Vicepreședinte al SUA și fost director al NUMA

OFICIALI, POLITICIENI ȘI OAMENI DE AFACERI

Loren Smith-Pitt Soția lui Dirk Pitt și membră a Congresului din statul Colorado

Senatorul Stanton Bradshaw Președinte al Comisiei pentru mediu și lucrări publice din Senat

Evanna McKee CEO al BioRem Global Limited

Audrey McKee Manager de teren la BioRem Global Limited și fiica Evannei McKee

Rachel Asociata Evannei McKee

Ross Agent FBI care o protejează pe Elise Aguilar

Abigail Brown Fost prim-ministru al Australiei

Gavin Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Ainsley Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Irene Agent care lucrează pentru Evanna McKee

Richard Agent care lucrează pentru Evanna McKee

ISTORICI, EXPERȚI ȘI PROFESIONIȘTI DIN DOMENIUL MEDICAL

Elise Aguilar Om de știință din cadrul Agenției pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, filiala El Salvador

Phil Om de știință în cadrul Agenției pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, filiala El Salvador

Rondi Un sătean Salvadorian care îi ajută pe oamenii de știință din SUA

Dr. Stephen Nakamura Epidemiolog, Universitatea din Maryland

Dr. Susan Montgomery Șef al Laboratorului pentru sănătatea mediului, Centrul pentru Controlul Bolilor

Dr. Miles Perkins Om de știință, Laboratorul de cercetare din Inverness

Dr. Harrison Stanley Profesor emerit de egiptologie la Universitatea Cambridge

Riki Sadler Biochimist și arheolog, fiica Evannei McKee

Dr. Frasier McKee Biochimist, soțul decedat al Evannei McKee **Aziz** Agent al Ministerului egiptean pentru antichități

St. Julian Perlmutter Istoric naval și prieten vechi al lui Pitt **Byron** Directorul Laboratorului de cercetare din cadrul
Centrului pentru controlul bolilor

Dr. Eamon Brophy Fost șef al Departamentului de Arheologie din cadrul Universității din Dublin

ALȚII

Manjeet Dhatt Tatăl băiatului bolnav din Mumbai

Pratima Dhatt Mama băiatului bolnav din Mumbai

Ozzie Ackmadan Proprietar al Hanului Abu Simbel
Fratele Thomas Călugăr, mănăstirea franciscană din Killarney **Căpitanul Ron Posey** Căpitan al *Mayweather*
Gauge Ofițer secund al *Mayweather*

PROLOG

ZBOR PESTE NIL

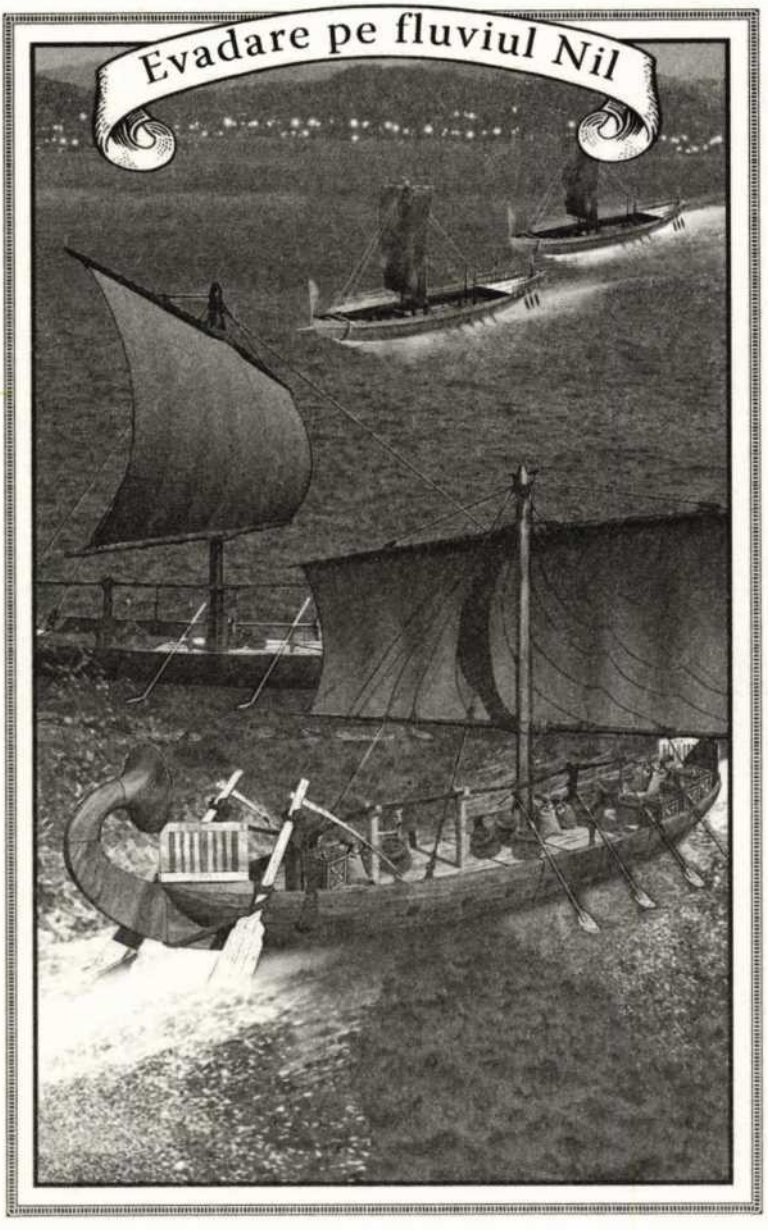
Evadare pe fluviul Nil

MEMPHIS, EGIPT
1334 Î.E.N.

Vaiete de durere pluteau peste oraș ca o arie sumbră. Locuințele din chirpici dădeau pe dinafară de neliniște, în timp ce suferința se învolbura în deșertul nopții. Dar vânturile purtau cu ele mai mult decât strigătele îndoliate. Purtau cu ele mirosul morții.

Un flagel misterios se pogorâse peste ținut, lovind aproape fiecare cămin. Tinerii erau cei mai afectați, dar nu erau singurii. Ghearele morții ajunseseră până la familia regală, prinzându-1 pe Faraonul însuși în strânsoarea lor rece.

Ghemuită în umbrele Templului Atenei, o tânără încerca să blocheze larma și mirosul. Când luna se ivi din spatele unui nor, proiectându-și strălucirea peste întregul peisaj, ea frecă amuleta grea de aur de la piept și ascultă atent orice sunete de mișcare. îi atrase atenția

foșnetul unor tălpi de piele pe piatră și se întoarse către o siluetă care alerga în direcția ei dinspre porticul din fața templului.

Soțul ei, Gaythelos, era înalt, cu părul negru și creț și umerii lăți. Pielea ei era umedă în aerul fierbinte al nopții, în timp ce el o apucă de mână și o ridică în picioare.

- Drumul spre râu este liber, spuse el cu voce joasă.

Ea privi dincolo de el.

- Unde sunt ceilalți?

- Leagă bărcile. Haide, Meritaten, să nu mai zăbovim.

Ea se întoarse spre umbrele din spatele ei și încuviință din cap. Trei bărbați apărură din spatele zidului templului, înarmați cu sulițe și săbii grele *khopesh.* în timp ce Meritaten își urmă soțul, ei ocupară o poziție defensivă în triunghi în jurul ei.

Gaythelos se îndepărtă de intrarea templului și o luă de-a lungul unei străzi laterale, iar ceilalți îl urmară, sandalele lor ridicând praful. în ciuda orei târzii, în cele mai multe case se vedea prin crăpăturile obloanelor licărirea lămpilor cu ulei aprinse. Se mișcau în ritm rapid, păstrând toți tăcerea în timp ce traversau fosta capitală.

Drumul cobora ușor spre malul fluviului, unde rânduri de bărcuțe negustorești erau legate de un doc. Când înaintară de-a lungul țărmului, doi bărbați se iviră din stufăriș. Aveau bărbi lungi și cenușii și erau îmbrăcați în haine ponosite.

Escortele ridicară sulițele și se avântară înainte.

- Gărzi! Opriți-vă! strigă Meritaten.

Oamenii înarmați încremeniră. Ea trecu pe lângă ei și îi întâmpină pe cei doi bărbați.

- Osarseph, Ahrwn, ce căutați aici? De ce nu ați plecat?

Cel mai tânăr dintre cei doi făcu un pas în față. Avea o privire hotărâtă și un chip marcat de intemperii.

- Meritaten, spuse el, nu ne-am putut bucura de libertate fără să-ți mulțumim. Influența ta pe lângă Faraon a fost esențială pentru edict. Sunt trist că ai aflat de moartea lui la Amarna.

- Influența mea e discutabilă, spuse ea. Indiscutabil este că marii preoți ai Faraonului dețin acum controlul asupra țărilor noastre... și au dat vina pe familia regală pentru nenorocirile care au lovit Egiptul.

- Te faci vinovată doar de a avea o inimă deschisă pentru cei asupriți.

Bărbatul scoase o gentuță din piele de capră de la gât și i-o întinse lui Meritaten.

- Tu ne-ai salvat din apele întinate ale Nilului. Cred că a venit momentul să te salvezi și pe tine.

- Spre deosebire de Faraon, voi ați luat aminte la remediul nostru... Lui Gaythelos ar trebui să-i mulțumiți, nu mie. Făcu un semn din cap spre soțul ei. El a știut care este puterea apiumului[I].

Osarseph se întoarse și se înclină în fața bărbatului.

- Vii cu noi? întrebă.

Apoi flutură un braț spre fluviu. Pe malul opus, luminile a o mie de focuri de tabără punctau orizontul.

- Nu, spuse Meritaten. O să ne încredințăm soarta mării.

Bătrânul dădu din cap, apoi îngenunche în fața ei.

- Eu și fratele meu o să păstrăm faptele voastre în inimile noastre. Fie ca tu să trăiești în pace atât cât o să strălucească stelele pe cer.

I Gen de plante înfloritoare care cuprinde peste douăzeci de specii, printe care și țelina, cunoscută încă din Antichitate (n.red.)

- Și voi, Osarseph. Rămas-bun.

Cei doi bărbați urcară pe o plută mică, se împinseră în largul fluviului întunecat și vâsliră spre malul opus.

- Poate că ar trebui să ne alăturăm lor? șopti ea.

- Deșertul nu aduce altceva decât greutăți, dragostea mea, spuse Gaythelos. Pe noi ne așteaptă pământuri mai primitoare. Nu trebuie să mai zăbovim.

înaintară împreună de-a lungul țărmului, îndepărtându-se de vasele andocate în debarcaderul orașului și continuându-și drumul spre trei bărci ascunse în stufărișul din aval. Pe măsură ce se apropiau de acesta, fură întâmpinați de santinele înarmate, care îi conduseră mai apoi la bordul uneia dintre bărci.

Meritaten și Gaythelos se așezară pe o bancă aflată sub catargul solitar, în timp ce barca fu eliberată din locul în care acostase. Membrii echipajului începură să vâslească și se îndepărtară de mal, urmând celelalte două vase până în mijlocul Nilului.

Meritaten aruncă o privire neliniștită prin barcă. Avea mai puțin de treizeci de metri lungime și punte deschisă, cu pupa și prora alungite. Oale și coșuri pline cu provizii împânzeau puntea. Ambarcațiunea era plină ochi de soldați, majoritatea vâslind cu rame scurte. Celelalte două nave, foste corăbii comerciale care traversaseră Mediterana de multe ori, erau la fel de lăsate în apă.

Pânzele principale pătrate erau parțial ridicate și erau mișcate înainte și înapoi pentru manevră, în timp ce bărcile navigau spre nord, propulsate de curenți. Lămpi mici cu ulei stăteau atârnate la prore, aruncând o lumină difuză peste apele întunecate din față. Lăsând orașul Memphis în urmă, bărcile înaintau în liniște, cu excepția loviturilor ușoare ale apei pe carene și a sunetului făcut de vâslele scufundate în fluviu.

La vreo douăzeci de kilometri în aval, murmure începură să susure printre bărci. în față se ivise un șir de

felinare. Un vas era ancorat în mijlocul fluviului.

Meritaten se uită cu ochii pe jumătate deschiși la barja iluminată. Frânghii erau întinse de-o parte și de alta a fiecărui țărm, ambarcațiunea servind ca feribot pe timp de zi, în vreme ce noaptea servea ca oficiu vamal pentru vasele de negustori. Dar strigătele de alarmă auzite de pe barjă dezvăluiră că era pregătită pentru mai mult decât îndatoriri fiscale în această noapte.

- Stingeți felinarul! strigă căpitanul bărcii lui Meritaten, un bărbat arțăgos, cu capul perfect ras, și se uită spre celelalte bărci.

Prea târziu. Toate trei fuseseră văzute. O echipă de arcași adunați pe barjă lansă un potop de săgeți.

Gaythelos o împinse pe Meritaten pe punte. Un om din echipaj urlă și se apucă de gât, unde nimerise o săgeată.

- Stați jos!

în timp ce două gărzi stăteau de veghe alături, Gaythelos târî un sac de cereale peste punte și își acoperi soția cu el.

Sub sac nu putea decât să asculte bătălia. Cele trei bărci reveniră spre țărmul îndepărtat, punând cât mai multă distanță între ele și barjă. Prima barcă se apropie de una dintre frânghiile barjei, iar oameni cu săbii se aplecară peste proră ca să le taie. Mai mulți dintre ei fură doborâți de arcași, alții retezară bariera.

Cele trei bărci își continuară drumul în aval, dar barja lăsă la apă un mic vas de vânătoare, plin de războinici și de arcași. Coborând vâslele în apă, ambarcațiunea de urmărire ajunse din urmă cel mai apropiat vas comercial, cel care îi transporta pe Meritaten și Gaythelos. Scurtă rapid distanța și trase alături. Războinicii săi năvăliră peste bord, așteptându-se să întâlnească puțină rezistență.

Gaythelos și contingentul armat ieșiră din umbră, mânuind sulițe și lovindu-și atacatorii cu săbii de bronz. Luptele corp la corp izbucniră pe punte, în timp ce fiecare membru al echipajului încercă să respingă invadatorii. Arcașii de pe nava atacatoare lansară săgeți spre scena încăierării, ucigând războinici de-o parte și de alta. Corpurile celor morți se rostogoliră în Nil. Bătălia se dezlănțui pretutindeni până când păru că atacatorii câștigau supremația. Simțind înfrângerea, Meritaten se ridică din ascunzătoare și apucă sabia unui războinic mort.

- Pentru victorie! imploră ea, înfigând lama într-unul dintre invadatorii atacatori.

Apărătorii se mobilizară la vederea imaginii. Năpustindu-se asupra atacatorilor, îi împinseră spre pupă, ucigându-i fără milă. Urmă barca de atac. Spadasinii mânioși ai prințesei săriră pe vas și masacrară ultimii arcași, apoi împinseră barca să plutească în depărtare cu încărcătura ei de morți.

Meritaten se îndreptă spre babord în căutarea soțului ei. Puntea era plină de sânge, bărbați morți și răniți zăceau peste tot. Apăru Gaythelos, ținând în mână un pumnal pătat de sânge. Ea își înfășură brațele în jurul lui.

- Suntem în siguranță acum, spuse el. Ne-ai condus spre victorie, adăugă și se întoarse spre căpitan, care stătea la cârmă, cu o săgeată ieșindu-i din umăr. Nu-i așa?

Omul încuviință din cap.

- Nu o să mai fie alte obstacole. Suntem aproape de Deltă... și avem mai multe căi spre mare. Până dimineața, Egiptul va fi rămas demult în urma noastră.

Armada navigă toată noaptea, înaintând pe unul dintre brațele estice ale Deltei Nilului, mărginit de

câmpuri de orz copt. Marea Mediterană se ivi la orizont, iar cele trei corăbii alunecară în largul turcoaz. Se ținură la distanță de un șir de vase comerciale din Levant, în timp ce soarele strălucea pe cerul dimineții.

Meritaten rămase lângă Gaythelos, în vreme ce țărmul egiptean se pierdea în spatele lor. Apucă strâns gentuța din piele de capră pe care o ținea la piept, gândindu-se la viitorul ei. Chiar dacă salvase un număr incalculabil de vieți, sacrificase și tot ceea ce îi era drag.

Ridicându-se în picioare, se apropie de prora navei cu sentimentul proaspăt al unui nou destin. Cu fața îndreptată spre orizontul aflat dincolo de marea deschisă, privi spre lumea necunoscută care o chema.

PARTEA 1

CASCADA

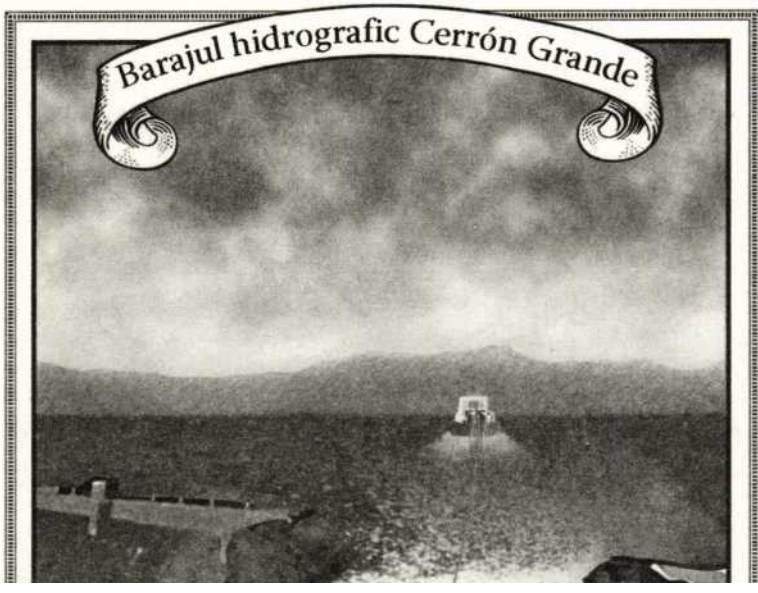
Barajul hidrografic Cerrón Grande

Mai 2020
COPAPAYO, EL SALVADOR

Elise Aguilar privi încruntată procesiunea funerară care mărșăluia prin piața prăfuită a satului. Cei patru bărbați care purtau lințoliul pășeau cu fețe plecate, în timp ce țineau în echilibru pe umeri sicriul alb al unui copil. Un buchet mic de orhidee galbene fusese așezat pe capac, acoperind imaginea pictată de mână a unei mingi de fotbal.

Urma familia copilului mort, plângând fără reținere, în ciuda cuvintelor de alinare pe care le rosteau orășenii.

Elise urmări grupul până când dispăru pe după un colț cu frunziș des. Micul cimitir al orașului se întindea pe un delușor aflat chiar după colț.

Ignoră un Jeep negru care depăși cortegiul funerar, în timp ce ea se întoarse și o luă pe o alee bătătorită în direcția opusă. Trecu pe lângă câteva clădiri văruite în alb și cu acoperișuri joase, care îi adăposteau pe cei treizeci de locuitori ai satului. Aleea cobora ușor în vale și dădea spre priveliștea amplă a unui lac albastru și strălucitor.

Cerrón Grande era un lac de acumulare, cel mai mare din El Salvador, construit ca să furnizeze energie hidroelectrică pentru întreaga regiune. Sute de familii fuseseră relocate atunci când bazinul fluviului Lempa fusese inundat în 1976, unele dintre ele în satul Copapayo, construit în mare grabă. Elise aruncă o privire spre lac. Un pescar într-o canoe și o mică barcă de lucrări trecură agale pe calea navigabilă. în dreapta, o barieră din beton cenușiu marca partea superioară a barajului Cerrón Grande, care crease lacul.

Elise coborî pe cărare până aproape de malul apei. Se

opri și își șterse fruntea sub o boltă făcută din rădăcinile noduroase ale copacilor și acoperită cu frunze de palmier. Vreo șase corturi roșii erau dispuse într-un semicerc, orientate spre interiorul umbrit. De-o parte și de alta se întindeau terenuri agricole, pline cu rânduri de coceni de porumb verzi.

Sub marchiza vegetală, oamenii de știință cu care era colegă la Agenția pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite erau așezați la mesele de lucru improvizate, făcând experimente sau analize computerizate. în acel climat fierbinte, membrii grupului purtau pantaloni scurți și tricouri.

Un bărbat înalt și subțire, cu ochelari groși și barbă zbârlită, ridică privirea dintr-un microscop.

- Ce-i cu fața asta lungă? întrebă el cu un accent puternic de Boston.

- A fost înmormântare azi în sat. Tocmai ce a trecut cortegiul.

- Pentru băiețel?

Elise dădu afirmativ din cap.

- Foarte trist. Rondi mi-a spus că era un băiat bolnav din sat la clinica Suchitoto. Nu mi-am dat seama că este grav.

Strigă spre un adolescent care era de prin locurile acelea și care sorta tulpini de porumb dintr-un coș.

- Rondi, ce s-a întâmplat cu băiețelul?

Adolescentul se apropie grăbit de oamenii de știință.

- A fost *enfermo* pentru o scurtă vreme. A venit un doctor și l-a dus la spital săptămâna trecută, dar n-au mai putut să-l ajute.

- Care a fost diagnosticul? întrebă Elise.

Rondi ridică din umeri.

- *Un misterio.* Medicii nu ne spun. La fel ca toți ceilalți.

- Care ceilalți?

- Trei alți copii din sat au murit în ultimele luni. în același fel. Au devenit *enfermo* și a fost prea târziu ca medicii să-i ajute.

Elise se uită la colegul ei.

- Phil, crezi că ar putea fi implicate culturile care furnizează hrana?

Arătă spre coșul cu porumb din care tot sortase Rondi.

- Din cauza cerealelor modificate genetic pe care le-am oferit fermierilor de aici anul trecut? Phil scutură din cap. Nicio șansă. Soiul ăsta este conceput doar ca să reziste la secetă și a fost folosit în condiții de siguranță în lumea întreagă.

Elise încuviință din cap.

- Este doar sfâșietor să vezi copii care se îmbolnăvesc.

Phil ridică din umeri.

- Noi suntem agronomi, Elise, nu doctori. Aruncă o privire spre câmpul de porumb înfloritor. Iar mâine trebuie să ne strângem lucrurile și să ne mutăm la vreo cincisprezece kilometri mai în nord.

Văzu dezamăgirea din ochii Elisei.

- Bine, poate avem cum să facem mai mult. O să-i trimit un e- mail directorului nostru general și o să o rog să trimită o cerere la Organizația Mondială a Sănătății. Au o reprezentanță permanentă în El Salvador. Sunt sigur că pot să trimită pe cineva care să investigheze.

- Mulțumesc. Oamenii de aici merită să știe ce le provoacă boala.

Phil dădu afirmativ din cap.

- între timp, am nevoie ca tu și Rondi să evaluați randamentele Parcelei 17.

Arătă spre o diagramă formată de câmpurile din împrejurimile satului. Parcela 17 era un câmp îngust, aproape de lac.

- *Si,* știu care este, spuse Rondi.

Tânărul apucă un sac de pânză și îl aruncă peste umăr.

Elise îl urmă de-a lungul unei poteci care traversa un lan de porumb alăturat. în timp ce înaintau, ea continuă să se gândească la cortegiul funerar și la micul sicriu alb.

- Rondi, au mai fost copii bolnavi și în celelalte sate?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

- Un văr de-al meu pe nume Francisco. A murit cu puțin timp în urmă. Locuia în San Luis del Carmen, de cealaltă parte a lacului.

- Câți ani avea?

- Patru, cred.

- Nu-mi amintesc de satul ăsta. Le-am furnizat semințe fermierilor de acolo?

- Nu, ei avut dintotdeauna recolte puternice. Dar i-am văzut pe *científicos* acolo săptămâna trecută.

- Ce oameni de știință? înrebă Elise. Echipa noastră a ajuns la Cerrón Grande abia acum patru zile.

- Nu cred că erau americani. Nimeni nu părea să știe de unde sunt.

- Ce voiau?

O altă ridicare din umeri.

- Au întrebat de *niños* și au luat niște probe de mâncare și apă.

Rondi se opri în dreptul unui marcaj de plastic fixat în pământ, pe care era trecut numărul 17.

- Asta este parcela noastră.

Elise scoase un mosor cu sfoară galbenă din sacul lui Rondi și înaintă vreo câțiva metri în câmpul de porumb. Desfășură sfoara pe pământ, formând un pătrat în jurul unui pâlc de tulpini. Cu ajutorul lui Rondi, examină fiecare cocean din zona îngrădită, înregistrând numărul de muguri și de știuleți care se formau pe fiecare în parte. Notă cifrele pe un clipboard, apoi mută sfoara la câțiva metri distanță și repetă procedura. La întoarcerea în tabără va calcula randamentul estimat pentru tot

câmpul.

- Să ne întoarcem în tabăra de lângă lac, sugeră Rondi, odată ce finalizară măsurătorile.

O conduse pe Elise afară din lanul de porumb. Ieșiră pe o faleză joasă, cu vedere spre lacul de acumulare. La mai puțin de un kilometru în dreapta se afla peretele de opt sute de metri, din beton, al barajului Cerron Grande. Se întoarseră în direcția opusă și urmară linia țărmului spre tabără.

Lângă poteca spre sat, Elise se opri să admire o mică moară de vânt din aluminiu de pe un bloc de beton aflat la marginea apei. O morișcă cu opt aripi se învârtea în briza ușoară, iar apa se revărsa sub baza structurii.

- Nu-mi amintesc ca moara asta să fi fost aici anul trecut.

- Fântâna din sat scăzuse tare, așa că guvernul ne-a oferit-o. Acum putem să luăm apă din lac. Domnul Phillip ne-a ajutat să o instalăm anul trecut, după ce ai plecat tu.

- Apa este folosită pentru irigarea câmpurilor?

- *Si,* și pentru sat. Primește apă printr-o conductă care vine direct din lac. O putem direcționa spre holde sau spre o cisternă cu filtru care poate să pompeze apa în sat.

Elise se uită lung la moara de vânt, apoi se întoarse spre Rondi.

- Ai o barcă, nu-i așa?

- Este legată chiar după colț.

- Poți să mă scoți în lac? Aș vrea să iau niște probe de apă din apropierea gurii conductei.

- Mă duc să iau barca și mă întorc imediat.

Elise alergă până în tabără, lăsă rucsacul și foile cu cifrele care indicau randamentul producției. Apoi luă un săculeț cu vreo șase eprubete fixate în buzunare cu arici. Se întoarse la țărm și aștept până ce Rondi se apropie într-o bărcuță de aluminiu.

- îmi pare rău, zise Rondi zâmbind cu gura până la urechi. Motorul câteodată n-are chef să pornească.

Ambarcațiunea îndoită și oxidată era alimentată de un motor exterior de șase cai-putere, care era mai bătrân decât Rondi și scotea fum chiar fără să funcționeze. Elise aruncă săculețul pe o bancă, împinse bărcuța de la țărm și sări la bord. Rondi conduse barca la apă mai adâncă cu spatele, apoi întoarse și o porni în larg. Parcurseră

doar o scurtă distanță înainte ca el să oprească motorul și să lase barca să plutească.

Rondi privi poziția pe care o aveau față de moara de vânt.

- Gura conductei este pe aici.

Elise luă două dintre eprubetele din săculeț, le scoase dopurile și le scufundă în apa rece și limpede. în timp ce puse dopurile la loc, observă un pește mort plutind în apropiere.

- Ai văzut mulți pești morți în lac?

Rondi mai ridică o dată din umeri.

- Am văzut vreo câțiva pe lângă baraj.
- îmi arăți?

Rondi trase de demarorul motorului de vreo douăsprezece ori, până când acesta reveni la viață. Se îndreptă spre baraj, trecând pe lângă un pescar bătrân într-un canoe, care trăgea la bord un prosto- vol. Se apropiară de bariera de siguranță a barajului, un cablu simplu de oțel întins chiar deasupra apei. Rondi opri motorul și lăsă barca să alunece pe lângă cablu. Plutind în apă erau zeci de pești morți, cu burțile albe și umflate întoarse spre cer.

Elise făcu câteva poze cu telefonul mobil, făcându-i-se greață la gândul că oamenii din sat beau apă netratată din lac. Mai luă două probe, apoi privi dincolo de lacul de acumulare.

- Hai să mergem spre nord, spre San Luis del Carmen. Aș vrea să mai iau o probă de apă și de acolo.

în timp ce Rondi încuviință din cap, bubuituri apăsate ca de tunet răsunară din partea opusă a lacului de acumulare. Elise și adolescentul se uitară unul la altul... și un huruit adânc bolborosi sub ei. într-o înlănțuire lentă, partea centrală a barajului din beton din fața lor se fărâmiță cu un vuiet puternic.

Elise țipă, în timp ce Rondi încercă să pornească

motorul. Motorul demară greoi, iar Rondi apăsă cu toată forța pedala de accelerație. Bărcuța se îndepărtă iute de barajul care se prăbușea, câștigând vreo câțiva metri distanță, înainte să se oprească brusc. Micul motor scoase niște zgomote înăbușite, dar barca nu se mai mișcă în nicio direcție.

- Ce se întâmplă? urlă Elise.

- Curenții… sunt prea puternici.

Rondi ridică spre ea niște ochi mari, cu o mână tremurândă pe cârmă.

în spatele lui, barajul se dezintegra în defileul aflat la câțiva metri sub el, în timp ce șuvoiul de apă prindea viteză.

Apăsând pedala de accelerație până ce încheietura i se făcu albă ca varul, Rondi privi înapoi spre marginea de ape și scutură din cap.

El și Elise putură doar să se uite unul la celălalt, în vreme ce barca începu să fie trasă înapoi spre adâncitura tot mai mare din baraj și spre cascada ucigașă din spatele lor.

2

Huruitul răsună din partea opusă a lacului de acumulare.

- Ce a fost asta?

Dirk Pitt înălță capul din spatele unei perechi de monitoare în care se uitase la imaginea transmisă de un sonar aflat pe fundul lacului. Aruncă o privire peste timoneria înghesuită a ambarcațiunii utilitare la bărbatul scund și voinic care o pilota.

- N-a fost tunet, zise Al Giordino privind afară pe fereastra laterală, spre cerul albastru. Nici stomacul meu, în ciuda mesei noastre meschine căreia i-am spus prânz.

Mototoli o pungă de chipsuri și o aruncă peste bord, apoi întoarse și privi prin parbriz. Dintr-odată se ridică brusc.

- O, frate, aruncă o privire la asta. Este barajul.

Pitt se ridică în picioare, lungindu-se pe toată înălțimea lui de un metru nouăzeci și se uită spre proră. La mai puțin de o jumătate de kilometru în față, marginea barajului Cerron Grande se întindea peste lacul de acumulare. Dar acum structura avea o fisură uriașă în centru. Două bărci mici se aflau chiar în fața fisurii, fiind atrase înspre abis.

- Barajul a cedat, spuse el, și bărcile de acolo o s-o ia la vale după el.

Giordino apăsă cu putere accelerația. Barca utilitară de peste nouă metri se avântă înainte, propulsată de două motoare de două sute cincizeci de cai-putere. în loc să se îndepărteze de pericol, se îndreptă direct spre inima dezastrului.

Giordino aruncă o privire peste umăr spre puntea deschisă până zări un cablu albastru, tensionat, care plutea în apa înspumată din spatele lor. La o sută de metri în urmă, un sonar galben ieși la suprafață și săltă pe apă.

- Nu avem timp să-l recuperăm, spuse Pitt, citind gândurile lui Giordino, și se îndreptă spre ușa din spate a cabinei. Să te apropii cât poți de mult.

Pitt ieși pe puntea deschisă, recuperă un colac de salvare de pe un perete despărțitor și îl legă de o bobină de sfoară depozitată într-o găleată. Se duse spre pupă și legă capătul rămas liber de tacheți. Uitându-se peste bord spre baraj, se întrebă dacă nu cumva vor ajunge prea târziu.

Elise nu observă șalupa de sondaj care se îndrepta spre ei. Se concentră pe bătrânul pescar din canoea aflată în apropiere, care se străduia să se salveze. în ciuda încercării sale înverșunate de a vâsli,

ambarcațiunea îngustă din lemn se îndrepta rapid înapoi spre torentul învolburat. Brațele slabe ale bătrânului loveau apa cu mișcări puternice și uniforme, dar era neputincios împotriva forței ei clocotitoare.

- Rondi, poți să-l ajuți?

Trebuia să strige ca să acopere vuietul apei care cădea. Adolescentul tresări, apoi ajustă cârma, înclinând barca în direcția pescarului.

Elise își trecu săculețul pe după gât, apoi apucă marginea canoei și apropie cele două bărci. Pescarul făcu un semn de mulțumire din cap și continuă să plesnească cu rama apa din partea opusă. Era o

bătălie pierdută. Ambele ambarcațiuni alunecau spre prăpastie, aflându-se acum la mai puțin de treizeci de metri distanță.

Peste zgomotele cascadei, Elise observă un nou sunet: vuietele unor motoare mari. Șalupa de sondaj se îndrepta cu viteză maximă spre baraj. Se învârti într-un arc amplu, având în urma ei un cablu albastru, apoi încetini și se opri chiar în fața lor. Un bărbat înalt, cu părul negru, care stătea la pupa, le aruncă o frânghie.

- Legați una dintre bărci, strigă el. Vă tragem după noi.

Frânghia ateriză pe prova bărcii de aluminiu, iar pescarul o apucă. în loc să o lege de una dintre bărci, o înfășură în jurul taliei și sări în apă. Lui Elise nu îi veni să-și creadă ochilor. Se uită în spate și văzu că apa învolburată se afla la mai puțin de cincisprezece metri distanță. Curentul cascadei devenea din ce în ce mai puternic, iar Elise dădu drumul canoei.

însă șalupa de sondaj le urmărea poziția, pilotul executând manevre astfel încât să rămână aproape de cele două ambarcațiuni cu motor extern. La pupa, bărbatul înalt trase cu hotărâre de frânghie până ce capul pescarului ajunse foarte aproape. îl înșfacă pe bătrân din apă și îl scoase din frânghie. Apoi strânse frânghia și o aruncă din nou spre barcă.

- Legați-o, strigă el.

în timp ce frânghia zbură prin aer, barca din aluminiu începu să se rotească în curentul tot mai puternic. Frânghia pluti în sus și într-o parte, dar Rondi o prinse oricum.

- Am prins-o.

Se ridică în picioare și se întinse peste marginea bărcii. La câțiva metri în fața lui, Elise încercă o mișcare asemănătoare. Cu greutatea lor la balustrada tribordului, barca se înclină într-o parte și vârful parapetului atinse

apa.

Elise încercă să sară înapoi. Era prea târziu. Apa se revărsa înăuntru, inundând barca și răsturnând-o.

Din instinct, Elise se prinse de barcă, dar aceasta o trase sub ea în timp ce se scufunda. își dădu drumul și se zbătu să iasă la suprafață. Chinuindu-se să respire, îl zări pe Rondi apropiindu-se rapid de ea,

agățat de frânghie. Cu o străfulgerare de groază, își dădu seama că el era cel care stătea pe loc. Ea era cea care accelera prin apă.

Cu panică reînnoită, inima bătându-i nebunește, încercă să se îndepărteze înot de baraj. Curentul rapid îi secătuia toată puterea, și putea auzi și simți vuietul șuvoaielor de apă care se apropiau de ea.

Mișcându-se cu mai multă înverșunare, brațul ei se lovi de ceva. Mai era cineva cu ea în apă. Pentru o clipă, speră că ajunse la Rondi și la frânghie. O privire peste suprafața apei îi spuse că nu era așa. în schimb, îl recunoscu pe bărbatul cu păr negru de pe barca din apropiere. Acesta puse un braț în jurul taliei ei și o trase mai aproape. Confuză, Elise continuă să dea din mâini și din picioare. Apoi îi auzi vocea calmă. Se opri și ridică privirea spre chipul lui.

- Ține-te bine de mine și trage adânc aer în piept.

Și îi făcu cu ochiul, cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată.

Adrenalina învinse analiza, iar Elise făcu ce i se spusese. Nici nu avea ce altceva să facă, pentru că ajunseseră la marginea căderii de apă.

El ridică un deget în aer și îl răsuci, în timp ce Elise strânse brațele în jurul lui și trase aer în piept încă o dată.

Apoi gravitația preluă controlul și îi purtă peste căderea de apă.

Elise simți senzația de cădere liberă, în cursul fluviului. Cu ochii închiși bine, ținându-și răsuflarea, se agăță de Pitt într-o îmbrățișare de urs. Brațele lui erau înfășurate în jurul ei, iar picioarele, îndoite și strânse împreună. în apa învolburată, Elise putea să simtă cum ceva îi aluneca pe picioare și spate.

Căderea păru să dureze o veșnicie. Elise se încordă în anticiparea coliziunii cu stâncile de la baza barajului. Impactul nu sosi. în schimb, simți o zguduitură venită de la Pitt, care aproape că o smulse din brațele lui. Ceva le oprise căderea.

încleștă un pumn în cămașa lui și se trase înapoi spre el. Era nevoie de un efort herculean împotriva berbecilor apei. Simțea că Empire State Building se prăbușea peste ea, etaj cu etaj.

Pitt o trase din nou aproape, iar ea se agăță strâns, în ciuda presiunii necruțătoare.

Elise deschise ochii o clipă și văzu doar o spumă violentă de apă albă, care o învăluia parcă clocotind. Pe măsură ce inima începu să îi bată mai încet, își dădu seama că avea nevoie să respire. Trecuseră

doar câteva secunde de când fuseseră purtați peste margine, totuși efortul fusese intens.

Mintea începu să-i fugă în toate direcțiile. Ce se va alege de ei, suspendați în cascadă? își spuse că, orice ar fi, nu va inspira apă. își va ține respirația până când va leșina, apoi își va accepta soarta.

Forța apei trăgea să-i smulgă membrele, îndepărtându-i mintea de la frica de înec. O dureau brațele, dar să se desprindă din strân- soarea lui Pitt însemna moarte instantanee. Totuși, nu simțea oboseală din partea bărbatului musculos care o strângea în brațe. îl simțea ca pe o statuie, cu brațele puternice strânse în jurul ei, în ciuda greutății apei care se proiecta peste ei.

Presiunea apei îi zguduia din toate părțile, izbindu-i de baraj. în timpul unei coliziuni, piciorul Elisei alunecă pe suprafața acestuia, în mod ciudat, simți că peretele fuge sub apăsarea ei. Cumva, păreau să alunece în sus pe suprafața barajului.

Simți din nou nevoia imperioasă să respire. Capul îi bubuia foarte tare și plămânii resimțeau o nevoie dureroasă de aer. Elise începu să se gândească să-și dea pur și simplu drumul în apă. Apoi, picioarele ei atinseră marginea colțuroasă a barajului, iar tumultul apei învolburate scăzu.

Deschise ochii și fu surprinsă de faptul că avea o vizibilitate de câțiva metri. Curentul era încă puternic, dar nu la fel de apăsător și nu la fel de înspumat. Acum putea să vadă că Pitt se ținea de un mic cablu albastru înfășurat în jurul piciorului, care avea în capăt, sub picioarele lui, un dispozitiv galben tubular. Vârful obiectului le oprise căderea, iar bărbatul își fixase picioarele în el.

Elise simțea că plămânii stăteau să îi explodeze. Ridică privirea spre salvatorul ei. Avea un chip aspru, dar

frumos, care cunoscuse multe ore de stat în soare. Avea ochii deschiși și o privi cu încredere și inteligență. încă o dată, sferele verzi îi făcură cu ochiul, spunându-i să se țină bine, căci aveau să fie în siguranță curând.

Forța apei începu să diminueze, iar Pitt își eliberă picioarele din sonar și dădu din ele până când ajunseră la suprafață. Elise trase aer cu putere, umplându-și plămânii cu inspirații adânci, în timp ce bubuitul din capul ei se atenuă încet. Curentul încă le atrăgea corpurile,

iar ea continuă să se țină bine de Pitt, ale cărui brațe erau întinse, ținând cablul.

Elise se uită în față și văzu șalupa de sondaj. De la pupa, un bărbat cu păr creț și trăsături mediteraneene trăgea repede cu brațele lui groase cablul albastru. în apa din apropiere, Rondi ținea strâns sfoara de salvare legată de pupa șalupei de sondaj.

- Ăsta a fost un duș pe cinste, spuse Pitt întorcându-se spre ea și zâmbind larg. Ești bine?

Respirând greu, Elise aprobă din cap și schiță o urmă de zâmbet.

Giordino îi trase spre traversa din colț, ținându-i departe de motoarele agitate care țineau șalupa de sondaj pe loc. Apoi se întinse peste bord și o ridică pe Elise pe punte, cu o mișcare care nu trăda nici cel mai mic efort. Pitt urcă singur la bord și îi făcu cu mâna bătrânului pescar care ținea cârma. Apoi, trase cablul în barcă și sona- rul rămase în apă.

Giordino îi trimise lui Pitt un zâmbet strengar.

- îți sugerez să ai la tine un butoi data viitoare când decizi să sari în vreo cascadă.

- Butoaiele sunt pentru pămpălăi, spuse Pitt. Dar mersi de ajutor.

Giordino păși în partea cealaltă a pupei și începu să-l tragă pe Rondi.

- Speram să nu aluneci până la capăt. Mă bucur că sonarul nu s-a detașat de cablu.

- Amândoi ne bucurăm, răspunse Pitt. Mă tem că acum cablul ar putea fi ceva mai lung decât era la început.

- Cred că ne-am terminat sondarea pe ziua de azi.

Giordino făcu un semn din cap către Elise și către bătrân, apoi îl trase pe Rondi la bord.

Adolescentul rămase pe loc, tremurând și bâlbâindu-

se:

- Domnișoară Elise... am crezut că ai dispărut... dincolo de baraj... pentru totdeauna.

- Și eu am crezut la fel, zise Elise întorcându-se spre Pitt. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Se apropie de el și îi strânse stângaci mâna.

- Numele meu este Elise Aguilar, de la Agenția pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite. încercam să strâng niște probe împreună cu Rondi când a cedat barajul.

Rondi, mai liniștit acum, urmă exemplul Elisei și dădu mâna cu Pitt și Giordino.

- Nu cred că barajul a cedat. Cred că a fost aruncat în aer.

Elise îl privi lung.

- Rondi, cine să arunce în aer un baraj aici?

Rondi ridică din umeri.

- Nu știu, domnișoară Elise. Parcă s-a auzit ceva ce aducea a explozii înainte să se prăbușească.

întoarseră cu toții privirea spre rămășițele barajului. Lacul de acumulare pierduse vreo șase metri în adâncime, dezvăluind o deschidere amplă și zimțată în beton. Drenarea apei încetinea, dar impactul era evident. Arii întinse de teren noroios zăceau expuse pe malul lacului de acumulare. Barca de sondaj continuă să înainteze, în timp ce curenții căderii de apă se atenuară.

Giordino găsi un termos cu cafea fierbinte pentru Elise și Rondi, apoi se apropie de timonerie și preluă cârma de la pescar. Apăsând ușor pe accelerație, îndepărtă barca de baraj.

Elise sorbi încet din cafea, i-o întinse lui Rondi, apoi se uită la sonarul de pe punte. Se întoarse spre Pitt.

- Ce faceți în Cerrón Grande?

- Am participat la o conferință despre tehnologii subacvatice în San Salvador și am avut o după-amiază liberă. Ne-am gândit să încercăm un nou sistem sonar și să vedem dacă găsim ceva monștri sau epave pe fundul lacului.

- Monștri sau epave?

-Eu și Al lucrăm pentru Agenția Națională de Activități Subacvatice și Marine.

Elise era familiarizată cu NUMA, organizația științifică americană care avea sarcina de a monitoriza oceanele planetare. Pitt era, de fapt, directorul agenției, în vreme ce prietenul lui de-o viață, Al Giordino, conducea departamentul de tehnologie subacvatică. De

profesie inginer marin, după un stagiu în Air Forcé, Pitt era fascinat de-o viață de mare, fiind atras de explorările subacvatice cu orice ocazie.

- Da, cunosc NUMA, spuse Elise, deși mă îndoiesc că o să găsiți monștri sau epave în lacul ăsta. Apropo, credeam că toate vasele NUMA sunt vopsite în turcoaz.

Lovi ușor pereții albi ai bărcii de sondaj.

- Este închiriată de la o firmă de inginerie de prin zonă, spuse Pitt. Din fericire pentru noi, nu s-au zgârcit în privința motoarelor bărcii.

El se uită peste marginea vasului la niște anvelope încastrate în nămol care zăceau pe linia expusă a țărmului.

- Ce spuneai că făceați tu și băiatul în larg aici?

- Mă aflu aici ca parte dintr-o echipă de oameni de știință care îi ajută pe fermierii din zonă cu producția agricolă. Pe lângă a-i ajuta cu rotația culturilor, cu irigația și cu tehnicile de fertilizare, introducem noi soiuri de culturi care ar putea să fie mai productive. Echipa noastră a ajutat fermierii din El Salvador și Guatemala.

Arătă spre niște câmpuri de porumb aflate în depărtare.

- Producția în unele sate a crescut de mai mult de două ori în doar trei ani.

- Pare a fi o inițiativă merituoasă, spuse Pitt. Dar nu sunt convins că înțeleg cum ar putea să fie ăsta un motiv ca să navighezi prin fața unui baraj ce stă să se prăbușească.

- în ultimele luni au existat o serie decese inexplicabile ale unor copii din zona asta. Rondi spune că unele dintre sate își extrag apa potabilă din lacul de acumulare, așa că m-am gândit să adun câteva probe.

Elise bătu ușor cu palma săculețul ud din piele care îi mai atârna încă la gât.

Giordino privi înapoi peste umăr de la cârmă.

- Unde ați vrea să vă las?
- Cât mai aproape cu putință de moara de vânt.

Rondi arătă spre țărmul vestic. Giordino întoarse barca, încetinind pe măsură ce adâncimea apei scădea. Când reuși să vadă fundul

apei, opri curentul și ridică propulsoarele, lăsând barca să plutească până ce carena răzui pământul.

- Este cât se poate de aproape. Să aveți grijă la nisipul mișcător.

Elise, Rondi și pescarul le mai mulțumiră încă o dată, apoi săriră peste bord și se îndreptară spre țărm. Elise zăbovi o clipă ca să se oprească la marginea apei și să facă cu mâna spre barca NUMA, apoi se alătură celorlalți pe drumul de aproape cincizeci de metri prin pământ noroios și nisip.

Pitt și Giordino îi urmăriră până când cei trei ajunseră la țărm în siguranță. Elise și Rondi se îndreptară spre sud, în timp ce bătrânul pescar începu să urce spre nord.

- Ridicăm ancora pe ziua de azi?

Giordino arătă din cap spre soarele care începea să gâdile orizontul.

- Sigur, spuse Pitt. S-ar putea să avem și noi de făcut o drumeție noroioasă până la doc.

Sări peste bord și împinse barca spre apă mai adâncă, în timp ce Giordino coborî propulsoarele și demară motoarele. De îndată ce Pitt reveni la bordul bărcii și se îndepărtară de apele mici, Giordino apăsă accelerația în forță. Dar la scurt timp după aceea Pitt îl bătu ușor pe braț.

- Oprește motoarele! strigă Pitt.

Giordino îl ascultă numaidecât. Barca de viteză se lăsă pe suprafața plană a apei, în timp ce motoarele tăcură. Se întoarse să-l întrebe pe Pitt de ce, apoi își dădu seama singur.

Locul în care îi lăsaseră pe Elise și ceilalți era cuprins de flăcări și de fum negru în creștere. Zgomotul de focuri de armă răsunară din partea opusă a lacului.

Cineva ataca tabăra americană de ajutorare.

Elise și Rondi erau pe uscat de destul timp cât să-și curețe noroiul de pe picioare când o explozie puternică zgudui pământul. Din direcția unui câmp alăturat cu porumb, un nor de fum negru începu să se ridice în aer.

- Vine din tabără, spuse Elise. Hai repede!

Coborî în fugă pe o cărare, cu Rondi foarte aproape în urma ei. Dar energia i se epuiză rapid și rămase fără suflare când ajunseră la capătul îndepărtat al câmpului. Imaginea taberei o făcu să se oprească brusc.

Bolta din frunze de palmier din jurul taberei, sau ce mai rămăsese din ea, era mistuită de flăcări. Sub ea, băncile și punctele de lucru se transformaseră într-o masă neagră care mocnea. Majoritatea corturilor din apropiere se dezintegraseră.

Phil ieși împleticindu-se din spatele cercului corturilor, cu hainele arse. Pete sângerii îi presărau

chipul acolo unde fusese lovit de resturile exploziei. Nu o observă pe Elise, dar ridică în schimb mâinile spre cineva din tabără ca să se oprească.

Cu fața spre el, doi oameni stăteau de partea cealaltă a craterului lăsat de explozie. Nu făceau parte din echipa de asistență și nu erau nici săteni. Purtau haine negre, cu șepci de baseball trase peste ochi și ochelari de soare care le ascundeau fețele. Ceea ce îi atrase atenția Elisei nu era ținuta lor. Ci puștile de asalt cu țevile ațintite în față, pe care fiecare le ținea în echilibru la șold.

Una dintre arme scuipă foc și o pată de sânge apăru pe pieptul lui Phil. Omul de știință se împletici în spate, se împiedică de cuiul lateral al unui cort și se prăbuși la pământ, unde rămase nemișcat.

- Phil!

Elise încercă să facă un pas spre corpul lui. Ceva o opri. Era Rondi, care o apucă de braț și o trase în direcția opusă.

- Fugi, domnișoară Elise, fugi!

Adolescentul o apucă mai strâns, apoi o împinse spre lanul de porumb.

Năucită, Elise cedă îndemnurilor lui, întorcându-se și luând-o la fugă spre .câmp. Cu colțul ochiului, văzu o lumină licărind dinspre lac, dar atenția îi fu acaparată de mai multe focuri de armă. Ea și Rondi ajunseră la primul rând de coceni când se dezlănțui rafala de împușcături. Rondi o împinse înainte, în timp ce gloanțele șfichiuiră pământul de la picioarele lor, apoi loviră carnea.

- Du-te, spuse Rondi icnind când vreo șase gloanțe îi sfâșiară spatele.

Elise simți o înțepătură în braț în timp ce înaintă împiedicat. Ochii ei îl surprinseră pe Rondi când acesta se prăbuși la pământ. Ea continuă să se miște, condusă de zăngănitul focului automat al puștilor și de bătăile

nebunești ale inimii ei. împușcăturile încetară pentru o clipă, când unul dintre atacatori veni alergând mai aproape, apoi trase din nou. Gloanțele zburară peste capul Elisei și făcură bucăți cocenii de porumb de lângă ea.

Se lansă valvârtej printre rândurile de coceni, simțind că amețește în timp ce sângele i se prelingea din braț. Nu era în stare să alerge. Când sări peste un șanț mic de irigație, zări într-un luminiș o grămadă de pănuși uscate. Se strecură sub grămadă ca un șobolan, se așeză în poziția fetusului și încremeni.

Din depărtare se auziră țipete și mai multe rafale de gloanțe. Dar un zgomot venit de mai aproape, cel făcut de foșnetul porumbului, o făcu să-și țină respirația. Pași grei se auziră intrând în luminiș, apoi se opriră. Trosnetul pănușilor sub picioare îi dădu de înțeles Elisei că ucigașul făcea înconjurul grămezii.

Un fluierat puternic răsună dinspre tabără. Omul înarmat șovăi, apoi trase o scurtă rafală de gloanțe în pănuși. Așteptă vreo mișcare, apoi se întoarse și o luă la fugă spre tabără.

Sub pănuși, Elise se străduia din toate puterile să nu tremure. Cocenii uscați din dreptul feței ei se dezintegraseră sub focurile de armă. Nu știa cum, dar scăpase nevătămată. Pașii se retrăseseră. Criminalul aștepta? Nu avea ce altceva să facă decât să rămână pe loc cât mai nemișcată, respirând încet și superficial.

Minutele trecură. Auzi cum o mașină demarează și pleacă. Mai așteptă puțin, apoi începu să iasă încet de sub pănuși. Amețită de la sângele pierdut, se strădui să nu leșine. Aproape ieși cu totul de sub grămada uscată când auzi un foșnet.

încercă să se strecoare înapoi sub pănuși. Era prea târziu.

- Elise?

Se întoarse și îl văzu pe Pitt pășind în luminiș. Acesta se repezi spre ea și o scoase de sub grămadă.

- îmi pare că nu te simți prea bine.

își rupse cămașa și o înfășură în jurul brațului ei ca să oprească curgerea sângelui.

- Doi bărbați înarmați au atacat tabăra, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. I-au împușcat pe Phil și pe ceilalți.

- Cine erau?

Elise clătină din cap și ochii ei deveniră sticloși. Pitt o cuprinse cu un braț și o ridică în picioare. Ea își recăpătă

echilibrul, iar el o conduse spre țărm, unde Giordino veni dinspre tabără.

- A mai rămas cineva? întrebă Pitt.

Giordino clătină din cap.

- Rondi? Dar Rondi? întrebă Elise.

Giordino doar se uită lung în pământ.

- Nu..., gemu ea, cu lacrimi în ochi.

Se sprijini mai tare de Pitt.

- Are nevoie de îngrijire medicală, spuse el. Cel mai bine este să o ducem cu barca înapoi la Suchitoto.

Elise se agită.

- Probele de apă.

Pitt și Giordino o priviră nedumeriți, în timp ce ea atinse ușor săculețul pe care îl avea la gât, îl scoase și i-1 întinse lui Giordino.

- Te rog să ai grijă de el. Să-l păstrezi în siguranță.

Abia mai reuși să-și rostească cuvintele înainte de a-și pierde cunoștința și de a se prăbuși fără vlagă în brațele lui Pitt.

La mai puțin de un kilometru distanță, o femeie așezată pe scaunul pasagerului dintr-un Jeep negru menținut la ralanti urmări cu binoclul schimbul de replici.

- Nu sunt polițiști. Nici măcar nu par să aibă arme, zise, apoi înjură. Femeia este încă în viață și tocmai le-a dat un săculeț.

- I-am pierdut urma în lanul de porumb, spuse șoferul, un bărbat cu maxilar proeminent și părul negru scurt. M-ai chemat înainte să mai apuc s-o găsesc.

- Am văzut o lumină intermitentă pe barcă. Am crezut că sunt polițiști, zise clătinând din cap. Am fost păcălită.

- Tot avem toate calculatoarele lor, spuse și bărbatul arătând cu degetul mare peste umăr, unde, pe bancheta din spate, era plin de laptopuri pe jumătate topite. Dacă

ai vreo temere, să ne întoarcem și să terminăm treaba.

- E prea târziu, se întorc la barcă. Dar se pare că femeia este rănită.

- Există un singur loc în care o pot duce ca să fie tratată. La Suchitoto.

- Da, zise coborând binoclul și îi aruncă o privire supărată. Dacă vrem să fim acolo ca să le urăm bun venit, atunci îți sugerez să calci pedala.

Cu cele două motoare gemene agitând apa la turație maximă, barca de sondaj sălta pe lacul de acumulare cu o viteză de aproape patruzeci de noduri. Elise își recăpătase cunoștința la scurt timp după ce Pitt o purtase în brațe până pe puntea bărcii. Deschise o trusă medicală și îi aplică bandaje curate pe răni, în timp ce Giordino se îndreptă spre orașul Suchitoto, cerând din timp prin stația radio asistență medicală.

Ajunseră la malul dinspre oraș câteva minute mai târziu. Cum în fața micului port de agrement exista un canal mai adânc, Giordino reuși să andocheze barca lângă unicul debarcader. Pitt sări peste bord și Giordino i-o dădu în brațe pe Elise. El o purtă până la docul de lemn, unde îi aștepta o camionetă cu platformă verde decolorat, cu o cruce roșie pe portieră. Doi tineri îmbrăcați în alb se repeziră cu o targă pe care o întinseră pe Elise, apoi o urcară în camionetă.

Pitt se uită la șofer.

- Are nevoie de atenție imediată.

Omul încuviință din cap.

- *La clinica estâjusto en la ciudad.*

Pitt privi ambulanța plecând în viteză de pe doc înspre oraș. Dacă s-ar fi uitat în stânga, ar fi putut să observe un Jeep negru care era parcat în spatele unei remorci mari pentru bărci. Un bărbat cu părul negru coborî din mașină, apoi Jeepul o luă pe urmele ambulanței spre oraș.

Giordino traversă docul cu cheile bărcii în mână și se apropie de Pitt.

- Sper că o să fie bine.

Pitt încuviință din cap.

- Pare să fi pierdut ceva sânge, dar nu cred că rana ei este gravă.

- Pare o fată de treabă.

- Putem să mergem să vedem cum se simte după ce lăsăm barca.

Merseră de-a lungul unui drum principal prăfuit, presărat de-o parte și de alta cu orășeni care se uitau cu gura căscată spre lacul de acumulare considerabil diminuat. în dreptul unei clădiri din lemn care dădea spre lac, Pitt și Giordino intrară pe o ușă cu un semn pe care scria: „DARIEN CONSTRUCȚII CIVILE“. Un bărbat corpolent, așezat la un birou, închidea telefonul.

- Slavă cerului că sunteți în siguranță.

Bărbatul se uită pe fereastră la barca andocată în debarcader.

Pitt schiță spre el un zâmbet ironic.

- Ca și barca ta.

- Am auzit că unele bărci au căzut prin spărtură și m-am gândit la ce e mai rău.

îi aruncă lui Pitt o privire crucișă când observă că

hainele îi erau umede.

- Ne-am apropiat de scena acțiunii ca să ajutăm niște oameni, dar barca ta nu a fost niciodată în pericol.

Eduardo Darien clătină din cap.

- Am transmis autorităților apelul vostru legat de atacul asupra taberei lucrătorilor umanitari. Poliția locală se îndreaptă într-acolo, iar elicopterul de la serviciul de combatere a traficului de droguri din San Salvador este și el pe drum. îi puteți descrie pe atacatori?

- Mă tem că nu i-am văzut. Se pare că erau bine înarmați cu explozibil și arme automate.

- Chiar dacă asta este o zonă liniștită, bandele de traficanți de droguri din țara noastră au scăpat de sub control. Mă tem că este o dispută teritorială. îmi pare rău că echipa de voluntari din SUA a fost prinsă la mijloc și că voi ați fost în pericol.

- Tocmai am făcut o baie neplanificată în lac, spuse Pitt. Ce s-a întâmplat cu barajul?

Inginerul civil clătină din cap.

- Mi s-a spus că jumătatea superioară a deversorului principal a cedat. Interesant este că exact secțiunea de acolo a fost supusă unei inspecții amănunțite acum trei săptămâni și controlul a ieșit perfect.

- Sabotaj? întrebă Pitt.

- Este posibil. Mulți oameni au fost strămutați când s-au construit barajul și lacul de acumulare. Și nu știi niciodată ce motivație dubioasă ar putea să aibă vreuna dintre bandele de traficanți.

- Am auzit câteva zgomote puternice înainte să cedeze, spuse Giordino. Semănau foarte mult cu sunetele unor explozii.

- O să se facă o anchetă completă, zise inginerul și se uită spre Pitt. Ați găsit ce căutați?

- Am vrut doar să testăm sonarul trecându-1 peste unele dintre așezările care au fost inundate când s-a construit barajul. Am aruncat o privire extinsă asupra unui sat scufundat la est de aici.

Făcu un semn spre lacul de acumulare. Chiar atunci, o explozie asurzitoare izbucni afară, zguduind ferestrele biroului. Pitt se întoarse și văzu cum barca de sondaj andocată explodează într-o minge de foc, proiectând bucăți de resturi în toate direcțiile.

- Barca mea!

Inginerul sări de la birou și se năpusti spre ușă.

- Sonarul meu, spuse Giordino.

îl dădu la o parte pe Pitt din ușă, urmându-1 pe Darien până la țărm, unde văzură cum carena rămasă se dezintegrează sub un văl de fum negru.

- Cum se poate întâmpla așa ceva? întrebă inginerul.

Pitt trase un șut unei bucăți de fibră de sticlă mocnind la picioarele lui.

- A fost o explozie prea puternică pentru a fi un accident.

- Rezervoarele de combustibil erau aproape goale, spuse Giordino.

Darien se uită lung la rămășițele bărcii.

- Cine să facă așa ceva?

- Probabil aceleași persoane care au aruncat în aer barajul și au atacat echipa de voluntari.

Pitt făcu un ocol ca să vadă cine era prin apropiere.

Sătenii adunați se uitau lung la barcă de parcă ar fi fost vorba de un foc de artificii. Toți păreau șocați.

Pitt, observând că mașina închiriată era blocată de spectatori, se întoarse spre Darien.

- Fata pe care am adus-o la mal ar putea să fie în pericol. Ne poți duce la clinică?

Inginerul pescui prin buzunar și îi întinse cheile lui

Pitt.

- Mă duc să sun la poliție, apoi o să văd ce mai pot salva din barcă. Poți să iei camioneta mea. Clinica este o clădire galbenă aflată în celălalt capăt al orașului.

Pitt și Giordino găsiră camioneta inginerului parcată în spatele clădirii. Pitt se urcă la volan și conduse pe drumul neasfaltat, cu o singură bandă, spre oraș. Drumul șerpuia pe un deal împădurit, apoi ajungea în Suchitoto. Era un sat colonial mic și pitoresc, cu străzi pietruite și o biserică înaltă și albă în centru, La Iglesia Santa Lucia.

Când intrară în oraș, trecură pe lângă un bărbat bine îmbrăcat care purta o pălărie și ochelari de soare și mergea de-a lungul drumului. Pitt trecu pe lângă el, îi aruncă o privire atentă, apoi călcă frâna. în timp ce camionul se opri brusc, omul scoase un pistol și trase două focuri rapide spre cabină, apoi o luă la fugă pe o alee.

Trase dintr-o parte, gloanțele străpunseră portiera lui Pitt, trecură pe sub brațul sprijinit pe pervaz și loviră bordul. Pitt băgă camioneta în marșarier și apăsă accelerația la maximum, dând cu spatele atât cât să întoarcă și să intre pe alee.

- Cum de ai știut? întrebă Giordino, în timp ce camioneta înainta în viteză după bărbatul care fugea.

- Pantofii tipului. Erau acoperiți de noroi proaspăt. Nu arăta chiar cu cineva îmbrăcat ca să caute scoici.

Recuperară din distanță până când bărbatul coti pe o stradă laterală îngustă. Pitt lansă camioneta într-o cursă de urmărire, dar apoi apăsă lung pe frână și trase volanul într-o parte.

împânzind strada pavată cu piatră cubică, vreo șase băieței jucau o partidă de fotbal. Camioneta conducând cu viteză lovi peretele din stuc al unei clădiri aflate pe colț, oprindu-se la câțiva pași de cel mai apropiat băiat. Aflat la câțiva metri mai în față, pistolarul trecuse pe

lângă băieți. Aruncă o privire spre camioneta avariată și intră într-o clădire lungă din cărămidă.

Giordino deschise portiera și sări jos.

- Mă bucur să văd că echipa nu și-a pierdut un om. O să văd dacă pot să acopăr ușa din spate.

Apoi se făcu nevăzut, grăbindu-se spre spatele clădirii.

Cu ușa dinspre șofer lipită de perete, Pitt alunecă peste banchetă și ieși din camionetă. Se gândi în treacăt la nechibzuința de a urmări un bărbat înarmat prin oraș. Poate că agresorul nu știa că el nu era înarmat. Pitt aruncă o privire în bena camionetei, apucă un ciocan care zăcea acolo și traversă strada.

Băieții care jucau fotbal se uitară lung la străinul înalt, în timp ce acesta se apropie de clădire și se opri sub un semn atârnat pe care scria „FÁBRICA DE VIDRIO“. Pitt se îndreptă spre intrare, apăsă ușor clanța și apoi dădu buzna înăuntru.

6

Pitt pătrunse într-un magazin căptușit cu rafturi înalte din lemn, fiecare debordând de obiecte din sticlă: vaze, veselă, pahare de băut. Fábrica de Vidrio era o fabrică ce producea veselă colorată pentru utilizare locală și suvenire pentru comerțul turistic.

Salonul era gol, cu excepția unei tinere ghemuite în

spatele unei tejghele, care îl privi lung pe Pitt cu ochi căprui și speriați.

- *¿El hombre?* întrebă Pitt.

Ea arătă spre o deschidere care ducea în zona fabricii. Pitt coti și fu întâmpinat imediat de o pală de aer fierbinte. Partea din spate a clădirii era un hangar de producție cu acoperiș înalt, construit în jurul unui cuptor de mixare, cu o groapă de încălzire în aer liber și un cuptor de uscare. Mai multe rafturi cu articole de sticlă erau aliniate de-o parte și de alta, cu depozite de nisip, sodă calcinată și calcar.

Doi muncitori stăteau pe niște scaune joase lângă groapa de foc în aer liber, modelând la capătul țevilor de suflat bile de sticlă topită în vaze mici. Aceștia se ridicată în picioare și strigară, în timp ce pistolarul trecu în fugă pe lângă ei, răsturnând cu piciorul un raft de figurine cu forme de animale. Atacatorul îi ignoră pe muncitori și își croi drumul spre o ușă metalică și grea din spate.

Pitt intră în hangar când bărbatul ajunse la ușa din spate și apăsă mânerul. Nu avea unde să se ducă mai departe. Giordino tocmai ajunsese în cealaltă parte și îl izbi cu ușa chiar când el o deschise. Lovitura neașteptată îl proiectă pe pistolar înapoi pe podeaua de beton. Revenindu-și repede, el întinse brațul cu arma în față și trase două focuri spre Giordino, în timp ce se ridică la loc în picioare. Ambele împușcături fură țintite prea sus, dar îl forțară pe Giordino să se dea pe după ușă. Pitt interveni înainte ca bărbatul să apuce să tragă din nou.

Dinspre hangar, el flutură ciocanul cu un vârf despicat pe care îl luase din camionetă și îl aruncă. Unealta se roti prin aer și lovi din spate umărul pistolarului. Prăbușindu-se într-un genunchi, bărbatului i se tăie răsuflarea de durere, dar numai pentru o clipă. Apoi se ridică, retrăgându-se înapoi spre hangar.

Pitt era încă în mișcare. Apropiindu-se de unul dintre suflătorii în sticlă, apucă țeava de suflat din mâna muncitorului și o aruncă asemenea unei javeline spre pistolar. Sulița lovi brațul întins al atacatorului, învelindu-i mâna într-o vâlvătaie strălucitoare de sticlă topită. Omul urlă în timp ce sulița îi aprinse carnea. Scuturându-și brațul, aruncă arma și cea mai mare parte din sticlă de pe mână direct pe podea. Apoi se îndreptă împleticit spre intrare, evitându-1 pe Pitt, ocolind pe partea îndepărtată a gropii de reîncălzire.

Al doilea suflător decise să urmeze exemplul lui Pitt. Se ridică în picioare și, cu un braț puternic, își aruncă țeava de suflat cu sticlă spre cel care fugea. îl nimeri în șold, dar ricoșă și căzu la pământ.

Dezorientat, pistolarul se izbi de o etajeră cu pahare de sticlă, care se prăbuși peste el. Se împletici într-o parte, se împiedică și căzu în focul deschis. în mod surprinzător, nu țipă.

Pitt și muncitorii se repeziră într-acolo și îl traseră din tăciunii aprinși înainte ca pielea să îi fie carbonizată. Omul nu mișcă niciun mușchi când Pitt îl rostogoli pe spate. Capul și trunchiul îi erau acoperite de cenușă albă.

- *Está muerto,* șopti unul dintre suflători.

Și Pitt își dădu seama că bărbatul era mort.

- Unul din paharele de sticlă.

Giordino se apropie și arătă spre o tăietură în gâtul mortului.

Pitt o vedea acum, o tăietură scurtă, dar adâncă sub ureche, care fusese cauterizată în groapa cu foc. Sub cenușă, un strat gros de sânge uscat i se întindea pe spate.

- Un ciob l-a lovit în artera carotidă, spuse Pitt. Trebuie să fi căzut inconștient în groapă și a murit înainte să fie cuprins de foc.

- *¡Un accidente!* strigă muncitorul care aplicase lovitura finală. *Un accidente.*

- Si, *un accidente,* spuse Pitt.

Giordino îl examină pe bărbatul mort.

- Cine crezi că este?

Pitt căută prin buzunarele bărbatului.

- Nici portofel, nici acte de identitate, dar o mulțime de bani.

Scoase un teanc gros de dolari americani, folosiți ca monedă în El Salvador. îl aruncă la pământ lângă corpul neînsuflețit.

- Toate însemnele unui profesionist, spuse Giordino.

- Unul care probabil nu lucrează singur.

Pitt îl privi îngrijorat pe Giordino.

- Crezi că mai este cineva pe urmele Elisei?

Pitt dădu afirmativ din cap.

- Să mergem.

Le spuse muncitorilor să cheme poliția, apoi ieși rapid din clădire cu Giordino alături, în speranța că instinctul îl înșela.

Jeepul negru păstră distanța în spatele ambulanței, apoi se opri la distanță de o stradă de clinica medicală de la marginea orașului. Șoferul, o femeie cu constituție atletică, cu părul roșu-în- chis și cu fața colțuroasă, urmări cum Elise era transportată în grabă în clădire pe o targă. Trecu relaxat pe lângă intrare, apoi continuă pe drumul principal care ducea spre San Salvador.

întoarse, conduse spre partea din spate a clădirii și parcă sub un copac cu vedere spre intrarea de serviciu. Partenerul ei susținuse că o împușcase pe Elise înainte ca ea să dispară în lanul de porumb.

Poate că urma să moară oricum, dar nu putea lăsa așa ceva la voia întâmplării.

Trecuseră câteva minute de la explozia de pe malul lacului și ea se uită pe drum după partenerul ei. Nu se

vedea pe nicăieri. Un mic camion al unei spălătorii se apropie de clinică și dădu cu spatele spre intrarea de serviciu. Șoferul coborî, sună la sonerie și un infirmier deschise ușa.

Femeia zâmbi și se întinse după o gentuță. înăuntru se aflau un set de machiaj și o perucă neagră. Aplică o cremă întunecată pe pielea deschisă a feței, gâtului și mâinilor ei. Apoi își strânse părul, își aranjă peruca și își puse o pereche de lentile de contact căprui. Apoi, își puse la loc șapca neagră pe care o purtase mai devreme și își trase borul peste ochi. Tușa finală care să distragă atenția de la trăsăturile ei naturale fu o pereche grea de ochelari cu ramă roz.

Așteptă până când omul de la livrări intră în clădire cu un teanc de rufe curate, apoi se strecură prin ușa deschisă. Aceasta dădea într-o magazie înghesuită și prost luminată. Femeia păși pe după o etajeră înaltă plină cu așternuturi și pături. Omul de la livrări prelua sacii cu rufe murdare care se aliniau de-a lungul coridorului. Când el păși în afara clădirii cu o parte din saci, ea apucă unul dintre cei rămași și îl trase în locul în care se ascundea.

Scotoci printr-un teanc diform cu o mulțime de haine de pacienți, până când zări un combinezon verde de doctor. Se descotorosi de șapcă și îmbrăcă salopeta care era aproape de mărimea ei. Femeia ridică sacul de îndată ce se întoarse omul de la livrări.

- *Uno más.*

1-1 întinse și se întoarse pe călcâie.

Ieșind din magazie, apucă un suport de fișe agățat pe perete și intră pe coridorul principal al spitalului.

Clinica era mai mare decât se așteptase, având peste cincizeci de paturi. Ceea ce o putea ajuta să-și protejeze anonimatul, dar complica găsirea femeii din barcă. Se

îndreptă spre intrarea clădirii, băgându-și nasul în fișe de fiecare dată când apărea vreun angajat. Lângă recepție, două uși batante, vopsite cu dungi roșii, marcau camera de gardă. Deschise una dintre uși și privi înăuntru.

Era goală, cu excepția unei infirmiere care curăța o masă de tratament. Revenind înapoi pe coridorul principal, descoperi o ușă pe care scria „CUARTO DE RECUPERACIÓN”. Intrând în încăpere, întâlni o asistentă cu fața zbârcită.

- *¿Está de servicio?* întrebă asistenta.

Nesigură de spaniola ei, femeia dădu pur și simplu din cap, apoi mătură cu privirea camera de recuperare. înăuntru se aflau șase paturi, fiecare ecranate de perdele ce atârnau din tavan. Doar două erau ocupate. în cel mai apropiat se afla un bătrân înconjurat de membrii familiei. în colțul opus, în spatele unei perdele pe jumătate trase, era întinsă Elise.

Femeia trecu pe lângă asistentă, se apropie de patul Elisei și se prefăcu a studia monitoarele medicale. Brațul asistentei umanitare americane era bandajat bine, iar ea părea sedată.

Femeia aruncă o privire peste umăr. Asistenta de serviciu se așezase pe un scaun lângă ușă și tasta la un calculator. Ea trase perdelele în jurul patului Elisei, reduse volumul unui ecran de monitorizare a bătăilor inimii și păși spre capul patului. Pe sub halat, simți mânerul unui pistol, dar nu simțea nevoia de a-1 folosi. în starea de inconștiență a Elisei, putea fi sufocată încet fără nicio împotrivire.

Femeia întinse mâna spre perna Elisei, dar auzi perdelele miș- cându-se în spatele ei. Se întoarse cu fața spre doi bărbați cu obrajii roșii și respirând greu, unul înalt, celălalt scund.

- Este bine, doctore? întrebă Pitt.

Femeia privi atent hainele umede ale lui Pitt, recunoscându-i pe cei doi din barcă.

- *Si.* Operația a fost un succes, spuse ea cu o voce aspră. Tânăra are nevoie de odihnă. *No molestar.*

Ridică suportul cu fișe și încercă să-i alunge pe bărbați.

Dar Giordino se așezase deja pe un scaun lângă pat.

- Nu mergem nicăieri până nu o să fie suficient de bine ca să plece de aici pe picioare.

Pitt dădu din cap.

- Se poate ca viața ei să fie în pericol. Puteți solicita pază suplimentară?

Nu mai era timp de pierdut. Ea văzu hotărârea pe fețele ambilor bărbați și își dădu seama că nu-i putea constrânge să plece. Aruncă o privire frustrată spre Elise și dădu din cap.

- Da, am să mă ocup de asta.

Se întoarse repede și ieși cu pași mari din încăpere.

- Era ceva ciudat la ea, spuse Pitt.
- Ce anume?
- Fișa de pe suport arăta ca o fișă de inventar dintr-o magazie.
- Poate că cineva i-a șterpelit rezerva de ciorapi albi.

Cei doi bărbați priveau primele mișcări ale Elisei când un doctor cu barbă intră o clipă mai târziu, cu o asistentă lângă el.

- *¿Como está nuestro paciente?* întrebă el.
- Este bine, potrivit celuilalt doctor, spuse Giordino.
- Care alt doctor? întrebă omul în engleză.

Pitt o descrise pe femeie, iar doctorul ridică din umeri.

Pitt și Giordino se uitară unul la altul, apoi făcură un semn spre Elise.

- Viața ei este în pericol din cauza unei amenințări

exterioare, spuse Pitt. Vă rugăm să sunați la serviciul de protecție și să puneți un gardian la intrare.

Se îndreptă spre ușă, Giordino venind în urma lui. Pitt făcu semn spre intrarea clinicii.

- Tu încerci în partea din față, eu verific partea din spate.

Alergă pe coridor, uitându-se prin fiecare cameră laterală după femeia în halat verde. Ajunse la magazia din spatele clinicii, intră înăuntru și zări o ușă deschisă care dădea spre parcare. Afară, motorul unei mașini tură.

Păși afară într-un nor de praf, în timp ce Jeepul negru porni în trombă.

Giordino se apropie de el alergând un minut mai târziu.

- A scăpat? întrebă el răsuflând cu greu.

Pitt făcu semn spre drum.

- Un Jeep negru.

- Cred că l-am văzut pe malul apei.

- Bănuiesc că a decis să-și lase în urmă prietenul care aruncă bombe, spuse Pitt.

- Cu siguranță intențiile lor de a-i elimina pe Elise și echipa de ajutoare umanitare erau foarte serioase. Mă întreb de ce?

- Poate din pricina specimenelor de apă. Au supraviețuit tevaturii de la sticlărie?

Giordino zâmbi.

- îndrăznești să te îndoiești de Al Magnificul?

își descheie hanoracul, dezvăluind cele patru eprubete pe care i le dăduse Elise, intacte în buzunarul cămășii. Pitt zâmbi larg.

- E chiar mai bine decât să scoți un iepure dintr-o pălărie.

Mai așteptară la spital încă o oră până când sosi un elicopter NUMA, chemat de Pitt de pe o navă de

cercetare care lucra în largul coastei. Elise, de acum conștientă, fu transportată la bord pentru o scurtă călătorie spre Aeroportul Internațional Comalapa de lângă San Salvador, apoi într-un avion militar american care se îndrepta spre State.

Pitt și Giordino rămaseră acolo ca să le dea informații oficialilor poliției și ai ambasadei înainte de a se sui și ei într-un avion pentru un zbor cu o companie aeriană spre Washington, a doua zi dimineață, lăsând în urmă misterul nedezlegat cu privire la cine distrusese barajul Cerrón Grande... și de ce.

Luminile orașului Detroit sclipeau pe râul întunecat precum stelele cristaline în noapte. Zgârie-norii de pe malul apei, cu fațade iluminate de sticlă și oțel, sfidau cu sclipirile lor dificultățile economice cu care se confrunta în prezent fostul oraș industrial. Căpitanul Ron Posey își mută privirea de la aura strălucitoare a orașului Detroit la o strălucire asemănătoare, dar mai mică, pe partea babordului. în inima nopții, Windsor, din Canada, răspundea cu o strălucire la fel de caldă de clădiri și case. Posey se frecă la ochi și se concentră din nou pe fâșia neagră de apă dintre cele două orașe, care se vărsa în strâmtoarea râului Detroit.

- Domnule, de ce nu mergeți să închideți un ochi? întrebă ofițerul său secund, un tânăr vesel pe nume Gauge. Traficul pare lejer pe radar.

Posey rămăsese pe punte în cea mai mare parte a ultimelor două zile, de când *Mayweather* plecase din golful Thunder de-a lungul Coastei de Vest a Lacului Superior. Petrolierul de 12 000 de tone era încărcat cu țiței din nisipurile petrolifere ale Albertei, mergând spre o rafinărie din Quebec.

Posey ura să renunțe la comandă, dar știa că nu era un supraom. Fusese oficial ușurat de sarcină de către ofițerul secund cu câteva ore în urmă, dar continuă să se plimbe pe punte. Se opri și privi pe fereastră.

- Mă duc să dorm de îndată ce ajungem în apele lacului Erie.

Intrarea în lacul Erie se afla la doar patruzeci de kilometri distanță. Drumul care rămânea de parcurs urma unduirile cursului îngust al râului Detroit. Calea navigabilă vibra deseori de trafic la această oră. Posey știa că nu avea să aibă somn până ce petrolierul nu ajungea pe întinderea sigură a lacului.

Ofițerul secund ordonă timonierului să reducă viteza când nava se apropie de Grosse Pointe. Petrolierul se apropie de țărmul dinspre statul Michigan când ajunse în dreptul insulei Peche și își făcu apariția râul Detroit. în preajma trecerii dintre secole, această scurtă întindere de apă fusese cea mai aglomerată cale comercială fluvială. Vremurile și industria se schimbaseră dramatic, dar râul continua să aibă o importanță economică pentru partea superioară a Marilor Lacuri.

O lumină intermitentă venind chiar din față semnală apropierea de Windmill Point. Dincolo de acest punct, râul se despărțea în două, înconjurând Belle Isle, un parc național pitoresc. Cum canalul navigabil principal trecea pe partea dinspre est a insulei, timonierul se pregăti să îndrepte vasul încet spre babord.

- Vine o navă mare din fața noastră, spuse Posey.

Gauge urmări privirea lui Posey ațintită spre ecranul radarului, care arăta o formă liniară albă ce se deplasa dinspre centrul Belle Isle. O notație pe ecran arăta nava ca fiind *MV Duluth,* călătorind spre nord cu zece noduri la oră. Ofițerul secund privi pe fereastra cabinei de comandă și văzu doar o umbră întunecată. Căpitanul Posey apucase deja un binoclu și scruta cu privirea traseul din față.

- Nebunul are luminile din față stinse și se mișcă spre partea de vest a Flemingului.

Canalul Fleming era pasajul dragat aflat la est de Belle Isle, destinat traficului comercial.

Gauge se întinse spre radio și salută nava *Duluth.* Nu primi niciun răspuns.

- Pare să fie un cargou, de dimensiuni frumușele.

Posey coborî binoclul și întoarse privirea spre un monitor care afișa o diagramă digitală a râului. Un dreptunghi alb în mișcare reprezenta nava *Mayweather,* care se apropia de capătul nordic al Belle Isle. *Duluth* apărea ca un triunghi galben care se apropia în diagonală de canalul Fleming.

Urmând cursul actual al ambelor nave, *Mayweather* nu avea să fie în stare să intre pe canal, cu excepția cazului în care opera o trecere periculoasă către est pe lângă prora cargoului.

Gauge citi gândurile căpitanului.

- Pare c-ar trebui fie să ne menținem poziția până când trec ei, fie să intrăm pe canalul de vest.

Posey încuviință din cap, mânia provocată de cealaltă navă transformându-se în îngrijorare pentru siguranța propriei nave.

- Să stăm departe de idiot. Ne îndreptăm încet și ușor spre canalul de vest până când trece.

Gauge transmise comanda către timonier, iar prora petrolierului o luă la dreapta, spre luminile Detroitului.

Posey clătină din cap, în timp ce conturul negru al cargoului se apropie, menținându-și traseul agresiv. Din cauza naturii căii navigabile, *Duluth* se îndrepta direct spre *Mayweather.*

Un munte de apă albă se dezlănțuia dinspre prora celeilalte nave și Posey îl întrebă pe Gauge cu ce viteză mergea.

- Are până la paisprezece noduri, spuse el cu tensiune în voce.

Cele două nave erau acum aproape perpendiculare. Cargoul, apropiindu-se rapid, se îndepărtă de vârful insulei Belle Isle și ar fi trebuit să înceapă o rotație spre tribord. Dar nu o făcu.

- Domnule, se întoarce spre noi!

Vocea lui Gauge nu ascunse teama acestuia. Radarul arăta că vasul schimbase brusc în direcția babordului și intenționa să lovească petrolierul.

- Cârmă tare la dreapta! strigă Posey. Motoarele de la pupă cu toată viteza înapoi.

Timonierul trase puternic de cârmă. Nu era timp pentru ca petrolierul să mai facă altceva. Cargoul se izbi în nava de nouăzeci de metri, cu prova orientată spre zona mediană a petrolierului.

La câteva secunde de la impact, se auzi o pocnitură puternică dinspre *Duluth,* iar timoneria cargoului izbucni în flăcări. Posey nu mai reuși decât să se uite uluit la întregul spectacol înainte de a se pregăti pentru coliziune.

Cargoul lovi zona mediană a navei un moment mai târziu, intrând pe jumătate în puntea petrolierului înainte să-și piardă elanul. La pupa *Mayweather,* membrii echipajului simțiră doar o trepidație ușoară, dar auziră

scrâșnetul înfiorător al oțelului tăind oțelul. La doar câțiva metri distanță, văzură și simțiră mirosul rămășițelor mocnite ale punții de pe cargoul *Duluth.*

În timp ce răsunară sirenele de alarmă, Posey îi ordonă ofițerului secund să adune echipajul. *Mayweather* primise o lovitură letală, fiind aproape tăiată în două. Căpitanul identifică deja o problemă gravă la babord, în timp ce păși pe aripa punții ca să observe pagubele.

Duluth se eliberă cumva și alerga în aval spre Grosse Pointe. Brusc, se ivi o șalupă rapidă care trase aproape de cargou. Posey abia distinse o scară de frânghie atârnând de balustrada cargoului și cu o siluetă cu părul lung coborând spre apă. Șalupa rapidă recupe- ră persoana de pe scară, apoi se întoarse și plecă în mare viteză. Asemenea cargoului, se avântă fără lumini în inima întunericului.

Posey se întoarse spre rămășițele *Mayweather,* care pierdea lupta cu râul. în mod miraculos, niciun membru al echipajului nu era rănit. Micul echipaj al petrolierului se strânse sub cabina de comandă și se urcă într-o barcă de salvare acoperită. Posey urcă ultimul, închise trapa, apoi lăsă barca să alunece peste bord pe o rampă de salvare.

Barca de salvare lovi apa și se îndepărtă la o mică distanță, în timp ce *Mayweather* se răsturnă greoi pe o parte. Posey privi scena și își puse capul în mâini. Mii de galoane de țiței vâscos se scurgeau în râul Detroit din rezervoarele fisurate ale navei... poate cel mai cumplit dezastru ecologic din ultimii ani.

Concentrarea îi fu întreruptă de o bubuitură înăbușită care răsună deasupra apei. La câteva sute de metri în amonte, *Duluth* sfârtecă un debarcader mic și elegant plin cu bărci de agrement, apoi eșuă în Windmill Point Park.

Cu un amestec de groază și furie, Posey se uită lung la cargoul blestemat. Cine îi putea explica acțiunile? Singurul răspuns nu veni dinspre cargou, ci chiar de la nava lui distrusă. Cu un protest bolborosit scos de carena inundată, *Mayweather* își recăpătă cumva poziția verticală, apoi se scufundă fără întârziere pe fundul râului.

9

Avionul ateriză pe pista de est a Aeroportului Internațional Washington Dulles și îl trezi de Pitt cu zdruncinăturile sale. El și Giordino se scuturară de efectele zborului de dimineață din San Salvador, își luară bagajele și se îndreptară spre sediul central al NUMA, aflat pe malul râului Potomac. în foaierul biroului lui Pitt de la etajul nouă, fură întâmpinați de Rudi Gunn.

Director adjunct al lui Pitt, Gunn era un bărbat subțire și vânjos, cu ochelari cu rame groase și un păr foarte scurt. Menținând o postură deprinsă din perioada în care fusese comandant de marină, el aducea rolului pe care îl ocupa o abordare cerebrală și o minte ascuțită. Privi valizele pe care cei doi bărbați le aruncaseră într-un colț al biroului lui Pitt și clătină din cap.

- Nu văd prototipul nostru multifascicul de sistem

sonar cu care ați plecat.

- L-am lăsat în El Salvador, spuse Giordino, în vreo mie de bucățele.

- Este și așa foarte rău că profanați peisajul unei națiuni prietene, dar chiar a fost nevoie să distrugeți și cel mai nou echipament de prospecțiune în acest proces?

- Nimic din asta n-a fost din vina noastră, Rudi.

Pitt se aruncă în scaunul lui de birou.

- Avem ceva vești bune pentru departamentul de contabilitate, spuse Giordino. Tipul care a aruncat în aer barca noastră pe care am închiriat-o a făcut asta după ce am returnat cheile sau, altfel, ar fi trebuit să plătim și pentru asta.

- Departamentul de Stat a precizat că guvernul salvadorian solicită asistență de la FBI ca să investigheze cazul, spuse Gunn. Ei cred că barajul Cerron Grande a fost aruncat în aer intenționat, în corelație cu asasinarea echipei de agronomi americani.

- De asta ne-am dat seama, spuse Pitt. întrebarea este de ce.

- Autoritățile locale merg pe presupunerea că responsabilă este o bandă de traficanți de droguri. Este posibil ca echipa de voluntari să fi campat într-o zonă de tranzitare a drogurilor sau ca unul din membrii personalului auxiliar local să fi avut legături cu o bandă rivală. Dar nu sunt sigur ce rol joacă povestea asta în aruncarea în aer a barajului.

- Dacă mai contează, spuse Giordino, prietenul nostru, terorist nebun și sticlar aspirant, nu arăta ca un localnic.

- Și, spuse Pitt, așa-zisul medic de la clinică a fost o joacă sofisticată.

- Mi s-a spus că salvadorienii nu au reușit să identifice pe niciu- nul dintre ei, spuse Gunn. Jeepul

negru a fost găsit semi-scufundat într-un râu de lângă San Salvador. Fusese furat cu câteva zile mai devreme dintr-o parcare cu mașini de închiriat de lângă aeroport.

- Din nou, sună a ceva mai profesionist decât o bandă locală de traficanți de droguri, spuse Pitt. Ai mai auzit ceva despre cum se simte Elise Aguilar, agronomul?

- După ce ai transportat-o cu avionul la San Salvador, am tras câteva sfori ca să fie dusă cu un avion militar în baza aeriană Andrews. Este veterană din armată, astfel că lucrurile au fost mai

ușoare. A sosit aseară și a fost internată la Walter Reed. Conform ultimului raport, se simte bine. Am primit un mesaj de la personalul spitalului spunând că întreabă despre niște probe de apă.

Giordino făcu semn spre una dintre valizele lui.

- Din lacul de acumulare. Poate să fie un indiciu care să explice de ce a vrut cineva să omoare echipa de agronomi.

Gunn scoase o hârtie din buzunar și i-o întinse lui Giordino.

- Dacă le ai, trebuie trimise spre analiză la un anume dr. Stephen Nakamura de la secția de epidemiologie a Universității din Maryland.

- Am să le trimit prin curier după ce terminăm aici. Bănuiesc că avem pești mai mari de prins.

Gunn dădu afirmativ din cap.

- Ați primit mesajul meu și probabil că ați văzut știrile. Situația din Detroit nu arată bine. Avem de-a face cu un dezastru ecologic major.

- Asta nu este o problemă de care să se ocupe EPA? întrebă Giordino.

- Președintele vrea ca NUMA să supravegheze izolarea și asigurarea petrolierului scufundat. Este ceva cu mult peste capacitățile autorităților locale sau ale EPA. Am trimis deja o echipă înainte și am rezervat un zbor pentru noi trei la prima oră a dimineții.

- Mergem eu și Al. Cel mai bine ar fi ca tu să rămâi aici și să te ocupi de mass-media și de consecințele politice. Aș prefera mai degrabă să îmblânzești leii aici decât să avem tot circul pe capul nostru la Detroit.

- Pot face asta, răspunse Gunn.

- Cât de gravă este scurgerea? întrebă Giordino.

- Rapoartele inițiale sugerează că se poate ca din petrolier să se scurgă câteva mii de galoane de petrol pe oră.

- Care este impactul la nivel local?

- Zona metropolitană Detroit își trage apa potabilă din râu. Orașul a fost nevoit să oprească extragerea apei și să caute surse alternative. Se poate ca în curând să nu mai curgă nimic la robinete.

Firește, președintele se teme de furtuna politică dacă se întâmplă un asemenea lucru.

- Putem aborda asigurarea navei, dar cum rămâne cu curățarea?

- EPA este la fața locului. Problema este că nisipul petrolifer este un amestec de argilă, cu nisip și cu diverse hidrocarburi. Este mai greu de manevrat decât țițeiul brut pentru că este mai greu decât apa. Dacă se amestecă cu ceea ce se află pe fundul râului, acel sediment trebuie să fie dragat. Dar în momentul ăsta, oamenii par să se concentreze doar pe încercarea de a evacua prin sifonare apa de la suprafață.

Giordino clătină încet din cap.

- Mult succes.

- Tocmai am primit un telefon de la directorul BioRem Global Limited, întrebând de eforturile de curățare.

Gunn se opri ca să vadă dacă Pitt sau Giordino auziseră de această companie.

- Știu de BioRem Global, spuse Pitt. Este o firmă de biotehnolo- gîe care produce organisme bacteriene pentru curățarea deversărilor de deșeuri. Procesul se numește bioremediere, de unde și numele companiei. Este unul dintre sponsorii Societății de Conservare a Oceanului, spuse el, privind calendarul de la birou, care se întâmplă să organizeze o strângere de fonduri în oraș chiar astă-seară.

- Compania are un palmares impresionant în privința curățării petrolului în Marea Nordului, spuse Gunn. în urmă cu câțiva ani, a fost solicitată să se ocupe de scurgerea de la Deepwater din Golful Mexic. Mi s-a spus că acolo unde a fost aplicat, produsul lor s-a dovedit foarte eficient în consumarea petrolului. Proprietarul a spus că are un produs adecvat pentru atacarea nisipului

petrolier... îl pot disloca rapid. Dar încă nu au aprobarea federală pentru testarea în teren a produsului în apele SUA.

- Da, pentru că deversarea de la Deepwater era localizată în afara apelor teritoriale, își aminti Pitt.

- I-am dat unuia dintre oamenii noștri de știință să investigheze o probă ce ne-a fost trimisă.

- Chestia asta s-ar putea dovedi esențială în limitarea daunelor provocate pe o arie limitată precum râul Detroit, observă Giordino.

- De acord, răspunse Pitt. Cine este directorul companiei, Rudi? Poate că merită să dau o fugă la gala de astă-seară ca să vorbesc cu el despre cum să aducem produsul lor la fața locului.

- Nu directorul, spuse Gunn, directoarea. Evanna McKee este numele ei. A menționat că este în Washington, deci trebuie să fi venit aici pentru eveniment.

- O să văd ce se poate face. între timp, avem pe mână o operație majoră de salvare.

- Vorbim despre un petrolier cât de mare? întrebă Giordino.

- *Mayweather* are puțin sub nouăzeci de metri, un petrolier tipic pentru Marile Lacuri.

- Ar fi bine să mobilizăm fiecare resursă de recuperare disponibilă în zonă, spuse Pitt, și să o ducem la Detroit cât mai curând cu putință.

- Lucrez deja la asta, spuse Gunn.

O femeie drăguță, cu un păr lung de o culoare închisă, intră în birou, ținând în brațe un teanc gros de corespondență.

- Bine ai revenit în arenă, șefule, spuse Zerri Pochinski, vechea secretară a lui Pitt, cu un zâmbet cald pe chip.

- Mulțumesc. Dar încep să cred că trebuia să rămân în America Centrală.

- Și să-i lași toată distracția lui Rudi? Apropo, îți verificam calendarul și am observat că ai o întâlnire cu personalul programată la trei și o revizuire a strategiei

de cercetare și dezvoltare la patru. Să le reprogramez, în lumina incidentului de la Detroit?

- Da, trebuie să aștepte. Și poți lăsa un mesaj la biroul lui Loren ca să întrebi dacă poate să mă însoțească la gala pentru conservarea oceanelor din seara asta?

- Desigur. Sigur ești pregătit să-ți adaugi pe lista de treburi o strângere de fonduri în Washington?

Pitt clătină din cap, cu falsă suferință.

- Nu chiar. Nu știu ce o să fie mai rău... să particip la un eveniment plin de politicieni veninoși sau să curățăm o scurgere toxică de petrol.

- Ambele presupun o misiune primejdioasă, dar cred că, în cele din urmă, ai avut dreptate, spuse și se întoarse cu o legănare a șoldurilor, dând să iasă din birou. Mai bine rămâneai în America Centrală.

10

După coordonarea planurilor inițiale pentru operațiunea de asigurare a *Mayweather,* Pitt împrumută un Jeep de la agenție și conduse la Aeroportul Național Reagan. Parcă lângă un hangar care avea aerul de a fi abandonat, undeva la marginea aerodromului, dezactivă alarma și intră în clădire.

Exteriorul dărăpănat al acesteia crea un contrast puternic cu ceea ce întâlni privirea lui Pitt înăuntru. Aprinse luminile și se regăsi în fața unui spațiu luminat și deschis, plin de vitrine strălucitoare în care se aflau mijloace de transport din vremuri de odinioară. Un vagon de tren Pullman pe șine, frumos restaurat, de pe o parte a clădirii, în timp ce un avion Ford Tri-Motor din aluminiu lustruit își scotea nasul la vedere într-un colț. Un exemplar rar de avion cu reacție Messerschmitt Me 262 stătea lângă o cadă de baie echipată cu un motor exterior, toate amintiri ale explorărilor din trecut. Dar

cea mai mare parte a spațiului era ocupată de colecția de mașini clasice din prima jumătate a secolului XX a lui Pitt.

Acesta își purtă bagajele printre minunile de oțel și crom, apoi zăbovi o clipă lângă un șasiu proaspăt vopsit și o grămadă de părți amorsate de automobile. Pitt achiziționase de curând componentele unei Isotta-Fraschini din 1925 din Bulgaria și se mâhni în sinea lui că nu avea mai mult timp ca să se ocupe de restaurarea automobilului clasic italian.

Urcă pe o scară în spirală spre un apartament aflat la etaj, făcu un duș, se îmbrăcă și reveni la parter. Privi atent mai multe mașini aflate lângă intrare, apoi apucă un set de chei de pe o masă de lucru și se apropie de o mașină elegantă cu două locuri, o combinație de crem și verde-deschis.

Se strecură la volan și apăsă butonul de pornire de câteva ori, până când motorul porni. Un Stutz DV-32 Speedster din 1931, mașina avea o caroserie construită de constructorul de vagoane Weymann, cu portiere joase desenate în linii distinse și partea din spate de formă conică.

Pitt scoase mașina din hangar, încuie clădirea și traversă în viteză zona aeroportului. Stutz-ul era alimentat de un motor de 156 de cai-putere, cu un arbore cu came dublu și aerian și patru supape pe cilindru, făcând ca mașina ușoară să ruleze cu mare viteză. Pitt se strecură cu ușurință în traficul din parcarea George Washington, traversă curând Podul Memorial Arlington și intră în Washington, DC. Trecând pe lângă vreo câțiva turiști care stăteau gură cască în zona Washington Mall, se îndreptă spre Capitol Hill și trase în fața clădirii de birouri Rayburn House.

Un agent de securitate privi atent mașina staționată și îi făcu semn lui Pitt să plece de acolo, dar o femeie

atrăgătoare care ieșise din clădire îi făcu semn cu mâna ca să se dea la o parte.

- Este în regulă, Oscar. Este plimbarea mea din seara asta.

- Da, doamnă membru al Congresului. Agentul duse mâna la borul pălăriei. Orice ar fi, frumoasă mașină.

Cu pomeții proeminenți, ochii violet și o siluetă subțire, învăluită într-o rochie mulată de la Prada, Loren Smith-Pitt putea încă să fie luată drept un model *Vogue* decât drept reprezentanta veterană a statului Colorado.

Se apropie în grabă de mașină, unde Pitt o luă în brațe și o sărută.

- Mi-a fost dor de tine, îi șopti ea la ureche.

Deși nu erau căsătoriți de mult timp, aveau la activ o lungă poveste de dragoste. Era o provocare să jongleze cu cerințele carierelor lor, dar găsiseră întotdeauna timp unul pentru celălalt și pasiunea lor continua să ardă cu intensitate.

Ea îi zâmbi lui Pitt în timp ce el se strecură în spatele volanului.

- Trebuia să-mi dau seama că o să vii cu ceva care o să-mi distrugă părul.

- Nu mergem departe. în plus, arăți sexy cu părul suflat de vânt.

El demară Stutz-ul și se îndepărtă de bordură. La doar câteva blocuri mai jos de Mall, Pitt întoarse spre o parcare rezervată pentru Muzeul Național Smithsonian de Istorie Naturală. Braț la braț, se îndreptară spre clădire, în al cărei foaier se desfășura o gală importantă.

- Vreo veste despre asasinii din El Salvador? întrebă ea.

- Autoritățile locale cred că a fost un incident aleatoriu legat de disputele teritoriale ale bandelor locale de traficanți de droguri.

Pitt se abținu să-și exprime scepticismul. Ea clătină din cap.

- Comitetul pentru Afaceri Externe susține că a fost un atac asupra echipei de voluntari americani și caută răspunsuri.

- Și eu aș fi fericit să descopăr vreo câteva. Ce se mai întâmplă în bastionul tău de democrație?

- Audierea noastră senatorială pentru mediu a fost deturnată de incidentul de aseară din Detroit.

- Mă duc acolo mâine-dimineață. Am fost chemați de președinte.

- Cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut în ultimele săptămâni. Personalul de la EPA nu știe să facă altceva decât să dea în judecată oamenii. Ea se cuibări mai aproape de el. Chiar dacă o să fiu tristă să te văd plecând atât de curând.

Intrară în rotunda sudică a muzeului, unde numeroși politicieni și brokeri de top stăteau și beau cocktailuri în inima unui zumzet de conversații șoptite. Pitt nu reuși să nu observe că mulți dintre cei prezenți semănau cu elefantul împăiat și ridat amplasat în foaier.

- O petrecere pe cinste, spuse Pitt în timp ce se îndreptă spre un bar aflat într-o parte, unde sculptura în gheață a unei balene era înconjurată de un bol mare cu punci.

- Finanțată de donatori, sunt convinsă. Societatea de Conservare a Oceanului este una dintre puținele organizații nonprofit care pare, de fapt, să facă ceva bun, într-un domeniu pe care îl poți aprecia. Știu din surse sigure că niciunul dintre directorii lor nu ia nici măcar un salariu din organizație.

- Bravo lor, spuse Pitt.

Soția lui fu recunoscută de numeroși lobby-iști și fu înconjurată într-o clipită. Pitt îi zâmbi larg lui Loren, în

timp ce ea încerca să se ferească de atacuri, apoi el se furișă spre bar și comandă o tequila Don Julio Blanco cu gheață. Tocmai gusta niște somon afumat când ea i se alătură câteva minute mai târziu.

- Mulțumesc că m-ai abandonat în voia rechinilor, spuse ea în timp ce el îi întinse un pahar de șampanie.

- Astea sunt apele tale teritoriale, spuse el zâmbind. Cum de ți-au pierdut urma atât de repede?

- Le-am spus că dacă nu mă lasă să-mi iau ceva, o să propun o nouă legislație care să interzică toți lobby-iștii din districtul federal. Asta și am mai subliniat că a sosit liderul minorității din Congres. S-au împrăștiat ca mușteleș.

- Credeam că au aflat până acum că sub înfățișarea ta seducătoare se ascunde un stâlp virtuos al societății.

- Asta nu-i împiedică să încerce.

Pitt observă un bărbat corpolent, cu părul argintiu și atent pieptănat, care înainta în mulțime. Purta un zâmbet nesincer pe chip și scruta constant din priviri încăperea.

- Nu te uita acum, spuse Pitt, dar un minunat exemplar de mare alb se îndreaptă spre tine.

Loren se întoarse și întinse mâna.

- Domnule senator Bradshaw, ce plăcere să te revăd.

Senatorul Stanton Bradshaw, președintele Comitetului din Senat pentru Mediu și Lucrări Publice, cunoscut pentru aranjamentele lui de culise, strânse mâna lui Loren cu mâna lui grăsuță.

- Ce mai faceți, doamnă membră a Congresului? Arătați uluitor astă-seară.

- Foarte bine, mulțumesc. Cred că-l știți pe soțul meu, Dirk, nu?

- Da, desigur.

întinse mâna cu Pitt în timp ce privirea îi rămase ațintită spre Loren. Pitt îi strânse mâna, lăsând în urmă o

rămășiță de somon afumat.

Senatorul se uita acum la Pitt și zâmbi.

- N-ai avut ceva de-a face cu prevenirea incidentului terorist din Baltimore de anul trecut?

- Am jucat un mic rol.

- Atunci îți suntem toți datori cu recunoștință.

își șterse mâna de picior și se întoarse imediat cu spatele la Pitt.

- Știi, draga mea, îi spuse el lui Loren, Senatul tocmai a adoptat proiectul de lege privind curățarea ecologică, pe care este pe cale să-l preia comisia ta din Congres. Am încredere că o să ne bucurăm de tot sprijinul tău în chestiunea asta.

Zâmbi cu gura până la urechi, dezvăluind o dantură albită, care îi aminti lui Pitt cu atât mai mult de un rechin.

- Nu am studiat încă conținutul proiectului de lege, așa că trebuie să mă abțin de la comentarii până atunci.

- Adoptarea sa ar fi o victorie importantă pentru partidul nostru. El se întoarse și făcu un semn din cap spre Pitt. Sunt sigur că soțul tău poate să aprecieze câștigarea unei victorii pentru echipă.

- La drept vorbind, domnule senator, spuse Pitt, dacă echipa în cauză este unul dintre partidele noastre politice importante, aș prefera să-mi las splina perforată de un cuțit ruginit.

Loren se înecă cu gura de șampanie pe care o luase, înăbușindu-și un hohot de râs, înainte de a se încrunta spre Pitt.

- Ei bine... promit să fac o analiză corectă proiectului de lege, îi spuse ea senatorului.

Bradshaw se făcu roșu pentru o clipă, apoi reveni la stilul lui spilcuit.

- Bineînțeles.

- Domnule senator, se întâmplă să o cunoști pe Evanna McKee, directoarea BioRem? întrebă Pitt. Cred că este un mecena al Societății de Conservare a Oceanelor.

- Desigur. îmi este o prietenă dragă și sponsor al evenimentului din seara asta. Scană din priviri încăperea, observând o siluetă îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă, undeva lângă peretele din spate. Bradshaw o apucă de braț pe Loren. Haideți, o să vă fac cunoștință cu ea.

Pitt își mai luă un pahar de tequila și i se alătură lui Loren, lu- ând-o pe urmele senatorului spre o femeie atrăgătoare, ceva mai în vârstă, care stătea singură într-un colț. Era subțire și avea tenul deschis la culoare, sporind eleganța rochiei cu un pandantiv în formă de scarabeu, care atârna de un colier de aur. Părul platinat încadra o figură inexpresivă, umbrită doar de primele semne al unui rid sau două. Ochii ei de un albastru glacial păreau să absoarbă tot în jurul ei. Pentru Pitt, afișau atât răceală, cât și neîncredere.

- Evanna McKee, permite-mi să ți-i prezint pe membra Congresului Loren Smith și pe soțul ei, Dirk Pitt, directorul NUMA, spuse Bradshaw. Evanna este generosul sponsor al galei din seara asta.

- Este o plăcere, doamnă McKee, spuse Loren întinzându-se, și cele două femei își strânseră mâinile. Mulțumesc pentru sprijinul acordat fundației. în zilele noastre prea puțini oameni par preocupați de sănătatea oceanelor.

- Mă bucur să pot ajuta, spuse McKee cu un ușor accent scoțian. La drept vorbind, cauza asta ocupă o parte importantă din afacerea noastră.

- Evanna este directoarea BioRem Global, spuse Bradshaw. Fac câteva lucruri remarcabile în lupta

împotriva poluării oceanelor.

McKee strânse din buze când dădu mâna cu Pitt.

- Senatorul a spus că ești directorul NUMA?

El confirmă cu un gest din cap.

- Când nu am grijă de membrii capricioși ai Congresului.

- Tocmai am vorbit cu unul dintre managerii tăi, Rudi Gunn, despre tragedia de la Detroit.

- Da, speram să vorbesc cu dumneavoastră în seara asta. Rudi mi-a spus că firma voastră are un produs care poate să ajute la acțiunea de curățare.

- Compania noastră dezvoltă microorganisme pentru controlul poluării. Avem o bacterie brevetată care se hrănește cu hidrocarburi, precum cele pe care le transporta *Mayweather*. Mă tem că nu a fost încă aprobată pentru a fi folosită în Statele Unite, dar am avut rezultate excelente în Europa și Asia.

- Din moment ce scurgerile de la Detroit au avut loc într-o zonă puternic populată, reducerea rapidă a poluării o să fie un element critic, spuse Pitt.

- Produsul nostru BioRem este atât sigur, cât și eficient și suntem pregătiți să vă ajutăm. Dar timpul este un factor esențial.

- Pot face ceva pentru ca aprobarea să primească undă verde? întrebă Pitt.

- Senatorul ne-a ajutat în accelerarea procesului.

- Rotițele birocratice se mișcă încet la EPA, dar facem progrese, spuse Bradshaw. Sunt sigur că, odată cu criza de la Detroit, o să putem simplifica lucrurile. De fapt, am de gând să plasez o derogare temporară pe biroul directorului EPA la prima oră a dimineții.

McKee se uită la Pitt.

- Poate că un cuvânt de sprijin din partea NUM A nu

ar strica.

- Aș fi bucuros să fiu de ajutor, spuse Pitt.

- Dar asta nu e deloc necesar, draga mea, îi spuse Bradshaw lui McKee. Sunt foarte sigur că o să ai aprobarea mâine.

- Am aranjat deja ca o navă cu un stoc de agent de dispersie să ajungă la Detroit mâine-dimineață. Dacă se obține aprobarea, spuse McKee, pe cine ar trebui să contactăm ca să aranjăm livrarea și desfășurarea acțiunii?

- Vă uitați la persoana în cauză, spuse Pitt. O să ajung la Detroit mâine ca să preiau operațiunea de salvare. Personalul vostru de teren se poate coordona cu mine, dacă senatorul dă curs cauzei noastre, apoi o să vedem ce putem face ca să-i ajutăm pe oamenii din Detroit.

- Excelent. O să-l anunț pe directorul de teren mâine-dimineață. Este minunat că am avut șansa de a ne întâlni.

- Sunt de acord.

- Doamnă McKee, cred că îți sunt datoare cu niște scuze, spuse Loren. Nu ești directorul Ligii femeilor pentru guvernare?

- O, ba da. Este un fel de proiect de suflet pentru mine. Susținem femeile în roluri de conducere în toate categoriile profesionale și oferim o rețea extraordinară de contacte. Ar fi o mare onoare dacă te-ai gândi să te alături organizației noastre. Realizările tale din Congres sunt o sursă de inspirație pentru femeile din întreaga lume.

- Tocmai mi-am dat seama că m-ați invitat anul trecut să vorbesc la una dintre întâlnirile voastre de la Paris, dar atunci eram plecată în Bulgaria. Mă tem că nu am făcut legătura.

- Căutăm mereu femei de succes care să ofere sprijin

membrelor noastre mai tinere. De fapt, peste două săptămâni organizăm întâlnirea noastră anuală în Scoția. Aș fi încântată dacă ai putea să participi. Pot chiar să mă ocup de zbor. Poți veni și dumneata, domnule Pitt. Munții scoțieni sunt o zonă minunată în care să pescuiești și să îți ocupi astfel timpul, în timp ce noi o ținem ocupată pe soția dumitale.

- Se prea poate să mai pescuiesc încă petrolierul din Detroit, dar îți mulțumesc pentru invitație.

O femeie impunătoare de culoare apăru lângă McKee și îi șopti ceva la ureche.

- îmi pare rău, vă rog să mă iertați, dar trebuie să preiau un apel internațional. A fost o reală plăcere să vă cunosc pe amândoi. Se întoarse spre Loren. Aștept cu nerăbdare să ne revedem în Scoția.

Pitt o privi îndepărtându-se cu o eleganță îndelung exersată spre unul dintre birourile private ale muzeului.

- Minunată femeie, spuse Loren.

- Da, și foarte convingătoare, spuse senatorul. Ar fi înțelept să te alături grupului ei. Este foarte influentă.

- Se prea poate să fac exact asta.

Loren și Pitt se scuzară în fața senatorului chiar când președintele fundației urcă pe scenă ca să prezinte un scurtmetraj. Acesta arăta imagini dramatice cu mări poluate și viața marină aflată în dificultate, urmate de detalii legate de studii care se făceau pe tema conservării oceanelor. Pe măsură ce rulă genericul, Pitt observă că filmul fusese creat de BioRem Global.

Mai interacționară cu câțiva membri ai consiliului de caritate înainte ca Pitt să-și conducă soția spre ieșire.

- Hai că nu a fost atât de complicat, nu-i așa?

Loren îl apucă de mână pe Pitt în timp ce se îndreptară spre parcare.

- A fost ceva mai bine de îndată ce l-am pierdut pe

senator. Chiar pare o fundație nobilă. Și pare bine susținută de noua ta prietenă scoțiană.

- Unul dintre membrii consiliului a spus că firma lor a făcut o donație substanțială fundației și intenționează să le fie partener în viitor. în mod evident este o reclamă bună, dar sunt sigură că intrarea pe piața din America are mare legătură cu asta.

- Ce știi despre doamna asta McKee?

- Doar că a moștenit compania de la răposatul ei soț, aparent un microbiolog strălucit. Sunt mai familiarizată cu influența pe care o are la nivel de drepturi ale femeilor. Este activă în legislația globală menită să protejeze împotriva violenței și nedreptății și în promovarea femeilor în poziții de conducere politică. Dar nu știu prea multe despre Liga femeilor pentru guvernare. Am auzit zvonuri despre un fel de comisie trilaterală feminină, formată din femei cu putere, și toate sunt foarte discrete.

- Bănuiesc că asta înseamnă că, dacă te înscrii și tu, nu o să împărtășești cu mine strângerea lor secretă de mână.

Loren râse.

- Bineînțeles că nu. Ea îl strânse de mână. Nu ești om de încredere.

- Trebuia eu să-mi dau seama... Deci, o să te duci în Scoția?

- Congresul intră în vacanță peste o săptămână. Dacă tu o să mai ai încă treabă în Detroit, cred că mă duc. Și dacă vei fi terminat în Detroit... Ei bine, pescuitul chiar se presupune a fi ceva minunat.

Ajunseră la Stutz și ieșiră din parcare, cotind spre vest pe Constitution Avenue. Era o seară de mai neobișnuit de caldă, iar parfumul persistent al florilor de cireș plutea în aer, în timp ce înconjurară monumentul

Lincoln. La acea oră târzie, Pitt traversă în viteză Podul Arlington printr-un trafic foarte puțin aglomerat.

în cele din urmă, eliberați de obligațiile zilei, Loren zâmbi în timp ce vântul îi suflă prin păr.

- Frumoasă seară, spuse Pitt. Vrei să ne mai plimbăm puțin cu mașina?

- Tu pleci mâine. Aș prefera să mergem acasă ca să ne ocupăm timpul cu alte activități.

Ea se ghemui mai aproape de el pe bancheta mașinii.

Pitt dădu ușor din cap și o luă în direcția hangarului, în timp ce apăsa ușor pedala de viteză.

11

Carena albă și pătrată a *Mayweather* ieșea în evidență la suprafața râului, ca un hotel ieftin aflat la marginea drumului. Pitt privi un vârtej de valuri care se spărgeau în spatele structurii pe măsură ce apele râului Detroit pătrundeau înăuntru, în timp ce corpul navei era ascuns sub apă, râul nu fusese suficient de adânc încât să înghită și cabina de comandă.

- Bănuiesc că nu o să fie nevoie să ne facem griji pentru decom- presia scufundărilor mele, spuse Giordino.

Conducea o șalupă mică pe care o luaseră din portul de agrement Harbour Hill din Detroit. Conducând barca pe lângă pupa scufundată a petrolierului, se îndreptă spre o barjă mare utilitară, ancorată în partea de est a râului.

- Graficele arată că adâncimea maximă este de numai

nouă metri în secțiunea asta a râului, spuse Pitt. Cu excepția curentului, lucrurile nu arată atât de rău.

- Și cu excepția plutoanelor de execuție din Capitol Hill, care o să ne aibă în vedere dacă nu curățăm rapid aici.

- De când ești îngrijorat de consecințele politice?

- De când m-am uitat la fondul meu de pensii și mi-am dat seama că trebuie să mai lucrez încă vreo douăzeci de ani, înainte de a mă retrage liniștit în Bora Bora.

Giordino trase alături de barjă, care se afla la doi pași de un petrolier gol acostat în aval. Un bărbat bărbos, mare cât un urs, cu o șapcă NUMA, legă sforile șalupei și îi ajută să urce pe barjă.

- Bine ați venit în tabăra Maui, spuse Cruz.

Inginer marin și expert în salvare la NUMA, Michael conducea echipa trimisă înainte la fața locului.

- Tabăra Maui? întrebă Giordino.

- Micul nostru paradis insular făcut sendviș între două epave mari și urâte.

Giordino privi îndelung structura alterată a barjei și punțile pătate cu unsoare.

- Nu e chiar ideea mea de paradis.

- Este tot ce am putut face într-un timp atât de scurt, spuse Cruz și izbucni în râs. Inginerul corpolent purta în permanență un zâmbet larg sub barba groasă, iar colțurile ochilor i se încrețeau de veselie. Haideți, permiteți să vă fac turul de onoare.

Cruz îi conduse în cabinele lor, apoi se reuniră cu toții în sala de conferințe improvizată. Fotografii subacvatice ale petrolierului avariat erau aliniate de-a lungul pereților, împreună cu o reprezentare mare, desenată de mână, a navei. Cruz arătă spre o hartă de navigație a râului Detroit aflată pe masă, pe care erau marcate cele

două epave.

- *Mayweather,* care transporta o încărcătură completă de nisip petrolifer din Thunder Bay se apropia de Belle Isle chiar după miezul nopții. *Duluth,* un cargou de nouăzeci de metri, înainta în viteză în amonte și a virat brusc, lovind mijlocul navei. *Mayweather* s-a scufundat rapid, în timp ce *Duluth* a reușit cumva să se deblocheze și și-a continuat cursul înainte până ce a eșuat la Grosse Pointe.

- Am făcut o tură în jurul ei înainte să ajungem aici, spuse Pitt. Se pare că unele remorchere sunt deja gata să o tragă din apă.

- Exact. O să fie transportată într-un doc din oraș, de lângă Grosse Isle, unde o să fie confiscată de FBI.

- De ce este implicat în poveste FBI-ul? întrebă Giordino. Relatările de la știri pe care le-am văzut eu au spus că a fost un accident.

Cruz clătină din cap.

- N-a fost un accident. Căpitanul lui *Duluth* și mai mulți membri ai echipajului au fost uciși într-o explozie care a avut loc pe punte cu câteva clipe înainte de impact.

- Am observat exteriorul carbonizat, spuse Pitt.

- Oameni de la morgă și criminalistică au fost acolo toată noaptea, înlăturând ce a mai rămas din echipaj. Reporterii n-au prins încă subiectul. Autoritățile încearcă să păstreze discreția cât se poate de mult, în timp ce se desfășoară ancheta.

- Dacă a fost o acțiune teroristă, spuse Pitt, a fost mai mult decât eficientă. Există suspecți?

- Nu, din câte am auzit, dar nu mai am treabă cu asta. Am destule cu care să mă lupt aici.

- Spune-ne cu ce ne confruntăm în cazul lui *Mayweather.*

- Nava este încă într-o singură bucată... abia se ține. *Duluth* s-a ciocnit cu ea într-un unghi de șaizeci de grade, deschizând-o ca pe un pepene.

- Scurgerile sunt puternice?

Cruz dădu din cap.

- Este mai puțin evident la suprafață. Camerele ROV au arătat jeturi serioase la adâncimi mai mici.

Pitt făcu un semn în susul râului.

- Petrolierul gol. Este gata să evacueze compartimentele de stocare nedeteriorate?

- Da. Am avut noroc cu el. S-a întâmplat să traverseze lacul Huron cu magaziile goale. Proprietarii *Mayweather* l-au închiriat pe bani frumoși. Speră să recupereze cea mai mare parte a încărcăturii.

- Câteva compartimente de stocare goale o să ne ușureze activitatea de recuperare, zise Pitt și se întoarse spre Giordino. Aruncăm o privire și sub apă?

- Credeam că nu o să mai întrebi niciodată.

Cruz îi conduse spre un șopron cu echipament de scufundări, unde toți trei îmbrăcară costume speciale de protecție și echipament de scufundare potrivit. Bărbații se adunară pe o platformă de scufundare aflată la un capăt al barjei și își puseră echipamentul. în timp ce se pregătiră să intre în apă, un om din echipaj îi întinse fiecăruia câte un scuter subacvatic motorizat.

- Speram că nu o să fie nevoie să facem stopul înapoi până la barjă, spuse Giordino.

- Ați ajunge în lacul Erie fără ele, spuse Cruz cu un zâmbet larg.

Pitt își ajustă lanterna frontală deasupra măștii de față și o aprinse.

- Hai să începem de la proră și apoi să o luăm în amonte.

Mușcă din mușțiucul regulatorului și sări de pe

marginea platformei.

Apele de mai ale râului Detroit erau înviorătoare, iar Pitt tremură până ce buzunarele cu aer din costumul său se încălziră de la căldura corpului. Deși nu avea puritatea unui ghețar din regiunea arctică, fluviul era mai limpede decât se așteptase Pitt, oferind o vizibilitate de aproape șase metri.

Fixă accelerația scuterului la un nivel redus și îl înclină în față, lăsându-se tras în jos până ce zări fundul râului. Având acum un reper vizual, putea estima viteza curentului la trei noduri.

Așteptă până văzu lumina lanternelor lui Cruz și Giordino, apoi se deplasă paralel cu fundul râului până când apăru corpul impunător al petrolierului. Carena neagră se așezase uniform, linia de plutire Plimsoll, vopsită în alb, aflându-se doar la câțiva metri deasupra sedimentelor. Pitt se lăsă purtat de curent, alunecând pe lângă plăcile provei, până când ajunse la extremitatea prorei.

Cu Giordino și Cruz în urma lui, Pitt se îndreptă în amonte până în locul în care *Duluth* lovise petrolierul. înotă de-a lungul interiorului înclinat, privind atent rezervoarele de stocare gofrate, care se frânseseră. Apa devenea mai întunecată pe măsură ce șuvoaie negre de țiței ieșeau în vârtejuri prin fisurile multiple din pereții de compartimentare, cândva etanși. Pitt coborî spre puntea principală, unde constată cum cargoul fusese la câțiva metri distanță de a frânge nava în două.

Pitt acceleră și făcu un ocol complet în jurul navei scufundate înainte de a ieși la suprafață și a se îndrepta spre barjă. în timp ce se ridica spre platformă, două mâini fine de femeie se întinseră spre el și apucară scuterul pentru ca el să poată urca la bord.

Pitt urcă pe platformă și se trezi față în față cu o

femeie cu părul roșcat, îmbrăcată într-un costum mulat. Avea o înfățișare încrezătoare și un aer nerăbdător.

- Ați terminat cu înotul, băieți, ca să mă pot ocupa de scurgerea asta de petrol? întrebă ea.

Pitt își scoase masca și zâmbi larg la auzul cuvintelor ei directe, în timp ce îl privi în ochi, femeia bâjbâi și scăpă scuterul pe punte. Pitt își scoase rezervorul de oxigen și centura cu greutăți, în vreme ce ea recuperă scuterul, apoi el se ridică și îi strânse mâna.

- Da, ne-am încheiat evaluarea. Și mulțumesc pentru ajutor. Eu sunt Dirk Pitt.

- Audrey McKee, director de teren la BioRem Global. Supraveghetorul barjei mi-a spus că erați în inspecție la *Mayweather.*

- McKee? Trebuie să fii fata Evannei McKee. Tocmai ce am făcut cunoștință cu mama ta aseară.

Audrey făcu ochii mici spre el.

- Ea este la Washington, răspunse femeia.

Giordino și Cruz ieșiră la suprafață și urcară la bord, iar Pitt făcu prezentările.

- Sper că ai adus cu tine o geantă mare de bacterii înfometate, spuse Giordino.

Audrey arătă spre un mic cargou ancorat pe țărmul canadian. Două tancuri de stocare din oțel inoxidabil se vedeau pe partea din față a punții.

- Avem stocul necesar de agent de bioremediere conceput pentru nisipul petrolifer, pe care suntem pregătiți să-l folosim.

- Bacterii vii? întrebă Cruz.

- De fapt, mai multe varietăți de microorganisme brevetate, care se hrănesc cu molecule de hidrocarburi.

- Nu sunt periculoase pentru viața marină?

- Deloc, spuse ea. Sunt absolut sigure pentru animalele marine... și pentru mediu. Seamănă oarecum cu bateriile bune care trăiesc în stomacul omului.

- Avem vreo veste, spuse Pitt, despre aprobarea folosirii lor în apele teritoriale americane?

- EPA a semnat de dimineață o derogare specială. Acum avem autorizația de a opera în râul Detroit.

- Este o veste bună, spuse Giordino. Cum ai de gând să desfășori trupele?

- O să coborâm furtunuri în părțile fisurate ale navei și o să dispersăm încet agentul cu apă proaspătă. Microbii o să se atașeze de petrol și îl vor descompune, apoi, în cele din urmă, o să metabolizeze poluanții. Din păcate, curentul nu o să ne permită să izolăm și să îndepărtăm complet substanțele dăunătoare. Dar dacă putem să identificăm zonele de deversare, putem să tratăm eficient un procent ridicat din petrolul deversat.

- Avem o idee destul de clară unde se află zonele în cauză. Pitt se întoarse spre Cruz. Mike, cât de curând putem să punem în funcțiune petrolierul de evacuare?

- Putem să începem să aspirăm zonele de stocare nedeteriorate în după-amiaza asta, începând cu secțiunea de la pupa. Probabil o să dureze două zile să evacuăm totul. Mi-am împărțit echipa în trei unități, astfel încât să putem funcționa nonstop.

Pitt se întoarse spre Audrey.

- Se pare că nu o să avem nevoie de gângăniile tale

flămânde pentru ceva timp.

- Nu-mi place să văd fluviul poluat cu petrol mai mult decât vă place vouă, zise Audrey McKee și arătă spre prora scufundată a

- *Mayweather.* O să ne instalăm în aval și o să începem să rulăm imediat liniile de dispersie spre zonele afectate.

- Cred că e un plan bun, spuse Pitt.

- Pentru comunicare vă găsesc aici, pe barjă? întrebă Audrey.

- Eu și Al nu o să fim la bord prea mult, așa că cel mai bine este să te coordonezi cu Mike.

Cruz îi aruncă o privire întrebătoare.

- Nu o să gestionezi operațiunile de pe luxoasa noastră barjă de râu?

Pitt se uită la carena expusă a *Mayweather.*

- Nu, spuse el și clătină din cap. Eu și Al o să ne petrecem timpul în fluviu, tăind în jumătate fiara aia mare și urâtă.

12

Torța subacvatică de sudură ardea cu strălucirea soarelui la amiază. Atașat de carenă printr-un dispozitiv cu aspirație, Pitt trecu torța peste carcasa exterioară din oțel, groasă de peste un centimetru, a navei *Mayweather.* La peste nouă metri distanță, dar pe partea interioară a navei, Giordino repeta tăietura, tăind o carenă interioară mai subțire. Folosind o sursă de aer alimentată de la suprafață, bărbații lucraseră aproape două zile ca să taie petrolierul scufundat.

Cu genunchii odihnindu-se pe fundul fluviului, Pitt tăie până ajunse la sediment, atingând tăietura orizontală de pe cealaltă parte. Prin interfața de comunicare îi transmise unui membru din echipa de control de pe barjă să întrerupă alimentarea cu oxigen și energia electrică a torței. Focul din vârf se stinse, iar Pitt își ridică viziera.

Mulțumit de lucrarea făcută, strânse torța exotermă, înotă până la suprafață de-a lungul carcasei exterioare și așeză dispozitivul pe punte. Apoi se scufundă în partea opusă, pătrunzând în interiorul deschis. în timp ce se apropie de Giordino din lateral, partenerul lui era pe cale să traseze o ultimă deschidere prin carcasa interioară.

Când stinse torța, bărbatul se uită la Pitt și dădu aprobator din cap.

- Acum cred că avem două bucăți, hârâi el prin sistemul subacvatic de comunicații. Dacă vrei trei, o să am nevoie de un nou set de brațe.

- Nu sunt sigur că au mai rămas destule lame de tăiat în Michigan, spuse Pitt. Hai să mergem să bem o bere.

Urcară la suprafață, unde cei din echipa de asistență îi traseră de cablurile electrice până la barjă. Cruz îi salută, iar cei doi urcară pe punte și își scoaseră căștile de scufundare.

- Ca să vezi, s-au întors măcelarii nebuni. Cum merge tăiatul?

- Ca uns, spuse Giordino.

- Ați terminat?

Pitt dădu afirmativ din cap.

- Avem tăieturi curate atât în carena interioară, cât și în cea exterioară.

Cruz clătină din cap.

- V-ați mișcat repede. M-am gândit că o să vă mai ia o zi.

Pitt își descheie costumul etanș și se îndreptă spre marginea barjei. Scena din jurul navei scufundate era una de maximă aglomerație, însoțită de zgomotul mai multor generatoare. *Mayweather* era înconjurată de vase utilitare, barja și petrolierul de evacuare fiind poziționate de-o parte și de alta, în timp ce cargoul BioRem era ancorat în sud. Furtunurile erau întinse peste marginile

ultimelor două nave, întâlnindu-se spre epavă.

Pitt privi în aval spre un nou vizitator al sitului. O barjă masivă de ridicare era staționată în apropiere, fiind pregătită să transporte nava secționată pe jumătate.

- Care este situația evacuării petrolului? întrebă Pitt.

- Secțiunea de pupă este aproape golită, spuse Cruz. Putem să ne apucăm de secțiunea următoare imediat ce pupa o să fie luată de aici.

- De îndată ce sunteți gata, chemați barja de ridicare, spuse Pitt.

- Așa facem. între timp, o să-mi pun echipa să fixeze cablurile de ridicare. Ar trebui să fim pregătiți să o ridicăm dimineață.

- Ar fi bine să-i transmitem și navei BioRem planurile noastre de ridicare. O să vrea să-și retragă furtunurile înainte ca secțiunea de la pupă să fie ridicată.

- O să o anunț pe Audrey. Rapoartele primite de la o stație de monitorizare din aval sugerează o scădere a petrolului detectat în fluviu. Gângăniile lor par să funcționeze.

- Mă bucur să aud asta, zise Pitt examinând epava. Cu puțin noroc, am putea să vedem ridicate ambele secțiuni până mâine-seară.

Cruz încuviință cu un semn din cap.

- S-ar putea să spunem aloha taberei Maui mai repede decât credeam.

La trei dimineața, barja de ridicare fusese poziționată pe flancul navei *Mayweather* și cablurile de ridicare fuseseră fixate. în zori, Pitt își dădu acordul ca ridicarea să înceapă. Cablurile se întinseră la maximum, iar pupa *Mayweather* fu ridicată suficient de sus încât să-i permită unei barje cu platformă a Corpului de ingineri al armatei să se strecoare pe sub ea. O pereche de remorchere traseră mai apoi barja, cu încărcătura sa masivă, pe râul

Detroit spre Cleveland și spre un centru de fiare vechi.

- Ne aflăm la jumătatea drumului spre casă, spuse Pitt cu satisfacție.

- Cu secțiunea prorei, lucrurile ar trebui să meargă mai repede pentru că sunt mai puține compartimente de petrol pe care trebuie să le evacuăm, remarcă Cruz.

Echipajul obosit își îndreptă atenția spre jumătatea din față a epavei, lucrând fără întrerupere. Petrolierul de evacuare fu repoziționat în zona prorei navei *Mayweather,* Cruz supraveghind accesul la conducte. între timp, Pitt și Giordino se apucară să ancoreze cablurile pentru a permite ridicarea secțiunii. în aval, zgomotul generatoarelor de pe cargoul BioRem lăsa să se înțeleagă că Audrey lansase noi linii de alimentare pentru împrăștierea agentului bacterian.

La asfințit, Pitt convocă o ședință la care aduseră coaste la grătar și bere de la un restaurant de pe Grosse Pointe.

- Petrolierul de evacuare funcționează la capacitate maximă, raportă Cruz. Ultimul dintre rezervoarele de stocare ar trebui să fie gol până la miezul nopții.

- Atunci urmează să vină și următoarea barjă de la Corpul de ingineri al armatei, spuse Pitt. O să lăsăm să intre în acțiune tura a doua și noi mergem să închidem un ochi. Haideți să ne revedem la miezul nopții ca să vedem dacă putem pregăti o ridicare înainte de zorii zilei, zise Pitt și se întoarse spre Audrey. Cum stăm cu stocul de bioremediere.

- Mai avem suficient cât să ne țină încă o zi sau două, răspunse Audrey, înăbușindu-și un căscat.

Cruz încuviință din cap, în timp ce termină de mâncat ultima bucată de coaste, și spuse:

- Niște somn sună bine, dar cred că o să mai fac o scufundare rapidă de verificare ca să mă asigur că totul

este în regulă.

- De ce nu-1 iei pe Al cu tine? întrebă Pitt. Nu este recomandată o scufundare de unul singur în curentul ăsta.

- Nu este nevoie, intru și ies înainte să apucați să puneți capul pe pernă, spuse Cruz cu zâmbetul lui obișnuit. Ne vedem cu toată lumea la miezul nopții.

Câteva minute mai târziu, Cruz apucă un rezervor de aer, se strecură în costumul etanș și își dădu drumul peste marginea barjei. Porni farul subacvatic de la scuter și parcurse scurta distanță până la prora *Mayweather.* Se apropie de puntea superioară, încetinind ca să vadă prin apa tulbure. Fu nevoit să se aplece și să cotească pentru a evita labirintul de conducte și platforme care traversau puntea petrolierului.

în apropierea marginii dinspre mal, se opri la un furtun gros și alb, care se legăna dinspre suprafața apei. Era conectat la o conductă de admisie, care ducea spre unul dintre rezervoarele de stocare ale navei *Mayweather.* Prin el, nisipul petrolifer bituminos era aspirat în petrolierul de evacuare. Un vehicul robotizat era cocoțat pe punte și îndreptat spre furtun, camerele lui oferind o transmisiune în direct membrilor echipajului de pe petrolier. Negăsind nicio scurgere, Cruz făcu un semn cu mâna spre cameră, apoi se întoarse și merse mai departe.

Panglici roșii legate de două supape arătau că mai erau doar două rezervoare de golit. Procesul de evacuare a nisipului petrolifer se desfășura conform programului.

Traversă puntea, reveni spre secțiunea mediană zimțată și coborî spre albia fluviului, examinând părțile tăiate ale rezervoarelor de stocare expuse. Șovăi în fața unei perechi de furtunuri galbene BioRem, cu câțiva metri distanță între ele, fixate de marginea unui rezervor

fisurat prin care se pierdea petrol.

Cruz se apropie de cel mai apropiat furtun și își trecu mâna peste duză, așteptându-se să simtă fluxul de microorganisme de dispersie. Nu simți nimic. Se mută la al doilea furtun, care era la fel de inactiv. O luă pe urma furtunurilor de pe fundul fluviului, care șerpuiau de-a lungul părții din față a navei. La vreo șase metri distanță de prora petrolierului, furtunurile se terminau brusc.

Cruz examină capetele de furtun deschise, fixate cu pietre pe albia fluviului, apoi își îndreptă scuterul spre suprafața apei.

Conturul întunecat al cargoului BioRem abia se întrezărea deasupra capului. Poate că echipajul schimba furtunurile de evacuare. Atunci Cruz observă două fire subțiri întinzându-se de pe navă, ducând spre pupă. Apăsă accelerația scuterului și se lăsă să plutească odată cu curentul până ce își dădu seama că firele erau o pereche de furtunuri negre. Duceau spre fundul fluviului, dar erau îndreptate în direcția opusă față de *Mayweather.*

Cruz porni scuterul și o luă pe urma furtunurilor. La vreo șaizeci de metri în aval, acestea se furișau peste o movilă stâncoasă și se opreau la un grătar metalic de mari dimensiuni, fixat în beton. Duzele lor erau prinse de grătar și, când Cruz își trecu o mână prin fața lor, simți că pe acolo se deversa un aflux de lichid.

Trebuia să existe o explicație. Cruz nu știa care putea să fie explicația aceea. Depozitarea deșeurilor? Avea să discute prin radio cu Audrey McKee de îndată ce revenea la barjă.

Apăsă din nou accelerația scuterului ca să învingă curentul de apă și se întoarse în amonte, revenind pe urma furtunurilor.

Când se apropie de nava BioRem, două lumini mici apărură în apă. Apropiindu-se mai mult, reuși să vadă cum doi scafandri, aflați la vreo trei metri distanță, se îndreptau spre el cu scutere asemănătoare. Cruz încetini când se apropiará de-o parte și de alta, dându-și seama prea târziu că tractau un obiect între ei.

Era o plasă cu ochiuri, iar el se îndreptă direct spre centrul ei. Roti scuterul peste cap ca să încerce să alunece pe deasupra plasei, dar scafandrii se întâlniră deja în spatele lui. Unul se întinse și împinse scuterul din mâinile lui Cruz, în timp ce celălalt folosi un colier de plastic ca să strângă bine plasa de protecție în spatele lui.

Cruz se simți cuprins de furie, în timp ce încercă să se elibereze din plasă. Reuși să scoată un braț, apoi se întinse și îl apucă pe unul dintre scafandri.

în timp ce îl trase mai aproape, Cruz simți cum o lamă rece îl lovește într-o parte a gâtului... și înghiți o gură mare de apă. Celălalt scafandru îi tăiase furtunul de aer din spate și îl trăgea spre fundul fluviului.

Cruz întinse mâna spre gâtul primului bărbat. Folosea doar un braț împotriva a două, iar celălalt bărbat se răsuci și se eliberă.

Furia se transformă în panică, în timp ce efortul de a respira îi copleși simțurile și se chinui să se elibereze. Cei doi scafandri se aflau acum în spatele lui și îl treceau cu fața prin mâlul fluviului.

Târât prin mâl, se zbătu din răsputeri ca să scape. Era zadarnic. Fără aer și țintuit pe fundul fluviului, înghiți o gură mare de apă și își întâlni moartea în mijlocul unui nor negru de nămol.

- De cât timp? întrebă el, ridicându-se din pat și dând la o parte așternuturile.

- A părăsit barja acum o oră, spuse Giordino. Paza de pe punte l-a raportat că fiind dispărut acum zece minute. Este în apă cu un rezervor, nu are sistem de comunicații. Petrolierul de extrudare a raportat că l-a văzut în

13

" ike a dispărut.

Cuvintele îl luară pe Pitt prin surprindere aseme- L nea unui pumn în transmisiunea lor directă în urmă cu aproximativ douăzeci de minute.

- Poate că își conservă aerul, dar să trimitem în apă toți scafandrii pe care îi avem. Acum!

- O să fiu eu marinarul de punte pentru zona prorei *Mayweather,* pentru orice eventualitate.

în timp ce Giordino lansă apelul, Pitt îi adună pe ceilalți patru scafandri NUM A și puse la punct un plan de căutare. Câteva minute mai târziu, se avântă cu scafandrii în fluviu.

Furtunile din nord aduseseră cu ele reziduuri în lacul St. Clair, făcând ca, pe timp de noapte, apele să fie tulburi și să permită o vizibilitate foarte mică. Pitt folosi farul de la scuter ca să treacă rapid peste puntea

superioară a *Mayweather.* Cercetă furtunul de evacuare, apoi coborî de-a lungul carcasei tăioase a navei secționate. Căută metodic de-a lungul pereților etanși și zimțați, apoi se întoarse și se trezi cu o lumină în ochi.

Se apropie un scafandru cu o siluetă minionă de femeie. Audrey McKee îi aruncă o privire lipsită de expresie, arătă spre albia din spatele ei și clătină din cap. Pitt își îndreptă farul în jos și descoperi un obiect negru care contrasta cu fundul nisipos: o înotătoare de scufundare.

Pitt trecu pe lângă Audrey și înclină farul de la scuter spre compartimentul următor. Era un rezervor de stocare fisurat, care dezvăluia o tăietură deschisă chiar în centru. Apa liniștită din interior era limpede, iar farul lui Pitt găsi înțepenit acolo un cadavru îmbrăcat într-un costum albastru.

Când Audrey i se alătură cu lumina ei, Pitt se strecură în rezervor și înotă până ce ajunse față în față cu Cruz. Ochii ficși ai inginerului NUMA îl priviră direct. Cureaua compensatorului de flotabilitate a lui Cruz era agățată într-o bucată de oțel sfârtecată, ținându-1 nemișcat pe cel mort. Regulatorul îi atârna neputincios pe piept. Pitt observă că atât regulatorul, cât și consola de scufundare atașată păreau să fie noi-nouțe.

îl lăsă pe scafandru pe loc și cercetă prin rezervorul de stocare cu lumina scuterului. Apoi reveni la locul în care aștepta Audrey. încă o pereche de lumini străpunseră obscuritatea și se iviră doi scafandri de căutare NUMA. Pitt arătă spre rezervorul de stocare, apoi lăsă să se înțeleagă că revenea la suprafață. Audrey îl urmă în timp ce urcă și se îndreptă spre barjă.

Giordino stătea pe platforma de scufundare, gata echipat. O ajută pe Audrey să iasă din apă, apoi se întoarse chiar când Pitt urcă la bord. Giordino putu să-și

dea seama că veștile nu erau bune.

- L-ați găsit?

- într-unul dintre rezervoarele fisurate. Se pare că examina interiorul și echipamentul lui s-a agățat în niște resturi. Nu a mai putut să se elibereze și a rămas fără aer.

Audrey clătină din cap.

- Cât de cumplit.

- Cum să se fi întâmplat una ca asta? spuse Giordino. Mike era foarte experimentat.

Pitt dădu din cap.

- Părea absolut blocat acolo, spuse Audrey, cu o grămadă de metal zimțat ieșit în afară. Poate că a agitat un strat de sediment și și-a pierdut vizibilitatea. Am făcut câteva scufundări prin peșteri și știu cât de ușor este să devii dezorientat.

- Era și epuizat, spuse Giordino. La fel ca noi toți.

Pitt se uită lung la punte. Cruz era un scafandru bun. Prea bun.

- O să suspendăm operațiunile până când îl aducem la suprafață și chemăm autoritățile. Pitt se întoarse spre Audrey. Cel mai bine ar fi să te asiguri că scafandrii tăi nu operează singuri.

- îmi pare foarte rău.

Le oferi lui Pitt și lui Giordino câte o îmbrățișare, apoi se urcă într-un gonflabil și se întoarse la nava ei.

O oră mai târziu, membrii unității marine a șerifului din Wayne County îl aduseră pe Cruz la suprafață într-un sac și îl transportară la țărm. După o întârziere de o jumătate de zi pentru verificare de siguranță, nou venita barjă de ridicare fu poziționată lângă epavă, iar secțiunea de proră a *Mayweather* fu adusă la suprafață. Urmă calea secțiunii de pupă, pe o barjă cu platformă, până la Cleveland, în timp ce navele rămase degajară zona. Audrey îi transmise prin radio lui Pitt că vasul BioRem

pleca în Ontario și le ură, lui și lui Giordino, numai bine.

- Un remorcher o să ajungă aici într-o oră ca să ne tragă barja la țărm, spuse Giordino. Sau putem să plecăm cu baza plutitoare chiar acum. Rudi ne-a rezervat un zbor de seară care pleacă peste trei ore.

Pitt clătină din cap. Oboseala din ultimele zile i se citea pe față, dar ochii îi rămaseră hotărâți. Nu simțea nicio satisfacție pentru operațiunea de salvare, care fusese finalizată mai repede decât se așteptase oricine. Singurul gând din mintea lui Pitt era pierderea lui Cruz.

își recuperă echipamentul.

- Aș vrea să mai arunc o ultimă privire la fața locului.

Pitt se uită la fluviu înainte să se îndrepte spre platforma de scufundare.

- Eu o să mă asigur ca restul echipamentului să fie strâns, spuse Giordino.

își dădea seama că vechiul lui prieten nu își dorea companie.

Pitt intră cu scuterul în apă, se îndreptă direct spre fundul fluviului și se propulsă spre amonte. Ajunse în zona turtită a albiei unde se odihnise pupa *Mayweather* și începu să se miște înainte și înapoi, lăsându-se împins de curent în aval. Vizibilitatea era ușor mai bună, permițându-i să se deplaseze la un metru și jumătate distanță de fund.

Trecu peste zona în care se odihnise prora, apoi își continuă drumul în aval. Mintea lui începu să rătăcească în timp ce privi fundul uniform, plutind peste roți aruncate, cutii de bere și alte resturi. După câteva minute, reveni în amonte și acceleră contra curentului.

Era pe cale să-și croiască drum spre barjă când slăbi accelerația. Un obiect viu colorat îi atrase atenția. Nu era încă un gunoi aruncat. Era un obiect familiar care se pierduse de curând. Pitt se opri o clipă, apoi îl smulse din nisip și se întoarse la barjă.

14

Senatorul Bradshaw privi pe fereastră spre Monumentul lui Washington, urmărind cum străluceau în vârful acestuia luminile roșii de avertizare pentru avioane în înserarea care se lăsa peste oraș. Trebuia să recunoască faptul că suita Thomas Jefferson de la hotelul Willard Intercontinental oferea o priveliște impresionantă asupra monumentelor din zona Național Mall și nu numai. Luând o înghițitură din burbonul cu gheață, se întoarse dinspre peisajul de la fereastra suitei spre gazda lui.

Evanna McKee, așezată pe o canapea roșie, studia un raport legat, cu un sigiliu oficial pe copertă.

- Ăsta este proiectul de lege aprobat de comisie?

- Da, Comisa Senatului pentru mediu și lucrări publice. O să fie nevoie totuși să discutăm cu Congresul când o să adopte versiunea lor.

- Mă bazez pe influența ta acolo.

- O să fac tot ce pot, spuse Bradshaw. Membra Congresului Smith, pe care ai întâlnit-o aseară, conduce subcomisia de revizuire a legislației propuse. Din păcate, este o persoană dificilă. Dar proiectul de lege este scris într-o manieră vagă. Propozițiile care îți deschid calea către folosirea neîngrădită a produselor de bioremediere sunt ascunse adânc printre detaliile tehnice. Este exact ceea ce ai cerut.

- Și lucrul pentru care ești plătit. Spune-mi mai multe despre doamna asta membră a Congresului.

- Loren Smith... sau Smith-Pitt, cum își spune acum... este o reprezentantă de carieră din Colorado. Prezidează comisiile Congresului pentru Mediu și apă, Energie și oceane și, de asemenea, face parte din Comisia pentru Afaceri externe. Este foarte respectată pentru cunoștințele ei în materie de legislație... și pentru înalta ei etică și imparțialitate. A scris mai multe reglementări legale cunoscute privind îngrijirea acordată veteranilor și drepturile femeilor. Din păcate, se știe că nu cedează în fața obișnuitelor înțelegeri de culise din Congres.

- înțeleg, spuse McKee. Se pare că ar trebui să mobilizez ceva influență în plus. O să o sun direct și să o invit din nou în Scoția. Cu argumentele potrivite, ar putea să devină o aliată importantă, adăugă punând raportul pe o măsuță de cafea. îți mulțumesc că ai făcut presiuni asupra EPA pentru aprobare în cazul incidentului de la Detroit. O să găsești ceva pentru tine în contul tău din Dubai.

Bradshaw își termină bourbonul și se aplecă ușor în fața lui McKee... pe cât putea să o facă de grațios un senator în vârstă, supraponderal și cherchelit.

- Mulțumesc, doamnă McKee. Ca întotdeauna, este o plăcere să fac afaceri cu tine.

- Rachel o să te conducă spre ieșire.

Femeia corpolentă pe care o văzuse la evenimentul caritabil intră în camera de zi și îi făcu un semn din cap. Senatorul o urmă pe femeia cu umerii lăți până la ușă.

Câteva secunde mai târziu, Audrey McKee intră dintr-un dormitor din spate. Sosise din Detroit cu o oră mai devreme, tocmai își făcuse duș și era îmbrăcată într-o bluză și pantaloni.

- Cum suporți să faci afaceri cu porcul ăla? întrebă ea.

- Pentru că ar face orice pentru bani. Prefer să angajez oameni care și-ar vinde sufletul pentru bani și să-i las să facă toată treaba pentru mine.

- Tot porc rămâne.

- La fel ca toți bărbații. Unii ne sunt utili, ca un mușchi sau o marionetă. Cu ajutorul lui, o să operăm în curând în toată America.

Audrey dădu cu încântare din cap.

- Am început deja să ne infiltrăm în orașele importante din lume. New York și Los Angeles ar fi niște completări optime.

McKee deschise al doilea dosar și studie o hartă aflată înăuntru. Pe ea erau subliniate principalele porturi importante de pe glob, cu diferite coduri pentru fiecare în parte. Ridică privirea din hartă și se uită la fiica ei.

- Ce implementăm în Mumbai?

- Ultimele stocuri din cel de-al doilea amestec pe care îl avem, mixul CE-2, răspunse Audrey. Când a fost livrat, mai aveam încă speranțe de efecte secundare minime. Dar după cum am descoperit în El Salvador, nu este cazul.

McKee dădu din cap.

- Ei bine, știam că primul amestec păstrează atributele originale, așa că l-am testat acolo unde nimeni nu avea să-și dea seama de diferență. Kenya, Tanzania,

Nigeria. Doctorul Perkins ne-a dat speranțe legate de efectele benigne ale celui de-al doilea amestec când am început să-1 implementăm acum câteva luni. Acum știm că s-a înșelat.

- Avem noroc că nu au fost raportate suspiciuni inoportune. Accidentele din celelalte țări din lumea a treia în care a fost folosit CE-2 nu au primit nicio atenție.

- Riscul de expunere există încă, spuse McKee, aruncându-i fiicei sale o privire tăioasă. Iar implementările occidentale sunt cele care o să fie examinate cu atenție.

- Adevărat, dar profilul de risc s-a schimbat odată cu noul produs lansat. Implementările noastre inițiale din cel de-al treilea amestec, CE-3, n-au avut nicio problemă.

- Nu există rapoarte nefavorabile de la Detroit?

- Niciunul, răspunse Audrey. Produsul se dovedește a fi imperceptibil. Putem să accelerăm liniștiți dispersia. Singura noastră întârziere poate să fie la nivel de creștere a producției, din cauza surselor limitate.

- E posibil să avem la îndemână o sursă în plus cât de curând. McKee se ridică în picioare și privi orizontul care se întuneca.

- Suntem în pragul unui moment triumfător. Peste doar câteva săptămâni, nu o să mai existe metropolă în care să nu putem ajunge. O să urmeze curând după aceea punctul critic la nivel mondial.

- Toata astea înainte să fi încercat cineva să creeze un antidot. Ai reușit, mamă. Să schimbi fața umanității pentru totdeauna.

- Da, spuse ea încet. într-o generație, o să întoarcem populația planetei cu susul în jos. McKee savură gândul o clipă. Masca ei se crăpă și își permise să schițeze un zâmbet. Acum spune-mi, cum au mers lucrurile la Detroit?

- Am început să tratăm scurgerile de petrol, apoi am implementat produsul CE-3 în timp ce erau înlăturate rămășițele epavei. Au fost ridicate mai repede decât ne așteptam, așa că am avut doar în jur de o zi de agent de dispersie activ înainte ca orașul să înceapă să-și tragă din nou apa din fluviu. Am avut o micuță problemă. Una dintre camerele noastre subacvatice a surprins un scafandru NUMA care investiga liniile de dispersie de sub nava noastră.

- A văzut ceva?

- Nu a avut ocazia să mai spună nimănui. Ne-am ocupat de el înainte să o facă.

- L-ai eliminat fără să ridici suspiciuni?

Audrey confirmă cu un semn din cap.

- Am făcut astfel încât să pară un accident. Din fericire, totul s-a întâmplat chiar în momentul în care se termina toată treaba.

- Probabil ar fi cel mai bine dacă te-ai întoarce cu mine mâine în Scoția, zise și se opri. Mai avem totuși încă o treabă neterminată. Am aflat de la senator că voluntara americană din El Salvador se află aici la Washington. Numele ei este Elise Aguilar.

- Am încercat să o elimin în El Salvador.

McKee îi aruncă fiicei ei o privire aspră.

- Operația ta din El Salvador a fost un fiasco.

- Urmăream pur și simplu implementarea CE-2, spuse Audrey. Nu știam că echipa științifică din SUA o să fie acolo să testeze apa. Am considerat că cel mai bine era să nu riscăm.

- Să nu riscați? Era o echipă de agronomi care îi ajuta pe fermieri. Tu ai creat un incident internațional.

- Știm că au luat probe de apă... sau cel puțin asta a făcut femeia.

- Dacă ar fi fost ucisă împreună cu toți ceilalți,

măcar acum nu mai aveam de ce să ne facem griji.

- Este... ceva ce trebuie să-ți spun în legătură asta, spuse Audrey. Bărbatul care a salvat-o pe această Aguilar la Cerrón Grande este aceeași persoană din NUMA care a ridicat *Mayweather.*

- Era și el la Cerrón Grande? Ești sigură de asta?

Audrey dădu din cap.

- Numele lui este Dirk Pitt. Este directorul NUMA.

- Da, l-am cunoscut pe Pitt la gală. Te-a recunoscut?

-Nu.

- Păi, nu ar trebui să mai fie o problemă acum.

- Am auzit că este foarte bine pregătit.

- Se poate să am nevoie de soția lui, dar nu și de el. McKee se întoarse și admiră luminile din Washington. Am doi oameni care să se ocupe de Aguilar. Dacă Pitt alege să intervină, ghinionul lui.

15

Era ceva obișnuit ca Rudi Gunn să găsească o grămadă de corespondență care îl aștepta pe birou când ajungea la sediul NUMA de dimineață. Ceea ce nu era obișnuit era obiectul mare care îl aștepta astăzi. Era un scuter galben ușor folosit, inscripționat cu literele turcoaz NUMA, parcat în centrul biroului lui. înfășurat în jurul lui era un regulator de scufundare. Gunn studie obiectul, apoi îl duse de-a lungul coridorului până în biroul de pe colț al lui Dirk Pitt.

- Probleme cu garanția?

Lăsă scuterul jos și se așeză pe un scaun. Pitt studia raportul unui șerif din Detroit.

- A fost al lui Mike Cruz.

Gunn dădu din cap, încă nesigur de ce aterizase pe biroul lui. Aștepta ca Pitt să îi explice.

- L-am găsit pe fundul fluviului Detroit. La vreo nouăzeci de metri distanță de corpul lui Mike.

- Poate că a pierdut controlul și a luat viteză fără el.

- Nu, dispozitivul cere ca pedala de accelerație să fie apăsată. în caz contrar, se oprește.

- Poate că l-a luat fluviul. Știu că ați lucrați în curenți puternici.

- Mike se afla cam la mijlocul navei, lângă linia chilei. Dispozitivul ar fi trebui să se deplaseze la cincisprezece metri mai departe de poziția pe care o avea, să ia un viraj de nouăzeci de grade, apoi să pornească în aval. Știu că se pot întâmpla lucruri ciudate când e vorba de curenții subacvatici, dar ceva scârțâie aici.

- Deci ce vrei să spui?

- Cred că Mike a fost ucis.

Gunn cântări cele auzite, ochii lui albaștri studioși refuzând să clipească.

- Tocmai am citit concluziile preliminare primite de la biroul șerifului din Detroit, zise și făcu un semn din cap spre raportul din mâinile lui Pitt. Incidentul e considerat înec accidental, în așteptarea rezultatelor autopsiei.

- Mike era prea experimentat.

- Panica și dezorientarea îl pot lua prin surprindere chiar și pe cel mai experimentat scafandru, spuse Gunn. Acționa în condiții de noapte, cu un curent puternic și vizibilitate redusă. Un amestec periculos de elemente pentru un scafandru. Mai era și factorul oboselii.

Probabil că Gunn avea dreptate, se gândi Pitt, și lucrul acesta era ceea ce durea. Nu ar fi trebuit să-i permită lui Cruz să facă singur scufundarea, indiferent de experiența pe care o avea. Pitt se simți vinovat pentru moartea lui și spera să nu fie ceva care să îi întunece judecata.

- Se afla la adâncime mică. Dacă i se încurca rezervorul, putea să renunțe la el și să înoate spre suprafață. Cu toate astea, nu a existat nicio dovadă că ar

fi încercat măcar să o facă. Pe lângă locul în care se afla scuterul lui, există și problema regulatorului lui.

Gunn îl studie atent.

- Nu pare deteriorat. De fapt, pare nou-nouț.

- Prea nou. Și nu este marca pe care o folosim în proiectele noastre.

- Cineva i-a schimbat regulatorul?
- Posibil.

Gunn aruncă o privire spre regulator, apoi înapoi la Pitt.

- Dacă a fost ucis, de ce să i se lase corpul în epavă? Puteau să-l deplaseze în aval, unde nu i s-ar mai fi găsit rămășițele.
- Fie ca să pară un accident, fie ca să descurajeze eventuale cercetări în aval.
- Asta ar putea constitui un motiv, dar cine să fi făcut asta?

Pitt clătină din cap.

- Asta e marea necunoscută. Am verificat cu căpitanii tuturor navelor care lucrau în zonă. Nimeni nu a văzut bărci necunoscute care să se apropie în momentul scufundării lui Mike. Dar era noaptea târziu.
- Asta ne lasă cu un număr finit de scafandri de pe navele implicate, spuse Gunn.
- Unsprezece pe care i-am putut identifica. Șase scafandri NUMA de pe barcă, inclusiv eu și Al, trei scafandri pe cargoul BioRem, câte un scafandru auxiliar atât pe barja de ridicare, cât și pe petrolierul de evacuare. Scafandrii noștri erau cu toții la bord în timpul scufundării lui Mike. Celelalte nave au raportat același lucru.
- Atunci cineva minte sau chiar a fost un accident. Ceva greu de demonstrat în ambele sensuri.

Pitt se uită la Gunn cu o privire hotărâtă.

- Aș vrea să afli tot ce poți despre BioRem Global.
- Ai o bănuială?
- Așa ceva. Erau singurii care se aflau în aval față de *Mayweather.*
- O să mă ocup de asta și o să monitorizez rezultatele autopsiei de la Detroit.

Gunn dădu să plece când Zerri Pochinski băgă capul

în încăpere.

- îmi pare rău să vă deranjez, dar avem afară un vizitator neașteptat. Ai avea timp să o primești pe Elise Aguilar?

- Bineînțeles, spuse Pitt. Te rog să o inviți imediat înăuntru.

O întâmpină pe Elise la ușă și primi o îmbrățișare prietenoasă, îmbrăcată într-un costum de afaceri semnat Elie Tahari, cu buclele ei negre și îngrijite prinse într-o coadă la ceafă, nu mai semăna deloc cu cercetătoarea udă leoarcă pe care Pitt o salvase în El Salvador.

- Iată ce numesc eu o surpriză plăcută, spuse Pitt. I-o prezentă lui Gunn și o invită să ia un loc. Nu numai că sunt surprins să te văd atât de curând. Ci și să constat că arăți atât de bine.

Elise se îmbujoră.

- Chiar mă simt foarte bine. Două zile la Walter Reed au fost o motivație suficientă ca să mă vindec rapid. Doar că o să rămân cu chestia asta încă vreo câteva săptămâni. Ridică brațul stâng, dezvăluind un bandaj. Medicii mi-au promis că o să fie ca nou.

- Este o veste grozavă, spuse Pitt.

- Am citit în ziare despre operațiunea de salvare de la Detroit și speram că te-ai întors. Am vrut să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut ca să-mi salvezi viața.

- îmi pare rău că nu ți-am putut ajuta colegii.

- Asta este parte din motivul pentru care am trecut pe aici, spuse ea. O să se facă o slujbă de pomenire pentru prietenii mei uciși, programată săptămâna viitoare. Aș fi recunoscătoare dacă tu și domnul Giordino ați putea să participați.

- Am fi onorați, spuse Pitt.

- Dirk mi-a povestit despre înotul vostru peste baraj, spuse Gunn. Aș putea întreba dacă a existat ceva de interes în probele de apă pe care le-ai recoltat din lacul de acumulare?

Elise zâmbi.

- Iată al treilea motiv pentru vizita mea. înțeleg că domnul Giordino i-a trimis probele doctorului Stephen Nakamura de la Universitatea din Maryland. Acesta este

profesor de epidemiologie în cadrul departamentului lor de sănătate a mediului și un consul- tant-cheie pentru agenția noastră. Mi-a lăsat un mesaj de dimineață în care îmi spunea că a testat una dintre probe și că a descoperit ceva ciudat.

- Ce anume? întrebă Gunn.

- Nu a intrat în detalii, mi-a sugerat doar să trec pe la el ca să discutăm despre asta.

- Crezi că ar putea să fie ceva important?

Ea dădu afirmativ din cap.

- Mi-a spus că trimite una dintre probele rămase la Centrul pentru controlul bolilor din Atlanta și pe celelalte la un institut de cercetare din Marea Britanie. Asta îmi spune că există ceva unic în apă, poate ceva care a provocat atacul asupra taberei noastre, adăugă și se întoarse spre Pitt. Ai fi interesat să vii cu mine la College Park? Cum ai ajutat la salvarea mostrelor, m-am gândit că poate ți-ai dori să știi ce se ascunde în ele.

- Dacă a existat ceva în apă care a dus la distrugerea barajului și la atacul asupra oamenilor tăi, atunci aș vrea să știu despre ce este vorba, spuse Pitt și îi privi atent ghipsul. în plus, să conduci cu o singură mână în orașul ăsta înseamnă să revii la Walter Reed, adăugă și se ridică de la birou. Rudi, ai tu grijă pe aici.

Pitt împrumută un Jeep al agenției din garajul de la subsol și conduse prin oraș până în suburbia din Maryland, College Park. Campusul Universității din Maryland era compus dintr-un amestec de clădiri în stil georgian, din cărămidă roșie, întinse pe o suprafață de peste cinci kilometri pătrați de gazon tuns cu grijă. Elise îl îndrumă spre partea de nord a campusului, unde parcă lângă clădirea mai contemporană a Școlii de Sănătate Publică.

- Doctorul Nakamura are un birou lângă un laborator de cercetare aflat la subsol, spuse Elise, în timp ce îl conduse pe Pitt pe o scară din foaierul principal.

Ajunseseră în timpul orelor de curs, astfel că pe coridoare era liniște. Când ajunseră Ia nivelul inferior, trecură pe lângă un bărbat și o femeie bine îmbrăcați care se îndreptau spre scări. Bărbatul ducea o valiză groasă și femeia purta două pachete de la FedEx. Elise îi

salută, dar ei o ignorară, uitându-se cu răceală la Pitt, în timp ce trecură pe lângă ei.

Elise înaintă pe un coridor lung, trecând pe lângă trei laboratoare, pe fiecare fiind scris „CERCETARE EPIDEMIOLOGICĂ DE SĂNĂTATE A MEDIULUI - ACCESUL INTERZIS“. în capătul

coridorului, Elise se opri la un birou și apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Bătu de două ori. Nu primi niciun răspuns.

- Ce ciudat.

Făcu un pas înapoi ca să se asigure că pe plăcuța de pe ușă scria Dr. Stephen Nakamura.

- Poate este în laboratorul de alături.

își scoase telefonul ca să îl sune, când un portar ieși din biroul de pe coridor și le aruncă o privire.

- Trebuie să intrați acolo? Cred că profesorul aude un pic mai greu la vârsta lui.

Omul alese un cârd de acces și descuie ușa.

- Mulțumesc, spuse Elise.

- Nicio problemă. Nu este prima dată astăzi.

Elise deschise ușa și intră. Pitt o urmă, lăsând ca ușa să se închidă singură în spatele lor. Biroul era lung și îngust, iar rafturi de cărți căptușeau pereții de-o parte și de alta. O masă mică și rotundă de conferință era așezată în mijlocul încăperii, iar masa de lucru plină cu hârtii a profesorului se afla în colțul opus. O ușă laterală de lângă birou ducea spre laboratorul adiacent.

Nakamura stătea la birou, cu spatele la ei, înclinat într-o parte, cu un telefon la ureche. Pe măsură ce ea și Pitt veniră mai aproape, Elise șopti:

- Bună ziua, doctorul Nakamura?

Făcu un semn cu mâna ca să îi atragă atenția. Dar profesorul rămase nemișcat. Elise dădu să facă un pas mai aproape. Pitt o apucă de braț și o trase înapoi.

- Ce este? spuse ea.

Pitt nu răspunse, dar ea înțelese de ce o oprise. Era vorba de tonul de ocupat care răsuna din receptor, sugerând că la capătul celălalt telefonul fusese închis.

Pitt trecu ușor pe lângă Elise spre un loc în care avea

perspectivă liberă asupra lui Nakamura. Omul de știință nu se mișcă și Pitt își dădu seama de ce. Fața îi era palidă, ochii îi erau deschiși și ficși, iar o gaură roșie provocată de un glonț îi perfora tâmpla.

Elise ignoră avertismentul lui Pitt și observă singură rana lui Nakamura. Țipă.

în timp ce Pitt încercă să o calmeze, ochii lui scrutară întreaga scenă. Un sertar cu dosare era deschis lângă picioarele profesorului, iar un spațiu gol dezvăluia că lipsea un dosar. De asemenea, la picioarele lui se afla o cutie sigilată de carton, fără nicio etichetă. Hârtiile zăceau întinse pe birou. Un cablu electric de la un computer atârna dintr-o priză, dar nu se vedea niciun laptop. într-o cutie din plastic, așezată deasupra unor chitanțe de la FedEx, Pitt observă un set de chei de mașină cu un cârd de acces atașat. Privi din nou la profesor. Un firicel de sânge din jurul găurii provocate de glonț era încă umed. Nu murise de mult.

- Nu mai putem face nimic pentru el, zise Pitt și o îndepărtă pe Elise de birou. Să mergem să chemăm poliția.

Pitt încremeni când din colțul opus al biroului se auziră două pocnituri înăbușite. O bucată din încuietoarea ușii se detașă și se rostogoli pe podea. Pitt o împinse pe Elise în spatele unui dulap cu

dosare chiar când ușa se deschise și intră femeia pe lângă care trecuseră pe coridor. Avea părul scurt, ochi închiși la culoare și într-o mână ținea un pistol negru prevăzut cu un supresor. Privind spre Pitt, ridică arma și trase.

Pitt se aruncă iute pe lângă biroul lui Nakamura. în timp ce împușcătura trecu de el milimetric, Pitt întinse mâna și stinse luminile de pe perete. Cu încăperea cufundată în întuneric, sări în picioare și bâjbâi în jurul biroului profesorului. Găsi cheile și hârtiile de sub ele, apoi își croi drum spre ușa laterală a laboratorului.

Două focuri de armă străfulgerară în colțul opus al biroului, iar gloanțele ricoșară în peretele din spatele biroului. Pitt întinse mâna, o găsi pe Elise și o trase spre el. Folosi cârdul de acces și auzi zgomotul încuietorii, apoi deschise ușa laterală a laboratorului și o împinse pe Elise dincolo de prag. în colțul îndepărtat al biroului, femeia găsi celălalt întrerupător și aprinse luminile. Avu doar o clipă ca să vadă cum Pitt o urmează pe Elise în laboratorul lateral și trântește ușa.

în laborator nu erau studenți, dar era plin de computere, micro- scoape, frigidere și de alte echipamente de înaltă tehnologie. Elise se scutură de groaza care o copleșise și trecu printre câteva mese de lucru aglomerate, îndreptându-se spre partea din spate a laboratorului... către o ieșire.

Pitt zăbovi suficient cât să tragă un stativ metalic ca un dulap pentru calculatoare în fața ușii și să stingă luminile. O urmase pe Elise până în mijlocul laboratorului când auziseră încă două lovituri. Ușa se întredeschise ușor, izbindu-se puternic în stativ. Femeia înarmată împinse din nou, făcând ca unul dintre computere să se prăbușească pe podea.

Nu aveau să ajungă la timp la ieșire, astfel că Pitt o împinse pe Elise în spatele unei mese de lucru și se furișă lângă ea, strecurân- du-se după un frigider mic. în timp ce atacatorul lovi etajera pentru calculatoare, Pitt căută o armă. Cum nu găsi nimic util prin apropiere, deschise frigiderul. înăuntru, descoperi câteva cutii de suc, mai multe pachete mici de materiale perisabile și o sticlă de alcool. Luă cutiile și alcoolul și se întoarse spre Elise.

- Pornește plita de deasupra capului tău.

Elise întinse mâna spre o plită electrică de pe masă și roti comutatorul la cel mai înalt nivel. în același timp, Pitt se târî pe culoar și scoase capacul sticlei de alcool. Așeză sticla pe orizontală, o împinse și o privi rostogolindu-se pe culoar și vărsându-și conținutul pe parcurs. Se lovi de peretele opus chiar când femeia dădu la o parte stativul pentru calculatoare și intră în laborator.

- Rămâi jos și încearcă să ieși pe ușa din spate, îi șopti Pitt.

Scoase o rolă de prosoape din hârtie din bancul de lucru și apropie unul dintre capete de arzătorul aprins. O altă pocnitură se auzi și o bucățică din colțul mesei de lucru zbură de lângă mâna lui. Pitt o auzea pe femeie apropiindu-se când hârtia se aprinse. O duse spre alcoolul vărsat până ce începu să ardă, apoi aruncă rola cuprinsă de flăcări spre intrusă.

Alcoolul de pe podea se aprinse cu o flacără care se propagă de-a lungul laboratorului până ajunse la sticlă, care luă foc cu o mică vâl- vătaie. Femeia fu nevoită să se ferească de prosoapele de hârtie, apoi să poticni în fața focului din jurul ei.

Pitt se întoarse spre Elise.

- Du-te!

Pitt aruncă arzătorul fierbinte pe o tavă de plastic din laborator, apoi se ridică în picioare și aruncă cele două cutii de suc. Prima își rată ținta, dar a doua o lovi pe femeie într-o parte a capului. Pitt profită de ocazie ca să se apropie de ieșire, strecurându-se pe după următoarea masă de laborator, în timp ce aruncă pe podea un monitor de calculator.

Momentul de confuzie îi permise Elisei să alerge spre ușă și să iasă valvârtej pe coridor, în timp ce femeia înarmată își recăpătă sângele rece și mai trase un foc spre Pitt.

Arzătorul topi tava de plastic și începu să umple

laboratorul cu un fum negru gros. Pitt se folosi de situație ca să se târască până la următorul banc de lucru, apucă mai multe vase gradate de deasupra lui și le aruncă în direcția celei care trăgea. Unul se sparse în peretele de lângă intrusă, oprind-o pentru moment. Tava în flăcări activă, în sfârșit, o alarmă de incendiu, care începu să țiuie în toată clădirea. Femeia încremeni.

Pitt știa ce va urma. Singura lui șansă ca să scape. Se târî până la capătul bancului de lucru și privi ieșirea aflată la mai puțin de trei metri distanță. Chiar dincolo de ușă se găsea un cărucior plin ochi cu echipamente de testare.

Apucând bine ultimul pahar, îl aruncă orbește spre femeie, încercând să mai câștige câteva secunde. Dură mai mult decât sperase, dar în cele din urmă plasticul cuprins de flăcări își făcu treaba. Cu un șuierat brusc, țâșnitoarele de deasupra focului se activară, lansând peste întreaga zonă o perdea de apă.

Pitt se avântă spre ușă, apoi trecu în fugă pragul până ajunse la căruciorul cu echipamente. Se ghemui în spatele acestuia, îl împinse cu putere pe culoar și întinse mâna spre clanța ușii.

Ucigașa încercă să distingă ceva prin apa care curgea din tavan și trase trei focuri de armă care ricoșară în echipamentul ce se rostogolea spre ea.

Pitt deschise ușa și ieși valvârtej pe coridor. Reuși să mai facă doar un pas înainte de a se opri brusc.

Elise se afla la câțiva metri în fața lui. Bărbia îi era ridicată, dar ochii ei negri îl priveau rugător pe Pitt. încercă să vorbească. Niciun sunet nu ieși printre buzele ei. Căci în jurul gâtului avea înfășurat brațul atacatorului, cuprinzând-o într-o strânsoare asfixiantă.

17

Pitt avu nevoie doar de o secundă ca să înțeleagă întreaga scenă. Ignoră alarma asurzitoare de incendiu și luminile roșii intermitente și se concentră pe bărbatul care o prinsese pe Elise. Era bărbatul care cărase cele două pachete ce se aflau acum pe podea, lângă valiza lată. Slab, dar cu o constituție puternică, acesta avea părul scurt, o barbă tunsă atent și ochii impasibili. Ceea ce nu avea era o armă.

- Poți s-o păstrezi, spuse Pitt, aplecându-se ca să ridice cele două cutii.

Agresorul rosti:

-Nu.

Slăbi strânsoarea în care o prinse pe Elise și întinse o mână ca să smulgă cutiile din fața lui Pitt. Dar el îi anticipase mutarea. Sări spre bărbat, lansându-și pumnul stâng într-o lovitură puternică ce îl izbi pe om direct în maxilar.

Capul bărbatului se lăsă pe spate și genunchii începură să îi tremure. Strângând în continuare pachetele, o eliberă pe Elise din strânsoare în timp ce căzu la podea.

Pitt o apucă pe Elise și o trase de-a lungul coridorului. Alarma de incendiu făcuse ca studenții și profesorii să se agite, iar pe scară era deja aglomerat. Pitt traversă hotărât mulțimea, trăgând-o pe Elise după el. Odată ajunși pe trepte, aruncă o privire înapoi și o văzu pe femeia înarmată dând năvală din laborator, apoi punându-și arma în teacă la vederea partenerului rănit și a mulțimii. Pitt continuă să o împingă pe Elise înainte și urcară scările în fugă.

O mulțime și mai numeroasă era adunată la parter. Pitt și Elise urmară mulțimea afară, traversară strada și se îndreptară spre est. Tresăriră la sunetul înăbușit al unei explozii, care părea să provină din subsol. Urmând un mic grup de studenți de-a lungul străzii, pătrunseră în spațiul unei ferme de creștere a animalelor și se strecurare într-un hambar plin cu capre.

Pitt verifică să vadă dacă nu erau urmăriți, apoi o conduse pe Elise spre Jeepul lui, aflat în parcare. De îndată ce ajunseră la mașină, dădu două telefoane. Primul, la poliția din campus, unde anunță uciderea doctorului Nakamura și oferi descrieri ale atacatorilor. Al doilea fu un apel scurt către Gunn, la sediul NUMA.

Când porni Jeepul, Pitt se întoarse spre Elise.

- Ești bine?

Ea confirmă cu un gest din cap fără convingere.

Pitt o luă pe o rută ocolitoare, care trecea pe lângă stadionul de fotbal al campusului, privind cu atenție mașinile din spatele lui. Mulțumit că nu îi urmărea nimeni, o luă pe Capital Beltway ca să revină în Virginia.

- Nu pot să cred că Stephen e mort, spuse Elise. De ce l-ar ucide cineva... și să încerce să ne ucidă și pe noi?

- Cred că o să aflăm că explozia a provenit din biroul lui, spuse Pitt. Bănuiesc că provocată de cutia sigilată de lângă biroul profesorului. Ăsta este motivul pentru care

s-au întors asasinii. Le-a fost frică să nu o descoperim și să o dezactivăm.

- Dar de ce? Ce a făcut Stephen?

Pitt rămase cu ochii ațintiți la șoferii de pe autostradă care făceau mișcări imprevizibile.

- Trebuie să aibă legătură cu probele de apă. Cei doi îmi erau familiari după înfățișare și atitudine și am presupus că a fost același tip care a încercat să ne omoare pe mine și pe Al în Suchitoto. Cred că în cutiile FedEx era restul de probe. Probabil au luat laptopul doctorului Nakamura ca să obțină rezultatele testelor.

- Ce ar putea să fie atât de important la probele astea?

Pitt clătină din cap.

- Nu știu. Oricine ar fi, e posibil să te fi urmărit și pe tine.

Elise se cutremură.

- îngrozitori oameni. Sper că sunt mulțumiți acum, dacă asta urmăreau.

- Doctorul Nakamura avea toate probele din lacul de acumulare?

-Da.

- Și nu există nicio altă cale de a le duplica?

- Odată cu distrugerea barajului, cel mai probabil este ca orice urmă de apă contaminată să fi fost curățată, spuse Elise, apoi privi pe fereastra laterală în timp ce trecură pe lângă râul Potomac. Pot să cer prelevarea unor probe suplimentare din lacul de acumulare. Asta ar putea să dureze câteva săptămâni. Dacă sursa este încă activă, există șansa ca rezultatele să poată fi duplicate.

Rămase pe gânduri o clipă.

- Stai! Hainele noastre. Le-ai spălat pe cele pe care le-ai purtat în lac?

Pitt confirmă cu o mișcare din cap.

- Ale mele au fost aruncate la spital. Dar nu și încălțămintea, adăugă arătând spre un indicator de ieșire în direcția Arlington, statul Virginia. Ai putea să mă duci la apartamentul meu? Când am intrat în apă, purtam niște adidași, care ar trebui să fie absorbanți. Este

posibil ca un reziduu sau bacterii să se mai poată identifica pe material. Aș vrea să le fac un test.

Pitt zâmbi.

- Mai bine încălțămintea ta de sală decât a mea... Spune-mi încotro să merg.

Pitt îi urmă indicațiile până la un apartament la parter, din cărămidă roșie, de lângă cimitirul Arlington, și o însoți înăuntru.

- Ar trebui să-ți iei câteva lucruri pentru seara asta, spuse el în timp ce aștepta în sufragerie.

Elise reveni câteva minute mai târziu cu o valiză mică. Și o figură sumbră.

- Ai găsit încălțările? întrebă Pitt, luând valiza și ducând-o la Jeep.

- Sunt înăuntru, răspunse privindu-1 neliniștită. Cred că cineva a intrat în apartamentul meu. Nu pot fi sigură. Câteva lucruri par să nu fie la locul lor. Ar putea să fie doar imaginația mea care îmi joacă feste?

- Poate, dar mai probabil e o intuiție bună. De aceea, o să te mutăm într-un loc sigur.

La sediul NUMA îl găsiră pe Gunn în biroul lui Pitt, vorbind cu un agent FBI.

- Se pare că voi doi sunteți rețeta perfectă pentru creat probleme, spuse Gunn.

îl prezentă pe agent, un bărbat cu umeri lăți, pe nume Ross.

- Eu o să fiu persoana voastră de contact pe perioada anchetei, spuse Ross. Am făcut aranjamentele necesare pentru ca doamna să stea sigură într-o casă din Georgetown cât timp o să fie nevoie.

- Mulțumesc, spuse Elise. Cred că cineva a intrat deja în apartamentul meu. Știți dacă poliția din campusul Maryland i-a prins pe cei doi intruși din biroul doctorului Nakamura?

- Nu avem încă vești, spuse Ross. După explozie, a fost multă agitație și confuzie în jurul clădirii Școlii de sănătate publică. Imaginile surprinse de camerele de supraveghere din campus ar trebui să se dovedească utile.

Agentul Ross se întoarse spre Pitt.

- Explozia a avut loc în biroul doctorului Nakamura. Acolo l-ați găsit?

- Da, spuse Pitt. Bănuiesc că au încercat să facă să pară un accident pentru a ascunde crima. S-a întâmplat ca noi să apărem acolo la momentul nepotrivit.

Ross montă un mic dispozitiv de înregistrare audio.

- Pot să vă înregistrez ceea ce vă amintiți acum despre ce s-a întâmplat? Va trebui să vă luăm și declarații complete, când veți putea.

Pitt și Elise oferiră o relatare a evenimentelor de la universitate. Dar Elise deveni curând tăcută și se ghemui în scaunul ei. Ross opri reportofonul.

- Ce-ar fi să te duc chiar acum la adăpostul tău în siguranță?

- Mi-ar plăcea asta. Dar mai e ceva de făcut, zise deschizând valiza și îi întinse lui Pitt plasa cu adidași. I le poți trimite doamnei doctor Susan Montgomery, directoarea Laboratorului de sănătate a mediului de la CDC din Atlanta?

- Desigur. Este același om de știință la care Nakamura urma să trimită probele de apă?

Elise dădu afirmativ din cap.

- Atunci cred că am adresa ei, zise Pitt și o strânse în brațe pe Elise. încearcă să te odihnești.

- Mulțumesc, Dirk.

în ochi i se putea citi epuizarea.

Gunn și Pitt îi însoțiră până la lift, apoi reveniră în biroul lui Pitt.

- Sărmana fată, pare că a trecut prin multe, spuse Gunn.

- Nu se aștepta ca incidentul de la Cerrón Grande să o urmeze la Washington. Și nici eu.

- Este clar că cineva nu a dorit ca probele de apă să fie testate și a fost dispus să ucidă ca să împiedice lucrul ăsta.

- în două țări. Cred că avem cel puțin un posibil motiv pentru uciderea echipei de agronomi voluntari din El Salvador.

- Ce este în plasă? întrebă Gunn.

- încălțările pe care le avea Elise în lac. Speră că ar putea să conțină probe.

- Bună idee. Apropo, de unde știi adresa cercetătoarei?

Pitt băgă mâna în buzunar și scoase cele două formulare FedEx pe care le luase de pe biroul lui Nakamura. Primul formular era adresat către doctorul Susan Montgomery. I le dădu lui Gunn.

- Nakamura urma să trimită probele de apă către alți doi oameni de știință, unul de la CDC și un altul de la un laborator din Marea Britanie.

- Sunt și numerele de telefon pe formulare. Gunn se uită la cro- nometrul de pe perete. Este prea târziu în Marea Britanie. Cea din Atlanta ar putea să fie acasă.

Pitt formă numărul, iar doctorul Montgomery răspunse la al doilea apel. Pitt vorbi cu ea câteva minute, apoi închise telefonul.

- Nu știe nimic despre probele pe care urma să le trimită Nakamura. Se pare că schimbau probe tot timpul pentru testare independentă. în general cazuri virale. A fost șocată să audă că a murit.

- Păcat că nu au apucat să mai vorbească, zise Gunn și se uită la al doilea formular FedEx, ridicând dintr-o sprânceană. Doctorul Miles Perkins de la Laboratorul de cercetare din Inverness, citi el cu voce tare.

- Ai auzit de el?

- Nu de el, ci despre Laboratorul de cercetare din Inverness. Am dat peste numele ăsta mai devreme astăzi. Fac cercetări în domeniul biotehnologiei.

- Ceva interesant în asta?

- Nu în sine. Dar e o coincidență când vine vorba de cui îi aparține.

Ochii lui Gunn se îngustară în timp ce îi înapoie formularul lui Pitt.

- Lasă-mă să ghicesc..., spuse Pitt. O filială a unei anumite companii scoțiene de renume?

Gunn dădu afirmativ din cap.

- Exact. Sunt o filială deținută în întregime de o anume BioRem Global Limited.

PARTEA A II-A

AMARNA

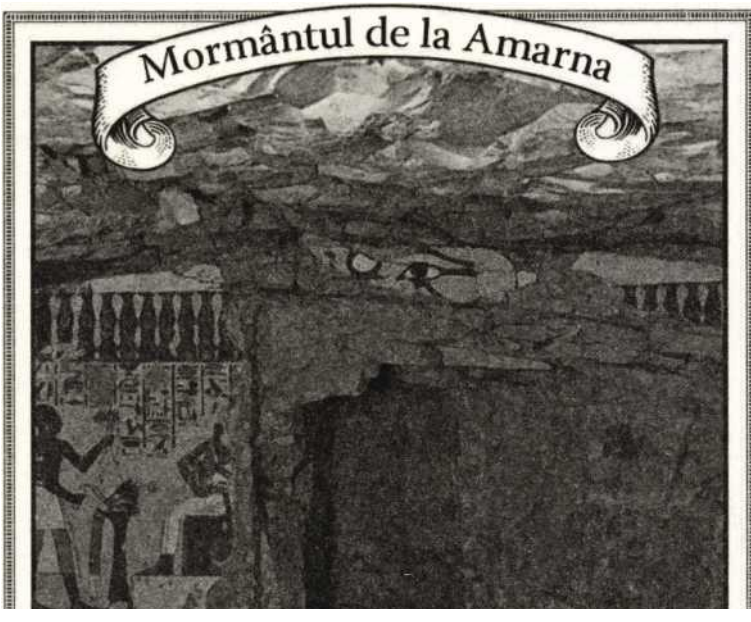
Mormântul de la Amarna

Manjeet Dhatt își auzi soția plângând chiar înainte să deschidă ușa de la casă. Intrând în locuința cu o singură încăpere din mahalaua Dharavi din Mumbai, o găsi așezată pe podea, legănând în brațe un copil mic.

- Ce s-a întâmplat, Pratima?

Femeia ridică privirea, cu lacrimi pe obraji.

- Copilul. A fost foarte bolnav toată ziua.

Dhatt îl examină pe copil. Având sub doi ani, băiatul era fierbinte și lipsit de vlagă în brațele mamei lui. Ochii lui umflați erau tulburi și apatici. Dhatt atinse capul fiului lui, apoi îl ciupi de braț, observând că pielea se simțea tare și elastică.

- Trebuie să-l ducem la clinică.

Bărbatul epuizat, care își câștiga existența conducând un tuk-tuk pe străzile din Mumbai, își ajută soția să se ridice în picioare, luând copilul în brațe. Ieșiră din casa acoperită cu tablă și o luară pe o cărare noroioasă, plină de gunoaie și emanând un miros pe măsură. La șase clădiri distanță pe străzile murdare din Dharavi, ajunseră la o mică

clinică. Trecând pragul ușilor de sticlă, fură îngroziți să găsească intrarea ticsită de oameni.

Dhatt recunoscu un vecin în mulțime, mai toți oamenii strângând la piept un bebeluș sau un copil mic. își croi drum spre micul ghișeu de internări.

- Fiul meu...

- Trebuie să așteptați. O femeie în vârstă din spatele biroului îl întrerupse, fluturând o mână spre sala de așteptare. Sunt cu toții bolnavi.

Dhatt semnă o foaie de internare, apoi reveni la soția lui, care își găsise un loc pe podea. Așteptară aproape o oră înainte ca o femeie tânără în uniformă albă să apară din spatele ghișeului și să înceapă să examineze pacienții din sala de așteptare.

- Nu mai avem loc în sala de examinare, anunță ea. Rămâneți pur și simplu unde sunteți și vin eu să vă văd.

în momentul în care ajunse la Dhatts, camera devenise neîncăpătoare. Femeia luă pulsul fiului lor, apoi chemă un asistent. Le fu adus un sac cu soluție intravenoasă, iar medicul instală o perfuzie periferică în brațul băiatului.

- Să țineți asta sus, indică ea, trecându-i punga lui Dhatt.

- Băiatul... o să fie bine? întrebă Dhatt.

- Da, așa cred. Aveți noroc că nu l-ați adus mai târziu. O să rămânem fără materiale medicale în scurt timp.

- Este holeră? Suntem atenți cu apa.

Doctorul dădu din cap.

- Grija nu contează în situația asta. Tot orașul pare să fie infectat, chiar și Bandra. Și este ceva mai letal decât de obicei.

Privi spre o femeie din spatele ei, cu șal verde, apoi trecu repede la următorul pacient.

Dhatt se așeză lângă soția lui pe podea, ținând punga de perfuzie ridicată. în timp ce așteptă să vadă semne că fiul lui era mai bine, se uită la femeia cu șalul.

Era așezată pe podea, în colțul opus al încăperii, bolborosind de una singură, în timp ce legăna un copil în brațe. Dhatt aruncă o scurtă privire asupra bebelușului și observă cu tristețe că era mort. Totuși, mama refuzase să renunțe la el și rămase pur și simplu acolo, legănându-1, ore întregi.

Nu avea să fie ultimul copil mort pe care să-l vadă. Un flux constant de părinți părăseau copleșiți de durere clinica, neputând să-și salveze micuții de boala fulgerătoare. Strigătele lor de durere se amestecau cu plânsetul copiilor în suferință.

Doctorița suprasolicitată se întoarse ceva mai târziu și scoase perfuzia goală.

- Fiul vostru arată mai bine. Mă tem că asta este tot ce pot face pentru voi. Luați-1 acasă. Și să-l hidratați bine.

- Mulțumim, doamnă doctor.

Dhatt își studie fiul cu ușurare. Ochii îi erau complet deschiși acum și părea să aibă mai multă putere. Va fi unul dintre cei norocoși. Dhatt simțea lucrul acela în adâncul sufletului lui.

Șoferul de tuk-tuk își ajută soția să se ridice și se îndreptă spre ușă. Ceva îl deranjase de când sosise la clinică și zăbovi la ușă în căutarea unui răspuns. Se uită prin sala aglomerată, studiindu-i pe părinți și pe copiii lor bolnavi. Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama ce nu era în regulă. Și apoi găsi răspunsul.

Toți copiii bolnavi din clinică erau băieți.

EGIPT

—Chiar este o barcă funerară?

Doctorul Rodney Zeibig se ridică dintr-o groapă prăfuită, unde stătuse aplecat peste o grindă de lemn expusă, îndepărtând cu delicatețe nisipul întărit. O copertină portabilă bloca razele puternice ale soarelui egiptean. Chiar și la umbră temperatura atingea niveluri-record. O adiere fierbinte venită dinspre fluviul Nil nu făcea ca lucrurile să fie mai confortabile. Zeibig își luă de pe cap pălăria din fetru în stil Indiana Jones și își șterse fruntea, apoi ridică privirea spre ochii albaștri și blânzi ai unei tinere blonde care stătea la marginea gropii.

- Nu a fost construită ca atare, după părerea mea.

El arătă spre două șanțuri paralele care se extindeau dinspre groapa pătrată. Scânduri de lemn îmbătrânite încastrate în nisipul de pe jos se întindeau pe o distanță de peste cincisprezece metri.

- Are toate trăsăturile unei bărci *sekhet,* o ambarcațiune pentru marfă, probabil folosită ca să transporte granit sau alabastru de la carierele din amonte. Are o structură solidă, o bază plată și chiar o

- urmă de vopsea verde pe laturi, zise și privi spre grindă. Barjele funerare clasice nu erau vopsite și, asemenea corăbiilor regale, erau construite cu carene curbate în forma unor plute de stufăriș egiptene mai timpurii, adăugă și zâmbi. Dar eu sunt doar un arheolog marin care a sosit abia ieri în vizită la sit. Cum ceilalți membri ai echipei sunt plecați să facă aprovizionare, cel mai bine ar fi să te consulți cu eminentul egiptolog și neînfricat lider al expediției.

- Se întoarse spre un bărbat bronzat, mai în vârstă, îmbrăcat în kaki, care dirija doi muncitori dincolo de câmp.

- Harry, binefăcătoarea ta ar dori să știe unde este mormântul.

- Cu un zâmbet jovial, doctorul Harrison Stanley, profesor emerit de egiptologie de la Cambridge, se grăbi spre cei doi.

- Nu, Riki Sadler, nu am vrut să te duc pe o cale greșită săptămâna trecută când ți-am spus că s-ar putea să existe un mormânt aici. Era doar o ipoteză.

- Domnul Zeibig spune că este o navă de marfa, nu o barcă funerară.

- Femeia vorbi cu același accent britanic rafinat ca Stanley.

- Ei bine, se întâmplă ca eu să cred că este ambele. Dar Rodney are perfectă dreptate, pare să fie un *sekhet* folosit să transporte piatră din Aswan. întrebarea este de ce a ajuns aici, lângă un palat de reședință? Răspunsul poate să fie în descoperirea pe care am facut-o în proră, ceea ce este o interpretare interesantă.

- Stanley sări în groapă și le făcu semn lui Riki și Zeibig să îl urmeze. Tânăra mlădioasă coborî după Stanley, iar Zeibig o urmă îndeaproape. Stanley traversă unul dintre șanțurile înguste, urmând o curbă la nouăzeci de grade până ajunseră într-o groapă lărgită. Mai coborî un pas și se opri în fața unei plăci de calcar parțial expuse. Riki se strecură pe lângă el și se uită atent la artefact.

- Era un pătrat cu o înălțime puțin peste cincizeci de centimetri, suprafețele superioară și inferioară ale plăcii de piatră fiind inscripționate cu rânduri de hieroglife. Secțiunea centrală a basorelieful înfățișa mai multe animale, câteva vase și urcioare și o bucată rotundă de pâine. Sub sculpturi erau crestate două bazine mici, iar între ele imaginea unui băiat care stătea pe un vas.

- Este o masă de ofrande? întrebă Riki.

- Foarte bine! spuse Stanley.

- Riki își împinse bărbia în față.

- Poate uiți, domnule profesor, că am studii în biochimie și arheologie și am lucrat îndelung în domeniu pe situl tău din Teba.

- Desigur. Ai fost acolo când am găsit corpul mumificat al copilului. Tatăl tău vitreg mereu eclipsa pe toată lumea. Frasier a fost un sponsor și un participant atât de important în cadrul săpăturilor de pe teren, încât tind să uit evenimentele care nu-1 includ. Sunt recunoscător că familia ta ne susține munca și sunt recunoscător pentru prezența ta aici.

- Toți avem un interes deosebit pentru domnia faraonului Akhenaton și suntem încântați de perspectiva descoperirii unui alt mormânt.

- Se poate prea bine să fiți dezamăgiți, spuse Stanley. După cum știi, mormintele regale de la Amarna au fost sculptate în vale, la câțiva kilometri spre est de oraș. Nu ne-am așteptat să găsim un mormânt important aici unde ne aflăm.

- Și tocmai ați facut-o.

- Stanley schiță un zâmbet larg.

- Poate, draga mea, poate. Se știe că mesele de ofrande sunt adesea așezate deasupra mormintelor antice. Multe au fost, de fapt, găsite în timpul primelor săpături făcute aici. Desigur, acelea erau asociate cu templele și erau făcute din ceramică. Totuși, există o inscripție pe aceasta. Deci, este posibil.

- Harry, spuse Zeibig, ce interpretare dai însemnelor?

- Stanley scoase un mic caiet din buzunarul de la piept.

- Menționează elementele standard ale ofrandelor.

Traducerea mea este: „Un dar pe care regele îl oferă stăpânului celor două orizonturi, astfel încât el să dea ofrandă în pâine, viței, păsări și orice lucru bun și curat, în numele fiului lui Henuttaneb, iubită soră a regelui”.

- Astfel că masa în sine, spuse Zeibig, este o ofrandă în numele morților?

- Da, pentru nepotul anonim al faraonului. Pe vremea Vechiului Regat, ofrandele de hrană erau menite să hrănească literalmente atât zeii, cât și pe cei morți care își făceau călătoria spre lumea de dincolo. în perioada Noului Regat, când a fost construită Amarna, ofrandele erau făcute în sens figurat. în aceeași perioadă cu domnia lui Akhenaton, ofrandele erau făcute prin intermediul regelui sau al Faraonului, care era singurul intermediar al zeilor.

- Băiatul ăsta mort, întrebă Riki. E posibil să fi fost nepotul faraonului Akhenaton?

- Ochii lui Stanley străluciră.

- Tocmai lucrul ăsta face ca descoperirea să fie atât de interesantă. Aceasta pare să fie o masă de ofrande regale... sau cel puțin nobile. Știm că Akhenaton a avut o soră pe nume Henuttaneb, dar nu există nicio urmă a descendenților ei. Ce este straniu e sculptarea unei corăbii cu băiatul. Este o imagine pe care nu am văzut-o niciodată pe mesele de ofrande. Ar fi greu să nu presupunem că există o legătură cu nava îngropată în spatele nostru.

- Poate că tânărului îi plăceau bărcile, spuse Zeibig. Sau a murit pe una.

- Stanley confirmă cu un semn din cap.

- Perfect plauzibil.

- Care este planul tău pentru excavarea sub masă? întrebă Riki.

- Ei bine...

- Un foc de armă răsună din colțul opus al terenului. Stanley se întoarse și zări un bărbat care se îndrepta spre el cu un mers stângaci. Un agent de la Ministerul pentru Antichități din Egipt, trimis la Amarna ca să viziteze frecvent situl. Un semn roșu pe cămașa albă înflori într-un piept însângerat, iar omul se clătină și

se prăbuși la pământ.

- Aziz! strigă Stanley, urcând în fugă spre omul doborât.

- Se opri când un bărbat înarmat ieși din șanțul aflat ceva mai încolo și trase în direcția lui. Glonțul nimeri chiar deasupra capului lui Stanley, făcând să cadă nisipul peste pantofii lui. Arheologul încremeni și ridică încet mâinile.

- Erau trei bărbați înarmați, îmbrăcați în cămăși și pantaloni de bumbac albi și largi. Ca să-și ascundă identitatea, fiecare purta câte un batic pe cap și ochelari de soare. înarmați cu pistoale automate, îi adunară pe Riki și Zeibig și îi conduseră împreună cu Stanley spre groapa mare unde fusese dezvăluită pupa bărcii. O movilă uriașă de nisip extras, care fusese îndepărtată cu un excavator, se înălța deasupra gropii, blocând vederea spre Nil.

- Cei doi muncitori fuseseră deja forțați să intre în groapă și tremurau la ideea de a fi uciși și îngropați acolo.

- Unul dintre bărbații înarmați, purtând un batic ecosez, se întoarse cu fața spre Zeibig.

- Tu cine ești și ce faci aici?

- Mă numesc Rodney Zeibig. Sunt arheolog marin la NUMA, lucrez la o evaluare a sitului de pe țărmul Amarna. Domnul doctor Stanley m-a invitat să arunc o privire la vasul pe care l-a descoperit aici.

- Bărbatul înarmat se apropie.

- Unde este mormântul?

- Zeibig clătină din cap.

- Nu știu nimic despre niciun mormânt.

- Bărbatul înarmat îl privi pe Zeibig. Apoi, într-o mișcare fulgerătoare, întoarse arma înspre exterior, lovindu-1 pe Zeibig în maxilar cu țeava acesteia.

- Zeibig se împletici înapoi, prăbușindu-se în groapă chiar lângă muncitori. Aterizâ pe o parte, simțind o durere nouă, în timp ce un radio de mână fixat la centură i se înfipse în șold. Se ridică în picioare, rămânând aplecat și își odihni mâna pe radio.

- Bărbatul înarmat îl privi o clipă, apoi clătină din cap și se îndreptă spre ceilalți. Zeibig își strecură discret

mâna peste butoanele de comandă ale radioului și opri volumul. Apoi așeză un deget pe butonul de transmisie și începu să îl activeze și să-l dezactiveze.

- Omul înarmat se apropie de Riki, care încremeni. Stanley făcu un pas în față, plasându-se între ea și pistol.

- Nu este nevoie de genul ăsta de comportament, spuse Stanley. Suntem într-un sit arheologic și am descoperit pur și simplu o barcă de marfă. Nu există nicio comoară aici, dacă asta căutați.

- Pistolarul îi aplică un pumn din lateral, lovindu-1 în zona mediană. în timp ce Stanley se chirci, atacatorul îi înfipse pistolul în gât și îl forță să se îndrepte de spate.

- N-am timp de jocuri sau minciuni. Aici este un mormânt și am să-ți zbor capul de pe umeri chiar acum dacă nu spui adevărul.

- Stanley făcu o grimasă sub durerea țevii care îi măcina maxilarul. Clipi repede și se chinui să facă un ușor gest de încuviințare.

- Ce vrei să știi?

- Numeroase bule de aer se ridicară și se sparseră la suprafața

- Nilului, semnalând prezența unui scafandru. O clipă mai târziu, o femeie cu o cască albastră de scufundare Desco Air Hat și îmbrăcată într-un costum de scufundare asortat se ivi la suprafața apei. Se orientă, apoi înotă, de-a lungul unei linii de siguranță, spre o bărcuță. întinse mâna spre scara de scufundare, își scoase înotătoarele și i le dădu unui bărbat fără cămașă, cu părul negru, care aștepta pe traversă.

- Chiar dacă Dirk Pitt Jr nu era o copie fidelă a tatălui lui, asemănarea era evidentă. Amândoi aveau aceeași constituție înaltă și subțire și aceleași trăsături puternice ale feței, îmblânzite de un zâmbet degajat. Pitt cel tânăr întinse o mână, își trase sora geamănă la bord și o ajută să-și scoată casca de scufundare.

- Summer Pitt scutură o coamă de păr roșu și lung, apoi desprinse un aparat foto subacvatic și i-1 întinse fratelui ei. El opri un compresor de aer care zumzăia, apoi se întoarse și ridică aparatul.

- - L-ai făcut mândru pe Ansei Adams?

- Doar dacă îi plăcea să facă fotografii în viscol, spuse Summer. Cu asemenea curenți și apă tulbure, așa pare acolo jos.

- Nu vorbi urât despre Nil sau o s-o mânii pe zeița râului.

- Trebuie să-și folosească puterile de zeiță și să-i convingă pe egipteni să nu mai polueze fluviul.

- Ca să nu se ardă sub soarele fierbinte, Summer își scoase costumul etanș din neopren și își trase un tricou și pantaloni scurți peste bikinii pe care îi purta dedesubt. înaltă ca fratele ei, dar cu pielea deschisă la culoare, se uită la Dirk cu ochi cenușii și pătrunzători.

- Cred că suntem în locul potrivit. Am găsit ceea ce ar putea să fie niște rămășițe de grămezi de pietre dispuse ordonat dinspre mal. Sunt movilițe și ondulații de ambele părți, în care ar putea să fie îngropate artefacte. Sunt destul de sigură că am dat peste un bloc de piatră cioplit la apă mai adâncă. Dacă estimarea pe care am făcut-o privind modificarea malului fluviului este corectă, se pare că avem toate semnalmentele unui vechi doc comercial.

- Dirk Jr. se uită pe ecranul aparatului la fotografiile digitale și încuviință din cap.

- Ansei chiar ar fi mândru. Par dovezi suficiente ca să depun un plan de excavare la Ministerul pentru Antichități din Egipt. Există potențialul de a găsi tot felul de rămășițe cu semnificație culturală care au supraviețuit în nămol, în apropierea unui doc comercial, chiar dacă este vechi de trei mii de ani.

- Date fiind inundațiile anuale care obișnuiau să spele sedimentele fluviului, este posibil să ai dreptate. Probabil

că lucrurile au ajuns să fie îngropate foarte ușor. Summer înclină capul. Ce sunet este ăsta?

- Dirk ascultă o clipă un fel de transmisie statică.
- Este radioul.
- Se îndreptă spre timonerie și ridică un radio bidirecțional galben. Un țăcănit repetat se auzea la receptor. Dirk ținu radioul în dreptul buzelor și apăsă butonul de transmisie.
- Rod, tu ești? Răspunde, te rog.
- Niciun răspuns, doar țăcănitul continuu.
- Summer făcu un pas mai aproape.
- Sună ca un apel SOS.

- Dirk ascultă clicurile repetitive... trei scurte, trei lungi, apoi trei scurte din nou. încercă să-l contacteze pe Zeibig încă o dată, cu același rezultat. Aruncă radioul deoparte și se întoarse la Summer.

- - Trage barca înainte, în timp ce ridic ancora. Se pare că vagabondul nostru preferat are probleme.

- își trase pe el o cămașă, apoi urcă pe proră și trase de frânghia ancorei. Summer era deja la cârmă și conducea barca împotriva curenților Nilului. Dirk trase de frânghie, și înaintară ceva până când reuși el să ridice ancora la bord. Summer răsuci barca și se îndreptă în aval, apropiindu-se de țărmul estic.

- Se aflau lângă orașul antic Amarna din deșertul Egiptului Mijlociu, la peste trei sute de kilometri la sud de Cairo. Construit de faraonul Akhenaton pe o câmpie îndepărtată și protejată care se întindea de-a lungul malului estic al Nilului, orașul fusese pentru scurtă vreme capitală în urmă cu peste trei mii de ani. La puțin timp după moartea lui Akhenaton, capitala a fost mutată înapoi la Teba. Noul oraș nu a fost doar abandonat, dar lucrările de piatră și monumentele lui au fost demontate și prădate pentru a fi folosite în alte locuri. Totuși, Amarna era singurul oraș egiptean antic care nu fusese locuit în permanență.

- Câmpia de aproape zece kilometri, înconjurată de stânci înalte de calcar, găzduia două sate mici moderne în apropiere de centrul și de partea sudică a orașului antic. Dar Dirk și Summer lucrau în capătul nordic al câmpiei, lângă situl reședinței regale cunoscut sub numele de Palatul din Nord. Summer conduse barca pe fluviul liber și opri în dreptul unui doc șubred. Dirk sări de la prova și asigură barca, apoi coborî pe țărm și așteptă ca Summer să i se alăture.

- Chiar și în această zonă izolată a deșertului, malurile Nilului erau dedicate agriculturii. Gemenii se treziră într-un câmp de soia care se întindea de-a lungul

malului râului ca un covor amplu și verde. Pătrunzând spre interiorul ținutului, se opriră într-un crâng de copaci pitici. La o mică distanță de ei se auzeau voci care țipau.

- Chiar dincolo de copaci se afla situl palatului antic. Ruine până la genunchi dintr-un zid de pământ înconjurau rămășițele împrăștiate ale coloanelor, curților și clădirilor regale care odinioară se înălțaseră acolo. Situl arheologic al doctorului Stanley se afla la câteva zeci de

- metri distanță în sud, marcat de mai multe corturi cu baldachin, de o camionetă ponosită și de un încărcător frontal galben.

- Summer îl apucă pe Dirk de braț și făcu semn spre un corp plin de sânge care zăcea în mijlocul câmpului.

- Hoți de artefacte? întrebă ea în șoaptă.

- Probabil.

- Părea puțin probabil să fie teroriști într-o locație atât de izolată. Dată fiind lupta îndelungată a Egiptului împotriva furtului în numeroasele sale situri culturale, profitul părea un motiv mult mai plauzibil. Dacă erau hoți, erau unii suficient de îndrăzneți să atace un sit activ. Și, judecând după cadavru, erau dispuși să omoare pentru a obține ceea ce își doreau.

- Mormane de pământ dezgropat îi ascundeau pe teroriști, astfel că Dirk și Summer înaintară pe linia copacilor. Ghemuiți în spatele unui plop reușiră să vadă trei bărbați înarmați care stăteau cu fața spre o groapă de excavare și cu spatele la o grămadă înaltă de pământ dezgropat.

- în groapă, Zeibig și câțiva alții stăteau sub ochii vigilenți ai unui bărbat masiv cu o centură cu grenade în jurul taliei. Când agentul se întoarse în bătaia vântului, eșarfa îi căzu o fracțiune de secundă de pe față, dezvăluind o barbă neagră și îngrijită. Dirk și Summer urmăriră cum doctorul Stanley era scos din șanț și lovit cu pistolul de un atacator care avea un batic ecosez.

- O să-l omoare, șopti Summer. Trebuie să cerem ajutor.

- Nu avem timp. Am avea vreun kilometru până la cel mai apropiat sat și la fel până la oficiul pentru antichități din nord. Ne-ar lua prea mult să mergem până acolo și să ne întoarcem.

- Ce propui să facem?

- Dirk se uită fix la agentul de antichități mort, care

avea un toc cu un pistol. Cei trei bărbați înarmați erau acum adunați unul lângă celălalt deasupra șanțului, peste picioarele lor vântul suflând nisip.

- Dirk se întoarse spre sora lui.
- Trebuie să ne mișcăm repede. Vreau să te rog ceva.
- Ce anume?
- El făcu un semn spre scenă.
- Poți să conduci un încărcător frontal?

21

- Sângele se prelinse pe obrazul lui Stanley, dar el era netulburat de asalt. Rămase drept și stoic în timp ce anchetatorul îl bombardă cu întrebări.

- - Nu știu nimic despre niciun mormânt. Mormintele regale din Amarna sunt toate în *wadi,* la est de aici. Orice alte morminte din oraș erau ale oamenilor de rând și au fost dezgropate cu zeci de ani, dacă nu cu secole în urmă.

- - Și cum rămâne cu mormântul ascuns aici?

- Omul înarmat abia își mai ascundea nerăbdarea.

- - Pure speculații, spuse Stanley. Am descoperit o barcă utilitară și o masă de ofrande, atât. Cele două ar

putea să indice prezența unui mormânt. Sau nu. Pare puțin probabil. Dacă există un mormânt, descoperirea lui ar putea să dureze câteva săptămâni sau luni.

- - Unde te-ai uita mai întâi?

- Stanley privi masa de ofrande, apoi se uită lung în pământ. Mișcându-și picioarele, flutură un braț spre colțul opus al săpăturii.

- Poate acolo. în zona dintre barcă și Palatul din Nord. Este posibil să fi existat acolo la un moment dat o reședință importantă.

- Omul înarmat analiză locația, apoi se uită o clipă la Riki. Se întoarse încet spre Stanley.

- Mă minți, șuieră el. O să mori pentru asta.

- în timp ce Riki țipă „Nu!“, el își ridică arma spre fruntea lui Stanley.

- în apropiere se auzi un huruit mecanic, urmat de un nor de fum negru care se ridică în aer în spatele lor. Atacatorii se întoarseră spre zgomot... iar muntele de pământ începu să se prăbușească brusc în cascadă peste ei.

- Un bărbat căzu, partea inferioară a trupului fiindu-i îngropată de avalanșă. Țipă când o lamă uriașă de oțel se ivi prin movila de pământ chiar deasupra capului său. Unul dintre complici încercă să-l elibereze, dar fu nevoit să se tragă înapoi când încărcătorul îl zdrobi pe primul bărbat sub anvelopele mari și noduroase.

- Al treilea bărbat înarmat îl îmbrânci pe Stanley într-o parte și aținti arma spre utilaj, trăgând în cabină. Cum geamurile erau prăfuite, nu reuși să vadă că vehiculul nu avea șofer.

- Zeibig își dădu seama ce se întâmpla și îi trase pe

Riki și pe muncitori prin șanț ca să se îndepărteze de mormanul de pământ care se prăbușea. Apoi, printr-un nor învolburat de praf, o femeie sări în șanțul din fața lor.

- Summer? spuse Zeibig.
- Repede, pe aici. Rămâneți în șanț.
- Summer făcu un semn spre traseul urmat de șanț.
- Unde este Dirk?
- Sperăm să ne acopere. Haideți!
- Riki șovăi, dar Zeibig o împinse înainte.
- Mergi după Summer. Eu îl recuperez pe Harrison.
- La câțiva pași înapoi, Zeibig îl găsi pe arheolog împleticindu-se pe marginea șanțului. Zeibig îl apucă de cămașă și îl trase în șanț.
- Vino pe aici, Harry.

- Cei doi alergară după ceilalți, în timp ce încărcătorul frontal continuă să se miște greoi în urma lor, lama ridicând un nor de praf.

- Roțile încărcătorului frontal rostogoliră pământul în șanț, iar vehiculul se prăbuși în față, rămânând pe loc. La doar câțiva metri înainte, ceilalți doi atacatori ciuruiră cabina cu focuri de armă, până când își dădură seama că șoferul lipsea. Priviră în jur și îi văzură pe cei doi arheologi fugind.

- Pistolarul cu baticul ecosez ridică arma spre cei doi bărbați, apoi o redirecționă spre silueta înaltă ghemuită în mijlocul câmpului.

- în timp ce Summer pusese încărcătorul în mișcare, Dirk ocolise ruinele palatului și se apropiase în fugă de corpul agentului pentru antichități. Se aplecase peste mort și recuperase arma acestuia. Era un revolver Webley Mk VI, greoi și de demult, dar încă în stare să dea o lovitură mortală cu cartușele lui de calibru .455.

- Dirk nici nu puse bine mâna pe mânerul pistolului când izbucniră împușcăturile și nisipul țâșni în fața lui. Se prăbuși la pământ lângă corp, care absorbi vreo două runde de gloanțe. Țintind sursa gloanțelor, Dirk se ridică și trase două împușcături rapide, apoi se îndreptă în fugă spre est, de-a lungul sitului.

- Bărbatul înarmat își reveni și mai trase o salvă de focuri, nimerind doar aerul, în timp ce Dirk se aruncă în groapa în care se afla masa de ofrande. Summer apăru câteva secunde mai târziu, îndru- mându-i pe ceilalți, cu capetele plecate, prin șanț.

- Summer schiță un zâmbet întristat.

- Bănuiesc că i-am adus unde am vrut.

- Mai am câteva focuri, spuse Dirk. Ca să mai tragem de timp cât cerem ajutor.

- Puțin cam greu fără semnal.

- Riki se strecură pe lângă Summer în fruntea grupului și scoase capul deasupra marginii. Dirk privi spre femeia atrăgătoare.
- Cel mai bine ar fi să ții capul plecat, spuse el.
- Dar el se ridică brusc ca să arunce o privire rapidă, cu Webley-ul ațintit înainte.

- Ceilalți doi atacatori coborâră în șanțul săpat perpendicular și se apropiau acum de ei. Dirk trase un foc pentru a-i descuraja, glonțul agitând praful în fața șanțului.

- Cei doi bărbați se aplecară o clipă, apoi unul se ridică și aruncă spre grup un obiect rotund.

- O grenadă! strigă Dirk. Toată lumea jos!

- Granada ateriză în șanț, lângă Stanley, în spatele liniei. Lovi pământul la câțiva metri distanță și explodă.

- Cu o bubuitură asurzitoare, explozia ridică un nor de pământ și mai mult praf. De îndată ce rămășițele începură să se așeze, Dirk traversă ceața până în punctul exploziei. Trecu pe lângă cei doi muncitori, care își reveneau, fără să pară răniți. Zeibig se afla chiar dincolo, aplecat peste Stanley.

- Cum este profesorul? întrebă Dirk.

- Cu un țiuit în urechi, Zeibig nu reuși să audă întrebarea. însă observă prezența lui Dirk.

- Piciorul, spuse el.

- Zeibig avea o brumă de sânge pe braț și pe umăr, totuși părea imaculat în comparație cu Stanley. Arheologul britanic era acoperit de un strat gros de praf și împroșcat cu sânge, dar hainele și membrele lui păreau intacte. Zeibig rupsese deja o fâșie din pantalonii distruși ai lui Stanley și o folosea ca să panseze o pată roșie și umedă din apropierea genunchiului.

- Cu ochii scăpărători, arheologul bombăni ceva în șoaptă.

- Summer apăru în spatele lui Dirk.

- Nu mai putem să rezistăm la încă o rafală de genul ăsta.

- Dirk dădu din cap. Sări în sus cu revolverul și trase la întâmplare în celălalt șanț spre locația umbrită a atacatorilor.

- Apoi se puse la adăpost.
- Trebuie să ne mișcăm.
- Nu cred că el poate să meargă, spuse Summer, făcând un semn spre Stanley.
- Dirk încuviință din cap și urcă pe lângă ei. Se poziționă astfel încât să aibă o țintă pe marginea șanțului, ridică arma și aștepta să apară un pistolar.

- Dirk, uită-te la chestia asta.

- Zeibig săpa într-o parte a șanțului, dar corpul lui bloca vederea lui Dirk.

- Ce este?

- O deschizătură.

- Dirk se ridică și trase din nou, apoi aruncă din nou o privire. Summer i se alătură lui Zeibig, îl ajută să tragă o bucată groasă de calcar din peretele șanțului și să o rostogolească într-o parte. Unde se aflase înainte piatra, se deschidea o gaură neagră.

- Explozia a făcut o gaură în șanț, spuse Zeibig. Am simțit un curent rece la picior.

- Arheologul NUMA își scoase telefonul din buzunar, aprinse lanterna și îl introduse în gaură. întinse capul spre deschizătură, apoi se întoarse spre Summer și zise.

- Pare să fie un pasaj.

- Webley-ul urlă din nou. La capătul opus al șanțului, unul dintre atacatori căzu pe spate, evitând milimetric un glonț.

- Ultimul foc, spuse Dirk. Bagă-i pe toți acolo.

- Summer și Zeibig mai împinseră o piatră, dezvăluind o gaură de aproape un metru în peretele șanțului. Zeibig le făcu semn celor doi muncitori să intre primii, apoi îl trecu pe Stanley înainte de a-1 urma, cu Summer chiar în spatele lui. Dirk se întoarse și se uită la Riki.

- Tânăra blondă mergea în direcția opusă și dădu brusc să urce pe marginea șanțului. Dirk se întinse spre ea, își înfășură brațul în jurul taliei ei subțiri și, înainte ca ea să urce, o trase înapoi. Ea se întoarse spre el cu ochii mari de mirare.

- îmi... îmi pare rău. M-am speriat și am intrat în panică.

- Abia acum observă Pitt frumusețea ei naturală. Ochii expresivi, buzele pline și pielea deschisă la culoare, impecabilă chiar și sub soarele înflăcărat al desertului.

- Toți suntem speriați, răspunse Dirk și se strădui să schițeze un zâmbet. O să mă sperii și mai tare dacă încerci să sari peste marginea șanțului. Ce-ai zice să o luăm pe aici?

- Arătă spre deschizătura de la picioarele lor. Ea privi de la Dirk la gaură și înapoi.

- Eu sunt Riki, spuse ea, atingându-i brațul. Mulțumesc.

- îl privi cu un zâmbet în spatele căruia se zărea teama, apoi se aplecă spre gaură și dispăru înăuntru.

- Dirk o urmă, alunecând prin deschizătură și aterizând pe o podea de piatră. Lumina de la telefonul lui Zeibig dezvălui un pasaj jos și îngust, căptușit cu blocuri mari de calcar. Podeaua se înclina spre stânga, devenind tot mai largă dinspre intrarea cu plafon jos.

- Calea pare complet închisă pe aici, spuse Zeibig, îndreptân- du-și lumina spre dreapta.

- Atunci sugerez să coborâm, spuse Dirk. Cum avem o singură lumină, trebuie să rămânem grupați.

- Pitt întinse mâna prin gaură și așeză cât putu de bine bucățile sfărâmate de calcar la locul lor. Pasajul fu cufundat în întuneric.

- Am eu o lanternă, spuse Stanley cu o voce slabă. Este în buzunarul de la cămașă.

- Summer îngenunche lângă el și găsi o lanternă de examinare, tip stilou, în buzunar. O aprinse și o îndreptă pe lângă cei doi muncitori spre pasajul gol.

- Ia-o înainte, spuse Dirk. Eu și Rod o să-1 ajutăm pe doctorul Stanley.

- Summer dădu afirmativ din cap. Trecu pe lângă cei doi egipteni și păși prudent pe coridor. La început fu nevoită să se aplece ca să nu se lovească la cap, dar pe măsură ce înaintă, înălțimea tavanului creștea treptat.

Riki și muncitorii o urmară îndeaproape, în timp ce Zeibig și Dirk se chinuiră să-l sprijine pe Stanley.

- Pasajul coborî până ajunse la o curbă strânsă, prin care trecură unul câte unul. în timp ce Dirk coti, în cele din urmă, o lumină străluci în spatele lui. Atacatorii le descoperiseră calea de evadare și dădeau la o parte bucățile de calcar.
- Am face bine să ne mișcăm, strigă Dirk.
- îl sprijini pe Stanley prin cotitură din partea dreaptă, în timp ce Zeibig îl îndrumă pe arheolog din față.
- Pasajul aproape că se întorcea spre punctul inițial, apoi se îndrepta și dădea într-un coridor lung care continua să coboare ușor.
- Ce crezi că este asta, Rod? întrebă Dirk.

- Zeibig flutură lanterna spre pereții din piatră, netezi și ciopliți, care nu dezvăluiră niciun fel de însemne.

- Nu avem nicio inscripție care să ne spună.

- Un pasaj subteran între clădiri, spuse Stanley. Sau poate...

- Fu copleșit de o criză de tuse din cauza aerului stătut. Dirk și Zeibig se opriră până când Stanley le făcu semn că era în regulă, apoi continuară.

- Ajunseră la o altă curbă și iarăși se strecurară prin ea pe lateral, în timp ce îl trăgea pe Stanley, Zeibig se lovi de Summer și de Riki.

- Dirk li se alătură după colț.

- De ce ne-am oprit?

- O cameră mortuară! spuse Stanley.

- Dirk își dădu seama după luminile lui Summer că se aflau într-adevăr într-o cameră mortuară. încăperea era mică, dând impresia unei construcții făcute în grabă. Trei dintre pereți erau goi. Pe al patrulea, o pictură murală înfățișa nenumărate siluete care aveau un râu pe fundal. în fața picturii murale era ridicată o platformă, pe care se afla un sicriu mic din lemn. Puțin peste un metru în lungime, capacul acestuia era sculptat cu trăsăturile celui care ocupa sicriul. Spre deosebire de celebrul mormânt al lui Tutankamon, sicriul nu era făcut din aur, ci pictat manual. La baza sicriului se aflau o serie de borcane și figurine din lut, o barcă în miniatură, un toiag greu de lemn și o jucărie din aur masiv. Un miros slab de tămâie plutea în aerul umed și străvechi.

- Pe cuvântul meu, șopti Summer, este un mormânt.

- Ceilalți rămaseră tăcuți. Zeibig activă aparatul foto al telefonului său și începu să fotografieze detaliile, în timp ce Summer le lumina cu lanterna.

- Transa le fu întreruptă de sunetul atacatorilor

care înaintau pe coridor.

- Pe aici, șopti Summer.

- întoarse lumina spre o ușă joasă, tăiată în peretele opus. Se aplecă și dispăru într-o cameră adiacentă. în tăcere, o urmară și ceilalți. Când trecu pe lângă sicriu, Dirk întinse mâna și apucă toiagul de lemn, apoi se strecură în încăpere.

- Summer îi condusese într-o cameră mult mai mică, lipsită de orice artefact sau pictură murală. Dar mai grav era că nu mai exista nicio altă cale de ieșire.

- Summer trecu raza lanternei pe deasupra pereților.

- Capăt de linie, șopti ea.

- Dirk îl ajută pe Stanley să se îndrepte în colțul opus și să se așeze pe jos. Se întoarse spre Zeibig și către cei doi muncitori și le vorbi cu voce joasă.

- Cel mai bun lucru de făcut este să-i atacăm când intră, zise și își lovi ușor palma cu toiagul. Ghemuiți-vă toți de-a lungul pereților laterali.

- El și Zeibig se așezară de-o parte și de alta a intrării, în timp ce ceilalți se făcură mici pe podea. Stinseră luminile, iar încăperea se întunecă precum fundul unei fântâni.

- în întunericul misterios, cei șapte mai auziră doar bătăile nebunești ale inimilor lor. Spiritul ocupantului mormântului vechi de trei mii de ani părea să impregneze atmosfera, răcind aerul cu o tăcere mormântală.

- Atacatorii intrară în camera mortuară.

- În ciuda aerului rece din subteran, Dirk simți cum îi transpiră mâinile în jurul toiagului antic pe care îl ținea strâns. Stătea pregătit lângă intrarea joasă a anticamerei, cu brațele ridicate ca să lovească primul om înarmat care intra. Simți brusc o prezență lângă el și atinse cu cotul o formă feminină. Cum era prea scundă pentru a fi Summer, își dădu seama că era Riki. Ea se sprijini ușor de el, aș- zându-și o mână tremurândă pe umărul lui pentru susținere.

- O lumină pâlpâi dincolo de intrare, când cei doi bărbați înarmați examinară camera mortuară. Licări de câteva ori aproape de trecere, dar nu arătară vreun interes deosebit intrării.

- în anticameră, oamenii rămaseră tăcuți, abia răsuflând.

- Apoi, camera mortuară izbucni în focuri de armă. Exploziile ricoșară în pereții de calcar în anticameră,

totuși gloanțele nu pătrunseră și unde se aflau ei. După mai multe împușcături, peste încăpere se așternu liniștea.

- Dirk și Zeibig își menținură pozițiile lângă ușă. Singurul lucrul care intră fu fumul de armă. Lumina din cameră se mișcă din nou, urmată de un foșnet pe podeaua de piatră. Camera redeveni apoi întunecată și tăcută.

- Dirk și ceilalți rămaseră încremeniți, cu simțurile încordate, nimeni nu rosti vreun cuvânt. Dirk se ridică, în cele din urmă, cuprin- zând-o într-o jumătate de îmbrățișare pe Riki, care stătea lângă el.

- Rămâneți aici, le șopti el tuturor celor din cameră.

- Pipăi partea de sus a ușii și se strecură în camera mortuară. Nici măcar în scufundările făcute pe fundul oceanului nu își amintea să fi fost expus unui asemenea întuneric total și sufocant. Bâjbâind orbește, întinse brațele în față și căută podeaua. Tuburile cartușelor îi trosniră sub picioare în timp ce se îndreptă spre intrarea opusă. Deși nu reuși să-1 vadă, plămânii lui simțiră fumul greu.

- în sfârșit, mâinile lui găsiră coridorul opus și intrarea în camera mortuară. își croi pe bâjbâite drumul, surprinzând o lumină slabă în dreapta lui. Atacatorii părăsiseră primul coridor și se aflau acum în pasajul exterior, lanternele lor reflectându-se în direcția curbei îndepărtate.

- Dirk se întoarse în cameră și spuse încet:

- Putem să ieșim.

- Telefonul mobil și lanterna tip stilou se aprinseră. Summer îndrumă grupul afară, cei doi muncitori egipteni susținându-1 pe Stanley, conștient doar pe jumătate.

- Ești sigur că au plecat? șopti ea.

- -Da.

- Dirk apucă încheietura surorii lui și îndreptă lanterna spre peretele din față. Pe masa de pe piedestal nu se mai vedea acum niciun sicriu.

- Au obținut ceea ce doreau, spuse el.

- Riki oftă.

- Erau într-adevăr hoți de morminte.

- Ce a fost cu toate focurile de armă? întrebă Summer.

- Bănuiesc că nu le-a păsat de pictura murală.

- Zeibig îndreptă lumina telefonului spre perete. Fusese afectată o mică secțiune dintr-un colț inferior, unde imaginea fusese ștearsă.

- Ce ciudat, spuse Summer. De ce să distrugă o pictură murală?

- Iată încă un lucru ciudat.

- Zeibig se îndreptă spre piciorul piedestalului, unde mai stăteau încă figurinele din lut. Borcanele și figurinele, modelul de barcă și micul car de aur rămăseseră neatinse.

- Nu are prea mult sens că niște hoți de morminte să fure un sicriu din lemn simplu și să lase în urmă un artefact de aur, spuse Zeibig.

- Summer clătină din cap.

- Poate că nu l-au văzut.

- Mai este un lucru ciudat, continuă Zeibig. L-am zărit pe unul dintre bărbați în timp ce eram în anticameră. Părea că își pusese o mască chirurgicală și mănuși de cauciuc.

- Mănușile pot fi pentru a proteja artefactele, spuse Summer, dar masca este o alegere extremă.

- Riki se atinse ușor de Dirk.

- Putem să plecăm în siguranță acum? Trebuie să găsim o asistență medicală pentru doctorul Stanley.

- Desigur. Summer, poți să o iei din nou înainte?

- Dirk și Zeibig îl susținură pe Stanley, în timp ce Summer îi conduse pe ceilalți afară din cameră până în coridorul interior. Un huruit slab răsună cât ea înaintă încet pe coridor, oprindu-se brusc și stingând lumina la fiecare câțiva pași, în cazul în care atacatorii i-ar fi așteptat acolo. în sfârșit, ajunse la prima cotitură și aruncă o privire după colț.

- Coridorul exterior era întunecat și tăcut. Continuă să înainteze până când o movilă de pământ îi blocă drumul în apropierea locului prin care intraseră în pasaj. Ridică privirea, așteptând să vadă frânturi de lumină prin plafonul de calcar spart.

- în schimb, era complet întuneric. Ridică lumina și își dădu seama de ce.

- Lama de oțel a încărcătorului frontal era amplasată în fața deschizăturii, blocându-i sub pământ împreună cu fantomele morților antici.

23

- Dirk folosi toiagul mortuar ca să spargă secțiunile de calcar crăpate din jurul spațiului inițial de intrare. Câteva bucăți mici se prăbușiră. Era în zadar. Lama încărcătorului frontal se suprapunea peste plăci grele de calcar de-o parte și

de alta a deschizăturii și nu aveau cum să le îndepărteze.

- - Regatul meu pentru un târnăcop, mormăi el, izbind toiagul în perete. Celelalte bucăți de piatră nu o să se lase clintite de un băț de lemn.

- Zeibig își trecu lumina de la mobil de-a lungul pereților.

- - Construcție solidă, n-am ce spune. Plăci groase de calcar pentru pereți, podea și tavan. Ușor de înțeles de ce interiorul a rămas netulburat pentru trei mii de ani.

- - Foarte bine și frumos pentru egipteanul care a fost îngropat aici, spuse Summer, dar noi cum ieșim?

- - Cineva o să vină să vadă ce s-a întâmplat cu agentul pentru antichități mort, la fel și familiile celor doi muncitori. Riki făcu un semn spre muncitori. O să observe că încărcătorul nu se află acolo unde ar trebui să fie.

- Adevărat. Summer dădu din cap. Cât timp o să dureze?

- Coridorul se cufundă în tăcere. Apoi Dirk se apropie de Stanley.

- Profesoare, noi am ajuns în locul ăsta prin tavan. Cum ar fi intrat cineva inițial în mormânt?

- Stanley stătea pe podea, sprijinit de perete, cu tenul palid precum piatra din spatele lui. Era în pragul leșinului, luptându-se cu durerea provocată de rana de la picior.

- Se uită la Dirk cu ochi sticloși și se chinui să schițeze un zâmbet.

- Scări, spuse el încet. Căutați scări care să ducă la suprafață, poate la o intrare ascunsă.

- Desigur. Mulțumesc, domnule profesor, spuse Dirk și privi spre Zeibig. Rămâi tu aici cu doctorul Stanley și cu ceilalți, în timp ce eu și Summer ne ducem să aruncăm o privire în jur.

- Zeibig dădu afirmativ din cap. Dirk bâjbâi după toiagul de lemn, apoi se ridică și se apropie de Summer. Ea îl ghidă cu lanterna spre mormanul de pământ de la capătul pasajului. Fură nevoiți să se ghe- muiască în timp ce Summer îndreptă raza de lumină în toate direcțiile.

- Nu putem să trecem de haosul ăsta, spuse ea, fără o excavare serioasă.

- în partea cealaltă e doar un zid de piatră, spuse Dirk. Cred că putem presupune că intrarea nu era acolo.

- Hai înapoi în cameră.

- Summer se întoarse și îl conduse de-a lungul coridorului, trecând pe lângă ceilalți. Dirk zăbovi un moment în timp ce trecu pe lângă Riki și îi inspiră parfumul cât ea îi trimise un zâmbet discret. Apoi, i se alătură lui Summer, în timp ce ea verifica pereții laterali de sus până jos cu lumina lanternei, oprindu-se din când în când ca să studieze canturile dintre pietre. Nu exista nicio urmă de tăietură neobișnuită sau de ușă ascunsă. Zidarii egipteni antici își potriviseră pietrele cu măiestrie.

- Ajunseră la prima curbă bruscă și își croiră drum printre pereții netezi și curbați din coridorul interior. Dirk își trecu mâinile de-a lungul ambelor părți ale spațiului până când ajunseră în camera mortuară. în interiorul camerei și al anticamerei examinară fiecare centimetru de perete și podea. Nu reușiră să găsească nicăieri urme ale vreunei scări sau intrări ascunse. Trecură înapoi prin pasaj.

- Trebuie să existe o altă cale de a intra, spuse Summer.

- Dirk bătu în podea cu toiagul, provocând bubuituri monotone.

- Pare a fi calcar masiv în orice direcție ne-am duce.

- Ajunși la cotitura exterioară, Summer se strecură în fața lui Dirk. în timp ce el o urmă îndeaproape, trecând

cu vârful toiagului de-a lungul peretelui.

- Summer se opri.
- Hei, mai fă asta o dată.
- Să fac ce?
- Atinge peretele. A sunat altfel.
- Dirk lovi toiagul de peretele lateral. Se auzi bufnitura grea deja cunoscută.
- Nu, în dreptul cotiturii.
- Dirk se întoarse la jumătatea cotiturii, apoi aplică peretelui curbat o lovitură ascuțită. Sunetul răsuna evident mai înalt. Dirk își trecu mâna peste cotitură și bătu ușor cu degetele.
- Este un material mai moale. Se simte aproape ca ipsosul. Are sens. Este nevoie de mult mai mult muncă să cioplești un perete curbat într-o lespede de piatră. Și nu există canturi. Ar fi trebuit să observăm asta.
- E ceva ușor de ratat cu lumina asta, zise Summer și atinse și ea peretele. Poate mortar amestecat cu nisip. Are aproape aceeași textură precum calcarul. Crezi că putem să trecem pe aici?
- Putem încerca. Rămâi aici, revin imediat.
- Dirk luă lanterna, lăsând-o pe Summer în întuneric pentru un minut, în timp ce reveni la ceilalți. Se întoarse cu două bucăți zimțate de calcar care căzuseră în pasaj. îi întinse surorii lui o bucată și lanterna. Apucând bine cealaltă bucată, o izbi de perete.
- Piatra săpă o gură adâncă în tencuială, ridicând un nor de praf alb. Dirk se întoarse și îi zâmbi surorii lui.
- Brutal, dar eficient.
- Summer ținu lanterna între dinți și se alătură dezintegrării peretelui de ipsos. în timp ce acesta cădea, își dădură seama că tencuiala avea o grosime de aproximativ cinci centimetri. Dincolo de el, se vedea nisip curat.
- începând de la înălțimea umerilor lor, fiecare tăie

o fâșie verticală și subțire spre podea. Dirk ajunse primul la pământ.

- în timp ce el înlătura resturile, Summer îl chemă în partea unde era ea.
- Uită-te la asta.
- Dădu la o parte o bucată de tencuială în dreptul genunchiului, care dezvăluia un spațiu mic gol. Summer îndepărtă o parte din nisipul aflat în spate și expuse marginea unei plăci orizontale de calcar.
- O treaptă, spuse Dirk în timp ce ea își îndreptă lumina în- tr-acolo. Asta trebuie să fie.
- El atacă tencuiala de deasupra plăcii cu energie reînnoită. Crestară împreună o deschizătură de peste cincizeci de centimetri lățime în tencuială, apoi se apucară să sape în nisipul din spatele ei, dezvăluind încă două trepte.
- în curând nu mai era loc decât pentru unul dintre ei, așa că săpară nisipul pe rând, iar celălalt îl dădea la o parte. Săpară un tunel strâmt care urmărea treptele în sus până ce ajunseră la un tavan creat din pavele de calcar mai mici decât plăcile de deasupra pasajului. Dirk sparse cu ușurință mortarul subțire care le ținea împreună și îndepărtă bucățile.
- Nisipul de deasupra lor cedă cu ușurință, dar tot fu nevoit să mai râcâie încă vreo douăzeci și cinci de centimetri cu piatra lui, înainte ca o lovitură ascuțită să creeze o mică gaură care să permită luminii zilei să intre. Făcu un duș cu nisip câtă vreme săpă o deschizătură mai mare, apoi scoase capul afară.
- Nici urmă de vreun hoț de morminte. Corpul agentului pentru antichități dispăruse, precum, bănui el, și corpul celui de-al treilea atacator.
- Reveni înapoi sub pământ.
- Zona pare sigură deasupra.
- Summer zâmbi cu gura până la urechi.

- Mă duc să le spun celorlalți că am găsit ușa de la intrare.

- Stanley fu primul care apăru la baza treptelor, ajutat de Zeibig și de unul dintre muncitori. Dirk îl ajută pe arheolog să se ridice prin deschizătură, apoi îl întinse pe nisipul deșertului.

- Tot cald este afară, șopti Stanley cu un zâmbet îndurerat. Se uită înapoi spre deschizătură. Ați reușit.

- Sfatul tău de a căuta scările a fost cheia, spuse Dirk.

- Probabil e intrarea într-o necropolă de familie. Dar doar un copil a fost îngropat aici. După moartea lui Akhenaton, familia trebuie să fi abandonat casa, precum toți ceilalți oameni din Amarna.

- Mă întreb de ce n-au mutat sicriul.

- Nu o să aflăm niciodată răspunsul.

- Pleoapele i se închiseră grele.

- Dirk se întoarse și le ajută pe Riki și pe Summer să iasă, apoi privi spre satul din nord.

- Unul dintre muncitori ieși și se apropie de el.

- Este un doctor în sat. Mă duc să-l caut.

- înainte ca Dirk să mai apuce să răspundă, omul se întoarse și o luă la fugă prin deșert.

- Summer scotoci prin tabăra arheologului și se întoarse cu o mică trusă medicală. Rănile lui Stanley erau bandajate când un SUV cu alarma pornită se apropie, împreună cu medicul, cu un polițist și cu directorul biroului local pentru antichități. Considerând că pulsul lui Stanley era slab, medicul ceru o evacuare medicală. în cincizeci de minute, sosi o ambulanță aeriană de la Assiut și îl luă.

- După ce nisipul ridicat de elicopter se așeză, grupul rămas dădu raportul autorităților. Tânărul polițist părea copleșit, dar își luă notițe din abundență. Dirk

bănuia că în această parte izolată a Egiptului capacitatea de a investiga atacul era limitată.

- Cu ajutorul lui Zeibig, găsi o prelată și o folosi ca să acopere noua intrare în mormânt.

- Situl arheologic o să rămână sub supraveghere timp de 24 de ore până când echipele arheologice și de securitate o să poată fi convocate din Cairo, promise delegatul pentru antichități. O să facem tot ce ne stă în putere ca să recuperăm artefactele pierdute.

- Sper că o să recuperați și hoții care v-au ucis omul, spuse Dirk. în tabără, Riki își aduna lucrurile. Dirk se apropie și îi întinse o

- mână.

- Pot să te duc undeva?

- Ea se uită în ochii lui și răspunse cu un zâmbet plin de speranță.

- Ar fi minunat. Trebuie să mă întorc la Cairo peste două zile împreună cu doctorul Stanley și să prind un zbor spre casă. Tu încotro te îndrepți?

- în amonte de Assiut, unde l-au dus pe profesor. Am împrumutat o ambarcațiune de patrulă de la universitatea de acolo.

- Ar fi excelent pentru mine. Au un aeroport rezonabil, de unde pot lua un avion spre Cairo. Și ar fi minunat să vedem cum se simte doctorul Stanley. Ești sigur că ai loc la bord?

- Nu este o barjă regală, dar ne descurcăm, promise Dirk. Chiar dacă trebuie să dorm eu pe acoperiș.

-

24

- -

- Era aproape seară când Riki se urcă în barca de patrulă împreună cu Dirk, Summer și Zeibig. Navigară pe o distanță scurtă pe Nil, apoi ancorară peste noapte într-un golf protejat. Dirk făcu un grătar pe punte și găti niște carne de miel, în timp ce Summer îl ajută pe Zeibig să pregătească falafel în bucătărie.

- - Eu mă așteptam la o tocăniță din conservă, spuse Riki când li se alătură celorlalți pe puntea pupei, adunați la bancul de lucru care servea drept masă.

- Dirk scoase dopul de la o sticlă de vin alb italian și umplu paharele tuturor.

- - încercăm să nu suferim prea mult când suntem pe teren. Ridică paharul într-un toast. Pentru o zi seducătoare în deșert.

- înfometați după calvarul de peste zi, cei patru

devorară cina.

- - Deci ce anume face NUMA aici în Amarna? întrebă Riki, umplându-și farfuria a doua oară.

- - Derulăm un proiect comun cu Ministerul pentru Antichități din Egipt și Universitatea din Assiut, spuse Dirk, pentru studierea țărmurile orașelor antice Amarna și Akoris. Anul trecut, Summer a făcut un studiu despre viața marină din largul Amarnei și a identificat câteva rămășițe culturale scufundate chiar la sud de aici. Eu și Rod ne-am alăturat proiectului ca să efectuăm profiluri cu ajutorul sonarelor și de substrat ale siturilor.

- Summer râse.

- Eram singură, nu aveam cu cine să împărtășesc temperaturile de o sută zece grade.

- Ești de mult timp aici? întrebă Riki.

- Destul, răspunse Summer, punându-și încă o frigăruie pe farfurie. O lună pentru mine, vreo două săptămâni pentru băieți. Aveam în plan să ridicăm ancora mâine.

- Mă bucur că ați fost prin preajmă, spuse Riki. Nici nu-mi pot închipui ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneați.

- Lui Rod trebuie să-i mulțumești, spuse Summer. El a dat semnalul prin radio și noi ne-am dat seama, în cele din urmă, că era o solicitare de ajutor.

- Degete agitate, spuse Zeibig.

- Tu ce legătură ai cu doctorul Stanley și excavările? întrebă Dirk

- Compania pentru care lucrez este de mulți ani un sponsor important al cercetărilor doctorului Stanley în Egipt. Eu mă ocup de relațiile publice ale firmei, ceea ce îmi permite să petrec timp cu doctorul Stanley. Fondatorul companiei era un egiptolog amator care s-a împrietenit cu el acum multă vreme. Nu mai este printre noi, dar compania continuă sponsorizarea în amintirea pasiunii sale pentru tot ce este egiptean.

- O cauză nobilă, spuse Zeibig. Dar ai menționat că nu a fost prima ta incursiune în sălbăticia egipteană?

- Nici pe departe. Am lucrat cu doctorul Stanley pe mai multe situri arheologice în Egipt, zise și schiță un zâmbet timid. Teza mea a tratat dovezile arheologice despre Nefertiti.

- Ai studii de arheologie? o luă la rost Dirk.

- Când Riki dădu afirmativ din cap, Zeibig râse.

- Știam eu că e ceva ce-mi place la tine.

- Poate ne luminezi puțin în privința artefactului pe care l-a găsit Summer ieri.

- Dirk se ridică și dispăru în timonerie.

- Este o mică piatră cu o inscripție. Am găsit-o sub apă, unde credem că e posibil să fi fost cândva un doc comercial, spuse Summer. Speram ca doctorul Stanley să o examineze.

- Poate reușește să se uite la ea în Assiut, spuse Riki.

- Ridică privirea când apăru Dirk, cu o bucată de piatră cu margini neregulate. Summer dădu la o parte niște farfurii pentru ca el să o așeze pe masă.

- Nu avem permisiunea de a muta artefacte, spuse Dirk. Summer a descoperit piatra din întâmplare și a primit autorizația de a o aduce la suprafață.

- Lată de aproape șaizeci de centimetri și de culoarea alabastrului, piatra prezenta un panou uzat de hieroglife în partea de sus și fragmentul unei imagini sculptate jos.

- Aș risca să spun că s-a desprins dintr-un fel de monument, spuse Zeibig.

- Era îngropată la aproape treizeci de centimetri sub sedimentul fluviului, spuse Summer. Am descoperit-o când am mutat linia ancorei. Am cercetat împrejurimile, n-am găsit alte fragmente.

- Riki se aplecă peste piatră și studie însemnele și imaginea.

- Poți citi hieroglifele? întrebă Summer.

- Ochii lui Riki rămaseră ațintiți spre piatră, în timp ce ea scutură din cap.

- Doar câteva simboluri ici-colo. Văd o notație pentru Nil și pentru zeul Osiris. Cel mai probabil reprezintă un omagiu adus Nilului, o temă comună.

- Ce zici de imaginea sculptată? întrebă Dirk. Am decis cu toții că ilustrează o femeie într-o barcă, urmată de o altă barcă cu arcași.

- Aș sugera că reprezintă o călătorie ceremonială, poate regina sau o prințesă, cu o escortă regală, spuse Riki. Ar putea să fie doar un demnitar care călătorește spre Memphis, care aduce omagii Nilului și zeiței lui.

- Are sens, spuse Summer. Ceva interesant la bărci, Rod?

- Bărci clasice de stufăriș, mijloace de transport tipice pe Nil. Nu avem reprezentată nicio ornamentație, precum cele care se găseau de obicei pe corăbiile regale sau ceremoniale.

- Cunosc câțiva experți din Cairo care ar putea să ne lămurească în privința asta, spuse Riki. Crezi că aș putea să le-o împrumut ca să o studieze?

- Trebuie să o predăm mai întâi departamentului de arheologie de la Universitatea Assiut, spuse Summer, dar sunt sigură că nu o să aibă nicio problemă să o împrumute sau să vă pună la îndemână un duplicat.

- Asta ar fi bine. Ați mai făcut alte descoperiri?

- Doar ruine de stâlpi... sau ceea ce credem că sunt ruine de stâlpi. Sarcina mea pe ziua de azi este să organizez înregistrările so- narului nostru de substrat într-o hartă coerentă de puncte și să văd cum se aliniază.

- Apropo, spuse Zeibig, am câteva notițe de scris despre barja doctorului Stanley, cât lucrurile sunt încă relativ proaspete în mintea mea.

- Se ridică și dădu la o parte de pe masă farfuriile

rămase. Ceilalți i se alăturară, dând deoparte mâncarea și vesela. Summer și Zeibig se retraseră la masa îngustă din bucătăria de sub punte ca să se ocupe de sarcinile lor.

- Și tu? întrebă Riki. N-ai teme?

- Dirk scutură din cap zâmbind.

- Nu atunci când pot să admir un apus în deșert. Vii cu mine pe terasa de pe punte?

- Arătă spre o scară care ducea pe acoperișul timoneriei. Riki îi aruncă o privire uimită, apoi urcă scara. Dirk luă restul de vin și două pahare și o urmă. Pe micul acoperiș nu se afla decât o bancă cu perne și cu spătar înalt, legată de bara de metal din fața ei. Dirk desfăcu legăturile, trase banca și o întoarse cu fața spre vest, către fluviu. Soarele se scufunda deja dincolo de orizont, proiectând o explozie de portocaliu peste cer.

- Cea mai frumoasă parte a zilei în Egipt, zise turnând vin în cele două pahare și alăturându-se lui Riki pe bancă.

- în sfârșit, nu mai este cald, spuse ea urmărind un *dhow* învechit care naviga în amonte cu vântul în spate. Nu știu cum supraviețuiesc localnicii.

- Poate că ajută câteva mii de ani de aclimatizare genetică.

- Nu cred că m-aș putea obișnui, nici chiar în câteva mii de ani, spuse ea și se uită la Dirk. Trebuie să fie foarte diferit de ocean.

- Da, îmi place clima mai caldă. Eu și Summer am crescut în Hawaii.

- Cum de ați ajuns amândoi la NUMA?

- -Am trăit mereu în preajma apei. Ea a studiat oceanografia, în timp ce eu m-am apucat de inginerie marină. în cele din urmă, ne-am alăturat tatălui nostru la NUMA, iar acum lucrăm în proiecte subacvatice din întreaga lume.

- Ea îi observă bucuria pe chip.
- Ești norocos că faci ceea ce-ți place.
- Nici să sapi după mumii antice între conferințe de presă nu sună chiar atât de rău, spuse el.
- Riki dădu din cap.
- îmi place ceea ce fac... Unele părți ale muncii mele pot fi dificile, răspunse ea vag.
- Dirk așteptă ca ea să continue. Dar nu mai spuse nimic. Zări în ochii ei o fragilitate. O văzuse și mai devreme, în timpul atacului din șanțuri, un fel de sentiment îndepărtat de vulnerabilitate. Era o trăsătură care i se părea foarte atrăgătoare.
- Soarele dispăru, iar cerul căpătă o nuanță de cenușiu roșiatic. O briză tot mai puternică venită dinspre Nil împrumută aerului o răcoare bruscă, iar Riki se ghemui mai aproape de Dirk.
- Ajungi vreodată în Marea Britanie? întrebă ea.
- Din când în când. Eu și Summer am fost la Londra acum câteva luni.
- Ar trebui să te întorci, spuse ea încet.
- Mi-ar plăcea asta.
- Amândoi se cufundară în tăcere. O rafală rece de aer o făcu să se apropie mai tare, iar el trecu un braț în jurul ei. Erau încă îmbrățișați când soarele se ivi pe cer în dimineața următoare.

25

- La trei ore după ce nava de cercetare NUMA își reluă călătoria pe Nil, clădirile moderne din Assiut se iviră pe malul vestic. Unul dintre cele mai vechi orașe din lume, Assiut își păstra relevanța ca oraș universitar, fiind un important centru agricol și cel mai mare oraș din Egiptul de Sus.

- Aflată la cârmă, Summer trecu printr-o ecluză dintre două baraje cunoscute sub numele de Barajele Assiut, înainte de a ajunge la un debarcader pe malul fluviului. Dirk legă barca și sări înapoi la bord, unde le găsi pe Summer și Riki aplecate deasupra lui Zeibig și a telefonului lui mobil.

- - în sfârșit avem semnal? întrebă Dirk.

- Zeibig dădu din cap.

- - De vreo zece minute.

- - Atunci ce este cu tot entuziasmul ăsta? Ți-ai făcut, în sfârșit, un selfie cu o cămilă?

- - Rod a făcut câteva poze în interiorul mormântului, spuse Summer. Inclusiv cu pictura murală înainte de a fi distrusă.

- Am reușit să surprind un cadru bun cu colțul care a fost șters.

- Zeibig ridică ecranul pentru ca Dirk să-l vadă. înfățișa o femeie care îi întindea mâna unui bărbat aflat în picioare, cu un toiag în mână. în spatele lui, un grup mic de oameni se vedeau îngrămădiți în depărtare.

- Nimic dramatic în asta, spuse Dirk. Ești sigur că este secțiunea împușcată?

- Zeibig dădu din cap.

- Am mai surprins câteva cadre la ieșire, zise și se opri la o perspectivă mai amplă a picturii murale, arătând colțul inferior din dreapta, cel desfigurat. Este foarte straniu.

- Poate că au tras focuri aleatorii ca să rămânem în anticameră cât ei fugeau cu sicriul, spuse Riki. Și colțul

inferior oferea mai puține șanse pentru ca gloanțele să ricoșeze.

- Se poate, spuse Dirk. în orice caz, cred că poliția și autoritățile pentru antichități ar trebui să vadă imaginea.

- Da, spuse Zeibig. Poate reușesc să-l restaureze. Am să mă asigur că primește fotografia și domnul doctor Stanley.

- Apropo, spuse Riki, cred că o să sun la spital ca să văd cum se simte profesorul.

- Apoi sări pe doc și își scoase telefonul.

- Ar trebui să mergem să vedem ce face, spuse Summer. Putem să descărcăm barca mai târziu.

- Dacă la un moment dat luăm și prânzul, nu mă opun, spuse Dirk.

- Riki se întoarse un minut mai târziu.

- Asistenta de serviciu mi-a spus că e bine și că poate primi vizite. Aș vrea să merg să-l văd imediat.

- Exact la asta ne gândeam și noi, spuse Summer.

- Opriră un taxi și se înghesuiră înăuntru, făcând o scurtă plimbare până la Spitalul Universitar Assiut. Un complex uriaș și modern, spitalul se afla pe terenul amenajat al celei de-a treia universități ca mărime din Egipt. Aflară numărul camerei doctorului Stanley de la biroul de internări și urcară cu liftul la etajul patru.

- îl găsiră pe Stanley singur într-o cameră cu vedere spre o curte. Profesorul stătea sprijinit în patul său, citind o versiune în engleză a *Al-Ahram Weekly.* Avea piciorul stâng bandajat, dar altfel părea pe deplin sănătos.

- Riki se repezi și îl îmbrățișă.

- Cum te simți, profesore?

- Chiar foarte bine, zise și se trase mai sus la vederea ei. Piciorul mă mai doare puțin și sunt încă puțin obosit. Altfel, mă simt bine.

- Ne-am făcut griji când ai leșinat, după ce am ieșit

din mormânt, spuse Zeibig.

- Am dormit pe toată durata frumosului zbor cu elicopterul sau așa mi s-a spus. Bănuiesc că eram destul de slăbit când am ajuns în locul ăsta. Minunații doctori de aici mi-au făcut o transfuzie. Faraonul Akhenaton ar trebui să fie mulțumit... Acum îmi curge sânge egiptean prin vene.

- Zeibig zâmbi.

- Următorul lucru pe care o să vrei să-l faci o să fie să construiești o piramidă.

- Doar mulțumită vouă, zise doctorul și se întoarse spre Dirk și Summer. Nu am avut ocazia să vă mulțumesc că mi-ați salvat viața. Mie și celor doi muncitori.

- Dirk scutură din cap.

- îmi pare rău că nu l-am mai putut salva pe agentul pentru antichități.

- Este o tragedie că hoții ăștia încă operează. Este a doua oară când întâlnesc hoți de morminte. îți mai amintești, Riki, acum câțiva ani că ne-au luat sarcofagul unui copil de lângă Teba.

- îmi amintesc, spuse ea. Măcar nu a fost nimeni rănit acolo.

- Riscul meseriei prin aceste locuri, bănuiesc.

- Când te externează? întrebă Summer.

- Peste o zi sau două. Abia aștept să mă întorc la Amarna și să mă uit la mormânt cu o lumină adecvată. Este o descoperire minunată. Presupun că trebuie să le mulțumim hoților pentru asta.

- L-ai fi găsit în cele din urmă, spuse Riki. Știai că masa de ofrande era probabil un indiciu pentru ceva mai mult.

- Asta da. Mi-aș dori numai să-mi amintesc ce am văzut înăuntru.

- Aici pot să te ajut eu, zise Zeibig, apoi își scoase telefonul și îi arătă lui Stanley fotografiile cu mormântul. Imagini atât dinainte, cât și după. Am să ți le trimit și ție.

- Stanley admiră fotografiile făcute sicriului, apoi se concentră asupra picturii murale, încercând să interpreteze imaginea. Semănând cu cele din alte morminte egiptene, ea combina panouri hieroglifice și ilustrații mai mari, segmentate în trei secțiuni.

- în stânga erau prezenți mai mulți oameni îngenuncheați, cu brațele ridicate într-o închinăciune făcută soarelui. în spatele lor se afla un mic sarcofag. Panoul central ilustra un bărbat și o femeie în partea de sus, așezați pe tronuri și purtând pălării înalte. Razele soarelui străluceau doar asupra lor. Panoul din dreapta reprezenta o bandă îngustă de albastru, cu grupuri mici de figuri de-o parte și de alta. Ilustrațiile erau despărțite de două blocuri verticale de hieroglife.

- Stanley zâmbi.

- Era cam întunecat acolo, dar sunt totuși câteva imagini minunate. Observați culorile strălucitoare. Aproape la fel de impresionant ca picturile murale din mormântul lui Nefertari.

- Poți să ne spui ce reprezintă? întrebă Summer.

- Pot, în privința unora dintre elemente. Imaginea din stânga este un omagiu adus lui Aton, asemănător cu inscripțiile descoperite în alte locuri în Amarna, zise și se îndreptă mai mult de spate. După cum probabil știți, atunci când faraonul Akhenaton a venit la putere, el a construit orașul Amarna de la zero. O parte din motivația lui a venit din decizia de a desființa sistemul politeist de venerare pe care l-au susținut toate dinastiile anterioare. Mai târziu, el a devenit cunoscut sub numele de Faraonul eretic pentru că a înlăturat atâția zei și a pus bazele unei religii monoteiste care se închina la Aton sau discul soarelui.

- Stanley luă o înghițitură de apă.

- Din nefericire pentru Faraon, fiul lui, Tutankamon, avea să restabilească vechile credințe după moartea sa. întreaga domnie a lui Akhenaton a fost eliminată de arhivele istorice ale egiptenilor. Dar, timp de câțiva ani, Akhenaton a condus un cult mai simplu într-o capitală pe care a coristruit-o el. Puterea lui este reprezentată de imaginea Faraonului și a soției lui, Nefertiti, stând sus, în centrul picturii murale.

- Figurile din stânga deplâng pierderea copilului lor? întrebă Summer.

- Cred că părinții copilului mort îi roagă pe Akhenaton și Nefertiti să ceară alinare de la Aton. Observați că razele soarelui ating doar cuplul așezat, spuse profesorul și ridică fotografia spre ceilalți. Ceea ce ne arată faptul că aceștia sunt Faraonul și soția lui, căci ei erau singurii care puteau să comunice direct cu Aton. Să văd dacă pot să mai înțeleg ceva din hieroglife.

- Doctorul Stanley mări fotografia și se concentră pe blocul de simboluri din stânga.

- Aici se spune: „Părinții nepotului regelui deplâng pierderea fiului lor, răpit de Marea Boală. îl roagă pe Aton să prevină alte suferințe”.

- Sora faraonului Akhenaton era menționată pe masa de ofrande, spuse Riki.

- Da, așa este. S-ar părea că ipoteza noastră că mormântul este al nepotului lui Akhenaton s-a dovedit a fi corectă. Săpăturile noastre sunt adiacente Palatului din Nord și, cel mai probabil, aceea era reședința familiei. Deși membră a familiei regale, se pare că sora Faraonului nu avea influența necesară ca să aibă un mormânt alături de ceilalți, în stâncile de la est de Amarna. Cu toate astea, aspectul mormântului rămâne unul elaborat. Fără îndoială, a fost conceput ca un mormânt de familie și a început să fie folosit devreme, atunci când a murit băiatul.

- Al treilea panou pare să se refere la cauza morții, spuse Zeibig. Cel puțin în secțiunea superioară, unde se pare că avem oameni morți de-a lungul fluviului.

- Stanley se uită peste următoarele fotografii, mărind una care surprindea porțiunea dreaptă a picturii murale.

- înțeleg la ce te referi. Se pare că arată mai multe siluete care țin în brațe copii fără vlagă, zise și ridică privirea din telefon. Există dovezi istorice ale unei epidemii groaznice în timpul domniei lui Akhenaton. Poate că a fost cauza morții copilului din mormântul nostru.

- Zeibig arătă spre colțul inferior.

- Secțiunea de aici a fost împușcată de hoți.

- Stanley mări fotografia.

- Avem o femeie îmbrăcată în haine frumoase, care stă în picioare într-o barcă. Ea flutură sau îi dă ceva unui bărbat de pe malul opus. Nu sunt sigur ce înseamnă.

- Vreun indiciu în hieroglife? întrebă Summer.

- Stanley studie al doilea panou cu simboluri.

- „Fiica regală împărțind apiumul din Faras înainte de a fugi din Egipt”.

- De ce ar fugi o fiică regală din Egipt? întrebă Zeibig.

- Bună întrebare, spuse Stanley. Akhenaton avea șase fiice despre care știm, plus tânărul lui fiu Tutankamon. Ar fi fost neobișnuit ca un membru al familiei regale să fugă din țară. Poate că a fost din cauza tulburărilor apărute după moartea lui, spuse și își frecă barba. Cultul dedicat lui Aton a fost controversat, în special în rândul marilor preoți. După moartea lui, a existat probabil o luptă pentru putere, care ar fi putut să afecteze familia regală. Succesorul lui Akhenaton a fost un personaj obscur, care poate provenea din preoțime. A fost faraon doar pentru scurt timp, până când Tutankamon s-a urcat pe tron. Desigur, Tutankamon era doar un băiețel, aflat sub

îndrumarea consilierilor mai în vârstă, și a abolit curând venerarea lui Aton.

- Manevre politice la cel mai înalt nivel, spuse Zeibig.
- Ce înseamnă apiumul din Faras? întrebă Summer.
- Este foarte interesant, dacă interpretarea mea este corectă. Faras era un oraș-cetate bine-cunoscut în Antichitate. Nu știu să fie asociată cu apiumul - sau cu un leac, dacă vreți să-i spunem așa - care să fi fost un remediu pentru boală.
- Poate că sensul e de găsit pe undeva prin Faras, spuse Summer.
- Un pariu bun, spuse Stanley, dar mă tem că nu o să știm niciodată.
- De ce?
- Pentru că Faras, sau ce a mai rămas din el, se odihnește pe fundul lacului Nasser.
- O infirmieră intră în cameră cu masa de prânz a profesorului, convingând grupul să-și ia rămas-bun. Zeibig îi promise acestuia că îi trimite fotografiile, iar Riki aranjă să se întâlnească cu el la Amarna peste câteva săptămâni.
- în afara spitalului, grupul fu întâmpinat de o pală de aer cald și uscat.
- Dirk se întoarse spre Riki.
- Ai timp să luăm prânzul înainte de zbor?
- Ea confirmă din cap.
- Am o oră sau două înainte să plec spre aeroport.
- Cum suntem într-un campus universitar, spuse Summer, ar trebui să existe o mulțime de cafenele prin apropiere.
- O luară pe bulevardul care străbătea campusului. în timp ce se apropiará de o stradă laterală, o berlină albă vină brusc și se opri în dreptul lor. Cu atenția atrasă de mașină, nimeni nu observă cum un bărbat care purta o șapcă și ochelari de soare se apropie în grabă în spatele lor. Acesta îi înfipse un pistol în spate lui Zeibig.

- Tu, în mașină.
- îl împinse pe Zeibig spre mașină, apoi se răsuci și flutură arma spre ceilalți, facându-le semn să se retragă.
- Dirk aruncă o privire spre mașină. Șoferul ținea o armă în scobitura cotului stâng, ațintită spre el. Nu pistolul îl îngrozi, ci barba neagră a bărbatului. Era același bărbat solid care aruncase o grenadă spre el la Amarna.
- Și Summer îl recunoscu.
- Rod, fa cum spune el.
- Zeibig se chinui să deschidă portiera, apoi se strecură pe bancheta din spate. Bărbatul înarmat de pe trotuar sări înăuntru și trânti portiera.
- în timp ce mașina se îndepărta, Dirk și Summer se întoarseră unul spre celălalt cu aceeași expresie de groază pe chip. Și aceeași întrebare în minte.
- De ce îi urmăriseră atacatorii până la Assiut și îl răpiră pe Zeibig?

26

-

—Sună la poliție, țipă Dirk. Eu o să văd dacă pot să-i urmăresc.

- Plecă în fugă, urmărind mașina care conducea cu viteză de-a lungul bulevardului. Speră să poată opri o mașină aflată în trecere, dar zări doar un camion dărăpănat plin cu legume care circula în direcția opusă. în față, pe trotuar, văzu cum o studentă care purta un hijab parchează un scuter roșu într-un suport pentru biciclete.

- Fata tresări când Dirk veni alergând și apucă ghidonul, trăgând motoreta spre stradă.

- - îmi pare rău... trebuie să o împrumut, spuse el. O să vină poliția.

- Făcu un semn înapoi spre Summer și Riki, apoi căută cheia de pornire.

- Fata se năpusti după el, cerându-i în arabă să i-o dea înapoi. Dirk întoarse cheia, apăsă accelerația și se îndepărtă în viteză, înainte ca ea să se apropie suficient de mult încât să arunce și altceva decât cuvinte spre el.

- Scuterul, o Vespa roșie și decolorată, de vreo douăzeci de ani, arăta de parcă îndurase o sută de furtuni de nisip. Dirk fu ușurat să-și dea seama că, în ciuda aspectului, vechea motoretă mergea grozav.

- La o stradă distanță de el, berlina albă fu nevoită să încetinească și rămase în spatele unui autobuz în sensul giratoriu. Dirk apăsă în continuare accelerația, trecând valvârtej de semafor. Sedanul intră în sensul giratoriu, trecu de primele două ieșiri și se întoarse pe o stradă laterală care străbătea centrul universitar.

- Dirk ocoli sensul, întorcând pe după o mașină care se apropia și cotind cu un viraj brusc la stânga. Mișcarea îl ajută să recupereze câteva secunde din avantajul sedanului, și Dirk se apropie la mai puțin de douăzeci de metri.

- Fără să știe că era urmărit, șoferul conducea într-un ritm relaxat pe drumul mărginit de copaci. Auzind zgomotul Vespei care se apropia, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și îl zări pe Dirk apropiindu-se în viteză. Mai degrabă decât să calce accelerația, apăsă frâna și lansă mașina în marșarier.

- Dirk văzu luminile din spate, dădu drumul accelerației Vespei și frână puternic. Era prea aproape. în timp ce portbagajul mașinii se năpusti spre el, Dirk vină brusc la dreapta. Bara de protecție a mașinii doar îi atinse în treacăt roata, trimițându-1 peste drum, spre un sicomor mare.

- Dirk apăsă accelerația și trase în sus de ghidon. Vespa se aruncă înainte, cotind brusc și evitând copacul. Dirk acționă apoi frânele, dar fu nevoit să vireze din nou ca să ocolească un student pe bicicletă. Fără să aibă unde să se ducă, urcă pe un trotuar și intră într-un tufiș de Bougainvillea. Spini ascuțiți îl înțepară peste tot. Altfel nu era rănit. Vespa, cu încă vreo câteva zgârieturi adăugate pe suprafața plină de cicatrici obținute în luptă, își semnala rezistența cu un huruit leneș.

- Doi studenți îl ajutară și îl scoaseră pe Dirk din tufiș.

- Ești rănit? întrebă unul dintre ei.
- Doar în orgoliu, spuse el. Mulțumesc oricum.
- Aruncă scuterului o privire rapidă, sări la bord și răsuci accelerația. Sedanul zbura deja în viteză pe drum. Dirk traversă trotuarul și ieși de pe bordură, reluând urmărirea la distanță de o stradă. De data aceasta, Vespa fu mai puțin cooperantă, bocănind puternic cu roata îndoită din spate, care se freca de cadru.
- Dirk acceleră scuterul cât putu de mult, în timp ce se străduia să nu piardă mașina din priviri. Sedanul ajunse în colțul opus al campusului, unde strada dădea într-o intersecție din apropierea unui canal numit Ibrahimiya. Mașina întoarse la dreapta pe drumul spre canal și dispăru, îndreptându-se spre Nil.
- Undeva în depărtare se auzi o sirenă. Dirk spera că Summer și Riki ofereau o descriere exactă a mașinii răpitorilor. Când ajunse la intersecție, fu nevoit să încetinească în fața unui camion cu platformă, apoi coti la dreapta. Depăși camionul și se uită după mașina care se îndepărtase rapid. Nu mai era acolo.
- încetini și scrută cu disperare împrejurimile. Apoi apăru mașina, tăindu-i calea. în față, o rampă circulară de ieșire trecea peste și pe lângă un pod care traversa Ibrahimiya.
- Dirk se îndreptă spre rampă. în timp ce ocolea podul, văzu un firicel de fum. Sedanul alb își blocă roțile și derapă de-a lungul bordurii. Portiera din spate se deschise și Zeibig fu împins afară. Pistolarul din spate îl urmă, cu o mână încleștată în cămașa lui Zeibig și cealaltă pe un pistol. Se împleticiră pe o pasarelă pietonală. Bărbatul înarmat îl împinse pe Zeibig cu putere și îl făcu să se prăbușească lângă marginea podului.
- în timp ce Dirk se apropie repede, atacatorul își

recăpătă echilibrul și înclină pistolul spre Zeibig. Apropiindu-se de un canal de scurgere din bordură, Dirk își împinse Vespa pe pasarelă și se îndreptă spre bărbați.

- Omul înarmat se roti și îl văzu pe Dirk îndreptându-se spre el cu viteză maximă. Ridică arma ca să tragă. Apoi, simțul de autoconservare își reintră în drepturi, iar el dădu să se adăpostească în mașină.

- Fu cu o fracțiune de secundă prea târziu. Botul scuterului îi izbi umărul, făcându-1 pe atacator să scape arma... și aproape să rămână fără braț.

- Coliziunea lansă scuterul într-un salt amplu, care îl făcu să derapeze. Dirk sări în aer, abia mai ținându-se, în timp ce Vespa se izbi de marginea podului. Nu putea face decât un singur lucru ca să se salveze: să-și dea drumul de pe scuter înainte de impact.

- în timp ce Vespa se opri brusc, el luă mâinile de pe ghidon. Inerția îl trimise pe Dirk în zbor peste parapetul podului. încercă să se adune în poziție de fetus, în timp ce se pregăti de impact. Impactul nu mai veni. Cel puțin nu imediat.

- Fu o cădere de șase metri până la canalul de dedesubt, unde se scufundă adânc în apă.

- Canalul rece atenuă orice senzație de șoc fizic, iar el reveni repede la suprafață. înotă până la un pilon de beton, se apucă de el și trase adânc aer în piept. După ce își recăpătă calmul, se scutură de o durere la genunchi și la cot și se îndreptă înot spre cel mai apropiat mal.

- Pe malul canalului, Zeibig se repezi în jos și îl trase pe uscat.

- Ești bine?

- Dirk dădu din cap.

- Am făcut un salt frumos, dar intrarea putea fi mai curată.

- I-aș da un zece. Asta a fost chiar o mișcare

kamikaze.

- Am crezut că o să te împuște, zise și ridică privirea spre pod. Au plecat?

- După ce aproape i-ai tăiat brațul tipului, n-a mai avut chef să zăbovească prin zonă. S-a aruncat pe bancheta din spate și au plecat. Cred că sirenele au pus capac, chiar dacă s-au auzit de la o mașină de pompieri care a trecut din întâmplare.

- Ducă-se pe pustii, spuse Dirk și o luară spre drum. L-am recunoscut pe șofer. A fost ieri la Amarna, cel cu grenadele. Ce au vrut de la tine?

- Nu știu. Mi-au luat telefonul și mi-au cerut să le dau codul de acces. Asta a fost. încă mai am portofelul. Și pielea de pe mine.

- înapoi la pod, Dirk se uită lung la ce mai rămăsese din Vespa și clătină din cap.

- Hai să vedem dacă le putem găsi pe fete.

- Se întoarseră în campus și le găsiră pe Summer și Riki încă în afara spitalului, vorbind cu un ofițer de poliție egiptean, care tocmai sosise. Summer își dădu seama ce se întâmplase când văzu hainele ude ale lui Dirk. Studenta în hijab avu o altă reacție.

- El este. El este. El este omul care mi-a furat scuterul.

- Se aruncă spre el.

- Dirk sări înapoi, lovindu-se de Riki. Ea râse.

- Ai mereu atât magnetism când vine vorba de sexul opus?

- Dirk se apropie de ofițer și ridică mâinile.

- Da, am împrumutat scuterul de la ea pentru a-mi salva prietenul. îmi pare rău, acum este distrus. Promit că o să-i cumpăr unul nou.

- Ofițerul sceptic mijloci un schimb de informații. în cele din urmă, tânăra se liniști când Dirk și ceilalți

adunară niște bani și i-i întinseră. Ofițerul îi puse mai apoi lui Zeibig niște întrebări despre răpirea lui. Primi informațiile ca și când așa ceva s-ar fi întâmplat în fiecare zi, apoi îl întrebă pe Zeibig unde stătea.

- Pe o barcă, dar plec spre SUA mâine.

- Ofițerul mai scrise ceva și plecă.

- N-aș aștepta cu sufletul la gură să mai auzim vești de la el, spuse Summer.

- Nu este un oraș atât de mare, spuse Zeibig. Ar putea da de urma proprietarului sau să dea peste mașină în altă parte.

- Sperăm să nu dăm noi... Toată lumea este încă pregătită pentru prânz?

- Dirk își lovi ușor hainele umede.

- Dacă nu este obligatorie ținuta.

- Luară masa la o cafenea de pe trotuar, la câteva străzi distanță, apoi se întoarseră la barcă. Summer fu prima care urcă la bord. Se opri când văzu timoneria. Se întoarse spre ceilalți cu o privire încruntată în ochi.

- Am avut vizitatori.

- Timoneria și bucătăria păreau să fi trecut printr-o tornadă. Hârtii, provizii și mobilier erau împrăștiate care încotro. Taifunul ajunsese și în cele trei cabine din față. Fuseseră întoarse cu susul în jos. în mod ciudat, laptopurile lor erau încă acolo.

- Mă întreb ce urmăresc, spuse Dirk.

- Nu văd să lipsească ceva, spuse Summer. Nu că am fi avut prea multe de furat.

- Știu ce au luat, spuse Zeibig la scurt timp. Sculptura în piatră de la Amarna.

- O cercetare amănunțită arătă că era singurul lucru care lipsea.

- Trebuie să ne fi urmărit până aici.

- Dirk ridică de pe podea niște înregistrări făcute în

cadrul studiului și le aruncă pe masa din bucătărie.

- Poate căutau alte obiecte din morminte, spuse Riki. Sculptura asta le-ar aduce un preț frumușel de la un colecționar privat.

- Minunat, spuse Summer, dând ochii peste cap. Trebuie să mai depunem o plângere la poliția locală.

- Zeibig oftă.

- O să fiți nevoiți să vă folosiți propriul telefon.

- Probabil că nici nu merită să ne complicăm, spuse Dirk. Au obținut de la noi tot ce și-au dorit. Dar poate ar merita să sunăm la spital ca să le cerem să aibă grijă de doctorul Stanley.

- Riki își verifică ceasul.

- Este timpul să pleci? spuse Dirk.

- Mă tem că da.

- în timp ce Dirk îi duse bagajele la țărm, ea își luă rămas-bun de la Summer.

- îmi pare rău pentru toate problemele, spuse ea. Egiptul nu este niciodată cel mai sigur loc din lume. Eu și profesorul nu vă putem mulțumi îndeajuns pentru ajutor.

- Să te asiguri că o să sape în continuare prin pământ, da? spuse Zeibig. Este cel mai bun lucru pentru el. Să ai un zbor plăcut.

- Se duse la Dirk, care aștepta pe doc, și împreună se îndreptară încet spre strada de pe malul fluviului, de deasupra portului de agrement.

- O să revii curând în Egipt? întrebă el.

- Mă tem că am o mulțime de treabă care mă așteaptă în Marea Britanie.

- Noi aproape am terminat aici, dar avem ceva timp înainte de următorul nostru proiect. Poate că reușesc să fac un ocol în drum spre casă.

- Se opri ca să îi vadă reacția.

- Mi-ar plăcea asta.
- Când taxiul se apropie, Dirk deschise portiera, îi așeză gențile în spate și îi dădu lui Riki o îmbrățișare.
- Ne vedem în curând.
- Așa sper.
- Se ridică pe vârfuri și îl sărută, apoi se strecură în mașină. în timp ce se îndepărta, se uită înapoi la Dirk, care îi făcea cu mâna.
- La aeroport? întrebă șoferul.
- Riki așteptă până când barca și docul se pierdură în spate.
- Nu, spuse ea pe un ton rece. Du-mă la hotelul Ramses.

-

- - 27

- Pitt trecu pe lângă colecția lui de mașini de epocă și urcă scara în spirală din spatele hangarului de la aeroport. Scările duceau la un apartament de la al doilea etaj, care avea vedere spre vehiculele parcate dedesubt. Intrând în apartament, fu surprins să găsească masa elegant aranjată pentru cină. Două lumânări înalte ardeau între cele două locuri, lângă o sticlă deschisă de vin roșu.

- Loren ieși din bucătărie cu o oală aburindă în mâini, pe care o aduse la masă. își scoase mănușile pentru cuptor, îl cuprinse pe Pitt în brațe și îl sărută lung.

- - Ai ajuns exact la timp, spuse ea cu o licărire în ochi.

- - Care este ocazia specială?

- - Mâine plec în Scoția. îmi pare rău că plec, mă așteptam să mai ai de lucru în Detroit. în plus, după escapada ta de la College Park, m-am gândit că ți-ar prinde bine o masă relaxantă.

- - Nu o să mă împotrivesc în niciun fel. Ce avem la cină?

- Bouillabaisse. Am folosit rețeta lui St. Julian Perlmutter.

- Atunci trebuie să fie bună.

- Pitt turnă vinul, o sticlă de Châteauneuf-du-Pape, în timp ce ea puse în farfurii supa din fructe de mare mediteraneene.

- Nu știu dacă această călătorie este chiar o idee bună, spuse Loren când se apucară să mănânce. M-am simțit datoare să accept atunci când Evanna McKee m-a sunat ca să mă invite. Practic m-a implorat să particip.

- Este cu siguranță o forță. Ar putea să fie o oportunitate bună de socializare, dacă nu pentru altceva.

- Este adevărat, dar asta nu înseamnă mult pentru mine. Este ceva ciudat la femeia asta. Nu pot să spun exact ce. A fost destul de curioasă, parcă a jucat „Douăzeci de întrebări" cu mine.

- Ce a vrut să știe?

- M-a întrebat de comisiile în care lucrez și despre interacțiunea mea cu senatorul Bradshaw și cu ceilalți legislatori importanți. Mi-a pus întrebări și despre aspirațiile mele politice.

- Aspirațiile tale politice?

- Am râs și i-am spus că nu am. McKee părea mai interesată de cariera mea decât mine. Știi ce a mai vrut să știe? M-a întrebat dacă vreau să fiu președinte!

- Ce i-ai spus?

- Că aș fi onorată să servesc în această funcție, dar că nu aș trece niciodată prin campania complicată

necesară pentru a câștiga.

- Deșteaptă fată.

- A continuat să facă tot felul de aluzii și și-a exprimat dorința să mă ajute să-mi îmbunătățesc statutul social. Ce părere ai despre asta?

- Se pare că promovarea femeilor în funcții de conducere este importantă pentru ea, spuse Pitt. Poate căuta ajutor ca să introducă produsele companiei ei în SUA. Sau poate și-a dat seama că ai o influență semnificativă în Washington și vrea să devii membră în clubul ei.

- Probabil că ai dreptate. De asemenea, părea să fie la curent cu proiectele NUMA și mi-a pus tot felul de întrebări despre tine.

- Ce a vrut să știe?

- A întrebat despre proiectul din Detroit și despre alte lucrări subacvatice în care ai fost implicat. A, și a mai întrebat despre El Salvador și dacă te întorci acolo.

- Dacă mă întorc în El Salvador? făcu Pitt și se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la întrebare. Una dintre probele de apă din lacul de acumulare Cerrón Grande trebuia să fie trimisă unei cercetătoare de la una dintre companiile ei.

- Ciudat, spuse Loren. O prietenă care face lobby în domeniul mediului mi-a spus câteva lucruri interesante. Deși nu o cunoaște personal pe McKee, cunoaște câteva persoane care lucrează pentru compania ei. I-au povestit cu ceva timp în urmă despre unul dintre proiectele lor de curățare din Orientul Mijlociu. Persoanele în cauză au susținut că unii dintre oamenii care au implementat produsul s-au îmbolnăvit foarte tare, iar câțiva au murit. Toată povestea a fost mușamalizată cu invocarea unui focar de gripă.

- Testele făcute pe mostra de produs de bioremediere pe care au trimis-o la NUMA au ieșit perfect în regulă, spuse Pitt, dar cine știe ce s-a implementat în alte părți ale lumii.

- EPA le-a dat undă verde și în Detroit, spuse Loren. Celălalt lucru pe care l-a menționat prietena mea a fost moartea prematură a unui cercetător important care a lucrat pentru BioRem Global. Se pare că omul a murit de curând într-un accident de mașină.

- Trist, spuse Pitt, dar nu neobișnuit.

- Da, dar prietena mea mi-a spus că există zvonuri că nu ar fi fost un accident.

- A fost ucis? De ce?

- Asta am întrebat și eu. Ea credea că se poate să fi avut legătură cu un domeniu secret de cercetare în care

s-a lansat compania.

- Pitt se gândi la aceste comentarii, învârtind vinul în pahar.

- Mai târziu, după ce terminară masa, spălară vasele și se retraseră în sufragerie.

- Cred că ar trebui să mă apuc de făcut bagajul, spuse Loren câteva minute mai târziu. Poți să-mi scoți o valiză?

- Pitt se întoarse o clipă mai târziu purtând două valize mari.

- Am nevoie doar de una, spuse Loren.

- Cealaltă este pentru mine.

- Unde te duci?

- în Scoția, spuse Pitt cu un zâmbet strengar. Cred că vreau să fac o vizită în persoană la sediul de cercetări BioRem Global și curioasei sale directoare executive.

-

28

- -

- Pare să fie fată drăguță, chiar dacă ușor tăcută, spuse Summer, în timp ce Dirk se întoarse pe barcă.

- - Da, Riki are capul pe umeri.

- - De parcă asta ar fi tot ce te interesează pe tine.

- - Sunt sigur că nu știu la ce te referi.

- Zeibig ieși din bucătăria de sub punte cu brațul plin de înregistrări sonare.

- - Dacă Riki vedea cum s-a încheiat plimbarea lui nebunească cu scuterul, probabil că pleca mult mai repede.

- Dirk clătină din cap.

- - După cum am spus, sunt sigur că nu știu la ce vă referiți.

- - Universitatea dorește să le returnăm barca

mâine, probabil fără dezordinea de la bord, spuse Zeibig. Poate că ne poți ajuta să organizăm echipamentul în timp ce eu fac ordine în înregistrări.

- - Cu cea mai mare plăcere.
- Dirk zbură din raza de acțiune a surorii lui.
- Până seara devreme, puseseră barca în ordine și își împachetaseră echipamentul sonar pentru a fi trimis acasă. O adiere răcoroasă venită dinspre râu umplu bucătăria, iar Zeibig se așeză pe bancă, cu o sticlă de apă rece în față. Summer stătea în apropiere cu laptopul ei când Dirk li se alătură.

- Cred că asta a fost, spuse Dirk, dezmorțindu-și brațele. Trebuie doar să ne împachetăm echipamentul personal și o luăm din loc de dimineață.

- Summer ridică privirea dinspre computer.

- Am reușit să contactez ofițerul de poliție egiptean cu care am vorbit. I-am povestit despre barcă și despre piatra lipsă. Mi-a zis că o să adauge detaliile în raport, dar că nu poate face prea multe fără o fotografie.

- Mda, pierdute toate de acum cu telefonul lui Rod, spuse Dirk.

- Zeibig se uită lung la sticla de apă pe care o ținea în mână.

- Poate că nu.

- Ce vrei să spui? întrebă Summer.

- înainte să plecăm din Amarna, am încercat să trimit pe e-mail câteva fotografii cu mormântul către baza de date arheologice a NUMA. Am uitat că nu aveam semnal la telefon, astfel că e-mailul nu s-a trimis.

- Dar este posibil să se fi trimis, spuse Dirk, când am ajuns în Assiut în dimineața asta și am dat de semnal.

- La asta mă gândesc. Sunt foarte sigur că am inclus

câteva imagini cu piatra lui Summer.

- Dacă sunt pe undeva, spuse Summer, atunci Hiram le poate găsi, zise și se uită la ceas. Este chiar trecut de unsprezece dimineața la Washington. Haideți să încercăm.

- Atinse tastatura și inițiie un apel video către sediul NUMA. După mai multe tonuri de apel, se ivi o imagine... un bărbat subțire și în formă, cu o coadă lungă, purtând un tricou cu Derek și Dominos, stătea la o masă curbată, cu un ecran imens.

- Doctorul Livingston, presupun? întrebă el.

- Nu, suntem Pitt, Pitt și Zeibig, mă tem. Summer întoarse lap- topul pentru ca bărbatul să îi vadă pe ceilalți. Dar ai nimerit continentul.

- Ce face șatra noastră de rătăcitori nomazi pe fluvii?

- Murim de cald, suntem plini de praf și avem nevoie de o bere rece.

- Mă tem că nu vă pot ajuta cu asta.

- Căutăm, de fapt, și niște ajutor de natură eterică.

- îi povesti despre descoperirea pietrei și a mormântului, despre incidentele care urmaseră și de încărcarea-fantomă a fotografiilor lui Zeibig.

- Hiram Yaeger se uită la Summer și dădu din cap.

- Mă bucur că toată lumea este în siguranță acum. Cât despre descărcare, este o joacă de copii.

- Se întoarse către o consolă de computer și începu să tasteze.

- Yaeger era șeful Centrului de Resurse Informatice al NUMA. în ciuda aspectului lui hippie, nu era vreun pierde-vară. Construise de unul singur resursele informatice ale agenției, care rivalizau cu ale celor mai importante organizații din domeniul tehnologiei. Un su- percomputer de ultimă generație genera puterea de calcul care colecta, sorta și analiza curenții oceanici, temperaturile apei și condițiile meteorologice din mii de puncte de pe tot globul. înainte ca Summer să-și dea seama, Yaeger proiectă pe ecranul masiv o fotografie cu Amarna văzută dinspre Nil.

- Asta este? întrebă el. Am găsit un e-mail pe unul dintre serve- rele care au transmis date către baza de date arheologice a lui Rod acum vreo zece ore. Nu conține decât imagini în format JPEG.

- Asta este, spuse Zeibig și lovi cu pumnul în masă. Bună treabă, Hiram. Poți să parcurgi fișierele în ordine? Ar trebui să existe mai înainte o fotografie sau două cu o tăbliță de piatră albă pe care o scosese Summer din

fluviu.

- Yaeger parcurse vreo douăsprezece fotografii cu ambarcațiunea de cercetare, cu malul Nilului și câteva înregistrări sonare, apoi găsi o fotografie cu Summer care ridica un obiect din apă. Următoarea ilustra un prim-plan al tăbliței încă umede, abia scoasă din fluviu.

-

- Asta este, spuse Summer.

- Yaeger continuă să tasteze.

- Tocmai v-am trimis-o prin e-mail tuturor.

- Hiram, dacă tot suntem aici, spuse Dirk, ai putea să o întrebi pe Max ce părere are despre asta?

- Sigur, spuse Yaeger. Stai să trezesc fiara.

- în fața camerei video, se ivi brusc o femeie uluitoare, îmbrăcată într-o bluză mulată și cu o fustă scurtă. Era o imagine holografică modelată după soția lui, creată de Yaeger ca interfață ușor de folosit pentru rețeaua complexă a computerului.

- Bună dimineața, Hiram, spuse imaginea cu o voce seducătoare. Ai companie azi?

- Da, Max, prieteni din Egipt.

- El identifică grupul în apelul video.

- Este mereu o încântare să ai pe cineva inteligent cu care să vorbești, zise și făcu cu ochiul. Cum te pot ajuta?

- Aruncă o privire la fotografia cu tăblița de piatră pe care a recuperat-o Summer din Nil prin împrejurimile orașului antic Amarna, spuse Yaeger. Ce ne poți spune despre ea?

- Max se uită la fotografie în timp ce computerul scană imaginea și o compară cu o arhivă internă, comparație urmată de o căutare prin zeci de baze de date de cercetare academice și private din toată lumea. Peste câteva secunde, Max schiță un zâmbet încântat.

- Felicitări, Summer, spuse ea. Ai făcut ceea ce pare a fi o descoperire a unui artefact foarte vechi și absolut unic.

- Minunat, doar că a fost furat între timp, spuse Summer. Ce ne poți spune despre el?

- Deși nu pot spune cu certitudine, lespedea pare să fie făcută din alabastru, care se poate găsi în numeroase regiuni deșertice din Egiptul de Sus și era folosit de

antici în multe dintre structurile și monumentele lor. Deși deteriorată, există o reprezentare clară a soarelui în maniera folosită pentru a-1 descrie pe zeul Aton în timpul domniei Faraonului Akhenaton. Deci, a fost probabil sculptată în timpul dinastiei a XVIII-a în epoca Noului Regat, datând aproximativ din 1350 î.e.n.

- Exact ceea ce am sperat, din moment ce am găsit-o la Amarna. Poți descifra hieroglifele?

- Max strâmbă din nas.

- Pare să fie un fragment dintr-o lespede sau un monument mai mare. în absența textului integral, pot să interpretez doar hieroglifele vizibile, care sunt oarecum neconcludente. După cum puteți vedea, există două secțiuni de hieroglife. în stânga, avem simboluri într-un oval desfășurat pe verticală. Acesta este un cartuș standard, care reprezintă, de obicei, un nume regal. în cazul de față, este vorba despre prințesa Meritaten, fiica mai mare a Faraonului Akhenaton, și a soției lui, Nefertiti.

- Ea a fost înmormântată la Amarna? întrebă Zeibig.

- Nu. O stelă de separație - sau o placă comemorativă - care a supraviețuit în Amarna descrie mormintele care au fost pregătite pentru Akhenaton, Nefertiti și Meritaten, dar care nu au fost niciodată folosite. Mumia din Akhenaton a fost identificată doar recent ca fiind probabil ocupantul mormântului KV55 din Valea Regilor de lângă Teba. Nu au fost găsite niciun mormânt sau mumie pentru Meritaten, spuse Max, ceea ce se poate explica prin cealaltă inscripție de pe piatră.

- Continuă, spuse Hiram.

- A doua secțiune arată faptul că este un omagiu sau o rugăminte adresată zeului Aton, în memoria Faraonului și a altora care au murit în Amarna din cauza apelor contaminate ale Nilului. Prințesa Meritaten, absentă de la căpătâiul tatăl ei la moartea acestuia, este condamnată pentru că a acordat ajutor unui anume Osa. Sau cel puțin aceasta este prima parte a numelui lui, din moment ce piatra este spartă acolo. Este tot ce pot descifra din hieroglifele vizibile.

- Este destul de dramatic, spuse Summer. Mă

așteptam mai mult la ceva de genul „Regele Tut a dormit aici”.

- Este un document important despre faptul că Akhenaton a murit din cauza unei boli provocate de apele fluviului, spuse Zeibig.

- Pare să aibă legătură cu pictura murală și ce a menționat Stanley despre o epidemie, spuse Dirk. Să vedem ce are de zis Max

- despre muralul din mormânt. Hiram, mai poți să parcurgi câteva dintre fotografiile lui Rod?

- Mai multe fotografii întunecate se iviră pe ecran.

- Aici, oprește-te aici, spuse Zeibig. Asta este cea mai bună imagine dintre toate cele dinainte ca muralul să fie împușcat. Max, ce ne poți spune despre imaginea asta?

- Max păru că mijește ochii spre camera video în timp ce computerele din spate procesară imaginea cu o eficiență tăcută.

- în baza unei comparații cu alte situri mortuare egiptene, imaginea are legătură cu mormântul ca atare, spuse Max. Avem ilustrarea celui mort, un băiat tânăr, plecat într-o călătorie spre viața de apoi. Se face o rugăminte ca, prin intermediul Faraonului, Aton să vegheze asupra copilului în călătoria lui spre viața de apoi.

- Asta a fost interpretarea doctorului Harrison Stanley, spuse Summer. El a menționat că imaginea din dreapta descrie o prințesă care împarte ceva ce se cheamă apiumul din Faras, înainte de a fugi din Egipt.

- Da, aceasta este și traducerea mea pentru panoul hieroglific. Imaginea pare să arate copii aflați pe moarte de-a lungul Nilului, în spatele fiicei regelui.

- Mai există vreo altă informație evidentă? întrebă Dirk.

- Porțiunea picturii murale fu mărită imediat pe ecranul din spatele lui Max. Deși Max stătea cu spatele la ecran, transmise informații de parcă ar fi studiat imaginea.

- Există două inscripții mici, ușor vizibile când sunt mărite, spuse ea. Femeia de pe barcă, cea care își trece săculețul spre țărm, are un cartuș la brățară, spuse, apoi șovăi când fotografia se mări din nou și se concentră pe încheietura mâinii. Hieroglifele de pe cartuș spun

Meritaten.

- Meritaten din nou, la fel ca pe tăbliță, spuse Summer, cu surpriză în voce. Există vreun semn care să ajute la identificarea celor doi bărbați de lângă ea?

- Nu avem de unde să știm. Ținuta lor este cea folosită de obicei pentru muncitori.

- Această prințesă Meritaten pare să fi fost o prezență remarcabilă în Amarna, spuse Zeibig.

- Max, se auzi Hiram, ai zis că ai găsit două inscripții mici. Care era a doua?

- Inscripția de pe săculețul purtat de Meritaten, spuse Max. Acesta este marcat cu „Faras”.

- Apiumul din Faras, spuse Dirk. înseamnă ceva asta pentru tine, Max?

- Există referințe la apium drept o plantă curativă puternică. Faras a fost un centru administrativ în regiunea nubiană a Egiptului de Sus. în oraș exista un important templu, între zidurile unei cetăți fortificate. Preoții din Faras erau cunoscuți pentru puterile lor de vindecători. Regele Tutankamon le-a dedicat un altar lor și celebrului lor medicament din plante. în secolele ulterioare, în oraș a fost construită o importantă catedrală creștină, care a fost excavată în anii 1960, înainte ca zona să fie inundată de construcția barajului Aswan High Dam.

- Altarul lui Tutankamon a fost extras înainte de inundare, la fel ca alte monumente egiptene?

- Nu, templul și altarul nu au fost recuperate înainte de inundare, din cauza stării lor deteriorate, se presupune.

- Max, ai avea o locație exactă a templului? întrebă el.

- Da, pot deduce din raportul unor săpături efectuate de britanici acolo în 1903. Ea le furniză coordonatele GPS. Numai să fiți atenți la crocodili.

- Mulțumim. Și mulțumim din nou, Hiram. Ați ajutat la recuperarea câtorva informații valoroase pentru arheologii egipteni de pretutindeni.

- Cu plăcere. Sunt aici dacă mai aveți nevoie de mine.

- Max și Yaeger dispărură de pe ecran când Summer încheie apelul. își deschise e-mailul și descărcă fotografia pe care o făcuse Zeibig picturii murale nedeteriorate.

- Este imaginea remarcabilă a unei femei interesante, spuse ea.

- Mi-ar plăcea să știu povestea ei, spuse Zeibig.

- Ceva nu are sens, spuse Dirk. înțeleg interesul hoților de arte- facte antice față de mormântul din Amarna, precum și de a ne întoarce cu fundul în sus barca pentru a găsi mai multe artefacte. Dar de ce să riști o expunere suplimentară prin a fura telefonul lui Rod?

- Poate că tocmai de expunere se temeau, spuse Zeibig. Poate au crezut că le-am făcut lor poze la un moment dat.

- Poate, spuse Summer. Eu cred că ceea ce îi îngrijora cu adevărat era pictura murală nealterată.

- Poate că este așa, spuse Dirk. Ce hoț de morminte care se respectă lasă în urmă un car din aur masiv, fie și miniatural?

- Atunci întrebarea se pune altfel. Ce este atât de important la imaginea asta cu prințesa Meritaten din pictura murală?

- Summer mări colțul inferior al fotografiei, concentrându-se pe prințesa de pe corabie.

- Poate că nu este vorba despre prințesă, spuse Dirk. Poate că este vorba despre ce are ea.

- Apiumul din Faras?

- Dirk dădu afirmativ din cap.

- Pare să fie pur și simplu o plantă oarecare, spuse Zeibig. Ce ar putea să reprezinte?

- Poate nimic, spuse Dirk. Avem o singură cale de a afla.

- Summer se încruntă.

- Max a spus că templul este îngropat pe fundul lacului Nasser. Dirk schiță un zâmbet spre sora lui.

- De când îți este ție frică de puțină apă?

-

- - 29

- Puțină apă, în cazul lacului Nasser, însuma o suprafață de peste o sută treizeci și doi de kilometri cubi. Creat prin construirea barajului Aswan în 1902 și completat cu barajul Aswan High în 1971, lacul Nasser e una dintre cele mai mari întinderi artificiale de apă din lume, desfășurându-se pe aproape cinci sute de kilometri, de la Aswan din Egiptul de Sus până în deșertul din nordul Sudanului.

- Summer aruncă o privire pe hubloul unui avion cu elice și studie întinderea de apă întunecată. Lacul era o linie neregulată de pătrunderi capilare în nisipurile deșertului. Pustiul aspru și arid care înconjura lacul trăda puține semne de viață.

- Se aplecă spre Dirk.

- - Lacul ăsta este imens. Zburăm deasupra lui de o

jumătate de oră.

- - Eu sunt mai îngrijorat de adâncimea sa. Nasul lui Dirk era îngropat într-un raport despre săpăturile arheologice nubiene dinainte de finalizarea barajului Aswan High. Unele zone ating o adâncime de peste o sută optzeci de metri.

- Dacă așa e și în zona fostului oraș Faras, trebuia să plecăm cu Rod la Cairo și să zburăm înapoi în D.C.

- Vestea bună este că Faras se află departe de baraj. Este aproape de porțiunea sudaneză a lacului de acumulare pe care ei o numesc lacul Nubia. Adâncimea maximă este de aproximativ o sută treizeci de metri, cu o medie în jur de douăzeci și cinci de metri.

- O să rămân la medie. Unde a plasat Max orașul în cadrul lacului?

- - Aproape de coridorul central, din păcate, la câteva zeci de metri la sud față de Abu Simbel. Nivelul apei se schimbă constant, astfel că nu o să știm cât este de adâncă până nu ajungem acolo.

- Avionul coborî pe aeroportul Abu Simbel, iar Dirk și Summer urmară un șir de turiști pe pista încinsă. își luară bagajele, trecură de vreo două autocare pentru turiști și chemară un taxi decolorat. Călătoria prin satul asfixiat de praf până lângă un doc crăpat de beton de pe malul lacului dură mai puțin de cinci minute. Un bărbat zâmbitor și mustăcios, îmbrăcat în alb, îi aștepta lângă o șalupă mică fără acoperiș.

- Domnul Pitt? Eu sunt Ozzie Ackmadan, proprietarul hanului Abu Simbel, zise și se repezi să îi strângă mâna lui Summer. Barca pe care ați cerut-o este deja pregătită. I-am făcut plinul și are două rezervoare de scufundări care ne-au fost livrate de dimineață.

- Sunteți foarte amabil să ne întâmpinați aici.

- Să vă bucurați de ziua dumneavoastră pe lac. Puteți

returna barca exact aici. Hotelul este la doar două străzi distanță. El arătă spre drum. Am două camere rezervate pentru dumneavoastră în seara asta. Permiteți-mi să vă iau bagajele, am o mașină chiar lângă doc.

- Mulțumesc, spuse ea. Așteptăm cu nerăbdare să vă revedem mai târziu.

- Dirk își puse sacii de scufundare în barcă și demară motorul. Summer desprinse parâmele de ancorare și sări la bord, luând un loc pe provă, în timp ce Dirk scoase barca din golfuleț. întoarse

- scurt barca spre nord, rămânând aproape de țărmul estic pentru a admira priveliștea unuia dintre cele mai celebre situri ale Egiptului. Cu fața spre apă, pe mal se înălța Templul din Abu Simbel, cu patru statui colosale ale Faraonului Ramses al II-lea șezând.

- Este foarte impresionant în realitate, spuse Summer, admirând dimensiunea statuilor în comparație cu turiștii care se învârteau la baza lor ca niște furnici.

- La fel de impresionant este că au fost relocate aici în anii 1960 din situl lor original, împreună cu alte douăzeci și trei de monumente importante, care altfel ar fi fost inundate de barajul Aswan High, spuse Dirk.

- Ce păcat că templul din Faras a fost una dintre victime.

- Dirk înclină barca spre sud și apăsă pedala de accelerație. Lăsând Abu Simbel în urmă, se deplasară în viteză peste o întindere stearpă de lac ce acoperea o distanță de optzeci de kilometri până în Sudan.

- Dirk ajunse în sacul de scufundare și porni o unitate GPS pe care o cumpărase de la Assiut. Introdusese deja coordonatele templului Faras, furnizate de Max, și se îndreptă spre punctul care se afla la vreo câteva zeci de kilometri distanță. în timp ce barca sărea peste valuri, Summer asamblă costumele de scufundare și confirmă că rezervoarele de aer împrumutate erau pline.

- Ajungând la locația desemnată o jumătate de oră mai târziu, Dirk poziționă barca exact la coordonatele respective, iar Summer lansă o ancoră de la proră. Lăsă ca frânghia să-i alunece printre mâini, măsurând pe măsură ce se scufunda. Când linia se opri, ea o legă de un țăruș și se întoarse spre Dirk.

- Pare să aibă vreo douăzeci și doi de metri. Avem noroc.

- Adevăratul nostru noroc o să fie dacă găsim vreo rămășiță a templului.

- în ciuda temperaturii de treizeci de grade de la suprafața apei, își puseră costumele de scafandru, căci urma să fie considerabil mai rece pe fundul lacului. înainte de a-și pune rezervoarele, Dirk scoase o coală de hârtie din sacul de scufundări și i-o arătă lui Summer.

-

- Hiram a găsit o imagine a Fărașului desenată de mână în anii 1890. Ilustrează forma templului. Cele mai multe dintre materialele de construcție fuseseră dezmembrate pentru a fi refolosite, dar rămăseseră încă resturi ale templului și un impresionant altar. Fortăreața din jurul lui era o structură foarte mare. Ruinele par să fie de mari dimensiuni, astfel că ar trebui să le putem vedea. Templul se afla în capătul cel mai nordic al cetății și avea un mic sanctuar.

- Summer studie desenul și dădu afirmativ din cap.

- Acum avem ceva mai mult decât acul în carul cu fân. Dacă putem să localizăm templul și sanctuarul, atunci avem o șansă să găsim altarul lui Tutankamon și descrierea pe care o face apiumului din Faras.

- Primii arheologi britanici l-au plasat în sanctuar. Să vedem dacă Max ne-a adus aproape.

- Dirk apucă o lanternă mare, în timp ce Summer își prinse aparatul foto subacvatic la compensatorul de flotabilitate, apoi amândoi se lăsară pe spate peste marginea bărcii. După ce transpiraseră în costumele de scafandru în barcă, apa caldă se simți ca o alinare binevenită. Se întâlniră la linia de ancorare și își începură coborârea spre albia lacului.

- Lacul cu apă dulce avea o vizibilitate bună. După cum era de așteptat, apa deveni mai rece când trecură de o termoclină în coborârea lor. Dirk găsi ancora îngropată în nămol. Pluti deasupra ei și scrută împrejurimile, în timp ce Summer i se alătură.

- Fundul lacului era aproape la fel de sterp precum deșertul din jur. Exista doar atâta vegetație cât să atragă trei de bibani care dădeau târcoale și ciuguleau niște roci acoperite de mușchi.

- Suprafața maronie și plată a albiei lacului era spartă pe alocuri de aflorimente stâncoase care se

întindeau spre cer în forme ascuțite. Spre dezamăgirea lui Dirk, nimic din imediata lor apropiere nu părea să fi fost creat de om.

- Summer îl bătu pe braț și arătă spre unul dintre aflorimente. La prima vedere, părea o colecție aleatorie de bolovani, ca toate celelalte. Când înotă mai aproape, Dirk văzu că Summer nu arăta spre stânci. Arăta spre o proeminență de pe albia lacului care se ridica sub ei.

- Era înaltă de doar vreo treizeci până la șaizeci de centimetri, dar se extindea pe orizontală pentru aproape șase sute de metri. Dirk își trecu o mână peste marginea acesteia, dând la o parte un strat gros de nămol. în timp ce apa se limpezi, reuși să vadă dedesubt un strat de cărămizi din nămol uscat. Se potrivea cu descrierea zidurilor cetății. Dirk ridică degetul mare spre Summer. Apoi se întoarse la perete și își trecu mâna peste fața cărămizilor, până la înălțimea cotului lui. Chiar și la această distanță de barajul Aswan, nămolul se acumulase, acoperind rămășițele orașului antic. Ceea ce avea să le facă mult mai dificilă căutarea.

- Urmăriră rămășițele zidului spre vest pentru câțiva metri până ajunseră la o movilă pe colț și la o ușoară ridicătură care se îndrepta spre nord. O luară pe urma ridicăturii când aceasta viră spre est. Ambii scafandri urcară câțiva metri ca să aibă o perspectivă mai bună asupra zidurilor cetății. Din nou, Summer fu cea care găsi ceea ce căutau.

- La mică distanță spre nord, un obiect rotund se înălța din stratul de sedimente, rămășița unei coloane. Summer se apropie înot, dădu la o parte câțiva centimetri de sediment și expuse exteriorul canelat. Cetatea fusese construită într-o logică funcțională, dar coloanele ornamentate păreau mai probabil să fi făcut parte din templu.

- Arhiva cu datele săpăturilor arăta că dimensiunile templului erau de cincizeci și șase pe douăzeci și șase de metri. Spre deosebire de cetate, niciun zid de delimitare clară nu supraviețuise. Pe măsură ce înotară spre nord, mai multe cioturi de coloană deveneau vizibile, ca parte din curtea centrală a templului. După cioturi, ajunseră la o secțiune joasă de zid de piatră. Dedesubt, se întindea un alt grup de baze de coloane înghesuite.

- Nu mai exista nicio îndoială. Secțiunea înghesuită de coloane, sparte și acoperite de nămol, se potrivea cu desenul sălii principale a templului. înotară încet peste bucățile de coloane care se înălțau din nămol asemenea unor dinți de dinozaur. Chiar dincolo de ele se afla sanctuarul templului antic.

- înotară de-a lungul coridorului, sperând să descopere monumentul de dincolo. în schimb, un zid de piatră sfărâmicioasă aflat la câțiva metri distanță desemna zona din spatele sanctuarului, înăuntru, unde ar fi trebuit să se afle monumentul, găseai doar nisip și stâncă.

- Cercetările istorice spuneau că o mare parte din sculpturile de piatră ale templului fuseseră luate pentru a fi folosite la construcția unor monumente ulterioare. Totuși, desenele dădeau de înțeles că o mică nișă și fațada unui perete supraviețuiseră până în anii 1890. La vremea aceea, inima sanctuarului se aflase încă acolo.

- Cum timpul pe care îl aveau la dispoziție sub apă era limitat, Summer pluti deasupra incintei, cercetând fiecare piatră și proeminență. Dirk își concentră atenția asupra colțului sud-estic al sanctuarului. Nicio structură evidentă nu se înălța din sedimente, dar el șovăi în dreptul unei proeminențe plane de lângă sala mare.

- își trecu o mână peste nămol și simți o lespede netedă la câțiva centimetri distanță. Curăță piatra cu brațul, dând la o parte sedimentul și ridicând în jurul lui un nor tulbure. Rămase nemișcat, ascultându-și răsuflarea prin regulator, în timp ce apa se limpezi. Se aplecă mai aproape, se uită lung la piatra expusă și zâmbi.

- Un șir de hieroglife gravate adânc se profila de-a lungul bazei accidentate a lespezii.

- Dirk îi făcu semn lui Summer să se apropie, apoi atacă cu toată hotărârea nămolul greu. Summer i se alătură din colțul opus. Un nor de apă tulbure îi învăluia. Apoi, pe măsură ce curentul îl îndepărtă, fură în stare să-și vadă descoperirea.

- Groasă de vreo șaisprezece centimetri și făcută din marmură roșie, lespedea dreptunghiulară avea o

lungime de douăzeci și cinci de centimetri și o margine rotunjită. Sculptată în stilul tradițional egiptean al stelelor comemorative, avea o formă foarte asemănătoare cu o piatră funerară modernă. Baza zimțată se potrivea cu un stâlp din apropiere, indicând că se prăbușise din nișa sanctuarului. Când căzuse, lespedea se crăpase în mai multe locuri, devenind astfel inutilă pentru cei care demontaseră celelalte sculpturi din piatră ale templului.

- Hieroglifele care acopereau suprafața încă foarte lustruită a lespezii nu însemnau nimic pentru Dirk și Summer, totuși treziră înăuntrul lor fiorul descoperirii unor artefacte antice. Dirk își trecu mâna de-a lungul inscripțiilor, care erau încă clare. Summer își scoase aparatul foto și zăbovi deasupra monumentului, privindu-l uluită. Când începu să facă fotografii, auziră o bubuitură înăbușită și simțiră o vibrație.

- Se uitară unul la altul, apoi scrutară din priviri albia lacului. Sursa era mult prea departe ca să își dea seama din ce direcție venea. Dar semănase cu un sunet provocat de om.

- Apoi Dirk se uită spre sud și observă o mică licărire deasupra apei, un obiect luminos coborând de la suprafață. în timp ce se legănă spre fund, aterizând chiar dincolo de curtea cu coloane, identifică obiectul cu certitudine și îngrozit în același timp.

- Era barca lor ancorată.

30

- O grenadă provocase scufundarea bărcii.

- Cel puțin așa i se păru lui Dirk. Carena de mici dimensiuni avea o gaură cât pumnul undeva în apropierea prorei, cu crăpături ample care porneau de la ea în toate direcțiile. Semne negre de arsură și urme scrijelite mai mici de șrapnel erau împrăștiate peste tot în zona prorei. Bancheta din față fusese aruncată în aer și atârna de parapet printr-un singur cui de metal.

- Summer arătă spre motorul exterior și spre cutia de gaz legată de traversă. Ambele erau intacte, dând de înțeles că explozia nu era un accident.

- Timpul pe care îl puteau petrece pe fund expirase, așa că nu avură de ales decât să urce. Dirk arătă spre suprafața apei și ridică trei degete, pe care le transformă într-un zero, apoi făcu un semn cu toată mâna. Summer dădu din cap și lovi ușor cu înotătoarele ca să se ridice.

- La doisprezece metri distanță, ea eliberă un jet de aer din compensatorul de flotabilitate pentru a-și încetini ascensiunea și se sta- biliză trei metri mai târziu. Dirk apăru în dreptul ei.

- Se aflau la o adâncime suficientă ca să evite orice posibilă identificare de la suprafață, dar suficient de aproape ca să observe dacă sus îi aștepta vreo altă barcă. Una plutea chiar deasupra lor.

- Pe lângă carena albă, Dirk nu reuși să identifice mai nimic altceva de dedesubt. Oricine se afla în barcă nu era acolo ca să îi întâmpine cu cocktailuri și aperitive. în timp ce studia fundul navei, distinse două umbre în dreptul celei mai apropiate margini.

- Bulele lor de aer. Vizitatorii zăriseră aerul expirat și îi așteptau să iasă la suprafață.

- Dirk se întoarse spre Summer, facându-i semn să rămână acolo unde era. Mai eliberă puțin aer din compensatorul de flotabilitate, se strecură afară din ham și întinse rezervorul lui spre Summer. îi dădu o serie de instrucțiuni prin semne și așteptă până ce ea dădu din cap că a înțeles. Dirk putu să vadă îngrijorarea din ochii ei cenușii, așa că îi făcu cu ochiul. își desfăcu centura cu greutăți, o lăsă să se scufunde spre albia lacului și mai trase o ultimă gură de aer din regulatorul lui. îl scoase din gură, se îndepărtă ușor de Summer și înotă la suprafață.

- în loc să urce direct în sus, Dirk o luă într-o parte spre centrul bărcii. Expiră în timp ce înotă, dar încet, eliberând cât mai puține bule odată. în timp ce umbra bărcii se contura peste el, se întinse ca să atingă carena, rămânând departe de motoarele în ralanti. înotă ușor spre partea opusă și scoase încet capul chiar deasupra apei ca să își tragă sufletul. Pe punte se auzeau voci scăzute, urmate de un strigăt.

- Summer își îndeplinise rolul la timp. După ce numărase până la treizeci, eliberase o gură de aer din regulatorul lui Dirk, trimițând o rafală de bule spre suprafața apei. Apoi își scosese compensatorul de flotabilitate și îi dăduse drumul, urmărind cum urca în urma bulelor.

- Dirk își smulse masca și înotătoarele și se trase spre marginea laterală a bărcii ca să arunce o privire. Doi bărbați aflați lângă marginea opusă priveau peste bord. Unul ținea o pușcă compactă de asalt, celălalt arătă spre apă. în timp ce compensatorul de flotabilitate se ivi la suprafață, bărbatul cu arma eliberă o rafală prelungă de focuri.

- Folosindu-se de zgomotul iscat ca să se acopere, Dirk se ridică spre cabina șalupei de croazieră și alergă vreo câțiva pași de-a lungul punții. Atacă cu coatele ridicate în față. Omul înarmat detectă mișcare. înainte să apuce să se întoarcă, coatele lui Dirk îl loviră în spate, împingându-1 în față. Cum în mâini ținea arma, bărbatul nu avu nicio șansă să se mai echilibreze. Genunchii i se izbiră în marginea bărcii și căzu peste bord.

- Dirk sări înapoi și încercă să-și recâștige echilibrul, apoi simți o lovitură razantă în piept. Ridică privirea și zâmbi larg spre al doilea bărbat, al cărui pumn alunecase peste costumul lui ud. Dirk își recunoscu adversarul. Era același bărbat peste care dăduse cu Vespa la Assiut. Bărbatul înarmat avea brațul drept sprijinit într-o fașă legată de gât, dar o aruncă deoparte ca să trimită un pumn în cârlig.

- Dirk evită lovitura, iar bărbatul sări înainte. îl apucă pe Dirk, mobilizându-i brațele și încercând să-l împingă peste bord.

- La câteva zeci de centimetri distanță, elicele gemene ale motoarelor bărcii scoaseră un vaier. Cârmaciul nevăzut din timonerie apăsase accelerația la

maximum.

- Puntea se ridică sub picioarele lor, în timp ce propulsoarele evacuau apa de sub ea. Agățați unul de altul și incapabili să își mențină echilibrul, ambii bărbați se prăbușiră înapoi pe carcasa de protecție a unuia dintre motoare. Dirk ateriză alături de celălalt bărbat și simți cum amândoi alunecă de pe capotă.

- Dirk întinse un picior și se apucă de buza traversei, ținându-se doar o fracțiune de secundă. Celălalt bărbat continuă să alunece și se agăță de Dirk. Greutatea lor combinată era prea mare, iar Dirk nu mai avu puterea să se țină. Decalajul dintre ei îi permise să se răsucească peste celălalt bărbat, în timp ce alunecară de pe carcasa motorului.

- Elicele duble se învârteau cu peste 6 000 rpm când aterizară în apă, iar spatele atacatorului se lovi de lamele. Dirk simți o tresărire ușoară, apoi strânsoarea bărbatului încremeni, în timp ce se scufundară în apa roșiatică. După ce vuietul motoarelor se atenuă, împinse deoparte corpul neînsuflețit și ieși la suprafață.

- La câțiva metri distanță, celălalt atacator se străduia să calce apa. își pierduse pușca și părea mai puțin preocupat de Dirk decât de a se menține pe linia de plutire.

- în depărtare, cabina crucișătorului se răsuci într-un arc strâmt și se întoarse spre ei. Dick urmări cum încetinește și îl ridică pe celălalt, care începu să țipe și să-și fluture brațele. în schimb, șalupa își menținu viteza și se îndreptă direct spre Dirk.

- în timp ce se apropie prora ascuțită, Dirk încercă să se scufunde, însă costumul lui cu flotabilitate ridicată îl împiedică să o facă. Fără înotătoare, făcu un efort să rămână sub apă. în timp ce șalupa se apropia tot mai mult, Dirk se întoarse și înotă spre bărbatul înarmat, dând tare din picioarele și agitându-se cât putu de mult.

- Pilotul șalupei îl pierdu pentru scurt timp din vedere, apoi încercă să corecteze cursul, dar cu o fracțiune de secundă prea târziu. Barca trecu valvârtej pe lângă Dirk, ratându-i milimetric picioarele. Dirk se opri și ieși la suprafață, urmărind cum barca mai înaintează pe o mică distanță și dă să întoarcă.

- O mână i se încleștă în umăr, iar el se întoarse și îl văzu omul cu arma agitându-se, căutând un punct de sprijin. Era șoferul cu barbă din Assiut.

- - Ajută-mă, spuse el cu răsuflări întretăiate. Mă înec.

- Bărbatul era copleșit de panică, smucindu-se și dând din picioare, în timp ce se agăță de spatele lui Dirk.

- Câtă vreme Dirk se strădui să se elibereze, ținu un ochi ațintit asupra cabinei șalupei. Aceasta încheiase manevra de întoarcere și se îndrepta spre ei.

- Ținut strâns de omul cu arma, Dirk nu avea nicio șansă să se scufunde. Trebuia să se elibereze din

prinsoare. Aruncă un cot în spate și îl lovi cu putere pe bărbat în coaste. Disperarea se dezlănțui în ochii atacatorului. Dirk întinse brațele spre cer ca să scape din prinsoarea bărbatului, dar degetele atacatorului erau încleștate în costumul lui de neopren precum ghearele unui vultur. Urletul bărcii tună în urechile lui Dirk. Se pregăti de impact, în timp ce ceva îl apucă de gleznă.

- Cu o clipă înainte ca barca să îl lovească, se simți tras sub apă. Bărbatul înarmat se agăță de el în timp el era tras în adâncime. Carena bărcii se izbi în corpul omului.

- Mâinile acestuia își slăbiră strânsoarea, permițându-i lui Dirk să se desprindă și să mai coboare câțiva centimetri. Carena albă trecu valvârtej pe deasupra, elicele ucigașe zumzăind la doar câțiva centimetri peste capul lui Dirk.

- în timp ce vârtejul se potoli, Dirk simți cum o înotătoare îi trece ușor peste față. Summer, cu un cot înfășurat în jurul gleznei lui, înota nebunește spre fundul lacului. îl trase mai aproape și îi întinse regulatorul ei. în timp ce el inspiră adânc, ea eliberă aer din compensatorul ei de flotabilitate, ajungând la flotabilitate neutră. Menținu o poziție inversată, bătând ușor din înotătoare, în timp ce el se ținu strâns de vesta ei. împreună înotară pe orizontală, păstrând adâncimea în timp ce trecură regulatorul de la unul la celălalt. Deasupra, crucișătorul mai trecu de vreo câteva ori în mare viteză.

- Dirk și Summer așteptară până când barca se îndepărtă cu un huruit apăsat și zgomotul motoarelor nu se mai auzi. Rămaseră sub apă până când rezervorul lui Summer aproape se goli, apoi ieșiră la suprafață.

- Dirk cercetă lacul din priviri. Departe spre nord, zări barca. Se întoarse spre Summer, care plutea alături și își dădea masca jos.

- Au plecat de tot? întrebă ea.

- Așa cred. Mulțumesc pentru tractare. Era cât pe-aci să primesc o tunsoare foarte riscantă.

- își trecu mâna peste cap.

- Da, părea genul de pilot care fuge de la locul faptei după un accident. De jos, am avut o vedere foarte bună asupra evenimentelor. Oricine conducea barca aia, îi păsa foarte puțin de viața propriilor oameni, zise Summer

și făcu un semn din cap spre cel de-al doilea bărbat înarmat, care plutea la mică distanță de ei.

- Nu am văzut cine conducea, spuse Dirk. Ceilalți doi erau prietenii noștri înarmați de la Amarna și Assiut.
- Greu de crezut că ne-au urmărit până aici.

- Dirk privi vasta întindere de apă pustie și ținutul arid din jurul lacului.

- Un loc bun ca să ucizi pe cineva fără martori.

- Dar nu pentru a fi abandonat fără nicio barcă. Crezi că încercau să ne omoare pentru ceea ce știm deja?

- Sau de asta, sau pentru ce am putea să găsim la Faras. Dirk arătă spre aparatul foto atașat la compensatorul de flotabilitate al lui Summer. Ai făcut pozele?

- Le-am făcut. Rămâne de văzut dacă au vreun sens legat de ceea ce am descoperit deja.

- Apropo de sens, preferi să înoți spre vest sau spre est?

- Se aflau aproape în mijlocul lacului, fiind nevoiți să înoate aproximativ patru kilometri în orice direcție ca să ajungă la mal.

- Summer aruncă o privire spre vest, apoi se întoarse spre est. înțepeni și făcu ochii mari de frică.

- Nu cred că vrem să mergem spre est, spuse ea într-o șoaptă abia audibilă.

- Dirk se întoarse spre locul în care privea ea. La doar zece metri distanță, doi ochi galbeni și reci ieșeau deasupra suprafeței apei, privindu-i pe cei doi cu o dorință ucigașă.

-

31

- Crocodilul de Nil a fost un animal venerat cu mult timp în urmă de egiptenii antici. Un zeu iubit de ei, pe nume Sobek, lua forma unui crocodil. înfățișat sub forma unui bărbat cu cap de crocodil, credeau că el crease Nilul și le oferea forță și putere faraonilor. Cu toate acestea, Sobek era considerat și un zeu întunecat, care avea nevoie să fie înduplecat ca să-i protejeze pe oameni de manifestările sălașului său fluvial. în semn de omagiu, crocodilii vii erau adesea ținuți în bazinele templelor, iar crocodili mumificați fuseseră găsiți în nenumărate morminte antice. Totuși, reptila era temută. Și pe bună dreptate.

- Fratelui și surorii nu le păsa prea mult de modul în care anticii îl trataseră pe animalul care cutreierase regiunea mii de ani. Tot ce îi interesa era că crocodilii de

Nil făceau în Africa anual cu douăzeci de victime mai mult decât făceau rechinii în toată lumea. Plus faptul că monstrul de peste patru metri și jumătate din fața lor părea mai mult decât curios.

- - Dă-mi înotătoarele tale, șopti Dirk, apoi treci în spatele meu și îndepărtează-te încet.

- Summer își scoase înotătoarele și le trecu pe sub apă spre Dirk. Se mișcă cu o încetineală exasperantă, în ciuda bătăilor nebunești ale inimii. încercă să nu se uite la crocodil, în timp ce se îndepărtă, înotând în direcția opusă.

- Dirk călcă apa până când Summer ajunse la o distanță sănătoasă, apoi se lăsă ușor spre stânga. Crocodilul îl privi atent un moment, apoi coada lui puternică lovi suprafața, iar reptila tăie apa ca o torpilă verde.

- Dirk se întoarse și dădu din mâni și din picioare cât putu de repede. înotă la suprafață, agitând intenționat apa ca să atragă crocodilul spre el. Nu șovăi ca să vadă dacă animalul îl urmărea, ci doar înotă ca din pușcă. Nu avea de ce să-și facă griji. Crocodilul se îndreptă imediat spre el.

- Era o cursă pe care Dirk nu avea nicio șansă să o câștige. Propulsat de coada lui masivă, crocodilul de Nil putea să înoate în explozii de până la treizeci și doi de kilometri pe oră.

- Dirk nu încercă să-l întreacă, ci doar să-l atragă spre o țintă mai ușoară. Cadavrul celui de-al doilea atacator începuse să plutească în aval, dar continua să se bălăngăne la suprafață la mică distanță.

- în timp ce Dirk înotă grăbit spre trupul bărbatului cu barbă, simți crocodilul apropiindu-se. Ajuns în apropierea omului înarmat, auzi o plesnitură puternică și simți o smucitură în zona înotătoarei. Continuă să înoate,

pe lângă corpul însângerat și până trecu de el, apoi se opri și își ținu respirația.

- Fălcile deschise ale crocodilului ieșiră din apă și înhățară cu forță carnea și oasele. Cu o plesnitură șfichiuită din coadă, trase cadavrul sub apă. Coborând adânc în lac, crocodilul continuă să aplice metoda lui preferată de a ucide, înecând prada în timp ce aceasta era fixată în fălcile lui puternice... cu toate că, în cazul de față, prada era deja moartă.

- Dirk rămase nemișcat câtă vreme crocodilul coborî pe sub el. De îndată ce acesta nu se mai văzu pe nicăieri, plecă repede înot, de astă-dată cu mișcări calme și discrete.

- Poate să se întoarcă în câteva secunde, spuse Summer când el i se alătură.

- Dirk își reluă înotul.

- Hai să nu rămânem prin preajmă ca să aflăm.

- Summer își aruncă rezervorul și, împreună, înotară douăzeci de metri în amonte. îndreptându-se spre vest, încetiniră și continuară să înainteze într-un ritm constant.

- Sper că nu mai are și alți prieteni. Summer privi înainte și peste umăr. Când Dirk nu răspunse, ea îl înghionti. Ce știi tu și nu știu eu?

- Se spune că există zece mii de crocodili de Nil în lacul Nasser.

- Zece mii! Ai fost nebun că ai acceptat să ne scufundăm aici.

- Am considerat că aveam șanse bune să nu dăm de ei în mijlocul lacului.

- Da... când aveam o barcă!

- Măcar nu trebuie să-ți faci griji, spuse Dirk, zâmbind larg între respirații. Nu atacă membrii propriei specii.

- Summer clătină din cap și continuă să înoate, deși

știa că în apele mai puțin adânci concentrația de crocodili era mai mare. Deocamdată, malul lacului se afla încă la peste un kilometru și jumătate distanță. Continuă să înainteze, dar se întrebă dacă vor reuși să ajungă până acolo.

- Nu ajunseră.

- Zece minute mai târziu, Dirk auzi un huruit și se opri să vadă despre ce era vorba. Se ivi un mic feribot, care traversa lacul dinspre orașul sudanez Wadi Halfa spre nord, către Abu Simbel. Dirk și Summer înotară în direcția lui, fluturând din mâini și strigând când nava se apropie.

- Feribotul era doar o barjă cu motor și punte deschisă, cu o mică timonerie la pupa și cu o prelată de pânză peste puntea principală. Un bărbat scund cu fața plină de riduri traversă puntea și opri motorul, în timp ce un marinar foarte tânăr îi ajută să se ridice la bord.

- Departe de uscat, spuse adolescentul într-o engleză stricată. Se trase într-o parte, după ce Dirk și Summer ajunseră pe punte, și începu să înfășoare o frânghie lungă, de parcă avea loc în fiecare zi câte o salvare pe lac.

- Summer privi atent la cei câțiva pasageri care stăteau pe o bancă sub copertină și se îndreptă spre un loc liber. Dirk o urmă, uitându-se la două cămile legate de balustrada din apropierea prorei. Lăsând în spatele lui un șir de urme umede, se așeză lângă Summer. Vizavi moțăia un bătrân îmbrăcat în tonuri decolorate de kaki, cu fața și capul ascunse sub o pălărie de paie. La picioarele lui, un baset mic dormea și el, ghemuit pe un rucsac de pânză inscripționat cu inițialele C.C. pe lateral.

- Bărbatul se agită la auzul zgomotelor pe care le făcură gemenii în timp ce se așezară, cu costumele lor umede. își ridică borul pălăriei, îi studie pe cei doi cu ochi cenușii clari și zâmbi.

- Interesant loc pentru scufundări, spuse el într-o engleză perfectă. Știați că lacul este plin de crocodili?

- Chiar așa? Dirk ridică cele două înotătoare, dintre care una purta o mușcătură masivă și i le întinse lui Summer. Se uită din nou la cămile. Erau încărcate cu târnăcoape, lopeți și echipament modern de camping. Astea sunt cămilele tale?

- Dragile și bătrânele Margy și Bess. Bătrânul arătă spre animale cu un braț cu pielea maronie și tăbăcită de la anii petrecuți în soare. La vârsta lor, nu mai sunt corăbii ale deșertului. Mai mult niște șlepuri de remorcare care iau apă.

- Pot să te întreb ceva, făcu Dirk, ce faci aici?

- Doar câteva prospecții arheologice.

- Nu se află toate mormintele bogate regale în nord, în Valea Regilor?

- Majoritatea faraonilor din Noul Regat au fost îngropați acolo, spuse el. Numai că din întâmplare mormântul pe care îl caut eu nu este egiptean, ci macedonean.

- Nu te referi la Alexandru cel Mare?

- Foarte bine, băiete. Știi ceva istorie.

- Dirk clătină din cap.

- Parcă se credea că este îngropat undeva pe sub străzile din Alexandria.

- Se prea poate. Unii cred că a fost înmormântat la Siwa Oasis, în deșert. Alții cred că ar putea să fie altundeva.

- Bătrânul arcui o sprânceană cu suspiciunea unui cunoscător. Dirk dădu din cap.

- Sper că o să-l găsești.

- Cineva are să o facă, în cele din urmă. La fel de bine pot să fiu eu, cu Margy, cu Bess și cu Mauser. Făcu semn spre basetul adormit. Voi, copii, ce căutați prin părțile astea ale lacului Nasser?

- Am făcut scufundări în orașul Faras.

- Dirk îi povesti despre căutarea monumentului lui Tutankamon. Nu pomeni nimic de atacul asupra bărcii lor.

- Bănuiesc că mai există vreo câteva mistere antice încă ascunse sub apele astea din cauza barajului Aswan. Ce vă interesează la monumentul lui Tut?

- Dacă face vreo referire la un remediu numit apiumul din Faras.

- Bătrânul clătină din cap.

- N-am auzit de așa ceva. în zilele noastre, oamenii de știință găsesc remedii în tot felul de plante ciudate și în viața subacvatică. Bănuiesc că cineva ar putea avea niște beneficii în descoperirea unui remediu antic sau în a-1 ține la distanță de mâinile altora. Se pare că o grămadă de oameni, dintr-un motiv sau altul, caută secretele egiptenilor antici.

- Nu știm nici noi încă ce importanță ar putea avea, spuse Summer.

- Istoria poate oferi ea însăși indicii, dacă știi să le cauți cu destulă hotărâre. Uneori, ele se află chiar sub nasul tău.

- Se ridică și își întinse picioarele, în timp ce feribotul începu să încetinească. Se trezi și basetul și se întinse, luând-o pe urmele bărbatului.

- Cred c-am ajuns, spuse omul. Vă doresc succes în căutările voastre.

- Și ție, spuse Dirk.

- Feribotul trase la Abu Simbel și se lovi ușor de același doc de beton de pe care plecaseră Dirk și Summer cu câteva ore mai devreme. Bătrânul își luă cămilele și le conduse de pe vapor, apoi porni spre oraș, cu basetul pe urmele lui.

- Maimuțoi bătrân, spuse Summer.

- Vulpoi bătrân, spuse Dirk. A făcut niște observații interesante.

- Iar noi probabil am făcut mai multe.

- Luă aparatul foto în mâini. Dar începu să se strâmbe când privi prin golfuleț. Șalupa care încercase să dea peste ei staționa mai departe, spre plajă. Se întoarse spre Dirk.

- Crezi că ne așteaptă?

- Dirk se uită la barcă. Nu părea legată cu nicio frânghie de mal.

- Pare că au coborât în grabă. Bănuiesc că au dispărut de mult. Poate Ozzie reușește să ne spună cine erau.

- Zicea că hotelul este pe aici.

- Summer ieși de pe doc și se apucă să urce pe un drum de pământ.

- Dirk o prinse din urmă, clătinând din cap.

- Asta o să fie o noapte costisitoare, bodogăni el.

- Cum așa?

- Două camere, o cină și o barcă cu motor. Și peste toate astea, o Vespa nouă-nouță.

- Summer râse.

- Amintește-mi să nu-ți dau niciodată cu împrumut mașina.

- Zâmbetul larg de pe chipul lui Ozzie Ackmadan dispăru la vestea pierderii bărcii sale. Jovialitatea îi reveni de îndată ce Dirk se oferi să-i cumpere una nouă.

- Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, spuse Dirk. Foarte probabil că micuța șalupă albă de croazieră de pe doc să o fi lovit din greșeală pe a noastră în timp ce noi eram plecați în explorare.

- Asta e barca vărului meu, spuse Ackmadan, punând imediat mâna pe telefon, iar după o conversație scurtă, dar animată, luă telefonul de la ureche. Vărul meu spune

că a închiriat barca în dimineața asta unor bărbați din Cairo, doi la număr, care au plătit în numerar. Nu-și amintește numele lor. îi așteaptă să-i înapoieze barca și cheile.

- Unul dintre bărbați, întrebă Dirk, avea brațul într-un bandaj?
- Ackmadan transmise întrebarea.
- Da, spuse el.

-

- Spune-i vărului tău că au abandonat barca în golfuleț și că nu este securizată. Pun pariu că au rămas în ea cheile.

- Ackmadan închise telefonul un moment mai târziu.

- Vărul meu este foarte supărat. Mi-a spus că a chemat poliția ca să-i denunțe pe cei doi bărbați.

- Mă îndoiesc că o să-i găsească, spuse Dirk, aruncând o privire spre Summer. Cred că barca lui nu a pățit mai nimic.

- Fură conduși în camerele lor, unde se pregătiră pentru cină. Summer scoase un laptop din bagajele ei și îl așteptă pe Dirk într-o grădină cu vedere spre lac. O mulțime de jeturi de aer purtând picături fine și vapori de apă scăzu temperatura arzătoare, în timp ce soarele dispăru spre vest.

- Nu e periculos să fim văzuți în public? întrebă Summer când Dirk se așeză lângă ea.

- După atâta înot, sunt prea obosit ca să-mi pese.

- îi întinse un gin tonic pe care îl luase de la bar.

- Aș vrea să știu cine sunt toți oamenii ăștia, spuse Summer.

- Un fel de jefuitori de morminte, răspunse Dirk, apoi observă o fotografie subacvatică apărând pe computerul lui Summer și se aplecă pentru a se uita mai atent. Faras?

- Tocmai am descărcat pozele de pe cameră.

- Summer derulă vreo douăsprezece imagini subacvatice care înfățișau interiorul templului și altarul, apoi se opri la o fotografie făcută de departe cu monumentul lui Tutankamon.

- Frumoasă imagine, spuse Dirk, dar greu de înțeles hieroglifele.

- Am mai făcut câteva cadre înainte de a pleca.

- Mai derulă trei fotografii, fiecare oferind perspective detaliate.

- Frumos, spuse Dirk. Astea ar trebui să permită traducerea.

- Summer atinse ușor tastatura, apoi închise ecranul.

- Tocmai i-am trimis fotografiile lui Hiram și l-am rugat să-i dea lui Max să traducă inscripția, zise și luă o gură din ginul tonic. Dacă wifi-ul de aici nu este la fel de slab ca băuturile, ar trebui să avem un răspuns după cină.

- Dirk făcu un semn cu mâna spre un chelner și comandă biban la grătar, proaspăt pescuit din lac. Morți de foame, amândoi își curățară farfuriile. După ce împărțiră un desert cu fructe uscate și compot de smochine, numit *khushaf,* Summer își verifică adresa de e-mail.

- Hiram a reușit.

- Ochii ei străluciră.

- Ce spune stela?

- Iată traducerea lui Max: „Regele Egiptului de Sus și de Jos, Nebkheperure, dăruiește acest sanctuar preoților din Faras. Maiestatea Sa reflectă la binele preoților din Faras și la puterile lor curative cu planta Shahat. Apiumul sacru, luat de prințesa Meritaten și apoi dăruit întru alinarea sclavilor Habiru, este recunoscut pentru puterea lui abundentă. Maiestatea Sa îi îndeamnă pe preoți, cu mulțumiri, să urmeze toate căile pentru a înapoia apiumul, pentru sănătatea Familiei Regale, din venerație și din dragoste pentru Amon”.

- Ei bine, spuse Dirk, aplecându-se în față. Asta ne spune ceva.

- Summer citi din nou textul, cu ochi mari.

- Nu-mi vine să cred, încă o referință la prințesa Meritaten.

- Asta confirmă ce am văzut în pictura murală. Apiumul chiar a fost dobândit de Meritaten... și se pare că a plecat în exil cu el.

- Oferă un indiciu și despre plantă, originară evident dintr-un loc numit Shahat. Poate că acum reușim să rezolvăm misterul. Dar cine este acest rege Nebkheperure?

- Summer ridică din umeri și încercă să caute pe internei. Făcu un semn din cap spre rezultat.

- Trebuia să-mi dau seama. Era numele regal al lui Tutankamon. El era, desigur, fratele mai mic al lui

Meritaten, precum și fiul și succesorul lui Akhenaton.

- Iată o familie care a făcut istorie, spuse Dirk, clătinând din cap. Se pare că nu și-au dat seama de valoarea apiumului acestuia până când a apărut Meritaten.

- Pare să le fi oferit apiumul sclavilor ca un mod de a lupta împotriva epidemiei. Poate că nu era destul apium, și asta a provocat conflictul.

- Dirk privi spre lac.

- Tableta pe care ai găsit-o sugera faptul că Akhenaton însuși ar fi murit din cauza epidemiei. Poate că Meritaten a luat vina asupra ei... sau a fost detestată pentru că i-a ajutat pe ceilalți, după ce a murit tatăl ei.

- Tutankamon pare să sugereze, spuse Summer, că la început nu și-au dat seama de puterea apiumului. Poate că Faraonul a evitat-o, în ciuda sfatului lui Meritaten, apoi ea a fost prinsă în mijlocul unei lupte pentru putere, după moartea lui. Poate există ceva adevărat în privința acestui apium. Poate că asta caută oamenii înarmați, zise Summer și mai luă o înghițitură din băutură. Un lucru continuă să nu-mi dea pace. în legătură cu oamenii înarmați care au furat mumia.

- Și eu mi-am pus întrebări în legătură cu asta, spuse Dirk. De ce nu ne-au omorât acolo, în mormânt, atunci când au avut ocazia?

- Poate că nu și-au dat seama că știam sau că urma să aflăm toate astea, spuse ea. Nu asta îmi dă bătăi de cap. Când au intrat în mormânt, Rob l-a zărit pe unul dintre ei purtând mască și mănuși chirurgicale.

- Atât pictura murală, cât și stela menționează o epidemie.

- Da, dar oamenii înarmați nu le văzuseră nici pe una, nici pe cealaltă. Nu este o epidemie care să nu fie cunoscută cea care a lovit Amarna, totuși prudența asta pare ciudată pentru niște tâlhari de morminte.

- Cu excepția cazului în care, spuse Dirk, erau perfect conștienți de existența bolii și au atacat mormântul din motivul ăsta.

- Exact ceea ce vreau să zic și eu.

- Știi, Riki mi-a spus ceva interesant. Cu câțiva ani în urmă, au descoperit mormântul unui alt copil în Teba. Mi-a povestit cât de furios a fost doctorul Stanley când s-

au întors pe sit, unde au descoperit că mormântul fusese jefuit.

- Ciudat că s-au furat două mumii de copii pe siturile explorate de el. Cineva urmărește cu atenție munca pe care o face pe teren.
- Nu există mumii în Faras.

- Este adevărat. Doar stela - și Summer lovi ecranul - și apiu- mul din Faras.

- Ambele au legătură cu Meritaten, spuse Dirk. Poate că cineva nu vrea ca ea sau apiumul să fie descoperite.

- Egiptenii nu ne-au lăsat rețeta. Dar știm că Meritaten a luat-o cu ea când a fugit.

- Atunci există o singură cale de a găsi apiumul, spuse Dirk, apoi își termină băutura dintr-o înghițitură și îi trimise surorii lui un zâmbet cu subînțeles. Să găsim mormântul lui Meritaten.

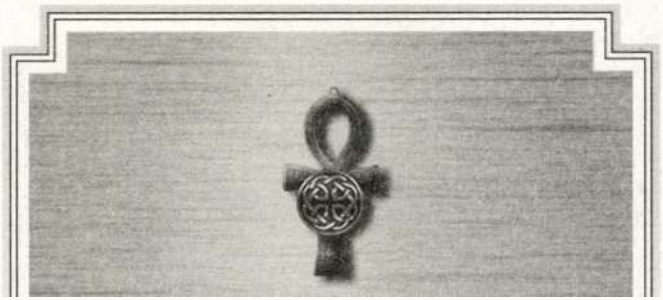

PARTEA A III—A.

SECRETELE LACULUI

-

— Încălțările, spuse o voce pe tonul măsurat al unui robot, prin telefon. De unde spuneai că sunt?

- Dintr-un lac de acumulare numit Cerrón Grande, aflat în El Salvador, răspunse Rudi Gunn. O voluntară din SUA pe nume Elise Aguilar le-a purtat în apă acolo.

- Vocea de la telefon făcu o pauză.

- Asta s-a întâmplat când a cedat barajul?

- Firea metodică a doamnei doctor Susan Montgomery se potrivea profesiei ei de epidemiolog în cadrul Centrului pentru controlul bolilor din Atlanta.

- Da, spuse Gunn. Ăsta a fost și motivul pentru care a fost atât de complicat să facem rost de o probă.

- N-am mai primit probele pe care le așteptam de la doctorul Nakamura. Nu-mi vine să cred că nu mai este printre noi.

- Probele aflate în posesia lui au fost distruse, de aceea am trimis încălțările. Avem motive să credem că ar putea să aibă legătură cu moartea lui.

- Cum se simte domnișoara Aguilar?

- Am văzut-o ieri și am vorbit din nou cu ea în dimineața asta, spuse Gunn. în afară de o rană la braț, fără legătură cu toate astea, pare să se descurce bine.

- Ai auzit ceva de vreo boală raportată în vecinătatea zonei din care a fost prelevată proba de apă?

- Elise a pomenit despre morțile mai multor copii care trăiau în satele din jurul lacului de acumulare.

- Poți să mă pui în legătură cu domnișoara Aguilar? Aș dori să trimit o echipă de la CDC la Cerron Grande ca să investigheze cazul.

- O să-i spun să te sune. Ce ai aflat?

- Nu pot să spun cu certitudine în clipa asta, din moment ce tocmai am extras o mostră, spuse Montgomery. Dar se pare că apa conține o bacterie care seamănă cu holera.

- Holera apare, de obicei, din pricina apei murdare, nu-i așa? întrebă Gunn. S-ar putea ca apa din lacul de acumulare să fi fost pur și simplu contaminată de vreo scurgere?

- Posibil. Montgomery se opri. Dar este curios pentru că nu au mai fost raportate incidențe de holeră în El Salvador de mai bine de un deceniu. Cu atât mai îngrijorătoare sunt posibilele decese pe care le-ați menționat.

- Circumstanțele chiar par ciudate, spuse Gunn.

- Totuși, nu vreau să mă lansez în speculații premature, avertiză Montgomery. O să aflăm mai multe în scurt timp. Testele biochimice și de ADN o să confirme exact ce se află în apă. între timp, aș verifica starea de sănătate a tuturor celor care au fost în sau prin jurul

lacului de acumulare.

- Mulțumesc, doctore. Aș aprecia dacă m-ai ține la curent cu descoperirile tale.

- Cu siguranță. Mă bucur că tu și domnișoara Aguilar ați apelat la ajutorul nostru.

- Gunn mai dădu încă două telefoane. Deși era trecut de ora cinci, mai avea o sarcină pentru ziua aceea. Urcă scările până la etajul cinci și îl găsi pe Hiram Yaeger la locul lui obișnuit, masa curbată

- din fața ecranului imens. Analiza un cod computerizat împreună cu doi tineri ingineri de software, iar Gunn aștepta până când aceștia se întoarseră în birourile lor din apropiere înainte să se așeze lângă Yaeger.

- Sper că nu te întrerup, spuse Gunn.

- Yaeger clătină din cap.

- O eroare de software minoră la sistemul nostru de urmărire prin satelit a icebergurilor din Atlanticul de Nord.

- Tocmai am vorbit cu doamna doctor Susan Montgomery de la CDC din Atlanta. Pare că *într-adevăr s-ar afla* ceva în apele lacului de acumulare Cerrón Grande.

- Pitt este în pericol?

- Puțin probabil. Ar fi prezentat efecte negative până acum. I-am lăsat un mesaj, dar a plecat într-o călătorie peste ocean. Am vorbit și cu femeia pe care a salvat-o, Elise Aguilar, și este bine. A spus că își va consulta medicul, doar ca să se asigure.

- Ce este în apă? întrebă Yaeger.

- Montgomery crede că ar putea să fie holeră. Așteaptă confirmarea.

- Dirk și Elise și-ar fi dat seama repede de asta.

- De acord.

- Crezi că este ceva mai mult decât atât?

- Sincer, nu știu ce să cred. Montgomery a spus că n-au mai fost raportate cazuri de holeră în El Salvador de ani de zile. Poți verifica dacă au existat recent alte focare de boli tip holeră?

- Yaeger bătea deja la tastatură înainte ca Gunn să apuce să-și termine fraza. Ecranul afișă o hartă strălucitoare a oceanelor lumii, cu un tabel cu hieroglifele egiptene în colțul superior. La instrucțiunile

lui Yaeger, tabelul dispăru, fiind înlocuit de o pagină de căutare.

- Ce era tabelul? întrebă Gunn.

- Inscripția de pe un monument pe care Dirk și Ş̲ummer l-au găsit pe fundul lacului Nasser.

- Credeam că sunt în drum spre casă, spuse. Am anulat orice activitate din proiect până când autoritățile egiptene vor fi acord să

- le ofere protecție mai bună. Ei și Zeibig au avut noroc că n-au fost uciși de hoții de morminte.

- Par să creadă că în joc este ceva mai mult decât furtul de artefacte.

- Gunn clătină din cap.

- Orice ar fi, nu merită riscul.

- Ecranul din colț prinse viață cu o listă a focarelor de holeră din întreaga lume din ultimii doi ani. Cele mai mortale incidente erau în Yemen, Haiti și India.

- Numărul la nivel global al cazurilor de holeră a scăzut în general, dar s-a înregistrat o creștere recentă. Africa subsahariană se luptă de multă vreme cu boala, spuse Yaeger. în contextul războiului actual, Yemenul a suferit o disfuncționalitate severă a serviciilor de sănătate și salubrizare. Haiti încă își revine după cutremur, în timp ce India continuă să-și modernizeze infrastructura slabă.

- Apariția sa în aceste locații este de înțeles. Există alte focare semnificative ale bolii?

- Yaeger bătu din nou la tastatură.

- O serie de locuri au înregistrat într-adevăr o creștere a cazurilor raportate în ultimul an. Mumbai, Cairo, Karachi și Shanghai se află în fruntea listei. îmi amintesc de un focar mare din Mumbai care a fost menționat recent la știri, care se pare că era răspândit în tot orașul.

- Sunt surprins să văd Shanghaiul pe listă, spuse Gunn.

- Yaeger inițiе o căutare paralelă.

- Potrivit grupajelor de știri, cazurile acelea au fost provocate de poluanți suspecți care nu au fost tratați corespunzător la o unitate de tratare a apelor reziduale. De atunci s-au tot înregistrat decese.

- Gunn clătină din cap.

- Bănuiesc că trebuie să așteptăm să vedem dacă

CDC și FBI găsesc ceva în El Salvador.

- Gunn dădu să plece, dar Yaeger ridică mâna.
- Stai, Rudi. Mai am niște date pe care le-ai cerut.
- întinse un dosar subțire pe care îl luă Gunn. Acesta aruncă o privire pe pagina de titlu și se așeză la loc.

- BioRem Global Limited, partenerul nostru din Detroit. Ce ai găsit interesant?

- Mă tem că nu prea multe. Este o companie privată, așa că nu sunt foarte multe informații publice. A fost fondată la sfârșitul anilor ’90 de către doctorul Frasier Smyth McKee, care era, din toate punctele de vedere, un biochimist de geniu. A părăsit un post de cercetare la Universitatea din Edinburgh ca să creeze firma. S-a concentrat inițial pe curățarea scurgerilor de petrol în Marea Nordului folosind microorganisme, zise Yaeger și făcu un semn din cap spre dosar. Firma și-a extins de atunci portofoliul de produse pentru a trata o varietate de deșeuri periculoase cu microbi prelucrați genetic.

- McKee mai este printre noi?

- A fost ucis într-un accident de navigație acum cinci ani. Soția lui, Evanna McKee, a moștenit compania și o conduce în prezent.

- Da, am vorbit cu ea.

- Este o figură importantă în lumea afacerilor și a politicii, deși compania în sine este aproape invizibilă.

- Care este scopul activității lor?

- Greu de spus. Multe dintre pozițiile lor sunt contractate privat. Nimănui nu îi place să facă publicitate când are o deversare toxică. Dosarul reia o serie de lucrări de profil înalt care au ajuns în presă.

- Gunn răsfoi raportul.

- Sunt cu siguranță omul potrivit la locul potrivit când vine vorba de accidente internaționale, spuse el. Un incendiu la o uzină de îngrășăminte pe fluviul Yangtze, o deversare de substanțe chimice pe Sena lângă Paris și un rezervor de petrol fisurat în Karachi. Și asta doar în ultimele șase luni.

- Prezența lor la nivel global a fost cu mult mai notabilă în ultimii doi ani.

- Gunn întoarse pagina și încremeni pe scaun. Hârtia enumera trei proiecte suplimentare.

- O conductă de petrol spartă lângă Mumbai, scurgeri ale unui bazin cu deșeuri cianurate de la o mină de aur din El Salvador și o deversare de substanțe chimice în Cairo.

- Aruncă o privire spre ecranul de pe perete, care încă mai afișa zonele cu focare de holeră.

- Mumbai și Cairo sunt pe listă, alături de Karachi. Situl fluviului Yangtze ar putea să fie Shanghai. Și la astea se adaugă El Salvador.

- Pare a exista o suprapunere, spuse Yaeger. Să vedem ce putem afla despre curățarea minelor de aur.

- Preluă câteva articole de știri locale din presa salvadoriană și le traduse din spaniolă. Cei doi parcurseră articolele pe marele ecran.

- A fost vorba de un bazin cu cianuri de la fosta mină de aur Potonico, spart într-o aparentă alunecare de teren, spuse Yaeger. Autoritățile s-au întrebat dacă ar fi fost declanșată de activiștii pentru mediu pentru a atrage sprijin în favoarea interdicției la nivel național a activităților de minerit.

- Unde se află? întrebă Gunn.

- Yaeger afișă o hartă cu El Salvador.

- în partea de nord-est a țării. La aproape cincizeci de kilometri de San Salvador, pe malul lacului de acumulare Cerrón Grande.

- Bingo! Există o legătură.

- Se pare că produsul BioRem pentru remedierea dezastrelor provocate de minele de aur ar putea să aibă unele efecte secundare neplăcute, spuse Yaeger.

- Efecte secundare fatale, care e posibil să se fi răspândit prin intermediul lacului de acumulare... și care, posibil, au reprezentat motivația pentru a arunca în aer barajul și a ucide echipa de voluntari americani. Ce poți să afli despre proiectul lor din Cairo?

- Yaeger găsi și traduse relatări ale presei locale egiptene.

- Pare că este vorba de o scurgere în Nil a unui petrolier, la intrarea pe Canalul Ismailia. încă o coluziune, de astă dată însoțită de un mare incendiu.

- Vreo legătură cu focarul de holeră?
- Yaeger revăzu rezultatele.
- Se pare că a existat un focar o scurtă vreme, dar dispersat, în suburbiile nord-estice din Cairo. Au fost înregistrate două sute de decese, dar numărul real este considerat a fi mult mai mare, multe decese nefiind neraportate. Autoritățile cred că sursa a fost apa de la

 robinet care a fost tratată necorespunzător. Focarul a izbucnit la câteva zile după accidentul petrolier.

- O altă lovitură, spuse Gunn.
- Aruncă o privire peste articolul ăsta din *Cairo News.*
- Se ivi un fragment de știri cu o traducere laterală care spunea „Niciun corp al membrilor echipajului nu a fost recuperat în urma unei coliziuni groaznice care a avut loc azi-noapte pe Nil“.
- Pare să semene cu Detroit, spuse Yaeger.
- Gunn se aplecă înainte în timp ce citi articolul. Apoi se prăbuși pe spate în scaun și se trase de cravată.
- Hiram, spuse el. Cred că o să avem nevoie de niște cafea.

- St. Julian Perlmutter stătea la masa din bucătărie, îmbrăcat în halatul lui preferat cu imprimeu, când sună telefonul. Se întinse după un teanc de cărți deschise și o farfurie cu mâncare daneză pe jumătate mâncată, ca să răspundă la telefonul de alamă, recuperat de pe un vas de croazieră de lux din anii 1940.

- - Perlmutter, spuse el pe un ton aspru baritonal, care își avea originea în constituția lui masivă.

- - Salut, Julian. Summer la telefon.

- - Ca să vezi, bună, domnișoară Pitt, zise și tonul lui deveni glumeț. Cum e pe valea Nilului?

- - Insuportabil de cald și uscat ca un martini sec. Sper că nu te-am trezit.

- Perlmutter aruncă o privire spre un ceas antic montat deasupra aragazului, care arăta că era opt și un

sfert dimineața.

- - Nici vorbă. M-am trezit de la cinci, cu gândul la întrebarea ta.

- - Deci ai primit e-mailul de la mine.

- Da. Este o poveste pe cinste ce ați inventat voi doi. Prințese egiptene și epidemii antice.

- într-adevăr, sună destul de incredibil, spuse ea. De aceea am vrut să arunci și tu o privire cu ochiul tău de savant, dar și să te întrebăm dacă ai făcut vreo investigație cu privire la prințesa Meritaten care a fugit din Egipt pe mare.

- Perlmutter, un prieten vechi al familiei Pitt, era probabil cel mai important istoric marin din lume. Casa lui din Georgetown, aflată în afara Washingtonului, era plină până în tavan cu jurnale de bord, povești de navigație și cărți de istorie maritimă. Istoricul cu o constituție masivă, cunoscut pentru pasiunea lui pentru mesele bune, avea cunoștințe enciclopedice despre navele maritime, de la primele canoe rudimentare până la cele mai noi nave de croazieră.

- Perlmutter chicoti în telefon.

- -Nu sunt egiptolog, dar știu unul bun, Bob Samuelson din Columbia. Am avut o discuție frumoasă despre descoperirile voastre. Mi-a confirmat că descoperirile voastre despre Habiru și despre legătura lor cu Meritaten sunt absolut uluitoare, în special pictura murală din Amarna, care pare să descrie o epidemie. După cum a sugerat și arheologul vostru britanic, continuă Perlmutter, există dovezi ale unei epidemii larg răspândite în timpul domniei lui Akhenaton, care ar fi ucis membrii familiei regale. Doctorul Samuelson a remarcat un fapt interesant. După Akhenaton, niciun

faraon nu a mai avut un descendent de sex masculin timp de aproape cincizeci de ani. Cel puțin în linia lui de descendență, a existat o absență îndelungată a moștenitorilor de sex masculin.

- Este ciudat, spuse Summer. Indiferent de ce epidemie ar fi fost vorba, Meritaten e posibil să fi găsit un fel de leac sub forma apiu- mului din Faras.

- Aceasta este și interpretarea noastră. Știm dacă băiatul din mormântul de la Amarna a murit din cauza epidemiei?

- Muralul din mormânt pare să indice acest lucru, dar cum mumia a fost furată, nu o să știm niciodată.

- Desigur. Se pare că cineva face eforturi disperate să o ascundă pe tânăra prințesă și legătura dintre ea și sclavii Habiru. Sau poate remediul.

- La aceeași concluzie am ajuns și noi, spuse Summer. L-am rugat pe Hiram Yaeger să investigheze ce ar putea să fie, de fapt, apiumul din Faras. Speram că vei putea să ne luminezi, apropo de locul spre care ar fi putut să se îndrepte Meritaten în încercarea ei de a scăpa.

- Chiar am informații despre călătoriile unei prințese egiptene, spuse el. Vezi, egiptenii antici erau, într-adevăr excelenți marinari și constructori de nave. Prima utilizare a unei pânze se prea poate să fi fost pentru o barcă de stuf pe Nil, iar mai târziu au construit barje uriașe cu care să transporte piatra pentru proiectele lor de construcție, în perioada Noului Regat, când a domnit Akhenaton, Egiptul era cunoscut pentru comerțul cu Grecia continentală și până în Cornul Africii. Așadar, nu există nicio îndoială că prințesa noastră Meritaten a avut mijloacele necesare pentru a parcurge o distanță mare cu un velier sau poate cu o flotilă. Și se pare că așa a și făcut.

- Ai găsit dovezi cu privire la călătoria ei?

- Și ceva mai mult chiar. Arheologii ne spun că nu a existat nicio descoperire a locului ei de înmormântare în Egipt, deci am face bine să căutăm altundeva. Astfel, găsim dovezi indirecte despre faptul că s-ar putea să fi călătorit în Peninsula Iberică și să fi fondat o așezare lângă Amposta, în Spania, la sud de Barcelona.

- Pare logic, spuse Summer. De partea cealaltă a Mediteranei și totuși în afara razei de acțiune a autorităților egiptene. Este o descoperire minunată, Julian. Există ruine în Spania pe care eu și Dirk am putea să le examinăm?

- Nu o să vreți să vă pierdeți vremea acolo, pentru că

nu a stat mult în Spania. De fapt, veți vrea să priviți ceva mai la nord, spuse Perlmutter. Se pare că prințesa noastră egipteană era umblată... și a avut un impact mai profund asupra istoriei decât ți-ai fi putut închipui.

- Despre ce ar putea fi vorba?
- Perlmutter scoase un chicotit.

- Ți-ar veni să crezi, draga mea, că e vorba nici mai mult, nici mai puțin decât de întemeierea unui imperiu celtic?

- L oren clătină din cap, apoi ridică geamul.

- - încetinește! Am fost de acord cu mașina. Nu am spus și că poți să conduci ca un nebun.

- Pitt ridică din umeri.

- Este vina mașinii. Vrea pur și simplu să înghită drumul.

- Nu se putuse abține la biroul de închirieri auto din Edinburgh, după ce aterizase avionul lor din Washington. Printre rândurile de mașini europene sedan și cu două uși, zărise un Mini John Cooper negru. Pitt nu fusese în stare să reziste la modelul Twin Power Turbo de doi litri, cu patru cilindri, care ajungea la o sută de kilometri pe oră în puțin peste șase secunde. Schimbase mașina cât timp Loren fusese la toaletă.

- Ultima mașină pe care o mai aveau, spuse el în timp ce își îndesă bagajele pe bancheta infimă din spate.

- Oh, da, sigur, spuse Loren zâmbind.
- Văzuse afișul care facea reclamă promoției cu Mini Cooper și știuse că era încheiată afacerea. Odată ieșiți din oraș, călătoriră spre

- nord de Edinburgh în munții scoțieni. Loren se așeză pe scaunul ei și se bucură să vadă cum Pitt devenea una cu mașina, în timp ce zburau printre viraje și prin ținutul deluros. Râse în sinea ei. își cunoștea bine soțul.
- Din când în când opreau ca să poată admira priveliștile fabuloase ale peisajului accidentat. încet, lacurile albastre și adânci care împânzeau munții joși și deschiși deveniră mai întunecate și mai amenințătoare cu cât călătoreau mai spre nord.
- Drumul coborî, în cele din urmă, printr-o întindere de câmpuri agricole luxuriante înainte de a intra în orașul Inverness. Aflat la confluența dintre râul Ness și Moray Firth, efervescentul oraș portuar era cunoscut ca fiind capitala ținutului Highland. Pitt conduse prin oraș, traversă râul Ness, apoi îi urmă cursul spre vest până ce acesta fu înghițit de celebrul lac.
- Loren privi întinderea Loch Ness, care se pierdea la orizont.
- Este mult mai mare decât credeam.
- Oferind o mulțime de locuri în care să se ascundă Nessie, spuse Pitt.
- Este frumos, cu sau fără monstru.
- Urmară apoi țărmul nordic pentru câțiva kilometri, trecând prin satul Drumnadrochit și pe lângă ruinele castelului Urquhart. Cetate din secolul al XIII-lea, construită pe un promontoriu cu vedere spre lac, devenise celebră în anii 1930, când un obiect fotografiat în apele din apropiere fusese denumit Monstrul din Loch

Ness.

- Pitt trecu pe lângă o mulțime de turiști și continuă să coboare de-a lungul drumului, traversând câteva mici sate. în apropierea zonei mediane a lacului, Pitt apăsă frâna în fața unei porți grele de fier, flancată de coloane de piatră, cu o arcadă masivă deasupra, înscrise pe cheia de boltă se puteau vedea numele McKEE și imaginea unui șoim în zbor.
- Cred că am ajuns, spuse Pitt.
- Modestă reședință.
- Loren privi peste drum spre un conac impunător de piatră.

- O femeie de la pază, îmbrăcată în uniformă, îi verifică numele pe un iPad, apoi îi îndrumă să treacă prin poartă și să oprească într-o parcare laterală. Pitt se opri lângă o berlină Mercedes-Maybach din care se dădură jos câteva femei îmbrăcate elegant.

- Loren se uită la Pitt și se cutremură.

- Nu puteam să venim cu ceva mai demn?

- Pitt se aplecă și o sărută.

- Nu ar fi fost nici pe departe la fel de distractiv.

- Descărcă bagajele și o însoți pe Loren la porticul conacului. Fațada prezenta o combinație de piatră veche și nouă, ca și cum cineva ar fi luat ruinele unui vechi castel precum Urquhart și ar fi reconstruit conacul modern.

- Planul era acela al unui castel medieval, dar la o scară mult mai mică. Zidurile înalte și crenelate se întindeau până la marginea apei, cu turnulețe rotunde în fiecare colț. în centru se afla o curte deschisă, cu camere construite de-a lungul fiecăruia dintre coridoarele din jur.

- Loren și Pitt înmânară bagajele portarului și urcară treptele. Trecură de un al doilea rând de agenți de pază și pășiră prin uși falnice din lemn sculptat într-o rotondă deschisă și luminată, plină cu femei puternice, care gustau șampanie și aperitive. Murmurele de conversații creau ecou pe podeaua de marmură. Făcură doar câțiva pași înainte de a fi întâmpinați de Audrey McKee. Făcu cunoștință cu Loren și îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Pitt.

- Mă bucur să te revăd. Am fost plăcut surprinsă să-ți văd numele pe lista de invitați.

- La început, Pitt nu o recunoscuse pe Audrey ca fiind femeia pe care o întâlnise la Detroit. în loc de o salopetă de lucru, purta acum un costum magenta și o bluză de mătase. Părul ei de un roșu-închis era lăsat liber

și avea o urmă de machiaj care îi punea în evidență ochii pătrunzători.

- Plăcerea este de partea mea, spuse Pitt. Nici eu nu mă așteptam să te văd aici.

- Acesta este un eveniment important atât pentru companie, cât și pentru familia mea. Este o onoare să vă avem pe amândoi alături de noi, zise și se uită prin rotondă. Avem câțiva invitați importanți din lumea afacerilor și a politicii cu care aș vrea să vă fac cunoștință.

- Loren zărise deja un prim-ministru european, pe proprietara foarte bogată a unei companii de modă și pe directoarea generală a unui trust media.

- Pare să fie o întrunire internațională în toată regula, spuse Loren.

- întocmai. Invităm femei cu funcții de conducere din întreaga lume și avem întotdeauna o listă de participanți impresionantă, zise Audrey și se uită la Pitt cu încruntare prefăcută. Mă tem că evenimentele din după-amiaza asta sunt rezervate doamnelor. Aș fi fericită să-ți aranjez o partidă de golf, dacă vrei. Există un teren de golf minunat în Inverness. Sau lacul este întotdeauna o provocare dacă preferi să-ți încerci norocul la pescuit.

- De fapt, spuse Pitt, am o întâlnire cu un om de știință la compania voastră afiliată, Inverness Research Laboratory, mai târziu. Poate îl cunoști. Doctorul Miles Perkins?

- Audrey dădu ușor din cap.

- Doctorul Perkins a făcut o serie de cercetări importante de dezvoltare a produselor noastre de mediu. Pot să te întreb de ce vă vedeți?

- O cunoștință comună de la Universitatea din Maryland mi-a recomandat să apelez la expertiza lui. Caut să analizez o probă de apă dintr-un lac din El Salvador.

- înțeleg. Sunt sigură că o să te poată ajuta. între timp, dă-mi voie să-i spun cuiva să te conducă în camera ta. Trebuie să fii obosit după călătorie. Loren, ne întrunim

în sala mare de mese peste aproximativ o oră, dacă vrei să te împrospătezi mai întâi.

- La un semn subtil din cap, apăru un portar în uniformă.

- Ar fi frumos, spuse Loren. Vă mulțumim pentru invitație și pentru că ne-ați permis să rămânem aici. Nu mă așteptam la un castel.

- -Este doar o mică parte din dimensiunea sa inițială, spuse Audrey. A fost construit de iacobini în anii 1600, apoi a căzut în paragină. Tata l-a cumpărat de la un proprietar privat și l-a reconstruit după propriile lui planuri. Este destul de mic pentru un castel scoțian, dar e plin de farmec local. Sper să vă bucurați de șederea voastră.

- Portarul îi însoți pe Pitt și Loren de-a lungul unui coridor lateral până în camera lor din capăt. Audrey îi privi cum pleacă, apoi se amestecă printre invitate. Traversă rotonda spre o scară decorată și urcă la etajul superior. Scoase un cârd de acces și intră pe o ușă laterală.

- Intră într-o cameră lungă și îngustă, cu o fereastră cu vedere într-un singur sens care dădea spre rotondă. Evanna McKee stătea pe un scaun brodat, studiind un discurs dactilografiat. Rachel, femeia înaltă de culoare și garda de corp nelipsită, stătea în colțul opus.

- Musafirele sunt nerăbdătoare să te vadă, spuse Audrey.

- McKee nu ridică privirea. Audrey observă un fel de gravitate la ea.

- O să fie mai atente dacă îmi fac o intrare dramatică în sala de mese, spuse McKee cu voce joasă. Toate efectele sunt pregătite?

- Totul este pregătit. Lumini, muzică, aromaterapie... și, desigur, băuturile. O să ai cel mai receptiv public de pe planetă. Directoarea Programului de Mediu al ONU o să te prezinte și este energizată cum trebuie pentru sarcina asta.

- Foarte bine. Este cel mai impresionant public pe

care l-am avut până acum.

- Există o singură problemă.

- Audrey își drese glasul. McKee ridică privirea cu interes.

- Directorul NUMA, Dirk Pitt, a venit cu soția lui.

- Am văzut asta.

- McKee ridică un deget subțire spre fereastra opacă din exterior.

- A confirmat întâlnirea lui cu doctorul Perkins în după-amiaza asta. Mi-a spus că a adus o probă de apă din El Salvador pe care vrea să o testeze.

- McKee abia se mișcă, trăsăturile îi rămaseră neclintite, parcă sculptate într-un aisberg.

- Eram la curent cu întâlnirea. Bunul nostru doctor Perkins este pregătit să-l întâlnească. Dar nu știam despre proba de apă.

- Oamenii noștri susțin că le-au recuperat pe toate la Washington.

- Atunci o să fie o bună ocazie ca să aflăm dacă există mai multe. Monitorizează ce știe Pitt. Dacă știe prea multe, trebuie să fii pregătită să-l elimini.

- Ea îi aruncă mamei ei un zâmbet cunoscător.

- Asta este o sarcină pentru care sunt mai mult decât pregătită.

- Foarte bine. Du-te să te ocupi de oaspeți. Cobor în curând.

- Audrey o sărută pe obraz pe mama ei, apoi ieși din cameră urmată de Rachel. McKee rămase singură și privi pe fereastră. Dar nu se uita la oaspeții de la parter, ci la propria ei reflecție. Chipul din oglindă o privi înapoi cu un dispreț familiar. Fu copleșită de un val emoțional de ură de sine, în timp ce ghearele depresiei îi încolțiră mintea.

- Se luptase cu demonii ei parcă dintotdeauna. Bătălia ei cu depresia își avea originea în primii ani de viață, de la nici cinci ani, când tatăl ei le abandonase pe ea și pe mama ei iară să spună vreun cuvânt. într-una din zile era acolo, apoi dus a fost. Zvonurile spuneau că se mutase la Dundee și că își întemeiase o nouă familie. Tânăra Evanna se simțise responsabilă, purtând vina despărțirii și a suferinței pe care i-o pricinuise mamei ei. Vina doar luase proporții atunci când mama ei, incapabilă să facă față dificultăților emoționale și economice, își luase propria viață.

- Lumea Evannei scăpase de sub control. Crescută

de o mătușă senilă și de un unchi abuziv, vinovăția se transformase în furie. Furie împotriva unchiului și, mai ales, împotriva bărbaților. Un nor de disperare alături de propriile gânduri suicidale o urmau ca o umbră.

- își găsise o evadare temporară din suferință prin căsătoria cu un soldat pe nume Sadler. Apoi născuse o fiică, iar aceasta adusese o bucurie nouă în lumea ei, dar soțul ei îi fusese răpit ca să își slujească

 țara în Orientul Mijlociu. întunericul și depresia reveniseră, în paralel cu o încercare eșuată de sinucidere. Lucrurile se liniștiseră atunci când îl întâlnise pe Frasier McKee. Personalitatea lui luminoasă, entuziastă, plină de dragoste de viață, o cucerise, oferindu-i promisiunea unei vieți fericite. Și viața aceea se încheiase în amărăciune.

- McKee își duse mâinile la față și se uită la reflecția ei. Așa cum făcuse de atâtea ori înainte, își îndepărtă cu mânie îndoielile și depresia. încleștându-și pumnii, îi strânse până când articulațiile i se făcură albe ca varul și trase adânc aer în piept. Ridicându-se de pe scaun, se îndreptă de spate, apoi ieși din cameră cu ideea răzbunării în minte.

-

35

- - -

- *Dr.* Susan Montgomery introduse o lamelă sub camera microscopului electronic și îi activă reglajele electrice. De îndată ce aparatul creă un vid și scană cu un fascicul de electroni specimenul introdus, un obiect întunecat și neclar apăru pe ecranul atașat. Ea ajustă mărimea până când pe ecran apărură trei forme alungite. Aveau o culoare negricioasă, cu un perimetru neclar și semănau cu niște jeleuri de lemn dulce.

- Epidemiologul din cadrul Direcției de supraveghere și date CDC compară imaginea cu o fotografie a *Vibrio cholerae* stocată în arhiva computerului. Vizual vorbind măcar, proba de bacterii de pe diapozitivul ei de sticlă era identică cu bacteriile inducătoare de holeră. Dar o serie de alte teste biochimice îi spuseră că nu era aceeași specie.

- Montgomery știa că nu toate formele bacteriei de holeră erau toxice. Cu toate acestea, bacteria din proba de apă de la Cerron Grande prezenta dovezi clare ale producerii de toxine. Și trecuse majoritatea testelor biochimice pentru *V cholerae* Ol, subsetul sau

- serogrupul clasic, cel mai des întâlnit în focarele letale ale bolii. Totuși, mai multe dintre rezultatele testului erau contradictorii, ceea ce o făcea să creadă că avea de-a face cu ceva diferit.

- Știa foarte bine că holera, ca boală, fusese un flagel al omenirii timp de secole, dacă nu chiar milenii. Nu mai puțin de șapte pande- mii mondiale fuseseră atribuite holerei numai din 1817, care ucise- seră milioane de oameni. Boala, încă frecventă în țările în curs de dezvoltare, se răspândea, în mod normal, prin rezervele de apă sau alimentele contaminate cu materii fecale. Copiii erau ce mai afectați de boală, adesea cedând din cauza deshidratării rapide.

- Holera ca pericol modern apăruse în Haiti după cutremurul din 2010. Voluntarii din Nepal contaminaseră din greșeală râul Artibonite, cea mai mare cale navigabilă din Haiti și o sursă esențială de apă potabilă. în anii care urmaseră, focarul provocase peste zece mii de morți în țara devastată.

- Montgomery se uită din nou lung la imaginea mărită de pe monitorul ei când ușa de la laboratorul ei se deschise și intră un bărbat în halat verde și cu păr vâlvoi. Purta un dosar sub braț și o grimasă pe față. Montgomery îl știa pe directorul Laboratorului de cercetare ca fiind un tip glumeț și plin de viață și remarcă imediat schimbarea lui de atitudine.

- Bună, Byron, spuse ea. Acelea sunt rapoartele mele de omologie ADN?

- Da. S-ar putea să vrei să rămâi pe scaun cât timp le citești.

- își trase un scaun pentru el și îi întinse dosarul ei.

- Rezultate îngrijorătoare?

- Așa aș spune. Analiza preliminară arată exact ceea ce ai bănuit. Proba de bacterie din El Salvador are într-adevăr o structură genetică diferită de *Vibrio cholerae* Ol. Analiza ADN arată încă șaptesprezece grupuri suplimentare de gene în structura genomului. în momentul ăsta, nu suntem siguri de importanța lor.

- Șaptesprezece? spuse Montgomery. Asta este o diferență remarcabilă. Probabil o mutație izolată, care a fost reprodusă în lacul de acumulare din El Salvador.

- Byron îi aruncă o privire sumbră, apoi clătină din cap.

- Mă tem că nu. Computerul a găsit aceleași bacterii, sau unele similare, în două din celelalte trei probe de apă trimise spre analiză, în plus, am obținut o corelare de succes cu cinci eșantioane suplimentare de control din baza noastră de date.

- Montgomery aproape că sări din scaun.

- Ce ai spus?

- Ne-ai dat probe suspectate de apă patogenă din Cairo, Mumbai și Haiti. Atât Cairo, cât și Mumbai au avut practic aceleași rezultate ca și proba din El Salvador. în plus, am găsit dovezi ale unor agenți patogeni asemănători în probele de apă testate din Karachi, Rio, Paris, Shanghai și Sydney. Doar eșantionul din Haiti a revenit cu un rezultat diferit. Acesta conținea V *cholerae* Ol clasică.

- Celelalte au fost la fel? întrebă Montgomery. Ești sigur de asta?

- Da. Ei bine, toate au aceeași structură precum proba din El Salvador, cu excepția celor din Paris, Rio și Sydney. Probele de aici au prezentat fiecare în parte un grup genetic suplimentar. în probele astea par să existe două serogrupuri complet noi pe care nu le-am mai văzut niciodată până acum.

- Nu unul, ci două? Nu se poate așa ceva, zise Montgomery clătinând din cap. Un nou agent patogen are nevoie de timp ca să se răspândească. Apariții simultane pe tot globul sunt ceva nemaiauzit, chiar și în zilele noastre.

- Adevărat, dar probele de apă din Cairo, Haiti și Shanghai sunt vechi de câteva săptămâni.

- Montgomery răsfoi dosarul, studiind rezultatele analizelor.

- Nu știu de niciun focar de holeră la Paris, Sidney... nici la Rio, de altfel.

- Byron clătină din cap.

- Poate că structura genetică adăugată a redus toxicitatea.

- Slavă cerului, dacă este așa. Totuși, cum au apărut în rezervele publice de apă din Paris și Sydney? Astea erau probe de apă tratată, nu-i așa?

- Da, probele provin din sistemul public de apă. în rest nu știu mai multe decât știi tu.

- Lui Montgomery nu îi venea să-și creadă urechilor. O formă mutantă a bacteriei holerei părea să se răspândească asemenea unei pandemii globale, dar cu o rată impresionantă de decese. Cel puțin pentru moment. Cum de se răspândise atât de repede acel agent patogen? Se uită la Byron și își dădu seama după expresia lui că mai avea și alte vești proaste.

- Altceva?

- Byron dădu din cap.

- Toate probele, cu excepția Haitiului, conțineau un procent semnificativ de bacterie într-o stare de hipermutație tranzitorie.

- Montgomery se înfioră. Toate bacteriile erau capabile să evolueze în mutații care preluau forme posibil mai periculoase. De obicei, semne de mutație apăreau într-un procent foarte mic într-o colonie de bacterii. Cu toate acestea, bacteriile în stare de hipermutație aveau o probabilitate de mii de ori mai mare de a trece cu succes în faza de mutație.

- Montgomery simți că parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Se uită la monitorul computerului cu imaginea unui jeleu cu margini neclare.

- Știi ce înseamnă asta? spuse ea cu o voce scăzută.

- Când Byron nu răspunse, Montgomery răspunse la propria întrebare.

- înseamnă că ne-am putea confrunta cu un criminal catastrofal absolut necunoscut. Și nu avem nici cea mai

vagă idee despre cum să-l oprim.

36

-

—C- e priveliște frumoasă spre lac!

- Loren trase o draperie grea, expunând priveliștea dinspre sud-est peste întinderea Loch Ness. Mai mulți oameni în caiace vâsleau de-a lungul țărmului apropiat, dar

- altfel suprafața calmă era pustie de alte bărci.

- Pitt își ridică bagajele pe suport.

- Ce începere. Trebuie să fii în fruntea listei de oaspeți.

- Deși nu era mare, camera lor era rafinat decorată cu obiecte de epocă din perioada regelui Edward. Pereți acoperiți cu lambriuri din lemn susțineau picturi în ulei cu scene de vânătoare și două oglinzi mari crestate. în fața ferestrei și a zonei de ședere se afla un pat cu baldachin.

- Mă îndoiesc, spuse Loren, apoi traversă camera și își deschise valiza. Din marele salon nu putem să spunem că lipseau femeile importante. Până și premierul spaniol este aici. Evanna McKee trebuie să aibă o rețea impresionantă de relații.

- Fii sigură de asta și află ce vinde.

- Loren ignoră comentariul și scoase o rochie șifonată.

- Serviciile vamale chiar ne-au verificat serios bagajele.

- Pitt își deschise valiza și găsi dovezi asemănătoare ale intruziunii.

- Cât timp o să fii plecat? întrebă Loren, ducându-se în baie pentru a-și peria părul și a-și aplica din nou machiajul.

- întâlnirea mea are loc în oraș, nu ar trebui să dureze mult. Oricum se pare că nu mi-e permis să revin prea curând. Se poate să fiu nevoit să aștept într-un pub din oraș.

- Loren se întoarse în cameră și îl luă în brațe.

- Să nu stai plecat mult. Și dacă încuie ușa din față, o să scot eu un cearșaf pe fereastră.

- Pitt o însoți înapoi în rotondă, care începea să devină mai degajată în timp ce oaspeții se mutau în sala de mese. O sărută pe Loren de rămas-bun, apoi ieși din conac. Sări în Mini și reveni pe drumul spre Inverness.

- Chiar înainte de a ajunge în oraș, zări un parc lângă râu și opri mașina. Pe malul râului scoase un flacon de sticlă din buzunar și îl umplu cu apă din râul Ness. Zece minute mai târziu, intră în parcarea unei clădiri greu de definit, aflată în capătul opus al orașului. Structura avea ferestre întunecate orientate spre stradă și o curte de depozitare împrejmuită în spate. Singura identificare era un semn mic lângă ușă, pe care era scris: „INVERNESS RESEARCH/BIOREM GLOBAL LTD”.

- în interior, Pitt găsi o zonă de așteptare pustie și o recepționeră între două vârste așezată la un birou închis.

- Pot să vă ajut? spuse ea pe un ton repezit.

- Un breton negru atârna peste doi ochi întunecați care îl priveau pe Pitt cu entuziasmul rezervat, în mod normal, unei întâlniri cu groparul.

- Pitt se prezentă și menționă întâlnirea pe care o avea cu Perkins.

- Doctorul Perkins vă așteaptă, spuse ea. Vă puteți înregistra în timp ce îl sun?

- Ea îi întinse un formular de înregistrare și o

legitimație de vizitator, apoi ridică telefonul. După ce vorbi spuse:

- O să vină imediat.

- Un bărbat chel și corpolent, de vreo patruzeci de ani, se ivi dinspre coridor, purtând o cămașă și o cravată albă și o haină sport asortată. Era mai tânăr decât se aștepta Pitt și pășea cu mersul puternic al unui jucător de rugby.

- Domnule Pitt?

- întinse o mână care era tare precum granitul.

- Ce plăcere să vă cunosc, spuse Pitt și îi scuturămâna la fel de hotărât. Mulțumesc ca m-ați primit așa din scurt.

- Nu se întâmplă în fiecare zi să am un vizitator din America. Veniți cu mine în biroul meu.

- îl conduse pe Pitt în prima încăpere deschisă de pe coridor. Era o sală goală, cu un birou simplu din lemn și două scaune pentru oaspeți. Un raft din spatele mesei de lucru găzduia o mână de reviste și ziare științifice, în timp ce pe birou se aflau un telefon și un portret de familie.

- Te rog, ia loc, zise Perkins și își aranjă corpul masiv în spatele biroului. Doar ce ai sosit în Scoția?

- De dimineață. Soția mea participă la o conferință la conacul McKee.

- Ah, Liga femeilor pentru guvernare. Deci ce pot face pentru tine?

- Pitt băgă mâna în buzunarul hainei, scoase micul flacon și îl așeză pe birou. Perkins își ațintiprivirea spre el, apoi se întinse și îl apucă.

- Este o probă de apă luată din El Salvador, spuse Pitt. Lacul de acumulare El Cerrón, ca să fiu mai exact.

- Așteptă o reacție. Perkins nu avu niciuna.

- De ce El Salvador? întrebă el.

- A fost una dintre cele patru probe de apă care i-au fost date doctorului Stephen Nakamura de la Universitatea din Maryland pentru a le analiza. Din

păcate, celelalte trei s-au pierdut când a murit doctorul Nakamura.

- Am auzit de incendiul din laboratorul lui, spuse Perkins. O pierdere tragică.
- îl cunoșteați bine?

- Ne-am cunoscut la un seminar acum câțiva ani. Am avut o relație profesională. Ți-a dat această mostră?

- Provine din aceeași sursă ca și celelalte din posesia lui. înțeleg că urma să-ți trimită una ție spre analiză.

- Da, mi-a trimis un e-mail despre asta. îți mulțumesc că mi-ai adus-o. Tensiunea din vocea lui Perkins indică mai degrabă supărare decât recunoștință. Poți să-mi spui care este importanța probei?

- O echipă de agronomi voluntari din SUA crede că ar putea exista o legătură între apă și unele decese misterioase din satele aflate de-a lungul lacului de acumulare.

- înțeleg. Ei bine, cu siguranță putem să aruncăm o privire.

- Poate reușiți să-mi răspundeți la o întrebare, spuse Pitt. De ce ar trimite doctorul Nakamura o probă de apă aici în Scoția?

- Compania noastră este pe primul loc în cercetările din domeniul bioremedierii, spuse Perkins. Avem resursele necesare pentru a analiza și identifica impuritățile biologice de care ar putea duce lipsă alte unități. în plus, doctorul Nakamura a fost prieten cu regretatul fondator al companiei noastre, Frasier McKee.

- în timp ce Perkins ținu flaconul în lumină și îl învârti, Pitt aruncă o privire la fotografia de familie de pe biroul său. îl înfățișa pe Perkins împreună cu soția și cei doi băieți mici ai săi lângă un teren de fotbal. Mai multe mașini vechi erau parcate lângă teren. Pitt observă că Perkins purta acum aceleași haine ca în fotografie.

- Doctorul Nakamura a menționat ce credea că ar putea să conțină proba de apă? întrebă Pitt.

- Nu. Dar o să fiu bucuros să vă împărtășesc rezultatele analizei noastre. Ar trebui să dureze doar o zi sau două.

- Ca la un semnal, telefonul de pe birou sună. Perkins ascultă câteva fracțiuni de secundă, apoi închise.

- îmi pare rău, domnule Pitt, este nevoie de mine în laborator. Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut.

- Se ridică din spatele biroului.

- Mulțumesc pentru timpul acordat. în timp ce Pitt se ridică, arătă spre fotografie. Ai o familie frumoasă. Cum se numesc băieții tăi?

- Perkins aruncă o privire spre fotografie. Șovăiala din vocea lui fu aproape imperceptibilă, dar inconfundabilă.

- Finn și Liam.

- Fără alte comentarii, el îl însoți pe Pitt pe coridor.

- Sper să vă bucurați de ședereа în Scoția, spuse el.

- îi strânse mâna lui Pitt și dispăru pe coridor.

- Pitt conduse cale de câteva străzi prin oraș, apoi se întoarse. Ocoli clădirea prin spate, se apropie dinspre o alee laterală și parcă la o stradă distanță.

- în timp ce Mini-ul rămânea invizibil de pe șosea, el avea o vedere clară spre fațada clădirii BioRem. Stând cu ochii pe clădire, scoase telefonul și îl sună pe Hiram Yaeger la sediul NUMA.

- Mă suni ca să-mi iei comanda de whisky scoțian? întrebă Yaeger.

- Credeam că ești băutor de vin, spuse Pitt.

- Unele zile cer ceva mai puternic decât suc de struguri. Ce pot să fac pentru tine?

- Ce ai zice de o biografie rapidă și mai puțin ortodoxă a unui anume doctor Miles S. Perkins din Inverness, Scoția.

- Degetele lui Yaeger zburară peste tastatură. Pitt primi un răspuns în câteva secunde.

- Miles S. Perkins, doctor în biologie la Universitatea Aberdeen?

- Pare să fie omul nostru.

- Născut în Kirkcaldy, din Scoția, în vârstă de cincizeci și cinci de ani. Educație în chimie și microbiologie. A predat la Universitatea din Edinburgh mai mulți ani. A fost discipol al doctorului Frasier McKee. Se alătură companiei lui, BioRem Global Limited, în 2010, ca șef al diviziei științifice. A publicat numeroase lucrări în microbiologie, despre folosirea bacteriilor în

beneficiul industriei. A fost căsătorit douăzeci și șapte de ani cu o anume Margaret Anne Perkins. Nu are copii.

- Nu are copii? spuse Pitt.
- Mie nu-mi apare niciunul.
- Ai vreo fotografie cu el?

-

- Câteva din perioada în care preda la universitate. Un om slăbuț, cu ochelari, cu păr negru ondulat. Ți le trimit prin e-mail pe cele mai bune. L-ai cunoscut?

- Așa se presupune, spuse Pitt. Mulțumesc, Hiram. Am să-ți aduc whisky-ul ăla.

- Bowmore, te rog. Mulțumesc, șefu'.

- Bănuielile lui Pitt se confirmară. Omul nu era Perkins și nici măcar vreo sosie a lui. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că impostorul era un agent de pază obligat să joace un rol. Discursul și manierele lui nu se potriveau cu cele ale unui om de știință respectat. Fotografia de familie arăta de parcă tocmai ar fi fost făcută, falsul doctor Perkins fiind pus cu ajutorul Photoshop-ului într-o altă familie. Apoi mai erau biroul steril și clădirea aproape pustie. întrebarea care plutea în aer acum era de ce?

- Răspunsul urma să apară, spera el, atunci când un Volkswagen gri se ivi din spatele clădirii. Când mașina se întoarse pe strada din față, care ducea în afara orașului, Pitt văzu că șoferul era chel. Porni Mini-ul și urmări de la distanță, trecând pe lângă clădirea BioRem.

- înăuntru, recepționera stătea la fereastră și văzu cum trecea Pitt. Se grăbi spre birou și formă un număr, înjurând când la celălalt capăt al firului intră mesageria vocală. Formă un al doilea număr, care răspunse la primul apel.

- Vreo problemă cu întâlnirea?

- Nu, totul a decurs bine, spuse recepționera. A susținut că are o probă de apă din El Salvador. O să-ți trimit videoclipul imediat. Problema este Richards. Tocmai ce a plecat cu proba la laborator. Cred că Pitt îl urmărește.

- Ai încercat să-1 suni pe Richards?

- Da, dar nu răspunde.

- înțeleg. Trebuia să fie mai prudent. O pauză. Poziționați unul dintre camioane pe drumul care duce la laborator de la Foyers. Aranjați-1 pe drumul de întoarcere. Faceți să pară un accident.

- Recepționera nu mai avu ocazia să dezbată. Cu un clic, discuția se încheie.

- Volkswagenul conduse spre sud de Inverness, urmând drumul de Dores de-a lungul râului Ness până în orașul cu același nume. Mașina trecu prin sat, apoi coti pe un drum mai îngust, paralel cu țărmul sud-estic al lacului Loch Ness.

- Pitt rămase în spate, pentru a se ține la limita de observație. Urmări Volkswagenul timp de peste cincisprezece kilometri, intrând și ieșind din câmpul vizual, până când ajunseră la Foyers, un sat cunoscut pentru cascadele din apropierea lui. Drumul asfaltat coti spre sud, trecând prin oraș și îndepărtându-se de lac. Volkswagenul dispăru pe după o cotitură, dar când Pitt acceleră în curbă, mașina se făcuse nevăzută. Observă un nor ușor de praf în dreapta, frână puternic și strecură Mini-ul pe un drum de pământ cu o singură bandă, care șerpuia printre copaci. Volkswagenul apăru pentru o

clipă în fața lui, apoi fu înghițit de o pantă.

- Pitt încetini, ținându-se la distanța potrivită, în timp ce drumul trecu pe lângă două case victoriene ciudate, apoi traversă un pod îngust de lemn peste râul Foyers. Drumul înainta în zigzag printre dealurile împădurite de lângă lac. Apele albastre ale lacului licăreau printre copacii din dreapta lui Pitt, în timp ce drumul mergea paralel cu malul. Continuă de-a lungul liniei țărmului, observând că nu exista niciun loc în care să fi putut Volkswagenul să se oprească.

- La peste un kilometru și jumătate distanță, Pitt observă un indicator lateral, primul pe care îl văzuse pe drumul îngust. Apăsă accelerația, se apropie și văzu că nu era un indicator, ci o cameră de luat vederi pe un stâlp. După ce trecu în viteză de cameră, drumul coti și coborî pe un deal scurt, apoi se încheie în fața unei porți arcuite de oțel. O privire rapidă îi dezvălui un gard înalt de metal care pornea de la poartă spre pădurea de pe dealul din stânga și cobora spre lacul din dreapta.

- Pitt apăsă frâna și opri pe creasta dealului. Poarta masivă de oțel se închise, iar Volkswagenul gri trase într-o parcare, parțial ascunsă de un gard viu, aflată chiar dincolo de acesta. Bărbatul care pozase în Perkins ieși din mașină și dispăru pe pasarela pavată.

- Pitt dădu Mini-ul cu spatele în sus și peste deal și întoarse într-o mică poiană aflată în spatele camerei video de la marginea drumului. Mai multe alte camere video erau montate deasupra porții de la intrare. Dacă erau supravegheate, în curând cineva avea să fie trimis să investigheze.

- Pitt nu aștepta să fie întâmpinat. Sări din mașină, alergă spre copacii din stânga, apoi coti și se îndreptă spre complex. Se apropie de gard, o structură de oțel înaltă de trei metri, acoperit cu sârmă ghimpată. Chiar

dincolo de gard, la fiecare câțiva metri, se aflau senzori electrici montați pe stâlpi scurți. Măsuri extreme de siguranță, se gândi Pitt, pentru un laborator de cercetare a mediului.

- Se îndreptă spre gard, rămânând ascuns, până când avu o vedere clară asupra complexului. Era dominat de o clădire cu acoperiș jos, parțial îngropată în pământ, ca un buncăr. Părea cenușie și funcțională, construită din beton, aparent fără ferestre. Ascunsă de frunzișul des de pe malul lacului, întreaga structură se contopea cu împrejurimile.

- Pitt reveni între copaci și se întoarse pe drumul inițial ca să se poată apropia de complex dinspre malul lacului. Gardul înalt se

- întindea până la marginea apei, disimulat și întărit de bolovani mari pe partea interioară. Dincolo de pietre, un vas stătea ancorat chiar la mal.

- Era un șlep-tanc mic, similar celor pe care le văzuse Pitt pe fluviul Mississippi și în Golful Mexic, folosit pentru transportul substanțelor chimice sau al combustibililor, de obicei pe căile navigabile continentale. Vopsit într-un cenușiu-închis, petrolierul era dantelat, pe o parte, cu bare de protecție care arătau ca un șir de gogoși negre. Nu se vedea niciun marinar pe punte, din moment ce nava se afla la mică distanță de mal.

- Concentrarea lui Pitt fu tulburată de lătratul ostil al unui câine mare. O pată maronie se avântă dinspre doc, iar el se îndepărtă de gard. Când rotweillerul ajunse la barieră, Pitt se pierduse deja între copaci, întorcându-se la mașină. Văzuse destule pentru o singură zi.

- Ajuns înapoi în Mini, plecă valvârtej. Condusese mai puțin de patru sute de metri când o mașină se apropie cu o mișcare lentă din direcția opusă. Era un camion comercial mare, cu o cabină înaltă și o bară de protecție masivă și înălțată, care domina drumul îngust. Pitt încetini și trase pe stânga, aranjând roțile pe cant. Deși drumul era îngust, exista suficient spațiu liber prin care să se strecoare camionul.

- Dar camionul nu avea nicio intenție să se strecoare.

- Mai degrabă decât să încetinească și să tragă pe partea opusă, șoferul camionului apăsă pedala de accelerație ca să câștige viteză. Botul camionului se îndreptă spre marginea drumului... spre partea de drum a lui Pitt.

- Neavând încotro să se ducă, Pitt băgă Mini-ul în marșarier și demară în viteză. Micuța mașină merse

înapoi, aruncând în sus pietriș și noroi.

- Pitt răsuci volanul ca să centreze mașina pe drum, în timp ce camionul deveni vizibil prin parbriz.

- Nu avea cum să-l evite. Camionul era pur și simplu mult prea aproape, iar Pitt atinse accelerația o secundă prea târziu. Grila și bara de protecție a camionului îi blocară vederea, în timp ce se ciocni cu Mini-ul. Nu fu o lovitură zdrobitoare. Din fericire, îl lovise uniform, împingând Mini-ul direct pe drum. Pitt continuă să se țină bine de volan și să apese accelerația.

- Se scutură din impact, controlând traiectoria Mini-ului, în timp ce roțile își recâștigară forța de tracțiune. Păstrând sensul de urcare al drumului, mașina își continuă accelerarea înapoi.

- Grila camionului continuă să ocupe parbrizul lui Pitt și se mai apropie o dată. De astă-dată provocă doar un ghiont razant. în cele din urmă Mini-ul atinsese o viteză mai mare și începu să se distanțeze de camion. în timp ce mașina mai mică se trase înapoi, Pitt aruncă o privire spre cabina camionului și văzu chipul familiar de la volan.

- Era recepționera cu părul negru din clădirea BioRem, care încercă să îl doboare pe Pitt a treia oară.

- Conducând înapoi cu viteză, Pitt menținu Mini-ul pe drum. Nu era loc de greșeală... sau de scăpare. Șiruri de copaci mărgineau drumul îngust până la poartă.

- Motorul Mini-ului scoase un urlet. Tahometrul se apropie de linia roșie. Pitt nu putea să conducă mai repede. Camioneta care îl urmărea se apropie repede.

- în oglinda retrovizoare, Pitt văzu cum stâlpul cu camera video se apropia. în spatele lui se întindea poienița în care întorsese mașina. în față, camionul micșora distanța, șoferul lui părând hotărât. Dacă nu îl prindea înainte de a ajunge la poarta din față, avea să-1 strivească de poartă în capătul drumului.

- Pitt privi din nou în oglindă. Avea o singură șansă.

- Rămase nemișcat până ajunse la mai puțin de trei sute de metri de stâlpul cu camera, apoi apăsă cu putere frânele. Mini-ul tresări și derapă sub presiunea sistemului de antiblocare, dar menținu o linie dreaptă în timp ce încetini rapid. Pitt rămase cu un ochi ațintit spre camionul care se apropia într-un ritm alert și cu celălalt spre stâlpul cu camera. Stâlpul fu primul.

- Când apăru pe fereastra laterală, Pitt ridică piciorul de pe frână și învârti de volan spre stânga. Spatele mașinii urmă aceeași direcție. Pitt reveni numaidecât cu piciorul pe frână, în timp ce Mini-ul alunecă de pe drum.

- Camionul fu al doilea, înaintând cu o viteză prea mare ca să mai facă altceva decât să vireze în direcția lui Pitt.

- Pitt alunecă de pe drum, camionul atinse în treacăt partea din față a Mini-ului, smulgându-i bara de protecție și trimițând-o prin aer în rotație de 360°. Lovitura îi salvă viața lui Pitt. Mai degrabă decât să fie proiectat înapoi în copaci, Mini-ul își atenuă elanul în rotație, ricoșând în partea laterală a camionului înainte să alunece într-o oprire bruscă pe marginea drumului.

- în timp ce recepționera încercă să oprească rapid camionul, Pitt făcu o trecere în revistă a situației lui. Nu era rănit, mașina era în cea mai mare parte intactă, iar motorul mai funcționa încă. Mută schimbătorul de viteze și demară în forță. Roțile se învârtiră pe pământul reavăn, iar Mini-ul se lansă înainte. în oglinda retrovizoare, mai văzu doar luminile de frână ale camionului când dispăreau dincolo de deal.

- Pitt conduse nebunește pe drumul de pământ până ajunse pe șoseaua asfaltată de pe malul lacului, la Foyers. în timp ce conduse încet prin sat, la lăsarea serii, zări o bisericuță de piatră pe malul apei. O luă pe drumul îngust care ducea într-acolo și parcă în spatele ei. Mergând spre un pâlc de arbuști înalți aflat pe o parte a bisericii, se ghemui și rămase cu ochii ațintiți spre drum. După zece minute în care păru că nu era urmărit de nimeni, se întoarse la Mini-ul lui agresat.

- Malul se afla la capătul unei coline scunde, iar Pitt observă un mic doc de care legată o bărcuță. Studie malul opus și descoperi conacul McKee la mică distanță spre vest. Era amplasat aproape în linie dreaptă peste lac față de unitatea ascunsă.

- Se sprijini de aripa Mini-ului, scoase un telefon mobil și formă un număr în Washington, DC. Al Giordino

mormăi un salut de la celălalt capăt.

- Al, avem vreun submersibil NUMA disponibil în apele Marii Britanii?

- Stai să verific. Giordino consultă un computer din laboratorul de tehnologie NUMA. Ai noroc, spuse el un minut mai târziu. *Nimfa mării,* unul dintre submersibilele noastre mai mici, adună praf pe puntea navei de cercetare arctice *Norse. Norse* se află într-un doc de construcție din Liverpool pentru următoarele câteva zile ca să-și repare propulsoarele.

- Ce-ai zice să urci într-un avion cu direcția Liverpool, să o încarci într-un camion pe care să-l conduci până în Scoția?

- Se întâmplă să am o slăbiciune pentru femeile cu berete ecosez, așa că răspunsul ar fi da. Ce s-a întâmplat? Gazdele tale nu te tratează cum se cuvine?

- A fost mai mult decât distractiv.

- Pitt bătu ușor cu mâna bara din față mutilată a Mini-ului.

- Pot să fiu acolo în douăzeci și patru de ore, mai mult sau mai puțin.

- Ne întâlnim într-un sat care se numește Foyers. Există un mic doc undeva în spatele bisericii de aici, lângă malul apei. Este pe Loch Ness.

- Vânăm un monstru?

- Pitt privi peste lac înspre conac. Lumini galbene iluminau exteriorul, transformând reședința într-un fel de far neliniștitor pe fundalul tot mai întunecat.

- Ar putea fi vorba de așa ceva.

-

38

- Loren simțea greață, relaxare și amețeală... toate în același timp. Trebuie să fie de la oboseala provocată de diferența de fus orar, combinată cu alcoolul, se gândi ea, în timp ce învârti lichidul din paharul de șampanie care îi fusese strecurat în mână la intrarea în sala de banchet.

- Cea mai mare încăpere din conacul McKee, sala cu tavan înalt era decorată cu splendoare medievală. Coloane groase de marmură ieșeau în evidență în fiecare colț, pereți despărțitori care erau împodobiți cu tablouri mari ilustrând peisaje din munții Scoției. Cu mult deasupra unui parchet somptuos de lemn se contura o frescă a unei Bune Vestiri demne de Michelangelo. Loren nu putu să nu observe că imaginea Măriei semăna întrucâtva izbitor cu gazda ei, Evanna McKee.

- Mesele obișnuite de banchet ale sălii fuseseră înlocuite cu unele înalte și cu blaturi mici, în jurul cărora

erau adunate femeile din Liga pentru guvernare cu băuturile lor. Luminile ambientale care își schimbau culoarea străluceau de sus, în timp ce muzica relaxantă de spa răsuna din difuzoarele ascunse. Loren defectă parfumul de lavandă, în timp ce înaintă prin mulțimea plină de energie spre o mică scenă amplasată în centrul încăperii.

- Doamnă membră a Congresului Smith?

- O femeie care i se păru cunoscută, cu părul castaniu și scurt, îi făcu cu mâna de la o masă din apropiere.

- Mă gândeam eu că tu ești, zise femeia cu un accent australian și întinse o mână în semn de salut. Abigail Brown de la Banca Mondială.

- -Bineînțeles, doamnă prim-ministru. Ne-am cunoscut anul trecut, la Conferința internațională de ajutorare în caz de dezastru de la ONU.

- Loren se simți ușor stânjenită că nu recunoscuse prim-minis- trul australian, care era acum director general la Banca Mondială.

- Te rog, spune-mi Abby. Ai făcut o treabă extraordinară cu strângerea de ajutoare pentru oamenii strămutați în Bangladesh, după teribilele inundații musonice.

- Nu este niciodată de ajuns. Și există mereu un dezastru care stă la pândă, se pare. Loren făcu un semn spre scenă. Ai mai participat la vreun seminar aici?

- Acesta este primul, dar l-am așteptat cu nerăbdare.

- Am făcut cunoștință cu doamna McKee în urmă cu doar câteva săptămâni, spuse Loren. Nu știam că are atât de multe relații.

- într-adevăr. Produsele de mediu ale soțului ei au fost folosite în toată lumea, iar ea a fost parte integrantă din acest succes. Și lucrează neobosit pentru a promova

femeile în poziții de conducere. Am auzit un zvon cum că a făcut lobby pentru nominalizarea mea la Banca Mondială, deși abia dacă o cunosc.

- L-ai cunoscut pe soțul ei?

- Mă tem că nu. Frasier McKee a murit acum câțiva ani. Se pare că era un om de geniu. Brown se uită prin încăpere, apoi puse o mână la gură. Era și un afemeiat notoriu. Zvonurile spun că, exact înainte să moară, era pe punctul de a divorța de Evanna ca să se însoare cu amanta lui columbiană.

- Acesta este motivul pentru care bărbații nu sunt bineveniți la conferință?

- Loren zâmbi larg. Brown dădu din cap, apoi se frecă la tâmple și făcu ochii mici.

- Chiar mi-aș dori să reducă spectacolul de lumini. Mă amețește.

- Și eu simt același lucru, spuse Loren. Credeam că este de la șampanie.

- Fără ca musafirele să o știe, luminile pâlpâitoare colorate erau mai mult decât un simplu element ambiental. Becurile speciale emiteau nuanțe curate de violet, roz și magenta, frecvențe despre care se știe că au un efect calmant și de submisiune. Lângă corpurile de iluminat, jeturi de aerosoli împrăștiau o ceață fină care conținea uleiuri esențiale de mușețel, paciuli și lavandă, ce sporeau efectul.

- Stimulentele psihologice nu se încheiau aici. în paharele de șampanie și de apă oferite fiecărui oaspete se regăseau urme de mescalină și scopolamină. Efectele combinate ale celor două erau menite să creeze o stare alterată în rândul musafirelor, maximizân- du-le receptivitatea și sugestibilitatea. Acesta era fundalul pentru ceva care se apropia de hipnoza în masă.

- Luminile se estompară în timp ce un marș

orchestral răsună dinspre coridor. Femeile tăcură când un reflector lumină scena și Evanna McKee păși în centrul acesteia. Ea purta un costum de afaceri din pânză albă perfect croit, pus în valoare de un colier și cercei din aur masiv. Cu părul strâns la spate într-un coc și un machiaj perfect, care imprima pe chipul ei o strălucire impecabilă, părea să fie în egală măsură director general și o regină a frumuseții de vârsta a doua.

- Mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze.

- Doamne, prietene, lideri ai lumii, spuse ea, vă urez bun venit la conacul McKee. Ne întâlnim din nou în numele solidarității noastre ca surori și al luptei pentru o nouă ordine globală. Mă aflu în fața voastră cu promisiunea că, prin ajutorul vostru, vom aduce schimbări semnificative și de durată în lume, o lume în care femeile își vor ocupa locul care li se cuvine la vârful ierarhiei puterii.

- Vorbea cu vocea încrezătoare și autoritară a unui politician versat. Și, ca în cazul unui politician carismatic la un miting electoral, mulțimea o răsplăti cu urale la fiecare frază.

- Astăzi, spuse ea, ne confruntăm cu o criză la nivelul liderilor mondiali. Preț de decenii, secole și milenii, nu am văzut nimic pe acest pământ în afară de războaie, conflicte, foamete și boli. în ciuda progreselor în domeniile cunoașterii și tehnologiei, simțim încă povara acelorași calamități. Lumea de astăzi este mai coruptă și mai primejdioasă ca niciodată. Acest lucru a fost provocat de o criză la nivelul conducerii... o criză la nivelul conducerii masculine.

- Strigăte răsunară prin încăpere, iar McKee zâmbi.

- Este responsabilitatea noastră, îndrăznesc să spun destinul nostru, să preluăm controlul asupra instituțiilor eșuate care ne sunt dragi și să le facem mai bune. Ca femei, am fost oprimate și devalorizate prea mult timp.

Este rândul nostru să îndreptăm greșelile trecutului. Este rândul nostru să alungăm neîncrederea, aroganța și gândirea provincială care ne-au încătușat societatea. Este rândul nostru să conducem lumea spre un loc nu al durerii și suferinței, ci al speranței, optimismului și progresului tuturor.

- Camera izbucni în urale. Până și Loren fu încercată de un ciudat sentiment de entuziasm și de dorința de a o susține pe McKee. De îndată ce aplauzele încetară, McKee continuă cu o intensitate crescândă.

- Nu putem reuși singure în demersul nostru. Trebuie să lucrăm împreună. Fiecare dintre voi trebuie să dea o mână surorilor voastre. Prindeți-vă de mână, sprijiniți-vă reciproc la fiecare pas și ajutați-o pe fiecare dintre voi să urce în vârful ierarhiei. Numai fiind unite putem ajunge pe culmile puterii de care avem nevoie pentru a face o schimbare reală și durabilă.

- Vocea ei deveni mai blândă, iar ochii ei se pierdură parcă în depărtări insondabile.

- Lumea se va schimba în curând în favoarea noastră. Pentru generația următoare și nu numai, drumul va deveni mai puțin anevoios. Dar nu trebuie să existe nicio pauză în lupta noastră, nicio relaxare în privința câștigurilor obținute de-a lungul drumului.

- Trebuie să continuăm să urcăm pe scara socială, să spargem barierele invizibile și să ne ocupăm locul care ni se cuvine pe vârful muntelui. împreună, noi - Surorile Boudicca - vom obține victoria care ne așteaptă. Vă mulțumesc.

- în timp ce luminile reflectoarelor se stinseră, aplauze asurzitoare umplură încăperea. Unele femei ovaționară, altele se legănară parcă într-o stare de amețeală.

- Luminile din sală reveniră treptat și Loren aruncă o privire spre Brown. Femeia australiană avea dungi de

rimei pe sub ochi, căci plânsese, evident copleșită de emoție.

- Loren întinse o mână și își pipăi fața. Fără să știe cu adevărat de ce, descoperi că un șuvoi de lacrimi i se prelingea pe obraji.

- Avionul cu reacție străpunse un strat jos de nori nimbus în coborârea finală, iar pământul deveni vizibil. Un amalgam de pășuni verzi și câmpuri agricole se întindea dedesubt cât vedeai cu ochii. Dirk aruncă o privire pe hublou peste întinderea verde și văzu de ce Irlanda era supranumită insula de smarald.

- - Cine ar fi crezut că o să ajungem pe urmele unei prințese egiptene până în Irlanda? îi spuse lui Summer, așezată lângă el.

- - Julian a spus că am putea să fim surprinși de ceea ce o să găsim aici.

- Avionul ateriză la scurt timp după aceea pe aeroportul Shannon din sud-vestul comitatului Clare. Trecând de vamă și ridicându-și bagajele, Dirk și Summer

închiriară o mașină și se îndreptară spre terminalul de marfa.

- - Un pachet pentru NUMA? întrebă Summer la biroul de informații, în timp ce Dirk dădu un telefon.

- Ea semnă pentru două cutii și le puse în portbagaj, câtă vreme Dirk își încheie discuția telefonică. în timp ce închise portiera camionetei, observă că fratele ei zâmbea încântat.

- Nu-mi spune. Riki Sadler?

- Dirk dădu din cap.

- A părut surprinsă să audă de mine, dar are ceva treabă la Dublin, pe care crede că poate să o urgenteze. O să încerce să ia un avion din Edinburgh ca să ne întâlnim peste o zi sau două. A spus că abia așteaptă să ne revadă.

- Ne? Summer își arcui sprânceana și îi aruncă lui Dirk cheile. Dacă tot ești atât de fericit, sigur te descurci să conduci pe aici.

- Dirk se urcă pe scaunul din dreapta și porni mașina. Ținând banda stângă, traversă orașul Limerick, apoi spre sud-est, parcurse un drum de aproximativ o sută de kilometri printr-un peisaj de câmpie, până în orașul Tralee. Un fermecător oraș fondat de normanzi în 1216, Tralee este cunoscut pentru concursul său anual de frumusețe, când „cea mai frumoasă și mai duioasă femeie” din toată țara primește titlul de Trandafir de Tralee.

- Dirk ascultă indicațiile oferite de Summer, găsind hotelul între primărie și un parc mare din oraș. După ce se cazară, merseră mai multe străzi până ajunseră la o clădire mare de culoarea mustarului, care avea un însemn pe care se citea „KIRBY'S BROGUE INN“. înăuntru, descoperiră un pub cu o atmosferă caldă și

primitoare care tocmai se umplea cu mulțimea de oameni care ieșea la un pahar odată cu lăsarea serii.

- Nici nu intrară bine când un bărbat subțire se apropie din spate. Avea părul grizonant, ca și mustața, și purta o cămașă Oxford șifonată sub o haină de stofa.

- Voi sunteți americanii de la NUMA? întrebă el cu un accent irlandez.

- Chiar ei. Dirk se prezentă, apoi o prezentă și pe Summer. Trebuie să fii doctorul Brophy.

- Eamon Brophy, la dispoziția voastră. Prietenii îmi spun Brophy. Haideți, zise și se întoarse pe loc. Am o masă liniștită în

- spate. Aveți ceva împotrivă dacă vă așezați cu mine la un pahar sau două?

- N-ar strica deloc, spuse Dirk.

- Brophy lovi cu palma barul principal al pubului și chemă o chelneriță cu părul negru ca pana corbului.

- Noreen, trei Guinness, te rog.

- Merse spre o măsuță dintr-un colț, încadrată de afișe cu reclame vechi la whisky. în timp ce se așezară, Dirk observă o halbă goală de bere pe masă, lângă o pipă veche.

- Exact cum mi-aș fi închipuit, spuse Summer.

- Pe lângă bere, spuse Brophy și făcu cu ochiul, au cea mai bună mâncare de pub din tot ținutul Kerry.

- Trăiești în Tralee? întrebă ea.

- El scutură din cap.

- După ce am ieșit la pensie de la catedra Departamentului de Arheologie de la Universitatea din Dublin, eu și soția mea am cumpărat o fermă micuță lângă Annascaul, cu vedere spre golful Dingle. Se află la vreo treizeci de kilometri spre vest.

- Noreen sosi cu berile și luă halba goală a lui Brophy.

- Mulțumesc, fetițo, zise și ridică paharul, înclinându-l spre Dirk și Summer. Pentru noii mei prieteni. Fie ca nenorocirea să vă urmeze tot restul vieții voastre, dar să nu vă prindă niciodată din urmă.

- Luă o gură sănătoasă de bere, apoi puse halba pe masă.

- Acum, bătrânul meu prieten St. Julian Perlmutter îmi spune că sunteți într-un fel de vânătoare de comori vechi de trei mii cinci de sute de ani, care își au originea în Africa de Nord.

- Suntem pe urmele poveștii prințesei Meritaten.

Summer îi povesti despre descoperirile lor din Egipt. Am găsit dovezi că epidemia a lovit Egiptul în timpul domniei Faraonului Akhenaton, totuși un grup de sclavi au fost cruțați grație fiicei Faraonului.

- Indiciile sunt foarte interesante, spuse Dirk.
- Meritaten pare că i-a ajutat pe sclavi, cunoscuți ca Habiru, continuă Summer. Ei au supraviețuit epidemiei pentru că Meritaten

- le-a dat ceva numit apiumul din Faras... un remediu antic făcut din- tr-o plantă numită silphium.

- N-am auzit de asta, spuse Brophy.

- Asta pentru că a dispărut, spuse Dirk. Am găsit o referință pe un altar din Faras, în Egipt, cum că apiumul se referă la o plantă cultivată într-un loc numit Shahat. Cercetările noastre au identificat un singur loc antic care să corespundă numelui... în Libia.

- Este un loc aflat pe culmile înalte din nord-estul Libiei, spuse Summer, și era regiunea în care se știe că a crescut planta silphium. Băștinașii au cultivat-o după ce a început să se folosească pe scară largă sub formă de condiment sau de medicament. Egiptenii aveau chiar o hieroglifa pentru a reprezenta planta.

- Brophy mai luă o gură de bere și continuă să asculte.

- Romanii au apreciat foarte mult silphiumul, spuse Dirk. Hipocrate și Pliniu cel Bătrân au scris despre puterea sa asupra unei game variate de afecțiuni. De fapt, este posibil ca silphiumul să fi dispărut din cauza cererii romanilor. Planta nu a putut să fie cultivată, astfel că a fost probabil culeasă excesiv, din moment ce creștea în sălbăticie. A fost atât de valoroasă, încât Cezar păstra o rezervă în tezaurul roman și legenda spune că ultima tulpină a fost dată lui Nero. Astăzi, putem doar specula despre caracteristicile plantei. Unii botaniști cred că facea parte din familia feniculului.

- înțeleg, zise Brophy și își frecă bărbia. Deci, acest silphium... sau apiumul din Faras... a protejat sclavii Habiru de epidemie. Și dacă găsiți mormântul lui Meritaten, găsiți apiumul.

- Este posibil, spuse Summer. Se pare că nu suntem

singurii interesați de o asemenea descoperire.

- Știm că sună improbabil, spuse Dirk, dar ne poți spune ceva despre vreo legătură între prințesa Meritaten și Irlanda? Julian a spus că există ceva în arhivele istorice.
- Brophy zâmbi.
- V-ați gândit vreodată la originea Scoției?
- Dirk și Summer se uitară unul la altul și își arcuiră sprâncenele.
- Nu în mod specific, spuse Summer.

-

- „Scot” este cuvântul latin pentru „gael”. *Scoția* înseamnă „țara scoțienilor”. A intrat în uz în Evul Mediu pentru a se referi la nordul Britaniei, care era vorbitor de galeză.

- Dirk se uită la sora lui din nou. Oare arheologul băuse prea multă bere înainte să ajungă ei?

- Dar cu secole mai devreme, continuă Brophy, numele „scot” se referea la Irlanda. Există referințe la Irlanda ca fiind *Scoția major* și la Scoția ca fiind *Scoția minor.*

- Eu credeam că Irlanda se numea *Hibernia,* nu?

- Summer admiră trifoiul pe care barmanița îl formase în spuma berii ei, apoi luă o înghițitură.

- într-adevăr, spuse Brophy. Acesta era numele latin clasic, derivat dintr-un cuvânt celtic, *Iveriu,* de la care și-a luat Irlanda numele, în final.

- Summer își puse halba pe masă.

- Cine erau galii?

- Da, galii au fost primul popor care s-a stabilit în Irlanda în epoca neolitică. Galeza ca limbă provine de la unul dintre cele mai vechi triburi celtice care au cutreierat ținutul. A evoluat în limba irlandeză pe care o vorbim azi, în timp ce Scoția și-a dezvoltat propria formă de galeză. Ceea ce cred că ați fi mai interesați să știți este originea cuvântului *gael* în sine.

- Se întinse după berea lui, bău jumătate de halbă și își șterse spuma de pe mustață.

- Denumirea de *gael* derivă din vechiul cuvânt irlandez *goidel,* despre care unii spun că înseamnă „oameni sălbatici” sau „războinici”. Cu toate acestea, legendele irlandeze spun că *gael* provine de la un anume Goidel Glas.

- Pare să fie un personaj firav, glumi Summer. Care este povestea lui?

- Pentru asta, trebuie să ne ducem la *Chronica Gentis*

Scotorum, prima istorie scrisă a Scoției, care datează din jurul anului 1360. în *Chronica,* spuse Brophy, prietenul nostru Goidel Glas este cunoscut sub numele de Gaytheus sau Gaythelos. Este descris ca un tânăr prinț grec care a fost alungat din patria lui. A călătorit în Egipt, s-a

- mutat în Spania pentru o perioadă, apoi a navigat în Marea Britanie.

- A fost în Egipt? întrebă Summer.

- Ea și Dirk se traseră mai aproape.

- Brophy mai luă o înghițitură de bere și dădu din cap.

- Da. Și cât a fost acolo, și-a luat o soție. Fiica unui faraon, nici mai mult, nici mai puțin. Mai târziu, ea a fost numită Regina Scota, în cărțile irlandeze de istorie.

- Dirk și Summer se uitară unul la celălalt.

- Ar fi putut să fie prințesa Meritaten? întrebă Dirk.

- Numele tatălui ei faraon nu este identificat și, în mod evident, Scota nu este un nume egiptean. Alte relatări contemporane se referă la un faraon numit Achencres. Se pare că, spuse Brophy, asta ar fi o interpretare grecească a numelui lui Akhenaton. Deci, dacă primele relatări sunt adevărate, este posibil ca prințesa Meritaten și Regina Scota să fie una și aceeași.

- Am descoperit dovezi, spuse Summer, că Meritaten a fugit din Egipt pentru că viața ei era în mare primejdie.

- Relatările irlandeze spun că Scota - sau Meritaten - și soțul ei, Gaythelos, au fugit din Egipt din cauza unei anumite epidemii. Au navigat în Spania, apoi au luat-o din nou pe calea apei și au ajuns, în cele din urmă, în Irlanda.

- Summer clătină din cap.

- Pare remarcabil că au putut să ajungă până aici cu barca.

- Da, există multe lucruri pe care nu le știm despre acea perioadă din istoria navigației. Ce știm sugerează că pe vremea aceea se făcea comerț între insulele noastre și bazinul mediteraneean. De îndată ce a sosit buna noastră prințesă, ea a apărut în nenumărate relatări istorice, dar, atenție, ele diferă la nivelul detaliilor. Dacă ne uităm la o

relatare din secolul al Vl-lea cunoscută sub numele de *Cartea invaziilor,* povestea spune că ea și războinicii ei au ajuns în Irlanda cu o flotilă.

- Brophy încercă să atragă atenția barmaniței.

- La a treia zi de la acostare, au intrat în luptă cu popoarele indigene. Aici, la bătălia de la Slieve Mish, Regina Scota a murit. Forțele ei au continuat să lupte și au ieșit învingătoare. Se spune că tronul țării a fost împărțit între cei doi fii ai ei și că poporul a devenit cunoscut sub numele de Scottis. Urmașii lor au migrat mai târziu spre Scoția, dar numai după ce au construit, în secolele de după aceea, un imperiu celtic.

- Pare aproape de necrezut că o prințesă egipteană și moștenitorii ei ar fi putut conduce Irlanda și Scoția în epoca bronzului, spuse Summer. Există vreo șansă să fie mai mult decât un mit?

- Brophy își sprijini coatele pe masă și se aplecă înainte.

- De obicei, există un sâmbure de adevăr în spatele fiecărui mit. Din păcate, nu avem dovezi istorice în Irlanda care să dateze din urmă cu trei mii cinci sute de ani, spuse și zâmbi. însă nu se poate nega faptul că ea apare în primele istorii ale Irlandei și Scoției.

- Dar dovezile arheologice? întrebă Dirk. Există indicii fizice care să sugereze contactul cu Egiptul?

- Brophy dădu din cap.

- Există câteva legături interesante. Trei nave din epoca bronzului au fost descoperite cu ani în urmă în Yorkshire și o alta în Dover, despre care unii cred că sunt de inspirație egipteană. Experții găsesc unele asemănări între galeza veche și limba feniciană. Iar studii recente de ADN au arătat că un procent de sânge celtic irlandez își are originea în Iberia și Africa de Nord. Brophy se aplecă mai aproape. Probabil cea mai interesantă legătură se află la Tara.

- Plantația pe care trăia Scarlett O'Hara? spuse Summer.

- Sincer, draga mea, nu, spuse Brodhy cu cea mai bună imitație a vocii lui Clark Gabie pe care o putea produce. Dealul Tara, din Dublin, este un sit antic considerat drept cel mai sacru loc al primelor regate irlandeze. în anii 1950 un sit funerar a fost descoperit acolo, sit în care s-a găsit un schelet din epoca bronzului, datat cu carbon în jurul anului 1350 î.e.n.

- Din aceeași epocă cu Meritaten, spuse Summer.

- Corpul era împodobit cu un colier de bronz care avea mărgele turcoaz. Mărgele de faianță li se spune. Se crede că își au originea în Egipt. De fapt, ele sunt identice cu mărgelele de faianță din colierul de aur purtat de Tutankamon.

- Ar putea ca scheletul să fie al lui Meritaten? întrebă Summer.

- Nu, era al unui tânăr. Oamenii se referă la băiat ca Prințul din Tara.

- Dacă rămășițele lui au supraviețuit, spuse Dirk, atunci se poate să fi supraviețui și rămășițele lui Meritaten.

- Unde ar putea să fie îngropată? întrebă Summer. Ai spus că a murit la Slieve Mish. Este un câmp de luptă?

- Brophy clătină din cap.

- Este un lanț muntos care se întinde de-a lungul peninsulei Dingle. Bătălia a avut loc probabil pe un front lung și a durat săptămâni, poate chiar luni. Relatările istorice sugerează că ea a fost îngropată între Slieve Mish și mare.

- Cât de mare ar fi zona asta?

- O lungime de aproape douăzeci de kilometri. Dar nu trebuie să cercetăm atât de mult teren. Sarcina noastră este puțin mai ușoară, zise și zâmbi. De aceea m-am întâlnit cu voi la Tralee. Trebuie să mergem la doar cinci

kilometri în sud de aici.

- La munte?
- Nu, e într-o vale pitorească. Glenscota se numește. Vechiul loc de înmormântare al Reginei Scota.

-

40

- -

- Pitt se întoarse la conac cu mult după lăsarea întunericului. își parcă Mini-ul cu botul lovit foarte aproape de un perete ca să ascundă daunele suferite de bara din față, apoi se îndreptă spre intrarea proprietății. Gardianul lui McKee, Rachel, se afla dincolo de ușă și îi făcu lui Pitt un semn neprietenos. Altfel, rotonda era pustie. Pitt parcurse drumul spre cameră, care era slab luminată de o lampă așezată pe noptieră. O găsi pe Loren în pat, dormind.

- Se așeză pe marginea patului și îi mângâie părul. Ea se chinui să întredeschidă ochii.

- - Ai apărut, șopti ea. N-am reușit să mai stau trează. Probabil de la diferența de fus orar. Am cerut să ni se aducă cina cameră, dacă ți-e foame.

- Ea făcu semn spre un platou acoperit aflat pe o masă laterală. Pitt o sărută pe obraz.

- - Odihnește-te. Vin și eu imediat.
- Ea zâmbi, închise ochii și adormi la loc. Pitt se îndreptă spre tavă și săltă capacul, dezvăluind o farfurie cu somon la grătar și
- 250 CLIVECUSSLERȘIDIRKCUSSLER
- cartofi. Luă câteva mușcături, își turnă un pahar de vin dintr-o sticlă deschisă și se așeză lângă fereastră.
- Lacul părea să fie o panglică neagră care se desfășura în peisaj. O mână de luminițe galbene sclipeau de pe dealurile cenușii joase aflate pe malul opus. Spre sud, Pitt identifică o pată întunecată pe apă, conturul petrolierului. Sorbind din vin, se uită îndelung la petrolier și la unitatea invizibilă din spatele acestuia.

- într-o cameră cu lumină difuză de la etajul al doilea, Evanna McKee îi urmări fiecare mișcare pe un monitor video color. Un întreg perete acoperit cu monitoare capta transmisiunea live de la vreo douăsprezece camere video de securitate din conac, inclusiv vreo câteva ascunse în anumite încăperi de oaspeți. îl privi pe Pitt terminând de mâncat, dezbrăcându-se și urcându-se în pat.
- Nu pare a fi o fantomă, spuse ea cu voce tare.
- La un birou din colțul opus al încăperii, Audrey se uită la mama ei și clătină din cap.
- Irene a spus că, în timp ce a încercat să dea peste el în afara laboratorului, s-a strecurat pe lângă ea și a scăpat.
- A pătruns în unitate?
- A ajuns doar până la poarta din față.
- McKee se apropie și se așeză vizavi de ea. Machiajul accentuat pe care îl purtase pentru discursul de mai devreme îi făcea fața să pară groasă și păstoasă sub luminile fluorescente.
- Am urmărit imaginile cu întrevederea lui cu

Richards, zise și se încruntă. Cred că Pitt știa că nu vorbește cu adevăratul Perkins. De ce s-a repezit prostul să revină atât de repede la laborator? Trebuia să-și fi dat seama.

- Era nerăbdător să testeze proba de apă pe care i-a dat-o Pitt.

- -Și?

- McKee se aplecă în față, cu o expresie încordată pe chip.

- Nu există motive de îngrijorare, mamă. Nu conținea nicio urmă din produsele noastre biologice. Richards crede că Pitt a luat pur și simplu niște apă din lac.

- Știe el ceva, altfel nu ar fi aici.

- Profesorul Nakamura a spus că a primit toate probele de apă recoltate de cercetătoare din El Salvador. Au fost recuperate din biroul lui. Pitt doar merge pe ghicite... dar, sunt de acord, este periculos.

- Cât stau aici?

- Chiar dacă seminarul se încheie mâine, am prelungit invitația lui Loren pentru încă o zi, la fel și pentru directoarea Băncii Mondiale. Amândouă sunt noi și dețin poziții foarte influente. Mă gândeam să ne ocupăm de ele în același timp.

- Foarte bine, spuse McKee, dar fii cu ochii pe domnul Pitt. Dacă se apropie de laborator, ucide-1 pe loc.

- Lucrul ăsta poate pune în pericol influența noastră asupra soției lui.

- Ochii lui McKee se aprinseră cu răutate.

- Atunci o să fie nevoie pur și simplu să mărim doza de tratament.

- Ușa se deschise și Riki Sadler păși înăuntru ținând o ceașcă pe care i-o întinse lui McKee. Se așeză lângă ea.

- Mamă, tocmai am primit un telefon de la cei doi membri NUMA care ne-au perturbat operațiunea de recuperare a mormântului din Amarna.

- Riki vorbi încet și cu respect, iară să dorească să

agite furia mamei ei.

- Credeam că sunt morți.
- Și eu. Nu era nici urmă de ei când am părăsit locul de scufundare din lacul Nasser. Nu știu cum au supraviețuit.
- Au fost foarte enervanți în Egipt.
- Când am ajuns la Amarna, nu mi-am dat seama că doctorul Stanley era atât de aproape de a descoperi mormântul. Prezența lor a fost neașteptată.
- Știu ceva? întrebă McKee.
- Au descoperit legătura dintre prințesa Meritaten și apiumul din Faras.
- McKee se aplecă în față cu o sprânceană arcuită.
- Deci știu despre puterea apiumului. Am văzut o fotografie a picturii murale din mormânt. Părea să confirme folosirea acestuia ca remediu pentru epidemie.

- Tata a aflat când a găsit o mențiune despre asta pe un monument din Teba, totuși nu a reușit niciodată să-i confirme existența.

- Dacă apiumul ăsta ar fi un remediu pentru epidemie, atunci ar acționa ca un remediu pentru agentul pe care l-am dezvoltat, spuse Audrey.

- Oamenii de la NUMA, ei trebuie să știe că a dispărut, nu? întrebă McKee.

- Așa cred. Tocmai am aflat că ei cred că Meritaten este îngropată în Irlanda, ca Regina Scota. Și cred că ar putea să găsească apiumul în mormântul ei.

- Regina Scota? repetă McKee. Există dovezi ale mormântului ei?

- Se pare că există un mormânt în comitatul Kerry care nu a fost niciodată cercetat cum trebuie.

- Trebuie să te duci acolo și să te asiguri că povestea asta nu duce nicăieri. Ia avionul companiei. Decolează cât de repede poți și ia- i cu tine pe Gavin și Ainsley, zise și mângâie părul fiicei ei. Suntem la un pas de a realiza lucruri măreațe. Să fim puternice în perioada asta critică.

- Da, mamă.

- Riki se ridică și ieși din cameră.

- McKee o privi cum pleacă, apoi se uită la Audrey. Erau atât de diferite cele două fiice ale ei. Riki, bună din fire și naivă în privința rânduielilor lumii, în timp ce Audrey nu avea asemenea defecte. îi datora asta lui Frasier, ea o știa prea bine.

- Ajuns acasă beat într-o noapte târziu, se dusese împleticindu-se într-unul din dormitoarele fiicei lui, pe întuneric. Poate că o căutase pe Evanna sau, cel mai probabil, pe fiica lui vitregă, Riki, totuși dăduse peste Audrey. Nu fusese rostit niciun cuvânt, dar răul fusese înfăptuit. Audrey devenise o umbră a ceea ce fusese până atunci, în timp ce furia pe care Evanna o suprimase de

ani de zile se aprinsese din nou. Gata, își spusese ea și acționase în consecință.

- McKee îi vorbi lui Audrey cu prudență.

- Sora ta vitregă dă semne că nu se simte prea confortabil cu ce facem.

- S-a prefăcut interesată de fiul lui Pitt ca să afle ce știa. Poate că are o reținere să-l ucidă.

- McKee dădu din cap.

- Nu e ca tine de puternică. Nu a fost niciodată. Poate că nu ar fi trebuit să o protejăm de adevăr.

- Nu are niciun rost să retrăim trecutul acum, răspunse Audrey cu stoicism.

- Dacă ar fi fost și ea la fel de puternică! Poate că mai e timp să învețe. Sună-1 pe Gavin și spune-i să-l omoare pe fiu în Irlanda cu prima ocazie.

- Se întoarse și se uită pe monitor la camera lui Pitt, întrebân- du-se dacă trebuia să facă la fel și cu Dirk tatăl.

- 41

- Coborând pe un drum de țară îngust, la cinci kilometri în sud de Tralee, Summer fu șocată când zări un indicator rutier pe care era scris „FEART SCOITHIN”.

- - Mormântul lui Scota?

- - Da, spuse Brophy de pe bancheta din spate. Valea Floricicăi, așa se numește locul. Oprește aici. Mai departe facem o scurtă excursie la pas.

- Dirk găsi o poiană lângă drum și opri mașina închiriată. Deschise portbagajul și scoase lada pe care o ridicaseră de la aeroportul Shannon. înăuntru găsi o cutie dreptunghiulară, un panou cu LED-uri, patru roți, un cadru și o cheie. Asamblă piesele în forma unei mașini de tuns iarba, cu ecranul montat pe ghidon.

- Brophy clătină din cap.

- - Ai de gând să tunzi iarba cu chestia aia?

- - într-un fel, da, spuse Dirk. Este un georadar, un sistem radar de penetrare a solului. Dacă condițiile solului ne permit, o să aruncăm o privire peste toate obiectele din subteran.
- Cum ar fi un sarcofag?
- Cum ar fi un sarcofag.
- Atunci hai să mergem să tundem niște iarbă.
- Brophy apucă o lopată din portbagaj și se îndepărtă de mașină, îi conduse printr-o poartă care dădea spre o mică potecă. Dealurile acoperite de iarbă se ridicau într-un arc în fața lor, dar cărarea se înclina spre o vale îngustă, căptușită cu mesteceni. Dirk răsturnă georadarul pentru a-1 trage pe cărare pe două roți.
- Brophy arătă spre dreapta lui.
- Dealul înalt de acolo, i se spune Muntele Knockmichael. Suntem în capătul estic al munților Slieve Mish. Și undeva pe aici, în valea de deasupra orașului Tralee, spuse Brophy, s-a dat marea bătălie. Meritaten și forțele ei au luptat împotriva celor din tribul care domnea prin părțile locului și i-au învins, preluând stăpânirea asupra țării. Dar ea a murit în timpul conflictului.
- Valea pitorească, traversată de un pârâu ce susura lin, numit pârâul lui Fingal, părea liniștită. Lui Summer îi fu greu să-și închipuie bătălia dintre războinici din epoca bronzului, înarmați cu topoare, săbii și sulițe, luptând corp la corp în ținutul acesta netulburat. Un nor negru care se facea tot mai mare, amenințând cu o ploaie, întunecă văzduhul.
- Urcară pe potecă timp de treizeci de minute, traversând un mic pod peste pârâu. Traseul se încheie într-o poiană amplă, presărată ici-colo cu pietre și înconjurată de stejari tineri. în colțul opus, bolovanii acopereau o colină mică în vârful căreia se afla un cilindru de beton care marca un mormânt.

- Brophy făcu semn spre cilindru.

- Oribilă chestie. Nu ține deloc cont de locație. Ar trebui să cercetăm întreaga poieniță.

- Dirk coborî antena dreptunghiulară a sistemului radar până ce ajunse la nivelul solului, apoi porni unitatea. Ajustă semnalul până când un grup de linii cenușii și ondulate umplură jumătatea superioară a ecranului. Asemănător radarului aerian, dispozitivul trimitea impulsuri de unde cu frecvență foarte înaltă în pământ, care erau reflectate înapoi sub forma unei imagini bidimensionale.

- Brophy se aplecă peste umărul lui Dirk.

- Cum arată?

- Deși sistemul este conceput să ajungă la o adâncime de șase metri, o să avem noroc dacă scanăm o treime din distanța asta. Pământul este probabil argilos și este umed, condițiile nu sunt prietenoase cu un georadar.

- Sau cu artefactele pierdute, spuse Summer.

- Brophy zâmbi.

- îngreunează și săpatul. Asta poate însemna că dacă cineva ar îngropa ceva aici, nu ar săpa foarte adânc.

- Brophy o urmă pe Summer, în timp ce Dirk împinse unitatea de-a lungul poieniței. Dick trecu metodic înainte și înapoi, ocolind la nevoie pietrele înălțate din sol. Se opri la un moment dat și îl rugă pe Brophy să sape câțiva centimetri până ce lovi o piatră.

- Doar testam. Dirk zâmbi. Aveam pe ecran o pată întunecată care părea să fie o piatră.

- Brophy se încruntă și se sprijini în lopată.

- Nu sunt aici pentru testare, sunt aici pentru constatare.

- Dirk râse și împinse unitatea înainte ca să scape de mânia irlandezului. Ocoli câteva ținte mici, în timp ce se îndreptă spre monumentul acoperit cu pietre. Acolo

apelă la ajutorul lui Summer pentru a urca dispozitivul pe colină, manevrându-1 între și în jurul pietrelor care înconjurau borna mortuară.

- Brophy se așeză pe o piatră, așteptând să audă un „Eureka!” Dar acesta nu veni. Coborâră unitatea la baza colinei și i se alăturară lui Brophy pe două pietre aflate în apropiere.

- Fie nu este aici, spuse Dirk, fie este îngropată mai adânc decât putem noi să vedem.

- Summer privi valea care trecea printre dealurile de deasupra lor.

- Oare ar putea să fie deasupra noastră?

- Posibil. Brophy își scoase pipa de lut și aprinse niște tutun de cireșe. Aroma lui dulce pluti peste poiană. Ar putea să fie oriunde în munții Slieve Mish, presupun. Ai putea să petreci o viață întreagă dând pietrele la o parte și să nu o găsești niciodată. își plimbă pipa peste sit. Un lucru mă deranjează puțintel. Marile noastre morminte

-
- din epoca bronzului și a fierului sunt plasate la înălțime, în poziții strategice. Acest sit nu este niciuna, nici alta.

- își flutură pipa spre cel mai înalt deal din nord.

- Dacă ar fi fost după mine, aș fi îngropat-o mai degrabă acolo, în vârful lui Knockmichael. Doar că eu nu stau aici istovit după o luptă, în urmă cu trei mii cinci sute de ani.

- Sunt de acord, zise Dirk și se ridică în picioare. Dacă nu cumva au îngropat-o aici în toiul bătăliei și nu s-au mai întors după ea.

- începu din nou să plimbe radarul prin poiană. Pe măsură ce ocoli o piatră mare, o ușoară neclaritate apăru pe ecran. Era una dintre țintele pe care le ignorase mai devreme, părând mică și nedeslușită pe lângă piatra proeminentă. în timp ce avansa perpendicular pe traseul urmat anterior, i se arătă o formă subțire și liniară. înconjură obiectul a treia oară, se opri și îi ceru lopata lui Brophy.

- Acesta i-o întinse.

- O altă piatră?

- Orice ar fi, este ceva mai mic.

- Vârî lama sub fața expusă a pietrei și scoase o bucată de pământ negru și compact.

- E surprinzător că am văzut ceva prin asta, spuse el.

- Extinse gaura, știind că obiectul se afla la o adâncime de aproximativ treizeci de centimetri. Pământul dens fu surprinzător de ușor de înlăturat, iar el săpă până când lopata se lovi de un obiect dur.

- Dădu ușor la o parte pământul de deasupra. Summer îngenun- che și se întinse spre gaură, îndepărtând solul afânat cu mâinile.

- Este o statuie.

- îi făcu un semn lui Dirk ca să retragă lopata.

Continuă să îndepărteze pământul, scoțând mici bucăți de noroi până ce expuse obiectul.

- Era într-adevăr o statuetă sculptată, făcută din piatră grea și cenușie, de aproape treizeci de centimetri.
- Hai, scoate-o.
- Brophy stătea pe marginea găurii, aplecându-se peste umărul lui Summer.

- Summer scoase și mai mult pământ jilav până când statuia se desprinse. O scoase ușor din gaură și o ridică în aer, ca un actor care câștigă un Oscar, ținând-o în sus pentru ca toți ceilalți să o vadă.

- Era figurina cioplită grosier a unei femei desculțe care purta o rochie. Doar că avea capul unei leoaice.

- Uită-te la coafură! spuse Summer.

- Figurina purta o coafură *nemeș* cu dungi, reprodusă de obicei în reprezentările și măștile funerare ale faraonilor egipteni.

- Cred că acesta este Sekhmet, se auzi vocea lui Brophy, cu o octavă mai înaltă ca de obicei. Dacă îmi amintesc bine, era considerată o zeiță războinică egipteană, temută ca fiind „stăpâna terorii”, zise arcuind o sprânceană spre Summer. Era și o vindecătoare care putea să prevină epidemia și să vindece bolile.

- Credeam că ești specializat în cultura celtică, nu? spuse Dirk.

- Am făcut un stagiu de un an la British Museum în cadrul secției dedicate Egiptului Antic, spuse el cu mândrie.

- Summer întoarse statueta în mâini.

- Nu încape nicio îndoială că este egipteană?

- Asta dacă nu cumva cineva a plantat un suvenir turistic pe post de farsă, zise Brophy și trecu un deget peste statuie. Cu siguranță arată autentic.

- Deși pare să fie un artefact istoric autentic, nu există indicii ale vreunui mormânt, spuse Summer. Crezi că este mai adânc decât poate să citească radarul?

- Poate, din moment ce era la doar treizeci de centimetri adâncime, zise Dirk și împinse o parte din pământ înapoi în groapă.

- Se aplecă și arătă spre piatra mare.

- E ceva aici.

- îndepărtă un strat de sol care se lipise de stânca acum expusă. Pământul căzuse, dezvăluind un rând de simboluri sculptate în piatră.

- Hieroglife? întrebă Summer.

- Fu rândul ei să vorbească în registrul înalt.

- Profesore, spuse Dirk, dă-mi din nou lopata.

- Mai săpă câțiva centimetri, expunând o secțiune plană de piatră. Ușor sculptată pe această față se vedea imaginea unei bărci, cu un rând clar de hieroglife inscripționate dedesubt.

- Summer se trase mai aproape de Dirk ca să arunce o privire atentă.

- Așa este! însemnele sunt hieroglifice egiptene.

- Măi să fie, spuse Brophy, privind atent inscripția peste umărul ei.

- Ar fi un indiciu frumos pentru un mormânt. Summer își scoase telefonul și făcu câteva fotografii. O să văd dacă Max o poate traduce.

- Dirk arătă spre imaginea bărcii.

- Pare să semene cu o barcă egipteană sau cu o barcă Byblos.

- Trecu radarul în cercuri ample în jurul pietrei, apoi o alungă pe Summer de lângă gaură și introduse unitatea în spațiul dezgropat. Studie ecranul și clătină din cap.

- Nu mai văd nimic altceva în apropiere.

- Norii de deasupra începură să se întunece, eliberând câțiva stropi care se transformară într-o ploaie torențială. Brophy privi spre cer.

- Poate că zeii ne spun că este tot ce avem de găsit aici.

- Sau tot ce trebuia să găsim.

- Dirk scoase radarul din gaură. Summer îi întinse statuia lui Brophy și apucă lopata. Umplu groapa la loc,

acoperind toate inscripțiile cioplite în piatră.

- O să anunț universitatea, spuse Brophy. Asta ar trebui să incite departamentul de arheologie să facă un studiu amănunțit.

- Dirk târî georadarul înapoi la mașină și îl îndesă în portbagaj, în timp ce ceilalți se urcară în mașină. în timp ce sări pe scaunul șoferului, Summer își verifică telefonul.

- Cred că am avut semnal pe drumul înapoi la mașină. Hiram tocmai a răspuns, zise zâmbind. Max a reușit, din nou.

- Deci, spuse Brophy. Ce reprezintă inscripția?

- „în acest loc, prințesa din Amarna a murit într-o bătălie victorioasă”, spuse Summer. „Acum se odihnește la Stânca Șoimului lângă mare, pentru călătoria ei în lumea de dincolo.”

- Prințesa din Amarna, spuse Dirk.

- A murit aici. Summer dădu din cap. Legenda este adevărată. Dar a fost luată...

- Dirk își șterse picăturile de ploaie de pe frunte.

- Profesoare, vreo idee despre această Stâncă a Șoimului?

- Brophy ridică din umeri.

- Nu este un reper cu care să fiu familiarizat. Trebuie să fie undeva pe coastă. Se gândi o clipă. Trebuie să ajungem la Killarney.

- Este o locație potențială pentru Stânca Șoimului? întrebă Summer.

- Este centrul mănăstirii franciscane. Biblioteca lor are o colecție bogată de manuscrise irlandeze timpurii și de înregistrări geologice. Bag mâna în foc că au un registru cu locuri istorice și nume, sau chiar două, care să ne dea răspunsul.

- Dirk porni mașina.

- în ce direcție?

- Drept înainte pentru o bucată de drum. Apoi întoarcem spre est, trecem de Slieve Mish. Este la vreo cincizeci de kilometri, traversăm o parte frumoasă din comitatul Kerry.

- în timp ce Dirk intră pe aleea îngustă, nu apucă să observe un Audi argintiu parcat în spatele unui tufiș mare și des. Sedanul ascuns îi urmărise în secret de la Tralee. Șoferul Audi-ului porni mașina și o luă pe șosea, urmărind de departe mașina închiriată a lui Dirk.

-

42

- - Un mic dejun informai de tip bufet fu organizat în rotonda conacului, aducându-le împreună pe musafirele bogate și puternice ale Evannei McKee. Pitt și Loren găsiră o măsuță liniștită, unde gustară somon afumat pescuit din lac, cu covrigi și cafea.

- Audrey McKee zbură de colo-colo, ocupându-se de întreținerea oaspeților, și ținu să se oprească la masa lor.

- - Bună dimineața, spuse ea cu un zâmbet lipit pe chip. Ați dormit bine azi-noapte?

- - Neîntoarsă, spuse Loren. Mi-e teamă că mă simt încă puțin amețită și nu prea sunt în apele mele.

- - Un mic dejun bun ar trebui să rezolve problema. Așa sper, cel puțin. Avem o zi plină cu seminare și conferințe, spuse, apoi se aplecă înainte și șopti: Nu o să vrei să ratezi intervenția prim-minis- trului spaniol. O să

fie foarte motivantă.

- - Abia aștept.

- - Și, domnule Pitt, întrebă ea, ce ai în program azi?

- O să încerc să pescuiesc puțin pe lac. înțeleg că se poate duce o barcă pe drum până la Drumnadrochit.

- într-adevăr. Ar trebui să fie vreme frumoasă pentru o zi pe apă. Poate reușești să revii cu niște pește proaspăt pentru bucătărie.

- O să încerc cu siguranță.

- Ei bine, îți doresc succes. Loren, o să te căutăm în curând ca să ni te alături în sala de mese.

- în timp ce Audrey se îndepărtă ca să discute cu ceilalți oaspeți, Loren se aplecă peste masă și vorbi cu voce joasă.

- Nu știu să fi avut tu vreodată răbdare pentru pescuit, nici măcar în vacanță.

- Pitt aruncă o privire prin încăpere, întrebându-se dacă existau dispozitive de ascultat.

- Totul depinde de pradă. Sunt de părere că avem de-a face cu o captură mare în apele astea.

- Loren clătină din cap.

- Atunci, doar să nu aduci înapoi vreun monstru.

- Se ridică cu mișcări rigide și îi întoarse spatele, alăturându-se celorlalte femei care se duceau spre coridor. în mod neobișnuit, ea omise să-l sărute de rămas-bun.

- Cu o îngrijorare crescândă, Pitt o privi cum pleacă. Loren devenea tot mai distantă cu trecerea orelor. Se ivi Audrey, apucând-o pe Loren de braț și conducând-o pe coridor. Cea mai tânără dintre fetele McKee se întoarse și se uită la Pitt, aruncându-i un zâmbet superior. Le urmări cum se îndepărtează,

simțindu-se el însuși ușor buimac, dar având încredere în instinctele lui. își mirosi cafeaua, apoi o lăsă deoparte, neterminată. Se întoarse în camera lor și luă o jachetă și cheile de la mașină.

- Găsi coridorul pustiu și decise să arunce o privire prin împrejurimi. Camera lor se afla în colțul din spate al conacului și el înaintă de-a lungul coridorului care dădea spre malul lacului. Suitele cu vedere, numite după clanurile scoțiene înscrise pe plăcuțele de bronz de pe uși, erau separate de ferestre mici cu priveliște spre lac. Camere

- asemănătoare se aliniau de-a lungul peretelui interior, cu ferestre care se deschideau spre curtea centrală a conacului.

- Pitt se îndreptă spre colțul opus, unde coridorul cotea și se îndrepta spre rotonda din față, traversând sala de mese. Aproape de colț, se opri în fața unei uși laterale care nu avea nicio emblemă. Apucă mânerul, iar ușa se deschise spre o scară cu covor, care ducea la un nivel inferior. Pasajul era slab luminat, și Pitt coborî la subsol.

- Treptele acoperite de covor duceau spre un etaj cu o podea groasă din lemn, tocită de secolele în care fusese folosită. Camera deschisă și pustie era slab luminată și neîncălzită. Pitt își dădu seama de ce atunci când zări o mulțime de butoaie de stejar pe o parte, în spatele lor găsi un șir de rafturi din lemn, umplute cu sticle de vin. Scoase o sticlă, suflă peste învelișul ei prăfuit și citi eticheta cu voce tare.

- - Château Lafite Rothschild, 1961. Bine, McKee.

- Puse sticla la loc și trecu pe lângă rafturile de vin, într-o cameră laterală întunecată. Căutând pe bâjbâite un întrerupător de perete, aprinse lumina într-o cameră cu lambriuri de nuc bogat decorate și un covor din blană de urs polar. Doi somoni uriași, probabil din lac, erau împăiați și amplasați deasupra ușilor. Două fotolii din piele tronau în mijlocul încăperii, cu fața spre un perete lateral.

- Intrând în cameră, Pitt văzu că pe perete erau desfășurate o multitudine de artefacte de muzeu. Piesa centrală, într-o vitrină de sticlă, era reprezentată de o manta și un kilt străvechi, pătate de pământ și sânge și identificate ca fiind uniforma unui rebel scoțian din răscoala iacobină din 1745. Lângă ea erau montate un pumnal, o suliță și o espingolă. O mică etichetă de dedesubt menționa: „ANGUS MCKEE, BĂTĂLIA DE LA

CULLODEN”.

- De-o parte și de alta se întindea o expoziție impresionantă de arme vechi, de la topoare medievale de luptă până la pistoale de duel din secolul al XVIII-lea. Pitt admiră o flintă bogat gravată, cu o baionetă atașată, expusă într-o cutie de lemn. Cutia era la fel de prăfuită ca vinul. Nimeni nu mai admirase colecția de ceva timp.

- Pitt stinse lumina și ieși din încăpere. în exterior, un coridor amplu o lua în dreapta lui, spre partea din față a conacului. Trecu pe

- lângă mai multe camere pustii de depozitare și două birouri întunecate, apoi ajunse în dreptul unui set de uși duble. Erau încuiate.

- Se întoarse și intră în primul birou. Un refugiu executiv foarte decorat, avea lambriuri bogate, covoare persane și un birou mare de mahon. Aliniate de-a lungul pereților se aflau portrete în ulei ale unor femei importante din istorie, inclusiv Cleopatra, Ioana d'Arc și regina Elisabeta I. Pe peretele opus era atârnată o pictură din tavan până în podea cu o femeie care avea o sabie ridicată, în fruntea unui grup de războinici care luptau împotriva unei legiuni romane.

- Biroul era curat și ordonat, înfrumusețat cu o singură fotografie a Evannei McKee cu Audrey și Riki la intrarea principală a conacului. Pitt deschise un sertar de la birou, găsind doar un calendar care ilustra întâlniri viitoare de la Paris, Jakarta și Istanbul. Auzi sunetul înăbușit al muzicii și își dădu seama că se afla exact sub sala de mese.

- Ieși din birou și băgă capul în camera alăturată. Decorată modest, aceasta era un birou funcțional, cu două mese de lucru de dimensiuni normale, pe fiecare tronând câte un computer de birou.

- Pitt se apropie de unul dintre birouri și observă un teanc de dosare cu logoul BioRem. Răsfoi primul dosar și găsi declarații privind profitul și pierderile companiei. Un alt dosar conținea cotații de transport maritim.

- Degetele îi încremeniră când dădu pagina și zări două fotografii ale unei nave. Prima era fotografia unui petrolier care i se păru cunoscut, cu o carenă neagră și o punte roșie. Pitt ridică fotografia la lumină ca să citească numele de pe carenă. *Mayweather.* Și a doua fotografie ilustra un petrolier, dar unul pe care Pitt nu îl recunoscu,

își notă în minte numele navei. *Alexandria.*

- Mânerul unei uși aflate pe coridor scoase un pocnet metalic. Pitt puse la loc dosarul și se lipi de perete. Prin crăpătura unei uși întredeschise, văzu o siluetă care trecu prin ușile duble și intră într-un birou adiacent.

- Pitt se gândi dacă să mai rămână prin zonă și păși liniștit pe coridor. își croi drum spre colțul opus și se ascunse în spatele camerei cu arme. în timp ce se îndreptă spre scara din colț, observă câteva trepte pe un perete lateral care duceau spre o ușă grea de lemn.

-

- Urcă treptele și trase de ușă, care se deschise spre un mic garaj pentru ambarcațiuni construit la același nivel cu fațada conacului de pe malul lacului. O barcă cu motor, neagră și elegantă, plutea în dana îngustă, ascunsă vederii dinspre lac de două uși înalte glisante. Barca părea curată și pregătită pentru a fi folosită regulat, cheile legănân- du-se în contact. Pitt își croi drum prin debarcader și urcă pe scară până la parter, unde ieși din conac.

- în fața ușii principale, trecu pe lângă o femeie gardian, care ridică un telefon de îndată ce Pitt trecu. în timp ce își recupera Mini-ul deteriorat, Pitt observă că doi oameni se urcară într-un BMW negru și porniră motorul. Apoi ieși pe poartă și se întoarse spre Inverness.

- Pitt conduse încet la început, privind în oglindă cum BMW-ul părăsește conacul și îl urmează la o distanță rezonabilă.

- Se jucă cu mașina, accelerând rapid, apoi încetinind, zâmbind în sinea lui, în timp ce privea cum mașina îi urmează exemplul. Conduse lejer tot restul drumului, trecând pe lângă castelul Urquhart și prin satul Drumnadrochit înainte de a coti pe un drum lateral care era marcat cu un indicator pe care scria „ACOSTĂRI”.

- Drumul ducea pe malul apei, unde găsi un doc în care erau acostate vreo șase bărci mici. Pitt intră într-o clădire de lemn de lângă doc, unde fu întâmpinat de o femeie minionă care umplea un automat de cafea.

- Ea îl privi din cap până în picioare.

- Dumneata trebuie să fii americanul cu mâinile goale, care caută să prindă niște somon din Loch Ness, spuse ea cu o voce aspră.

- Chiar eu, zâmbi Pitt, deși aș prefera să prind o știucă sau două.

- Da, un iubitor de pescuit sportiv. Sigur nu vrei să angajezi un ghid? Cei mai mulți preferă să pescuiască cu un localnic ca să-și îmbunătățească șansele de reușită.

- Azi, aș prefera să las peștele să mă găsească pe mine.

- Ea dădu din cap cu respect.

- De obicei, este cea mai bună abordare. După cum mi-ați cerut, am pregătit vasul cu toate instrumentele de pescuit. Aveți aici câteva sendvișuri și cafea, din partea casei.

- Ea îi întinse o geantă mică rezistentă la apă.
- îl conduse de-a lungul docului până la un schif mic, cu un motor exterior.
- Știi să te descurci singur pe apă?
- El zâmbi.
- De când sunt mic.
- Pitt trase frânghia starterului și micul motor porni dintr-odată.
- Numai să fii atent la vânt dacă începe să se întețească, spuse ea și îi făcu cu ochiul. Cel mai bine se pescuiește, în general, pe lângă castel.
- Mulțumesc foarte mult.
- Pitt îi făcu femeii cu mâna, în timp ce se îndepărtă de doc și îna- intă pe lac. Aruncă o privire printre copaci spre drumul principal și observă că BMW-ul trăsese pe marginea drumului.
- Pitt se deplasă la vedere în larg, apoi se întoarse spre est și se îndreptă spre Inverness. Parcurse o distanță scurtă, apoi opri motorul și lăsă barca să plutească în timp ce își aranjă instrumentele de pescuit. Alese o mulinetă și începu să arunce și să-și recupereze firul, își dădu seama că BMW-ul îi detectase poziția.
- Zăbovi o jumătate de oră, apoi porni motorul și reveni spre vest. Trecând pe lângă golful Drumnadrochit, pescui în fața castelului Urquhart timp de o oră, apoi o luă în zigzag spre vest până ajunse în apele conacului McKee. Privi ușile debarcaderului, care erau pictate pentru a se potrivi cu pereții de piatră ai castelului. în timp ce studie conacul, BMW-ul continuă să înainteze de-a lungul drumului de deasupra, păstrând perspectiva asupra bărcii lui.
- Pitt se mută mai în larg, unde, spre disperarea lui, peștele începu să muște momeala. în succesiune rapidă, prinse un păstrăv și doi bibani, pe care îi aruncă imediat

înapoi în apă. între reprize, rămase cu ochii ațintiți peste lac. Pe malul opus, printre copaci, laboratorul abia dacă se vedea. Spre avantajul lui Pitt, curentul îl ducea în direcția aceea și el se apropie treptat.

- Ceea ce îl interesa nu era atât laboratorul, cât activitatea din larg. Petrolierul pe care îl văzuse dispăruse acum, înlocuit de un altul care avea dimensiuni asemănătoare. Precum primul, și acesta era ancorat la mică distanță de mal. Nu se vedea niciun nume scris pe vas, ci doar numărul roman IX.

- Zări doi muncitori pe punte, ocupați cu un fel de echipament în partea opusă. După o oră, nava ridică ancora și se îndreptă spre sud-vest, de-a lungul lacului, spre orașul Fort Augustus.

- Pitt continuă să pescuiască, trăgând din apă un somon mic care se împotrivi serios. în timp ce eliberă cârligul și dădu drumul peștelui peste margine, Pitt ridică privirea și mai văzu un petrolier care se strecura pe lac din direcția în care tocmai se îndreptase celălalt. Acesta se apropie de o plută mică roșie și aruncă ancora exact în același loc. Era identificat drept XVII.

- Pitt își scoase telefonul și făcu o fotografie, apoi i-o trimise lui Rudi Gunn la Washington. Câteva minute mai târziu, telefonul îi fu apelat de Gunn.

- Trimiți acasă un petrolier de whisky scoțian? întrebă Gunn.

- Ai stat prea mult în preajma lui Hiram. Și, nu, orice ar căra, nu aș vrea să beau cu gheață.

- Fotografia a fost făcută pe Loch Ness?

- Cu vreo cinci minute în urmă. Pitt îi povesti despre întâlnirea lui cu Perkins și descoperirea laboratorului ascuns. Poți să verifici prin satelit petrolierele astea și să vezi încotro se duc? Trebuie să navigheze prin Canalul Caledonian de la Fort Augustus și să se îndrepte spre

Atlantic.

- Sunt transatlantice demne de luat în seamă?
- Par să fie. Nu au nume, ci doar cifre romane.
- O să vorbesc cu Hiram ca să vedem ce putem face, spuse Gunn. Poate fi mai dificil să găsesc imagini cu care să refac traseul navelor în zona aia, dar putem să apelăm la un fel de acoperire directă.
- încă un lucru, spuse Pitt. Poți să faci rost de istoricul unui cargou numit *Alexandria?*
- *Alexandria.*
- Știi ceva despre el?
- Măi să fie. în urmă cu câteva luni, *Alexandria* a fost implicat într-o coliziune fatală cu o mică navă de cărbune în Canalul Ismailia de lângă Cairo. Toți membrii echipajului au murit și a avut loc o eliberare de substanțe chimice. Prietenii tăi de la BioRem Global au fost acolo ca să se ocupe de curățare.
- Am găsit nava documentată în biroul lui McKee, alături de *Mayweather.* Acum avem două nave care s-au scufundat într-o coliziune și care și-au pierdut tot echipajul.
- Mă tem că e cu mult mai rău de atât. Eu și Hiram am găsit un tipar semnificativ de accidente care au avut loc pe căi navigabile industriale, precum cele din Cairo și Detroit. BioRem Global a ajuns la fața locului, eliberându-și microbii în apă. Și de fiecare dată au izbucnit focare ale unei boli de genul holerei, ducând la decese locale.
- Holeră? Poate că asta era în apă la El Cerrón Grande.
- Strict vorbind, spuse Gunn, nu este tocmai holeră, ci ceva care îi împărtășește trăsăturile cele mai dăunătoare. Am găsit nenumărate focare recente peste tot în lume, care nu pot fi explicate cu ușurință. Și mai rău, CDC găsesc aceleași bacterii în probele de apă din

întreaga lume. Ne spun că este un agent patogen pe care nu l-au mai întâlnit până acum și nu-și pot explica prevalența bruscă pe scară largă. Eu și Hiram am descoperit că, în aproape fiecare caz, există dovezi că BioRem Global a operat prin apropiere. Bănuim că boala a ucis nenumărați copii, nu doar în El Salvador. CDC cred că agentul patogen este extrem de susceptibil la o mutație într-o formă mult mai letală și se tem că s-ar putea transforma într-o pan- demie incontrolabilă.

- A existat vreun focar în Detroit?

- Deși nu au fost raportate decese sau boli, laboratorul CDC tocmai a testat o probă de apă din oraș și a găsit un agent patogen similar. Se pare că Detroit își trage cea mai mare parte a apei potabile chiar în aval față de locul în care s-a scufundat *Mayweather.*

- Și chiar în aval față de locul în care BioRem Global își dispersa bacteriile, adăugă Pitt. Poate că Mike Cruz a descoperit că își direcționau produsul în sistemul de apă din Detroit.

- Ar putea să fie un agent diferit de cel pe care l-am testat în laboratoarele NUMA, spuse Gunn. Nimic nu mai are niciun sens.

 Chiar ar putea să încerce să-și crească vânzările prin înscenarea unor incidente de mediu? Și de ce să-și elibereze produsul în apă dacă este atât de periculos?

- Sunt suficiente accidente spontane și catastrofe naturale care să le mențină vistieria plină. Trebuie să fie vorba de altceva.

- Ai idee ce ar putea să fie?

- Pitt privi de la BMW-ul parcat pe marginea drumului de deasupra spre laboratorul ascuns dincolo de lac.

- Nu am nici cea mai vagă idee, spuse el. Dar am de gând să aflu.

- 43

- O jumătate de oră cu mașina spre sud de Tralee îi aduse pe Dirk, pe Summer și pe Brophy în orașul turistic Killarney, în apropierea malului Lough Leane. Brophy îi îndrumă prin centrul orașului și îl invită pe Dirk să parcheze în fața impunătoarei biserici de piatră cenușie, care data din epoca victoriană. O pancartă aflată în spatele unui gard de fier care înconjura întreaga zonă spunea: „MĂNĂSTIREA FRANCISCANĂ DIN KILLARNEY”.

- - Cele mai bune arhive istorice ale Irlandei se află în bisericile și mănăstirile creștine, spuse Brophy când pătrunseră în împrejurimi. Majoritatea arhivelor și istoriilor parohiale de prin părțile locului se află acum la Arhivele publice din Dublin. Dar preabunii franciscani din Killarney au o colecție extraordinară de documente vechi, de care nu s-au despărțit niciodată. O să fie un loc bun în

care să căutăm Stânca Șoimului.

- Brophy se întoarse spre biserică, unde o impunătoare fereastră arcuită, cu vitralii, dădea spre terenul din față. Ocolind intrarea principală, îi conduse pe Dirk și pe Summer spre o a doua ușă, aflată în colțul opus al fațadei.

- Când intrară, Audi-ul argintiu se opri în fața mănăstirii. Pe bancheta din spate, Riki Sadler ridică privirea de pe o tabletă electronică.

- Semnalul GPS spune că s-au oprit aici.

- Le văd mașina.

- Femeia care conducea arătă în jos pe stradă.

- Găsește un loc de parcare, spuse Riki. Trebuie să fie în biserică.

- în biroul mănăstirii, Dirk, Summer și Brophy se apropiară de o recepție, la care stătea un tânăr îmbrăcat în veșmintele tradiționale maronii ale Ordinului Fraților Minori.

- Fratele Thomas este pe aici? întrebă Brophy.

- Da, prima cameră din dreapta.

- Păsiră pe coridor și intrară într-un mic birou plin până la refuz cu teancuri de cărți teologice. Un bărbat mai în vârstă, cu barbă și ochelari stătea aplecat deasupra unui birou, examinând un raport de donații.

- Putem să te deranjăm, frate Thomas? întrebă Brophy.

- Ia te uită, Eamon Brophy!

- Se ridică în picioare și îi strânse mâna, în timp ce Brophy îi prezentă pe Dirk și Summer.

- Nu te-am mai văzut în Killarney de ceva vreme, spuse Thomas.

- încerc să mă retrag, dar acești tineri nu vor să mă lase încă. Se pare că există o fiică de faraon în Irlanda

care merită să fie localizată.

- Ah, da, prințesa noastră egipteană strămutată. Asta este o legendă veche, una despre care am crezut întotdeauna că e posibil să aibă un sâmbure de adevăr.

- Brophy descrise descoperirile lor de la mormânt și făcu un semn din cap spre statuia pe care Summer o strângea în mâini.

- Sperăm să aveți câteva registre timpurii de locuri care ar putea menționa Stânca Șoimului.

- Chiar avem. Tocmai am copiat toate arhivele noastre pentru digitalizare, fișierele nu au fost încă organizate. Deci, cred că o să fie mai ușor să răsfoiți registrele.

- Monahul îi îndrumă spre o mică clădire independentă care fusese ridicată pe terenul din spate. Construită din piatră cioplită, cu o ușă înaltă și groasă din lemn, înfățișarea ei austeră arăta că era mult mai veche decât o mănăstire de secol XIX.

- Ne ținem biblioteca aici, spuse Thomas și introduse o cheie universală grea în zăvorul de fier al străvechii uși. A fost construită ca grânar de primii franciscani care au venit aici. încă se mai găsesc câteva semințe pe podeaua din lemn.

- Camera era îngustă, cu un tavan înalt și pardoseală din scânduri. Două ferestre laterale mici chiar sub tavan reprezentau singura sursă de lumină naturală. Thomas apăsă întrerupătorul a două candelabre antice, cufundând încăperea într-o lumină galbenă și blândă. Luminile dezvăluiră rafturile de sus până jos de pe ambele părți ale pereților, pline cu cărți. în centrul camerei se aflau două mese de lectură.

- Unor oameni le dă sentimentul de claustrofobie. Mie mi se pare că este confortabilă, spuse călugărul, conducându-i înăuntru.

- înțeleg la ce te referi, spuse Summer și aruncă o privire spre o roată mare cu scripete, suspendată deasupra ușii. O rămășiță a grânarului?

- Exact. Clădirea avea un al doilea etaj. Scripetele era folosit ca să ridice baloturi de fân și saci de cereale pentru depozitare.

- Se îndreptă spre unul dintre rafturile din spate.

- Primele noastre istorii sunt aici în spate. Ar trebui să existe un registru cu nume de locuri pe aici pe undeva.

- își trecu degetele peste un rând de cărți, se opri la un volum legat în piele maronie și îl trase de pe raft.

- Frate Thomas? tânărul insistent băgase capul pe ușă. Conferința ta telefonică cu arhiepiscopia începe în cinci minute.

- Ah, da. Mulțumesc, Robert, zise Thomas și îi întinse volumul lui Summer. Vă rog să vă ajutați de colecție. Dacă aveți nevoie, există

-
- un copiator în biroul principal. N-ar trebui să fiu reținut mai mult de o oră.

- Mulțumesc, frate Thomas, spuse Summer. Vom avea grija cuvenită.

- Thomas lăsă cheia în lacăt și îl urmă pe Robert înapoi în birou. Summer se așeză, deschise cartea și îi aruncă o privire lui Brophy.

- Cred că ție îți revine să verifici registrul ăsta. Este în galeză.

- Nicio grijă, zise Brophy și se așeză lângă ea. Să vedem dacă există vreo Stâncă a Șoimului prin părțile astea.

- în spatele lor, Dirk examină rafturile, studiind titlurile și scoțând vreo carte prăfuită sau două. Majoritatea erau în galeză și se ocupau de istoria Killarney și a regiunii înconjurătoare. Găsi o carte în engleză despre fauna Irlandei și o duse la masă.

- Ei bine, există un Câmp al Șoimului lângă Kilgarvan, la sud de aici, și un Golf al Șoimului, la Ballylongford, în nord, spuse Brophy. Dar niciunul nu este aproape de mare.

- Cartea asta ne-ar putea ajuta. Dirk citi. „Șoimul pelerin este omniprezent în Irlanda. Această pasăre de pradă feroce preferă stâncile și coastele de coastă, în special în lunile temperate.”

- Are sens. Brophy răsfoi paginile cărții lui. Din păcate, nu văd nicio referire la vreun pelerin.

- Poate că traducerea hieroglifică iasă loc pentru interpretare, spuse Summer. Poate este un corb. Sau se referă la o stâncă înaltă unde locuiește șoimul.

- Brophy căută locuri descrise astfel și arătă spre o pagină deschisă.

- *Sceillec!* exclamă și ochii lui cu colțuri plecate se aprinseră cu entuziasm. *Sceillec* este un termen vechi

irlandez care înseamnă „așchie de stâncă ascuțită”.

- Are legătură cu stâncile de pe coastă? întrebă Summer.

- Brophy dădu din cap.

- Cuvântul modern este *skellig.* Există două insule cunoscute în largul coastei Kerry care se numesc Skellig.

- Dirk reveni la cartea lui.

- Am văzut numele ăsta în lista de locuri în care se regăsește șoimul pelerin. își trecu degetul peste pagină. Iată. „Skellig este unul dintre cele mai cunoscute locuri retrase de coastă sau locuri de cuibărit pentru șoimul pelerin.”

- Un zâmbet larg traversă expresia de pe chipul lui Brophy.

- Ar putea să fie locul nostru? întrebă Summer.

- Skellig Michael este un morman de stânci robuste și falnice, aflate în largul oceanului. Este și unul dintre cele mai mistice locuri din Irlanda. Trebuia să-mi fi amintit. *Cartea invaziilor* povestește că Meritaten și-a pierdut doi fii într-un naufragiu pe insulă într-o furtună magică.

- Pare să fie exact locul nostru, spuse Dirk. Dacă fiii lui Meritaten muriseră deja pe insulă, se poate ca ea să-și fi dorit să fie îngropată cu ei.

- Unde este insula? întrebă Summer.

- Răspunsul nu mai veni niciodată. înghesuiți în jurul unei mese din fundul încăperii, niciunul dintre ei nu observase că ușa fusese ușor întredeschisă. Un bărbat cu ochelari întunecați se strecură suficient de aproape încât să arunce un obiect mare în cameră. Ușa se închise cu o bufnitură și se auzi zăvorul care era închis. întorcându-se în direcția din care veneau sunetele, cei trei mai zăriră doar un urcior mare de sticlă arcuindu-se spre tavan înainte de a se prăbuși spre podea, cu un fitil mic aprins care se prelungi ca o coadă galbenă.

- Urciorul lovi podeaua la câțiva metri de ușă și se sparse într-o explozie de sticlă, fum și flăcări. Conținutul lui era un amestec făcut la repezeală de benzină, zahăr pudră și detergent de rufe menit să acționeze ca o formă brută de napalm. Soluția lipicioasă se împrăștie peste tot, proiectând mingi cleioase de foc pe podea și pe rafturi.

- Summer, Dirk și Brophy fură cruțați de contactul direct, privind șocați când partea din față a camerei izbucni în flăcări.
- Mă duc la ușă, strigă Brophy.
- își trase haina de stofa peste cap și trecu valvârtej pe lângă Dirk. Dispărând prin fumul negru, el ajunse la ușă și apucă mânerul de fier. O împinse și o trase fără vreun rezultat. Dându-și seama că

fusese încuiată, lovi cu putere și strigă după ajutor, dar ușa avea o grosime de vreo zece centimetri.

- Inhalarea fumului începu să-i dea amețeli și se clătină pe picioare. Un braț puternic îl apucă de guler și îl târî în fundul camerei. Se prăbuși peste masă, în timp ce Dirk îi dădu drumul ca să-și stingă și el hainele. Fumul începu să umple aerul.
- Summer tuși când îl apucă pe Dirk de braț.
- Suntem prinși înăuntru. Ce facem?
- Dirk arătă spre tavan.
- Vuietul focului îngreuna auzul, dar nu încăpu nicio îndoială în privința cuvintelor lui ciudate.
- Facem ca un balot de fân.

-

44

- -

- Fuioare negricioase de fum se ridicau din acoperișul de piatră, dar cum clădirea era ascunsă în partea din spate a terenului, niciunul dintre călugări nu păru să observe. înăuntru, fumul era mai dens decât ceața, acru și arzând plămânii.

- Dirk și Summer îl târâră pe Brophy cât mai departe de foc și îl așezară pe podea. Brophy tuși și le făcu semn cu mâna.

- - Lăsați-mă pe mine și salvați-vă.

- - Rămâi cu el la pământ ca să evitați fumul, strigă Dirk spre Summer.

- întoarse o masă ca să creeze un scut termic modest, apoi se îndreptă spre o scară care glisa de-a lungul rafturilor. Rafturile de cărți aveau o înălțime de trei metri, iar tavanul arcuit se mai înălța încă vreun metru și jumătate. Dirk urcă pe scară și se trase pe raftul

din partea superioară.

- Cu fumul care se aduna în partea de sus a camerei, Dirk abia dacă mai putea să vadă ceva. Ghemuindu-se, înaintă pe pipăite de-a lungul peretelui cu rafturi. Fumul care se învolbura spre acoperiș îi inflamă ochii și îi fu aproape imposibil să mai vadă ceva. Cu aerul care devenea din ce în ce mai fierbinte, era ca și cum ar fi stat în bătaia vântului venit dinspre un grătar.

- Căldura crescu în valuri care îi tăiară respirația. Se împiedică de șirul de rafturi, apoi se lăsă pe genunchi când aproape alunecă de pe ultimul raft.

- Peretele din față și ușa se aflau la încă vreun metru de el și sub el. Dar el părea să se concentreze pe o zonă deasupra lui, nu dedesubt.

- Scripetele mare și ruginit de deasupra ușii atârna de grinda centrală a tavanului. Chiar dincolo de ea, se strădui să vadă prin fum ceea ce se ruga să mai fie încă acolo.

- Era. Două uși scunde din scânduri din peretele din față permiteau accesul și ventilația la etajul superior al grânarului. Acum Dirk spera că se vor mai deschide. Nu încerca să descarce cereale.

- Se dădu înapoi, făcu un pas rapid înainte și sări de pe raft. Cu brațele lui lungi se întinse după scripete, apucându-1 ușor cu ambele mâini. Scripetele era fierbinte, focul de dedesubt devenind tot mai fierbinte. Dirk își legănă picioarele înainte și înapoi ca să capete elan. Ridică picioarele în timp ce se lansă în față și lovi cu piciorul ușile micuțe. Picioarele lui ricoșară, ușile doar zăngăniră. Se legănă și lovi din nou cu piciorul la următoarea pendulare înainte. Rezultatul fu același.

- Era prea târziu ca să mai pună la îndoială înțelepciunea acțiunilor lui. Dacă ușile nu se deschideau, el avea să aterizeze în foc. începură să-l doară brațele, în

timp ce se legănă din nou și din nou, izbind ușile cu picioarele. Căldura și fumul erau intense și abia mai putea să vadă sau să respire, în timp ce se mai legănă o dată, lansându-și toată greutatea înainte.

- Și atunci ușile cedară. Nu cu o crăpătură sau cu un deget, ci cu o bubuitură puternică, aproape zburând din balamale.

- Dirk simți o rafală răcoroasă în timp ce ricoșă. Se mai legănă o dată înainte și dădu drumul scripetelui. Când picioarele și trunchiul îi alunecară peste cadrul ușii, se prinse cu brațele. Apucă pragul inferior, își lăsă corpul să atârne de-a lungul clădirii, apoi își dădu drumul.

- Aterizăpe ambele călcâie și se rostogoli pe pământ ca să amortizeze căderea. Asistentul părintelui Thomas veni în fugă.

- Ce s-a întâmplat?

- Robert se uită lung la Dirk.

- Fața lui Dirk era neagră și hainele îi fumegau. Acesta se repezi spre ușa bibliotecii. Fusese încuiată din exterior, iar cheia dispăruse.

- Cheia! strigă el. Ai alta?

- Robert îi aruncă o privire neputincioasă și ridică din umeri.

- Du-te să chemi ajutoare! strigă Dirk, apoi o luă la fugă.

- Se uită în jur, observând o mașină mică și albă care intra într-o parcare din colțul opus al complexului. Alergând peste gazon, se îndreptă spre mașină când aceasta se încadră într-un spațiu de parcare. O tânără cu un șorț ieși cu cheile în mână chiar când Dirk se apropie, tușind și acoperit de funingine din cap până în picioare.

- Scuză-mă, domnișoară, zise Dirk, care îi smulse cheile din mână și deschise portiera. Este un incendiu și trebuie să-ți împrumut mașina.

- Femeia se trase înapoi, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce bărbatul sări la volan și porni mașina. Dând în marșarier, Dirk apăsă accelerația, iar mașina dădu în spate cu un scrâșnet. Frână, se întoarse și se lansă înainte, sărind peste o bordură și peste gazon. Ceva bubui și toba de eșapament începu să urle. Se uită în oglindă și văzu toba și țeava de eșapament pe bordură.

- își dădu seama că se afla la volanul unui mic Fiat 500. Pe scaunul pasagerului erau așezate una peste alta mai multe plăcinte cu căpșuni care urmau să fie vândute la biserică. în față, fumul negru se revărsa dinspre acoperișul bibliotecii. O mică mulțime de oameni se adunase în jur. în depărtare, răsună sirena unei mașini

de pompieri.

- Dirk continuă să apese accelerația, în timp ce îndreptă Fiatul spre colțul bisericii. Ajungând într-un vârf imaginar, viră cu mașina spre dreapta. Micuța mașină se mișcă rapid peste iarbă, apoi își găsi tracțiunea pe drumul spre ușa bibliotecii. Dirk apăsă pedala de accelerație și se lipi de volan.

- Fiatul era doar milimetric mai îngust decât ușa și izbi cu toată forța lemnul gros. Capătul frontal al mașinii se îndoi, iar Dirk se lovi în airbagul care se deschise. Ușa grea rămase nemișcată pentru o secundă, apoi balamalele vechi cedară și ea se prăbuși la podea.

- Ușa deschisă expuse un infern furibund în interior. Dirk se scutură de durerea pe care o simțea în piept și își dădu seama că Fiatul încă rula. Atinse accelerația, iar mașina se strecură înainte, anvelopele din față frecându-se de jante.

- De îndată ce ușa fu doborâtă, Dirk intră cu mașina în bibliotecă. Traversă primii cinci metri prin foc, dar ieși din flăcări. încetini prin fumul dens și opri în fața mesei răsturnate. Apăsă claxonul și își ținu respirația. O secundă mai târziu, două siluete înnegrite priviră peste marginea mesei.

- Dirk împinse airbagurile și se târî lângă ei.

- O mașină de pompieri... putea să fie... mai potrivită, spuse Summer tușind.

- N-ar fi încăput prin ușă. Sper că nu vă deranjează să împărțiți un loc.

- îl îndrumă pe Brophy spre scaunul pasagerului. Summer se ghemui cu el. Stiva de plăcinte nu mai era acum altceva decât un talmeș-balmeș de căpșuni, cartoane și cutii sparte. Dirk se urcă din nou la volan și dădu mașina cu spatele prin fum și flăcări, ieșind pe gazon.

- Pompierii din Killarney sosiră o clipă mai târziu. Atașară furtunuri la un post de hidrant din apropiere și le îndreptară spre bibliotecă. Paramedicii îi verificară pe cei trei pentru a vedea cât fum inhalaseră și, ca măsură de precauție, le administrară oxigen. Fratele Thomas se apropie în timp ce ei rămaseră lângă un perete de piatră, urmărind pompierii.

- Slavă Bunului Dumnezeu că sunteți bine. Puteam să jur că am lăsat ușa descuiată, cu cheia în ea. îmi pare rău că ați rămași prinși acolo. Cum de a luat foc?

- Incendiu premeditat, spuse Brophy. Cineva a crezut că o să ne bucurăm de un Molotov foarte mare și ne-a închis înăuntru cu el.

- Chipul călugărului se făcu livid.

- Incendiu premeditat? Nu se poate să vorbești serios. Ați văzut cine a fost?

- Privi în jur, studiind fețele adunate la fața locului.

- Brophy dădu din cap.

- Eram cu spatele la ușă.

- Se poate să fi fost vina noastră, spuse Summer. Am fost atacați în Egipt, în timp ce urmăream aceleași piste de cercetare. Trebuie să fi venit după noi până aici.

- Se întoarse spre Dirk, iar el dădu din cap afirmativ.

- Cine să încerce să vă omoare pentru niște cărți vechi și prăfuite? întrebă părintele Thomas. Și de ce?

- Nu știm cine sunt, spuse Dirk, dar au trimis un mesaj destul de clar. Din motive necunoscute, nu vor să o găsim pe Meritaten.

- Summer se întoarse spre Brophy.

- N-am vrut să te punem în pericol, domnule profesor. Eu și Dirk putem să continuăm cercetările de aici încolo.

- Brophy se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

- Vai, dar lașii ăștia nu o să mă descurajeze. Ascultați bine la mine, dacă vor bătaie, bătaie o să primească. Să îndrăznească numai să ne oprească.

- Summer zâmbi, iar Brophy se întoarse spre ea și îi făcu cu ochiul.

- în plus, au întârziat puțin. Avem deja cheia pentru locul în care se află prințesa. Skellig Michael.

- Pompierii își opriră, în cele din urmă, furtunurile. Fratele Thomas se îndreptă spre ușă și privi înăuntru, clătinând din cap. Pereții și acoperișul supraviețuiseră, dar înăuntru era un dezastru. O masă neagră de resturi carbonizate umplea partea din față a camerei. în mod miraculos, rafturile din spatele camerei rămaseră în picioare, cărțile fiind ușor înnegrite, prezentând doar

urme de deteriorare ușoară de la umezeală.

- Summer i se alătură la ușă.
- îmi pare rău că biblioteca a fost distrusă.
- Cărțile rare din colecție par să fi supraviețuit, spuse Thomas, arătând spre rafturile din spate rămase intacte. Cred că s-au pierdut doar arhivele parohiale moderne, iar pe acestea le avem în fișiere

- digitale, zise și ridică privirea în tavan, gândindu-se. Slavă Domnului! Putea să fie mult mai rău. Puteam să vă pierdem pe toți.

- Fratele îi conduse înapoi în clădirea principală ca să se spele, în timp ce Summer și Brophy îi mulțumiră călugărului pentru ajutor și dădură să plece, observară că Dirk dispăruse. îl găsiră afară, îndepărtându-se de o tânără supărată. Avea o față lungă și ținea în mână o cutie cu plăcinte strivite.

- Ai ajutat la vânzarea de plăcinte? spuse Brophy. Ce flăcău amabil.

- Oarecum, spuse Dirk. Mi-au fost date ca parte a tranzacției.

- Tranzacție?

- Tocmai am cumpărat o mașină.

- Atunci de ce ești atât de posomorât? Ar trebui să fie un prilej de fericire.

- Dirk arătă spre Fiatul stricat.

- Nu și dacă nu o poți conduce.

-

45

- - -

- Era aproape de asfințit când Pitt îndreptă barca de pescuit înapoi spre Drumnadrochit. îi mulțumi doamnei din portul de agrement și îi lăsă bacșiș pentru folosirea uneltelor de pescuit. în timp ce își croi drumul spre mașina lui, se prefăcu că ignoră BMW-ul negru parcat pe drumul de deasupra, care îl urmărise toată ziua de-a lungul lacului. Se întoarse pe drumul de coastă și conduse spre conacul McKee.

- Când se apropie de conac, trase repede pe marginea drumului cu mult înainte de intrare și parcă. BMW-ul din spate, luat prin surprindere, fu nevoit să treacă pe lângă Pitt și pe lângă conac și să se oprească în zona curbei următoare. Pitt se îndreptă spre femeia gardian de la intrare și arătă spre mașină.

- - Am avut un mic accident. Un remorcher ar

trebui să o ia în seara asta. Le-am spus să o ridice chiar din afara reședinței.

- Femeia se uită la mașină, apoi întoarse privirea spre Pitt.

- - înțeleg, domnule. O să fie în siguranță acolo. Ea îi făcu semn lui Pitt să își vadă de drum.

- Dincolo de poartă, Pitt văzu că parcarea interioară era aproape pustie. La intrarea principală, o mână de femei cu valize se pregăteau să plece. Se îndreptă spre camera lui și o găsi pe Loren în fața unei oglinzi, machiindu-se.

- Iată-te, spuse ea categoric. Trebuie să luăm masa cu doamna McKee peste douăzeci de minute.

- Se pare că toată lumea pleacă, spuse Pitt. Credeam că mai este o zi de conferințe.

- Doar noii participanți sunt invitați să mai rămână o zi.

- în vocea lui Loren răsună o asprime neobișnuită și ochii ei păreau sticloși.

- Te simți bine?

- O cuprinse în brațe. Ea îl îndepărtă imediat.

- Eram bine până acum, se răsti ea. Ai face bine să te pregătești.

- Pitt se uită la soția lui cu îngrijorare, dar nu mai spuse nimic. Se curăță repede și își puse un sacou sport. Merseră împreună spre sala oficială de mese, unde fusese pregătită pentru cină o masă cu vedere spre curte. McKee și Audrey stăteau de vorbă cu Abigail Brown, fiecare ținând câte o băutură în mână. Rachel, însoțitoarea înaltă a lui McKee, stătea undeva în spate și îl privi atent pe Pitt.

- în timp ce Loren îl prezentă pe Pitt fostului prim-ministru australian, o angajată domestică le oferi șampanie. McKee îi conduse pe toți la masă, unde se

așează în capul mesei, vizavi de Pitt.

- N-aș exagera cu băuturile, îi șopti Pitt lui Loren în timp ce se așezară.

- Ea clătină din cap și luă o înghițitură de șampanie.

- Unde este cealaltă fiică a ta în seara asta? o întrebă Brown pe McKee.

- Riki a trebuit să plece în Irlanda pentru un proiect, răspunse McKee și își îndreptă atenția spre Pitt. înțeleg că ți-ai încercat mâna la pescuit azi. Ai avut noroc?

- Câțiva pești, nimic care să merite păstrat. A fost plăcut să fiu pe apă. Lacul este foarte interesant.

- Răposatului meu soț îi plăcea să pescuiască, spuse ea. Are niște somoni de dimensiuni-record împăiați în subsol.

- Se uită la Pitt cu o privire pătrunzătoare. El îi întoarse privirea lui McKee.

- Mi-ar plăcea să-i văd. înțeleg că soțul tău a fost ucis într-un accident cu barca pe lac.

- Da, avea o barcă cu motor italiană cu care îi plăcea să navigheze la viteze mari, zise pe un ton dezinvolt, parcă discutând despre vreme. Se crede că a intrat într-un val neașteptat, care a răsturnat barca.

- Ce ghinion. Am auzit că era un om cu o înaltă ținută morală și un intelect rafinat.

- Femeia care îi servea reapăru și puse câte o salată de somon afumat în dreptul fiecărui loc. în timp ce Pitt și McKee conversară din colțuri opuse, celelalte femei rămaseră într-o tăcere incomodă, alegându-și mâncarea.

- Frasier era într-adevăr un om strălucit. Iubea știința, arheologia și viața în natură. Dar, ca majoritatea bărbaților, avea defectele lui.

- Pitt o văzu pe Audrey încuviințând din cap.

- Am observat că ai câteva artefacte vechi expuse, spuse el. Presupun că dragostea lui pentru arheologie includea și Egiptul antic?

- McKee mângâie absentă cartușul nelipsit care îi atârna la gât.

- Tata era fascinat de tot ce era egiptean, spuse Audrey. îi plăcea să viziteze și să participe la săpături arheologice.

- își găsea inspirație pentru cercetările lui în deșert, adăugă McKee. De altfel, doctorul Perkins mi-a spus că i-ați furnizat o probă de apă care să fie analizată. Mă tem că mi-a confirmat că nu a găsit nimic neobișnuit în probă.

- Nu auzisem.

- Mi-a spus că provine din El Salvador...

- -Da. Cerron Grande, un lac de acumulare de lângă San Salvador. înțeleg că firma voastră a fost implicată în

unele lucrări în zona minei de aur.

- Avem proiecte peste tot în lume, răspunse McKee cu aroganță. Ce vă așteptați să găsiți în probe?

-

- Ceva care să explice decesele mai multor copii din satele de prin împrejurimi.

- Din păcate, boala izbucnește cu regularitate în țările mai puțin dezvoltate. Purificarea apei prin locurile astea nu este întotdeauna eficientă.

- Cum te asiguri că nu există efecte nocive pentru folosirea produselor tale? întrebă Pitt.

- Ne testăm și monitorizăm cu maximă atenție produsele în mod continuu. în prezent, majoritatea proiectelor noastre au mai degrabă loc în ocean decât în apă dulce. Microbii noștri nu sunt mai dăunători decât bacteriile de pe o bucată de brânză albastră. Sunt convinsă că tu, în calitate de director al NUMA, ai aprecia măsurile noastre de securitate pentru protecția oceanelor.

- Fără îndoială, spuse el. Laboratorul de cercetare de dincolo de lac este al vostru?

- Calmul dispăru de pe fața lui McKee, înlocuit fiind de un spasm de furie care aproape topi masa. Fu o expresie, se gândi Pitt, de pură nebunie. Aproape un minut trecu înainte ca ea să se liniștească suficient încât să răspundă.

- Clădirile noastre sunt situate în Inverness, spuse ea pe un ton scăzut și hotărât.

- Tăcerea se așternu peste masă pe măsură ce le fu servit antreul... pulpă de miel înăbușită, cu orz, rozmarin și rădăcinoase.

- Loren încercă să rupă tăcerea.

- Este delicios.

- Da, chiar bun, zise Pitt și se uită la McKee. Este amabil din partea ta să ne permiți să mai rămânem o noapte în plus după ce au plecat toți ceilalți oaspeți.

- Ne place ca noii noștri participanți să rămână o zi în plus, de obicei, spuse McKee. O să avem un fel de

ceremonie de inițiere mâine-dimineață.

- De inițiere? întrebă Pitt.

- în rândul Surorilor Boudicca, spuse Loren. Organizația femeilor pe care doamna McKee a inițiat-o aici.

- Nu mi-am dat seama că e implicată o organizație secretă, spuse Pitt cu un zâmbet deloc amuzat.

- Nu există nimic secret la organizația noastră, spuse Audrey. E doar un grup de femei cu viziuni asemănătoare, care își susțin reciproc emanciparea.

- McKee se uită la Pitt.

- Ești familiarizat cu povestea lui Boudicca?

- El făcu un semn afirmativ din cap.

- A fost o regină celtică, a condus o revoltă sângeroasă împotriva romanilor în Marea Britanie după ce soțul ei, regele Prasutagus, a murit, zise și se uită la Audrey. Din câte îmi amintesc, avea două fiice.

- Ai dreptate, spuse McKee. Ne dorim să integrăm puterea și spiritul celtic al reginei Boudicca în viețile noastre publice și private.

- Era o războinică înverșunată. Sper că surorile tale nu sunt implicate în spânzurări, arderi și crucificări.

- Pe acestea le rezervăm celor care ni se opun, spuse ea cu un zâmbet rece.

- Care sunt criteriile de aderare?

- Toate membrele noastre sunt femei împlinite, care au avut realizări semnificative în lumea științei, a afacerilor sau a politicii. Suntem dedicate sprijinului reciproc pentru a atinge niveluri și mai înalte de influență. Femeile reprezintă jumătate din lume, domnule Pitt, dar rămân extrem de subreprezentate în rolurile de conducere. Este timpul pentru o nouă ordine globală, cu femei care să se afle în poziții de conducere în toate țările. Credem că lumea ar fi un loc mai sigur și mai drept dacă femeile s-ar afla la conducere. Nu ești de acord, domnule Pitt?

- Ar putea fi, cu femeile potrivite, zise el și bătu ușor brațul soției lui.

- Conversația se îndreptă spre subiecte politice,

care nu erau de vreun mare interes pentru Pitt. Când atenția se îndepărtă de la el, Pitt întinse mâna după o solniță aflată în centrul mesei și își răsturnă intenționat paharul de vin. Apoi se ridică, își puse șervețelul peste

- farfurie și apucă paharul răsturnat. O slujitoare veni în grabă și șterse băutura vărsată.

- Agnes, ordonă McKee, mai adu-i domnului Pitt încă un pahar de vin.

- Când Pitt se așeză, apucă o bucată mare de miel împreună cu șervețelul și și-o puse în poală. Când conversația fu reluată, el împături carnea în șervețelul din material textil și o strecură în buzunarul sacoului sport.

- Li se servi un desert cu fructe de pădure și cu frișcă, iar musafirele deveniră din ce în ce mai liniștite. Pitt observă o privire absentă atât la Loren, cât și la Abigail Brown.

- Cred că am avut cu toții o zi obositoare, spuse McKee. Să vă odihniți, doamnelor, și ne revedem de dimineață pentru un bun venit oficial în rândul surorilor noastre.

- Toată lumea își spuse noapte bună, iar Pitt o conduse pe Loren în camera lor.

- Ce-ai zice să sărim peste ceremonia războinicelor celtice de dimineață, spuse el, și să plecăm la prima oră?

- Nu pot face una ca asta după toată ospitalitatea de care a dat dovadă, murmură Loren în timp ce își înăbuși un căscat. Vrea să candidez la președinție.

- Cuvintele ei sunară molfăit. Se strecură sub cearșafurile de pe pat fără să mai adauge vreun cuvânt și adormi în câteva secunde.

- Pitt o înveli pe Loren și o privi cu furie tot mai mare. Erau șanse mari ca ea să fi fost drogată de McKee, pentru a facilita un fel de manipulare. Putea doar să ghicească scopul demersului.

- Mângâindu-i părul, Pitt se îndreptă spre noptieră, îi deschise poșeta și scoase o cutie cu Dramamine pe care o purta la ea pentru răul de înălțime. Stingând luminile, se așeză lângă fereastră și aștepta cu calm să

treacă timpul.

46

- -

- Riki se ghemui pe scaunul din spate al Audi-ului, în timp ce o mașină de pompieri trecu în grabă cu sirena pornită. Privi cu groază cum se opri în fața mănăstirii franciscane. Deasupra unui rând de case de cărămidă aflate dincolo de stradă, o buclă de fum negru se ridica pe cer.

- Mai aruncă o privire peste tableta electronică din poală. Semnalul de la transmițătorul GPS montat pe mașina închiriată a lui Dirk indica faptul că era încă parcată în fața mănăstirii. Riki își scoase telefonul, apoi se hotărî să mai aștepte încă două minute. în cele din urmă, zări un bărbat și o femeie în haine întunecate care mergeau de-a lungul străzii. Unul dintre ei purta un rucsac gol, în timp ce se apropiará și urcară în locurile din față ale Audi-ului.

- - Ce Dumnezeu ați făcut voi doi? întrebă ea.

- Bărbatul, un bătăuș chel și supraponderal, pe nume Gavin, schiță un zâmbet diabolic.

- - I-am urmărit într-o clădire mică din spatele bisericii. Avea o singură ușă și cineva a lăsat cheia în zăvor. Ainsley a văzu o stație de

-
- benzină peste stradă și am găsit un urcior de sticlă într-un magazin cu articole de grădinărit, așa că am făcut un cocktail Molotov masiv, zise Gavin și zâmbi larg. Au fost deja carbonizați până la os până acum.

- Riki simți o durere de moment care se transformă în furie.

- V-am spus să-i urmăriți și să vedeți unde se duc. Nu am spus să-i ucideți. La ce naiba v-ați gândit?

- Satisfacția lui Gavin se transformă în dușmănie.

- Doamna McKee ne-a spus să-i scoatem din joc cu prima ocazie rezonabilă.

- Doamna McKee? spuse Riki și se forță să inspire adânc. Am vrut să aflu ce știu, adăugă și se uită lung la Gavin, scuturând din cap. Să cari un urcior cu benzină pe stradă și să dai foc unei biserici istorice... cât ți se pare ție de rezonabil?

- Era o benzinărie cu autoservire, răspunse Ainsley.

- Vocea ascuțită a femeii nu se potrivea cu fața ei simplă și constituția masivă.

- L-am cărat în rucsac. Nimeni nu a văzut nimic suspect.

- Hai să lăsăm asta, spuse Riki. Scoate-ne de aici. Acum!

- Ainsley conduse până la ieșirea din Killarney. Ajunși în afara orașului, Riki îi strigă:

- Trage pe stânga! Trage pe stânga!

- Ainsley frână puternic și trase cu forță de volan. Se întoarse spre bancheta din spate și o văzu pe Riki cu nasul în tabletă. Femeia studie ecranul o clipă, apoi își ridică privirea spre cei doi tâlhari.

- Mașina lor se mișcă.

- Gavin ridică din umeri.

- Poate că o mută poliția.

- Riki clătină din cap.

- Nu, pleacă din oraș, zise și arătă spre un hambar aflat la mică distanță de drum. Du-te și parchează acolo

în spate.

- Ainsley făcu așa cum i se ceru, oprind mașina în spatele clădirii, ca să nu fie văzuți de cei care veneau pe șosea dinspre Killarney. Riki urmări pe tabletă cum mașina se apropie câteva minute mai târziu, apoi privi pe parbriz.

- Micuța mașină închiriată trecu pe lângă ei cu Dirk la volan, Summer lângă el și Brophy în spate. Niciunul dintre ei nu păru să fi observat Audi-ul parcat lângă hambar, în timp ce cotiră la următoarea curbă și se îndreptară spre nord. Și niciunul nu părea a fi fost carbonizat până la os.

- Era aproape întuneric când Dirk ajunse la hotelul lor din Tralee, o oră mai târziu.

- Brophy refuză o invitație la cină.

- A fost o zi foarte grea. Trebuie să ajung acasă la doamna mea, spuse el. Hai să stabilim să ne întâlnim la prima oră mâine-di- mineață la Portmagee. Este la mai puțin de o oră de aici. O să aranjez eu să avem o barcă și o să facem o vizită pe Stânca Șoimului.

- O să fim acolo, spuse Dirk. Sperăm că hainele noastre nu o să mai miroasă a grătar.

- El și Summer făcură duș și se schimbară, apoi se îndreptară spre un restaurant italian din apropiere. După ce își primiră vinul, Dirk observă că sora lui se uita la ușă de fiecare dată când intra cineva.

- Așteptăm companie?

- Oamenii care au încercat să ne omoare în Egipt ne-au urmărit până aici.

- Posibil. Dar mă îndoiesc că ar vrea să ni se alăture la cină, cu excepția cazului în care gnocchii de aici sunt foarte buni.

- Summer clătină din cap.

- Nu e amuzant.

- Nu știm cu adevărat dacă există vreo legătură.

- Bineînțeles că știm. De asta ai parcat mașina închiriată în spatele hotelului.

- *Touché.* Cu toate astea, în momentul ăsta probabil sunt convinși că am murit în flăcări.

- Presupun, zise Summer și sorbi din vin. Până acum sigur bănuiesc că am făcut legătura între Meritaten și Irlanda. Poate că doctorul Brophy a menționat detaliul ăsta cuiva.

- Probabil că încearcă să protejeze mormântul lui Meritaten... sau să-l găsească înaintea noastră, spuse Dirk.

- Asta poate să fie doar din două motive. Fie există o comoară în sit, fie apiumul din Faras.

- Atât de departe de Egipt, spuse Dirk, posibilitatea unei comori ar fi minimă. Presupun totuși că orice relicvă de pe vremea aia e valoroasă pentru un hoț de artefacte.

- Ce putem să facem mâine dacă vin după noi?

- O să facem sensul giratoriu în Portmagee și o să vedem dacă nu cumva suntem urmăriți. Pe drumurile înguste de aici nu ar trebui să fie prea greu să ne dăm seama dacă suntem urmăriți.

- își mâncară salata cu roșii și sos pesto, terminară cina de pappardelle cu tocăniță de miel și o luară spre hotel. Dirk se pregătea să doarmă când cineva bătu la ușa lui. Așteptându-se să fie Summer, deschise ușa și o găsi pe Riki de cealaltă parte, cu o geantă de călătorie peste umăr.

- Mi-au spus că hotelul este ocupat complet, spuse ea cu un zâmbet seducător. Există vreo șansă să ai loc pentru un oaspete rătăcit?

- 47

- Pitt se îmbrăcă liniștit în haine negre și așteptă în întunericul din cameră până la miezul nopții. își sărută pe obraz soția adormită și se strecură pe fereastră, coborând de pe pervaz și alunecând pe niște de pietre. Se îndepărtă de conacul luminat și își croi drum spre alee. Traversând drumul, înaintă printre copaci, trecând nevăzut pe lângă femeia gardian de la poarta din față.

- Găsi Mini-ul în locul în care îl parcase, încă vizibil dinspre conac. Pitt scoase mașina din viteză și o împinse de-a lungul drumului. Cu ajutorul pantei, reuși să împingă mașina pe după o curbă și în afara razei de acțiune a femeii gardian. Sări în mașină și o porni, conducând încet spre Drumnadrochit, folosind doar luminile de staționare. De îndată ce se îndepărtă la vreun kilometru și jumătate de conac, aprinse farurile și mări viteza.

- Parcursese doar o mică distanță când două faruri îi apărură în oglinda retrovizoare. Pitt menținu o viteză sănătoasă până când se apropie de castelul Urquhart. Apoi frână puternic, trase în parcarea destinată vizitatorilor și stinse luminile Mini-ului. Cu o perspectivă deschisă spre drum, privi cum se apropia mașina care îl urmărea. La mai puțin de un kilometru distanță, se opri și rămase cu motorul pornit pe șosea.

- Pitt aprinse luminile și ieși din mașină. Păși în spate, se ghemui și își trecu mâinile pe sub bara din spate. La capătul acesteia, degetele lui atinseră o cutie mică de metal, atașată cu un magnet.

- - Iată-te, spuse el, examinând dispozitivul de urmărire GPS.

- Se gândi dacă să îl arunce în lac, dar urcă înapoi în mașină și se așeză pe scaunul pasagerului. Ieși din parcare și coborî drumul, fără să se oprească până când intră în Inverness, câteva minute mai târziu. Nu avea nevoie să se uite în spate ca să știe că cealaltă mașină încă îl urmărea.

- Inverness era liniștit la ora aceasta, cu excepția câtorva pub-uri animate din apropierea centrului orașului. Pitt conduse la întâmplare prin oraș, în căutarea unei momeli. Una i se prezentă sub forma unei mașini de măturat strada. Pitt o ocoli, se apropie de mașină la o stradă distanță în direcția din care venea, apoi coborî din Mini-ul parcat în spatele unui tomberon, luă dispozitivul de urmărire și o luă pe stradă.

- Zări un rând de biciclete lângă bordură și se opri acolo prefacân- du-se că desface un lacăt. în timp ce mașina ce măturа strada trecu pe lângă el, îi lipi dispozitivul de urmărire cu magnet pe spate. Apoi se întoarse pe alee și se ghemui în spatele containerului de gunoi, în timp ce mașina de măturat se deplasă spre

colțul opus al străzii. Fu nevoit să aștepte doar un minut înainte să treacă BMW-ul negru, distingând clar un bărbat și o femeie în interior.

- După ce mașina trecu prin față, Pitt intră în Mini și reveni pe alee. Coti la stânga și ieși din oraș. De îndată ce reveni pe Dores Road, călători spre sud, lăsându-i în urmă pe urmăritori.

- Pitt conduse pe drumul de coastă spre micul sat Foyers, unde se îndreptă spre vechea biserică. împrejmui clădirea și parcă din nou în spatele zidurilor înalte de piatră. Lângă apă văzu un camion cu platformă și cu o macara încorporată. Pitt coborî dealul, trecu pe lângă camion și păși pe micul doc întunecat. Strălucirea unui trabuc aprins în capătul opus îi dădu de înțeles că nu era singur.

- Pitt păși de-a lungul docului care scârțâia și îl găsi pe Al Giordino întins pe o bobină mare de frânghie, pufăind un trabuc și privind spre un petic limpede de cer.

- Au un cer frumos aici, spuse el. Am văzut Venus, Marte și o stea căzătoare.

- Ți-ai pus o dorință?

- Mi-aș dori să văd Crucea Sudului de pe o plajă tahitiană.

- Stinse trabucul și se ridică în picioare. La fel ca Pitt, era îmbrăcat în haine negre.

- Vreo problemă cu *Nimfa?*

- Niciuna, spuse Giordino. Rudi a testat-o. Eu am luat-o din Liverpool și am transportat-o până la doc aici, mai zise și flutură o mână spre împrejurimi. Să găsesc locul ăsta pe întuneric a fost cea mai mare provocare.

- Pitt fu nevoit să cerceteze atent apele docului ca să depisteze submarinul turcoaz legat la câțiva metri distanță. Staționând la adâncime, minuscula ambarcațiune de doi oameni abia dacă era vizibilă.

- Bateriile sunt încărcate complet, spuse Giordino. Să presupun că nu avem o invitație oficială?

- Nu chiar.

- Pitt îi spuse ce suspiciuni avea legate de laborator.

- Rudi a menționat o posibilă epidemie la nivel mondial. Părea destul de panicat. Crezi că aici este sursa?

- Posibil, zise Pitt și urcă în submersibil. Locul este foarte securizat pe uscat. M-am gândit că cel mai bun mod de a arunca o privire mai atentă este din apă.

- Giordino dădu din cap.

- Cu *Nimfa mării* avem și camuflaj, și posibilitateea de a vedea prin apa întunecată.

- Ridică frânghiile de acostare, îl urmă pe Pitt înăuntru și trase trapa.

- Pitt se așeză pe locul pilotului, făcu o verificare rapidă, apoi porni propulsoarele și lansă submersibilul spre centrul lacului. Scufundară ambarcațiunea chiar sub suprafața apei, lăsând deasupra doar un pe- riscop subțire aflat lângă pupă.

-

- Conținea atât o cameră video rotativă, cât și un receptor GPS. Conectate la două ecrane de pe consola centrală, le permiseră lui Pitt și lui Giordino să vadă suprafața lacului în paralel cu o hartă digitală care le transmitea poziția exactă. în timp ce Pitt reglă luminozitatea imaginii, Giordino activă un set de unități sonar cu multifascicul dispuse la fiecare extremitate a cadrului submersibilului.

- *Nimfa mării* fusese proiectată pentru programe de sondare în ape adânci în medii dificile, astfel că era un submarin foarte compact, cu o mare manevrabilitate. Sonarele combinate permiteau un grad de trei sute șaizeci de grade de vedere acustică, în completarea informațiilor venite de la senzorii care analizau minerale, sedimente și apa.

- Giordino reglă sonarul la o rază de o sută de metri, dar cu *Nimfa mării* plutind la mare distanță deasupra fundului lacului, monitorul lui înfățișa doar un cerc de zăpadă verde. Aruncă o privire spre o sondă digitală și scoase un fluierat.

- O adâncime de peste două sute de metri aici. Nu este un loc bun ca să-ți arunci cheile de la mașină peste bord.

- Lacul este îngust, dar destul de adânc.

- Pitt crescu viteza propulsorului. Cu o proră subțire, pentru a avea o hidrodinamică îmbunătățită, *Nimfa* putea naviga cu ușurință la mai bine de cinci noduri. Pitt înaintă urmărind harta digitală, păstrând un ochi atent la orice posibil trafic pe lac.

- Nu călătoriseră prea mult când Pitt zări conacul McKee de-a lungul țărmului nordic și reduse viteza. Ceva mai departe văzu luminile unei altei nave îndreptându-se în aceeași direcție spre care plecase și petrolierul pe care îl văzuse când pescuise.

- Situl se află în față, pe malul sudic, spuse Pitt. Aș vrea să văd cum încarcă petrolierele.

- Recepționat. O să am grijă să nu atingem fundul lacului.

- Pe măsură ce Pitt se scufundă spre țărmul sud-estic, se uită la monitorul video. Noaptea, clădirea camuflată era aproape invizibilă. Docul plutitor părea să fie o linie neagră pe apă, iar Pitt se îndreptă spre ea. Reduse viteza și coborî *Nimfa* la șase metri adâncime, bazându-se pe sonar ca să se ghideze.

- Fundul se apropie rapid, strigă Giordino. Trecem sub treizeci de metri.

- Examinarea făcută de sonar se cristaliză într-o imagine a fundului lacului din față și de sub ei. Pitt poziționă luminile exterioare ale *Nimfei,* care dezvăluiră apa tulbure ca o ciorbă verde-închis.

- Deci asta era apa cristalină din Scoth-ul meu.

- E așa din cauza turbei din sol. Același element care îi conferă whisky-ului aroma de fum se regăsește și în apă.

- Are un gust mai bun decât cum arată, zise Giordino și bătu cu un deget pe ecranul sonarului. Tocmai am trecut de un fel de obiectiv spre stânga. Adâncime de treizeci de metri.

- Pitt aruncă o privire spre ecran. O umbră liniară cu un capăt rotunjit însemna că exista un obiect care ieșea în relief dinspre fundul lacului. întoarse *Nimfa* spre obiectiv și coborî, rămânând în poziție de plutire când zări fundul lacului. îndrumă submersibilul ușor înainte până când ținta apăru sub reflectoare.

- O barcă, spuse Giordino. Și chiar una drăguță.

- Chiar acoperită de nămol, obiectul avea silueta zveltă a unei bărci cu motor de mari dimensiuni. Pitt înaintă de-a lungul bărcii, permițând propulsoarelor să dea la o parte sedimentul, apoi pluti pe deasupra ca să vadă mai bine. Cu stratul de nămol îndepărtat de pe ea, barca părea să fie construită din mahon. Racorduri din alamă lustruită încă mai străluceau sub lumini.

- Frumoasă piesă pentru locurile astea, spuse Giordino.

- Trebuie să fi fost barca lui McKee. Se spune că a murit într-o ciocnire accidentală cu o barcă italiană cu motor.

- Luminile submersibile dezvăluiră o însemnare

cromată care spunea „RIVA”.

- Un accident? spuse Giordino. Nu sunt atât de sigur. Uită-te la capotă și la parbriz.

- Pitt întoarse *Nimfa* și pluti deasupra cabinei bărcii. Mai multe găuri mici și rotunde erau marcate pe parbriz, pe capotă și pe scaunele din cabină. Pe partea opusă se vedea o scobitură mare, cu marginea neregulată, deschisă până aproape de carenă.

- Posibile semne ale unei explozii, spuse Pitt.

- Mânia unei soții disprețuite?

- N-aș paria împotriva ideii.

- Pitt analiză încă o dată barca, în timp ce Giordino filmă cu un aparat de exterior, apoi întoarse *Nimfa* spre țărm. Urmară fundul lacului care se ridica până când Giordino strigă din nou.

- Ne apropiem de doc și de ceea ce par a fi unele infrastructuri conexe. Un posibil aranjament de conducte și supape în stânga. Avem și o umbră ciudată în față.

- Giordino simți că submersibilul își oprește înaintarea.

- Vezi ceva?

- Pitt nu răspunse. Atenția lui se concentra pe un obiect aflat în mișcare la limita câmpului lor vizual. Giordino îi urmă privirea, aplecându-se pe verticală în scaun.

- Trecând pe lângă geam, cu fălcile deschise și ochii roșii, în apă plutea o creatură verde și lungă din adâncuri.

-

48

- -

- Nu era un monstru, ci o anghilă europeană, de aproape un metru și jumătate lungime.

- - Este mare, spuse Giordino.

- Uite cum înoată, spuse Pitt.

- împinse submersibilul înainte. Luminile dezvăluiră că anghila intra și ieșea dintr-o țesătură greoaie de cabluri întinse dinspre partea inferioară a docului până pe fundul lacului.

- Prietena noastră șerpuitoare le subliniază sistemul de securitate, spuse Pitt.

- Interzis scafandrilor, răspunse Giordino. Sau submersibilelor.

- Poate este susținut de senzori de suprafață sau de monitorizare video. Să sperăm că nimeni nu se uită la ora asta, mai ales că petrolierul tocmai a plecat.

- La câțiva metri într-o parte, Pitt zări un cadru cu câțiva stâlpi de susținere care se ridica din albia lacului. Se apropie ca să arunce o privire mai atentă.

-

- Văd mai mulți pe sonar, într-o configurație în formă de L venind dinspre mal, spuse Giordino. Trebuie să fie sistemul de susținere al docului.

- Farurile *Nimfei* luminară un suport cu grilaje în formă de piramidă înșurubat pe o bază de beton. Plasa de securitate din oțel atârna în față. Pitt înclină submersibilul ca să vadă de sus docul de la suprafață, dezvăluind un aparat hidraulic mare care se extindea dincolo de suport.

- Docul care dispare al marelui lac Loch Ness, spuse Pitt. îl pot ridica și coborî cu câțiva metri ca să îl țină ascuns de privirile indiscrete.

- O groază de bătăi de cap, spuse Giordino, numai ca să păstreze niște transporturi secrete. Pare mai degrabă un cartel al traficanților de droguri din America Latină.

- Pitt ghidă submersibilul de-a lungul docului și al suporturilor acestuia, apoi se întoarseră și se îndreptară spre mal. La cotitură, un furtun mare și flexibil plutea întins pe fundul lacului. Se ridica spre suportul din colț, suspendat de un ansamblu de supape pe docul pe care se aflau dispozitivele de încărcare a petrolierelor.

- Pitt urmări suportul docului până la mal, pe măsură ce adâncimea se micșora. încetini *Nimfa* și ridică periscopul din spate deasupra apei. Nu se vedea aproape nimic. Atât docul, cât și instalația de laborator erau întunecate ca smoala.

- Pare că toată lumea doarme, spuse Pitt.

- Hai să aruncăm o privire. Deși, trebuie să mărturisesc, mi-aș dori să nu-mi fi lăsat ochelarii cu infraroșu în celălalt costum.

- Pitt ieși la suprafață cu submersibilul și îl poziționă lângă docul exterior, în timp ce Giordino deschise trapa, sări pe doc și legă *Nimfa.* Un minut mai târziu, sări înapoi în grabă.

- Mă tem că avem companie, spuse el, clătinând

uimit din cap.

- Lătratul puternic al unui câine răsună prin trapă.

- Da, am făcut cunoștință azi mai devreme, spuse Pitt, apoi băgă o mână în buzunar și scoase friptura de miel învelită în șervețel, încearcă să-i oferi asta.

- Giordino despături șervețelul și se uită înăuntru.

- Calea spre inima unui rottweiler?

- Scoase mâna prin trapă suficient cât să arunce carnea pe doc. Apoi se retrase pentru încă o rundă de lătrat, până ce câinele păși în față ca să adulmece deliciul.

- Nu sunt sigur că un car de cotlete l-ar putea mulțumi pe amicul ăsta, spuse Giordino.

- Delicatesa asta ar trebui să fie exact ce trebuie, zis Pitt și zâmbi. Trebuie doar să-l lăsăm câteva minute să digere.

- Ai adăugat vreun sos secret?

- I-am aplicat vreo șase Dramamine. Loren le are mereu cu ea atunci când călătorește. Este tot ce am putut să fac într-un timp așa de scurt.

- Ajustă camera video exterioară ca să vadă docul. Urmăriră cum câinele devoră friptura, apoi rămase cu ochii la submersibil.

- N-o avea și vreun stăpân? întrebă Giordino.

- Pitt roti camera spre mal, dar nu văzu nicio activitate.

- Părea să se plimbe liber și în voie pe teren când l-am văzut mai devreme.

- Dacă nu cumva ai o oaie ascunsă la bord, sper să nu mai aibă și alți prieteni.

- Giordino scotoci printr-o cutie de unelte și scoase o rangă ca să se apere.

- Priviră pe monitor cum câinele se întinse pe doc și, în cele din urmă, închise ochii. îndepărtându-se de doc, cei doi făcură câțiva pași pe o alee de piatră, apoi se opriră. în lumina difuză a stelelor văzură că aleea ducea la intrarea principală a clădirii și spre două uși înalte din oțel. Nu intrarea impunătoare fu cea care îi făcu să se oprească. Ci o serie de scări care coborau în dreapta lor și duceau spre o ușă subterană.

- Giordino îl urmă pe Pitt în timp ce coborî spre ușa

laterală și răsuci mânerul. Acesta se întoarse cu ușurință. întredeschise ușa ca să arunce o privire, apoi păși înăuntru.

- Se trezi într-o mică încăpere de comandă încastrată în deal. O fereastră îngustă la nivelul ochilor dădea spre doc. O consolă mare sub fereastră era compusă dintr-o mulțime de cadrane, întrerupătoare și

- butoane de comandă. Monitoarele video arătau transmisiuni în direct din ambele capete ale docului. în timp ce submersibilul ancorat plutea prea jos ca să fie detectat, una dintre camere surprindea rott- weilerul adormit.

- Trebuie să fie camera lor de comandă pentru a transporta produsul din laborator în petroliere, spuse Giordino. Mă bucur că nimeni nu a fost prin preajmă ca să vadă cum sosim.

- Giordino observă o ușă în spatele camerei de comandă și o încercă. Se deschise spre un tunel îngust, slab luminat din tavan.

- Asta pare a fi intrarea noastră.

- Se aplecă pe sub arcadă și păși înăuntru. Pitt îl urmă pe coridorul îngust, pereții și tavanul curbat fiind căptușiți cu beton neted. Tunelul se întindea pe o lungime de treizeci de metri până la clădirea principală, ajungând în dreptul unei scări înguste. Urcară la etaj printr-o altă ușă, pe care o găsiră întredeschisă. Giordino era pe punctul să arunce o privire în jur când sună un telefon din partea opusă.

- Maguire, se auzi o voce aspră care răspunse la telefon. Nu, n-am identificat vehicule neautorizate care să se apropie de sit, zise omul, apoi ascultă o clipă. Da, Richards este în unitatea locativă. O să-i trezesc pe el și pe unul dintre ceilalți paznici, apoi mă duc să arunc o privire în jur, adăugă și făcu o altă pauză. Bine, spuse el, apoi închise telefonul.

- Bărbatul mai dădu un telefon, își puse pe el o jachetă și plecă. Atunci când Pitt și Giordino auziră cum o ușă se deschide și se închide în depărtare, intrară de pe casa scării.

- Era un centru de securitate, chiar lângă intrarea

din față a clădirii. Mai multe monitoare video aliniate deasupra unui singur birou redau transmisiunile în direct ale camerelor ascunse în jurul complexului. Una era ațintită spre intrarea exterioară, unde se vedea în mișcare pe alee paznicul înarmat.

- Ceva îmi zice că să ieși de aici poate să fie mai dificil decât să intri, spuse Giordino.

- Se întinse spre un monitor video care arăta coridorul principal și ajustă camera astfel încât să fie îndreptată spre tavan.

- Sunt sigur că putem să aranjăm un fel de diversiune când o să fie momentul potrivit, spuse Pitt. Să o luăm din loc.

- Intrară pe un coridor central și larg care traversa clădirea pe lungime. Podeaua, pereții și tavanul din beton alb strălucitor îi imprimau o senzație sterilă. Ușile de-a lungul coridorului aveau inserții de sticlă, care îți permiteau să vezi în interior. Micile birouri dădeau spre laboratoare de lucru ocupate de una sau două persoane îmbrăcate în haine de laborator. Șovăiră în fața unei uși care se deschidea spre o canisă. Cuștile erau aliniate pe toți pereții, fiecare conținând câte un beagle sau alt câine de dimensiuni medii.

- Laborator de testare pe Snoopy, spuse Giordino cu o voce scăzută. Deja nu-mi plac oamenii ăștia.

- Continuară pe coridor până când mânerul unei uși se roti în spatele lor. Pitt văzu o cameră întunecată la stânga și se repezi înăuntru. Giordino îl urmă repede și închise ușa. încremeniră în întuneric, ascultând cum cineva înainta pe coridor. O altă ușă se deschise și se închise, apoi Pitt aprinse lumina.

- Luminile cu LED de deasupra dezvăluiră o sală de operații chirurgicale.

- Mese de lucru cu calculatoare, microscoape și soluții chimice căptușeau pereții din spate și pe cei laterali. Mai multe raze X erau vizibile pe un monitor de colț. în centru, un pat mobil era amplasat sub un suport de lumini strălucitoare, având alături o masă cu tavă care conținea o gamă amplă de bisturie și sonde. Mai neliniștitor, o siluetă micuță zăcea pe patul mobil, acoperit de un cearșaf.

- în tăcere, Pitt și Giordino se apropiară de masa de operație. Pitt se uită lung la silueta învelită, apoi apucă un colț al cearșafului și îl trase deoparte. Nu era sigur la ce să se aștepte, poate la unul dintre câinii de test din

canisă.

- în schimb, expuse corpul bine conservat al unei mumii egiptene și vechi de trei mii cinci sute de ani.

49

- - Pentru ochiul neavizat al lui Pitt, dimensiunea textilelor antice din jurul picioarelor și al trunchiului sugera că acel copil avusese zece sau doisprezece ani înainte de a fi fost mumificat. Craniul ras indica un băiat. Capul era înclinat înapoi și o bucată mică de cauciuc era fixată astfel încât să țină gura deschisă.

- - Nu mă așteptam să-1 găsesc pe regele Tut, spuse Giordino.

- - Oricine ar fi, spuse Pitt, este departe de casă.

- Giordino își frecă bărbia.

- - Summer și Dirk n-au dat peste un mormânt egiptean lângă Nil?

- - Ba da. în care se găsea un sicriu de copil care a fost furat, zise Pitt și se aplecă să studieze craniul. Aruncă o privire la gura lui.

- Giordino se uită la dinți, apoi la tava cu instrumente medicale.

- - Se pare că i-au extras unul din molarii inferiori,

de pe partea dreaptă.

- - încercând să-i recupereze ADN-ul.

- Pitt așeză învelitoarea peste corp și studie încăperea. O ușă de la un dulap din spate, cu un panou electronic, îi atrase atenția. Deschise ușa și găsi o celulă cu temperatură controlată, cu rafturi groase pe ambele părți și iluminată de lumini roșii difuze. Pe o parte erau aliniate șase sicrie din lemn sculptat în stil egiptean, aurite și pictate cu trăsăturile celor care le ocupau. Pe partea cealaltă se aflau mai multe rămășițe umane mumificate, fiecare adăpostită într-o cutie de plexiglás.

- O colecție de sicrie și mumii, spuse Giordino. Este un hobby pe care l-aș prefera oricând golfului.

- Pitt făcu semn spre mumii.

- Nu e niciun adult printre ele. Toți sunt băieți foarte tineri.

- Giordino remarcă spațiile goale în danturile lor vizibile.

- Toți arată de parcă ar fi făcut o vizită recentă la un dentist.

- Interesul lui McKee față de Egiptul antic pare că depășește pasiunea soțului ei pentru arheologie.

- Bărbații ieșiră din camera de depozitare și căutară mai multe indicii în laborator. Pitt observă un halat alb de laborator și îl îmbrăcă. Negăsind nimic interesant, stinseră luminile și păsiră pe coridor. Trecură pe lângă două birouri mici și aleseră să intre într-o sală mare de conferințe. Dosare groase zăceau împrăștiate pe o masă lungă aflată în centru, în timp ce pereții erau acoperiți cu diagrame, hărți, programe de producție și cu rafturi cu și mai multe dosare.

- Pitt ridică unul dintre dosare și găsi o istorie detaliată a unor produse comerciale diferite.

- Dirk, aruncă o privire aici.

- Giordino stătea în fața unei hărți mari a lumii. Etichete autoco- lante erau lipite lângă diferite orașe sau regiuni importante. Fiecare era codificată cu prefixul BR- sau CE-, urmat de 1, 2 sau 3.

- Pitt citi vreo câteva dintre etichete.

- -„Golful Mexicului, BR-1”. „Mumbai, CE-2”. „Detroit, CE-3”. Trebuie să fie produsul aplicat în misiuni prin locațiile astea.

- Dacă este așa, verifică unde au aplicat un lot de CE-2.

- Giordino arătă spre America Centrală. Pitt îi urmări degetul spre o etichetă pe care scria Cerrón Grande, CE-2.

- Ce să vezi, ce să vezi, spuse Pitt. Cred că mi-aș dori un eșantion din acest produs. Apoi ne putem gândi să ne facem ieșirea.

- Abia termină de vorbit și ușa se deschise. O tânără cu părul negru și purtând un halat de laborator intră cu un dosar galben. Ea le aruncă lui Pitt și Giordino o privire ciudată, în timp ce puse dosarul pe un raft. Revenind la ușă, ea se uită la Pitt și șovăi.

- îmi pare rău să deranjez, dr. Andrews. Vă pot ajuta cu ceva?

- Pitt nu șovăi să răspundă la întrebare.

- Căutam pur și simplu programele următoarelor transporturi.

- Ea strâmbă din nas și ridică din umeri.

- îmi pare rău, eu lucrez în cercetare. Ar putea să fie în zona de producție.

- Nicio problemă. Mulțumesc, domnișoară...

- Thompkins. Cu plăcere.

- Ea ieși din cameră.

- Un prieten de-al tău, acest doctor Andrews? întrebă Giordino.

- Pitt aruncă o privire spre cârdul de identificare prins la halatul de laborator. în litere de tipar putu să citească, dr. Eugene Andrews, deasupra fotografiei unui bărbat cu părul negru, cu care semăna vag.
- Se pare că am o față ușor de uitat.
- Crezi că o să ne raporteze?
- Probabil ar trebui să ne bazăm pe asta, zise și se întoarse spre hartă. își trimit chestiile peste tot în lume. Ar fi drăguț să știm exact unde.
- Pitt desprinse harta, o împături și o puse în buzunar.
- Ăsta este un punct de plecare, spuse Giordino.
- Să găsim zona de producție.
- Coridorul era gol când ieșiră din sala de conferințe. Aproape că ratară camera alăturată, când Giordino văzu un bărbat așezat la un birou. Pitt șovăi când bărbatul se întoarse și privi pe fereastra decupată a ușii. Era mai în vârstă, purta ochelari, avea fața rotundă și păr castaniu rar. Se uită la Pitt cu o privire plină de frică și resemnare.
- Al, îl cunosc pe omul ăsta.
- Pitt încercă să deschidă ușa, dar era încuiată. Bărbatul dinăuntru ridică din umeri, dând de înțeles că nu o putea deschide. Pitt observă un cititor de cârduri lângă ușă, apoi își aminti de cârdul de la halatul de laborator. Flutură cârdul de acces al doctorului Andrews pe lângă cititor și auzi un clic. întoarse mânerul ușii și păși în cameră împreună cu Giordino.
- Bărbatul îi privi așteptând, dar nu spuse nimic.
- Dr. Perkins? întrebă Pitt.
- -Da.
- Eu mă numesc Pitt, zise și aruncă o privire prin cameră, care era aranjată ca o cameră de cămin, cu un pat supraetajat încorporat și o mică baie. Ești ținut aici

împotriva voinței tale?

- Perkins șovăi, apoi confirmă dând din cap, în timp ce îi studie pe cei doi bărbați.

- Cine ai spus că ești?

- Suntem de la NUMA, spuse Pitt. Investigăm unele decese care ar putea să fie legate de implementarea unui produs BioRem.

- Slavă lui Dumnezeu că, în sfârșit, a observat cineva, spuse Perkins. Cum ați intrat aici?

- Ne-am strecurat pe ușa din spate dinspre lac, spuse Giordino.

- Perkins se ridică pe vârfuri și privi pe fereastră ca să se asigure că nu era nicio mișcare pe coridor.

- O să vă omoare, șopti el. Se uită la Pitt cu ochi disperați. Pe mine m-au forțat să-i ajut.

- Ne poți ajuta să obținem o mostră? întrebă Pitt.

- Perkins clătină din cap.

- Prea târziu. Este deja implementat peste tot. îl produc în masă de luni de zile. Milioane de oameni o să fie afectați.

- Atunci, ajută-ne să oprim asta.

- Biochimistul se uită fix în podea și scutură din cap. Cu o voce scăzută, murmură:

- Nu există nicio modalitate de a opri asta.

- Ajută-ne să încercăm.

- Perkins se uită în ochii lui Giordino. Un om de știință analitic, el îi examină pe bărbații din fața lui. Ceea ce observă nu erau doi nebuni porniți într-o cruciadă absurdă. în schimb, văzu doi bărbați care își sfidaseră soarta întreaga lor viață. Inspirau duritate, voință neclintită. Pentru prima dată după mult timp, Perkins simți o urmă de speranță.

- Bine, încuviință discret din cap.

- Pitt își trecu din nou cârdul prin fața cititorului, întredeschise ușa și ieșiră pe coridor.

- Liber.

- Perkins îl urmă, cu Giordino în spate. Când Perkins trecu pragul, răsună o alarmă stridentă. Omul de știință trase de cracul pantalonului, expunând un monitor de gleznă.

- îmi pare nespus de rău. L-am purtat atâta timp că am uitat cu totul.

- Giordino îl împinse înainte.

- Nu-ți face griji acum. Numai să nu-1 lași să te încetinească. Ai idee de vreo ieșire rapidă?

- Omul de știință se gândi o clipă.

- Există o ușă pentru transport extern în camera de producție, ușă care se blochează din interior.

- Arătă de-a lungul coridorului, apoi o luă din loc alergând într-un mod ciudat.

- Pitt și Giordino îl urmară până la capătul coridorului, unde dădu buzna prin ușile duble.

- înăuntru se găsea o încăpere mare de producție, o hală înaltă, în care soluțiile bacteriene ale companiei erau cultivate în cuve pline cu substanțe nutritive. Rezervoare din oțel inoxidabil de mărimea unor căzi stăteau aliniate lângă ușă, părând mici în comparație cu vreo șase rezervoare imense poziționate în centrul halei. Țevi traversau în lung și-n lat tavanul înalt, creând un labirint și conectând diferite containere. De-a lungul peretelui apropiat, o platformă ridicată găzduia panourile de comandă și sistemele de monitorizare.

- Un bărbat vânjos într-o salopetă neagră stătea pe o platformă cu un suport pentru scris, examinând monitorul unui computer. Ridică privirea în timp ce cei trei bărbați năvăliră în încăpere, însoțiți de urletele alarmelor.

- -Hei!

- Bărbatul sări de pe platformă și se repezi spre bărbați. Ridică o mână spre pieptul lui Perkins și îl

determină să se oprească.

- Nu sunteți autorizați să fiți aici.

- Le aruncă lui Pitt și lui Giordino o privire suspectă.

- Autorizația noastră este chiar aici.

- Giordino păși între tovarășii lui și trimise o lovitură directă către fața tehnicianului, izbindu-1 cu putere în bărbie. Omul își dădu ochii peste cap.

- Pitt îl prinse înainte să se prăbușească pe podea.

- începi să te înmoi la bătrânețe? întrebă Giordino în timp ce își frecă articulațiile.

- Solidaritate cu muncitorii, zise Pitt și îl lăsă ușor la pământ pe tehnician, apoi se ridică în picioare și se uită la Perkins. Ușa din spate, doctore?

- Pe... Pe aici.

- Perkins se strecură printre rezervoarele centrale până ajunse la peretele din spate și la o ușă mare rulantă. Un panou mic din lateral îi controla funcționarea, iar Perkins apăsă butonul de ridicare. Nu se întâmplă nimic.

- Probabil că este asigurat de un cititor, spuse Pitt. Lăsați-mă să încerc cu cârdul de acces.

- Flutură ID-ul furat prin fața panoului, fără niciun rezultat.

- Pitt se întoarse spre Giordino.

- Se prea poate să avem nevoie de ajutorul prietenului tău adormit.

- Se întoarse pe drumul făcut inițial când răsună un foc de armă, iar podeaua de beton explodă în fărâme mici înaintea lor.

- încremeniră în timp ce doi gardieni cu puști de asalt se iviră în centrul halei. Al treilea bărbat, impostorul Perkins, apăru din spatele lor. Păsind între gardieni, el ridică un automat, ținti spre Pitt și zâmbi.

- 50

- Doctore Perkins, ce mă bucur să te revăd, îi spuse Pitt omului de la securitate, pe nume Richards, apoi flutură o mână spre... adevăratul om de știință. Cred că îl cunoști pe doctorul Perkins?

- - Taci din gură.

- Richards făcu un pas mai aproape, îndreptându-și pistolul spre pieptul lui Pitt. Făcu un semn spre ei către unul dintre gardieni, care îi percheziționă pe cei trei bărbați. Harta fu recuperată din buzunarul lui Pitt, iar lui Giordino i se luă cheia.

- Fură ținuți cu armele ațintite spre ei, cu spatele la perete, pentru aproape douăzeci de minute. Când ușile de la hala de producție se deschiseră din nou, intră Audrey McKee, escortată de un bărbat și de o femeie înarmați. Pitt îi recunoscu pe tovarășii ei ca fiind asasinii care îl uciseseră pe doctorul Nakamura în Maryland.

- Audrey se apropie de Pitt cu o privire enervată și amuzată.
- - Domnule Pitt, ai rătăcit prin locuri în care nu ai treabă.
- - Mi-ai spus să mă simt ca acasă.
- Ea clătină din cap.
- Ți-am văzut submarinul la doc. Foarte șmecher.
- Am auzit că Nessie era prin zonă, spuse Giordino, și am trecut pe aici ca să o vedem cu ochii noștri.
- O să fie ultimul lucru pe care o să-l vedeți vreodată.
- Aveau asta cu ei, zise Richards și îi întinse harta.
- Ea aruncă o privire rapidă și i-o înapoie lui Richards.
- Nu trebuia să intervii în El Salvador, îi spuse ea lui Pitt.
- El o privi o clipă, apoi realiză că ea fusese falsul medic din Suchitoto care încercase să o ucidă pe Elise.
- Ești doctorul McKee acum? Nu știam că testarea bacteriilor pe copii nevinovați din lumea a treia și pe cățel a fost trecută cu vederea de domeniul medical.
- Ea dădu să vorbească, dar Perkins o întrerupse.
- Știu ce faceți aici.
- Audrey își ridică nasul în aer.
- Noi facem produse ecologice de remediere pentru controlul poluării. în cazul în care vine cineva să ne inspecteze unitatea, putem să eliminăm rapid orice produs în curs de dezvoltare pe fundul lacului. Nimeni din afara unității nu trebuie să afle vreodată altceva.
- Perkins dădu sumbru din cap.
- Tatăl tău n-ar aproba niciodată asta.
- Tatăl meu... Tatăl meu era o fiară.
- Nu în comparație cu mama ta.
- în timp ce chipul lui Audrey se înroși de furie, Pitt

interveni.

- Vasele voastră cisternă sunt urmărite. Totul o să conducă înapoi la voi.

- Nu te cred. Dar chiar dacă ceea ce spui este adevărat, este prea târziu. Am implementat deja CE-3 în aproape douăsprezece locații de pe glob. Chiar și sub nasul tău în Detroit. Noi schimbăm lumea, domnule Pitt, și nimeni, nici dumneata, nici oricine altcineva, nu are ce să facă, zise și zâmbi ușor. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să fac planuri ca să-ți distrez soția mâine-dimineață.

- Bătu ușor cu degetele în rezervorul mare din oțel inoxidabil de lângă ea și se întoarse spre Richards.

- Din moment ce oaspeții noștri sunt atât de curioși în privința metodelor noastre de producție, poate că ar putea face parte din următoarea tranșă. Legați-i înăuntrul unuia dintre rezervoarele de creștere și lăsați-i să se bucure de proces direct de la sursă.

- Ea le aruncă bărbaților o privire de rămas-bun.

- Sunteți ultimii dintr-o specie pe cale de dispariție. La revedere, domnilor.

- în timp ce plecă împreună cu escortele ei armate, Richards îl trimise pe unul dintre gardieni să găsească niște legături. Reveni cu un cuțit și o bobină de frânghie grea de nailon. în timp ce ceilalți își ținură armele pregătite, el trecu de la un prizonier la altul, legându-le cu îndemânare încheieturile și coatele la spate. După ce își termină lucrarea, gardianul îl apucă pe Perkins de cămașă și îl împinse înainte.

- Pe aici.

- îl conduse pe Perkins în colțul opus al unuia dintre rezervoarele mari, unde era o trapă deschisă.

- înăuntru, ordonă el.

- Pitt și Giordino fură îndemnați să înainteze cu armele la spate și obligați să se strecoare înăuntru prin

trapă, alăturându-i-se lui Perkins. Urmară Richards și gardienii, iar unul aprinse o lanternă.

- Rezervorul era întunecat și gol, singurul accesoriu era scara din oțel sudată pe peretele interior în scopul inspecției. Prizonierii fură împinși spre scară, unde fură legați de coate, cu fața spre exterior.

- Richards îi lăsă pe cei doi gardieni să plece, apoi se îndreptă spre trapă și se întoarse cu fața spre oamenii legați.

- Băuturile sunt din partea mea.

- Râse în timp ce închise trapa cu o bufnitură și învârti o roată de blocare.

- Interiorul rezervorului se cufundă în întuneric, iar aerul era umed și stătut. Pitt și Giordino începură să se zbată ca să se elibereze din legăturile lor, dar frânghiile erau strânse bine. Perkins oftă și se aplecă spre scară.

- Căutați un loc zgrunțuros de pe scară în care să tăiați legăturile, spuse Pitt.

- Mișcările lui erau limitate, iar el nu reușea să simtă decât o mică porțiune a scării.

- - Cred că există o margine ruginită în colțul unei trepte, spuse Giordino. Eu nu ajung cu frânghia mea acolo.

- în interiorul rezervorului se așternu liniștea, în timp ce bărbații se luptară cu funiile lor. Apoi auziră huruitul mecanic al unei supape care era răsucită. Câteva momente mai târziu, un torent izbucni pe o țeavă de deasupra, curgând în jurul lor. în decurs de câteva secunde, lichidul rece inundă podeaua și începu să urce încet pe picioarele bărbaților.

-
-
-
-
-
-

51

-

—Bănuiesc că trebuie să ne pregătim pentru o baie rece, doctore? întrebă Giordino.

- - într-adevăr, spuse Perkins. Produsul de bioremedie- re este crescut inițial în tranșe mici, apoi în rezervoare din ce în ce mai mari. Cele mari sunt folosite ca să se încarce navele ce vin de pe Canalul Caledonian dinspre Atlantic.

- în timp ce lichidul se învolbura în jurul picioarelor lor, Giordino întrebă:

- Chestia asta este toxică?

- Deloc. Acum doar toarnă o soluție nutritivă pentru bacterii. Este în mare parte apă, cu glicerol și nitrați. O să umple rezervorul în proporție de aproximativ nouăzeci și cinci la sută înainte de a adăuga o soluție cu microbi dintr-o cuvă mai mică. O să ne înecăm cu mult timp înainte să se întâmple asta.

- Ce se folosește în soluția de microbi? întrebă Pitt.

- Până acum câțiva ani, firma făcea o varietate

redusă de organisme bacteriene care degradează hidrocarburile pentru a fi utilizate la scurgerile de petrol. Erau proiectate genetic, dar în cele mai sigure condiții și conform celor mai stricte standarde. Microbii erau, de fapt, concepuți să se autodistrugă dacă erau implementați în orice alt mediu decât câmpul poluant pentru care fuseseră proiectați, zise și apoi oftă. Frasier McKee era un om cu idealuri înalte, iar toate produsele lui de cercetare erau făcute pentru progresul omenirii.

- Undeva, lucrurile au început să o ia razna.

- Giordino își încordă mușchii puternici ai brațelor contra legăturilor lui, dar fără rezultat.

- Nu din cauza lui, spuse Perkins. Ci a soției lui, Evanna, care a fost întotdeauna o dezaxată. La drept vorbind, problemele cu băutura și infidelitățile conjugale ale lui Frasier n-au ajutat prea mult lucrurile. Dar s-a mai întâmplat ceva și, în cele din urmă, ea a cedat. Nu a fost îndeajuns să-l omoare...

- Vocea îi scăzu.

- La intrare, am descoperit rămășițele bărcii lui, spuse Pitt. Nu părea că ar fi fost o scufundare accidentală.

- Nu a fost. Iar autoritățile n-au putut să dovedească contrariul, așa că a rămas un accident. Nici măcar nu s-au deranjat să verifice barca. Am bănuit întotdeauna că Evanna a plătit pe cineva.

- Crimele nu s-au oprit acolo.

- Pitt se gândi la Mike Cruz și la copiii din El Salvador.

- Știu, spuse Perkins. Ea a devenit altă persoană după moartea lui. Obsedată și cu probleme. S-a înconjurat de bătăuși plătiți, și-a spălat pe creier cele două fiice și a transformat laboratorul într-un lagăr secret... și în tot timpul ăsta, s-a condus după ideile ei nebunești despre

lume. Acum răspândește moartea peste tot.

- Despre ce este vorba în toată povestea asta? întrebă Giordino. Și ce a vrut să spună femeia asta prin faptul că suntem ultimii dintr-o specie pe cale de dispariție?

- Chiar a fost vina mea și a lui Frasier, spuse Perkins cu voce frântă. El era obsedat de Egiptul antic. Obișnuia să sponsorizeze tot timpul siturile arheologice de acolo. Chiar m-a târât și pe mine cu el de câteva ori, deși căldura era cumplită. Era fascinat de un faraon pe nume Akhenaton și a excavat o serie de situri asociate domniei lui. în mai multe situri arheologice, a descoperit morminte și mumii de copii, mai ales băieți. A presupus corect că toți au murit din cauza unei boli.

- Am văzut colecția de lângă sala de conferințe, spuse Pitt. Foarte impresionantă.

- Da, deși sunt convins că Ministerul pentru Antichități din Egipt nu ar fi prea fericit. Frasier era, în primul rând, un om de știință și a vrut să știe cum au murit copiii. Așa că, prin contrabandă, a adus corpurile în laboratorul lui.

- N-ar fi fost doar teorii speculative, după trei mii cinci sute de ani? întrebă Giordino.

- în mod normal, da. Dar dacă subiectul a murit de o boală care rezistă în timp, atunci ADN-ul poate să rețină dovezile. Iar în cazul mumiilor egiptene conservate în deșert, răspunsul se găsește în dinții lor.

- Pentru că nu se spălau pe dinți?

- Pulpa dentară conține adesea urme infinitezimale de sânge... cu codul genetic al bacteriilor sau virusului care a provocat moartea. Iar la mumiile de copii băieți din timpul lui Akhenaton, cauza morții a fost epidemia.

- Epidemia? întrebă Pitt.

- Pesta Evoluției... așa i-a spus McKee.

- Cu o predilecție pentru băieții născuți primii? spuse

Pitt.

- Așa părea, dar a fost, de fapt, vorba de toți tinerii băieți.

- Mi s-a spus că ar putea să aibă legătură cu holera.

- Are. Frasier a ajuns la concluzia că era vorba de o bacterie de apă purtată de Nil. El a teoretizat că se putea să fi fost rezultatul războiului dintre vecini, în amonte, în Nubia, care aruncau animale moarte în fluviu. Există unele asemănări fizice cu bacteria holerei, spuse Perkins. Și, de asemenea, unele diferențe genetice neobișnuite. După ce am reușit să reconstituim bacteria, am depus un efort important ca să o studiem. Am găsit o variație a agentului patogen care are capacitatea de a-și modifica structura cromozomială, vizând în mod specific cromozomul Y masculin. Acest lucru părea să explice proporția mare a deceselor masculine.

- Deci boala asta continuă să existe și azi? întrebă Pitt.

- Mă tem că da. Frasier a crezut că putea găsi cheia dezvoltării unui vaccin pentru forma modernă a holerei. Este motivul pentru care a decis să o readucă la viață. Am fost foarte atenți cu procesul, mai ales după ce am descoperit rezistența acesteia la substanțe chimice precum clorul, folosit pentru tratarea apei de la robinet. Desigur, toate astea s-au schimbat când Evanna a preluat conducerea și a descoperit ce aveam.

- Astfel că ea împrăștie Pesta Evoluției sub pretextul bacteriilor care controlează poluarea? întrebă Pitt. Am văzut harta care ilustrează implementarea produselor marcate CE și BR.

- BR este produsul nostru comercial principal de bioremediere, utilizat mai ales pentru deversările de petrol. Este absolut sigur și eficient. Dar „CE” reprezintă „Pesta Evoluției”, spuse Perkins cu o voce aproape

inaudibilă. Ea m-a obligat să o recombin genetic, păstrând caracteristicile care modifică cromozomii într-o formă mai benignă. N-am avut de ales. Mi-a amenințat soția și m-a închis aici. Probabil că soția mea crede că sunt mort... dacă ea mai este încă în viață.

- Tăcu atunci când soluția din rezervor le ajunse la genunchi.

- Cum se face că simptomele holerei au variat de la un experiment la altul? întrebă Pitt.

- După prima implementare unde am putut să studiem efectele secundare, a fost nevoie de încă trei ajustări ca să se dilueze puterea letalității sale imediate. McKee a vrut să o distribuie fără să atragă atenția. Primele două serii de producție, CE-1 și CE-2, au produs simptome puternice asemănătoare holerei la bărbații slăbiți, în primul rând la tineri. Această caracteristică a fost preluată direct de la patogenul original. Au existat morți groaznice în Cairo și Mumbai, spuse el și vocea abia dacă i se mai auzi din nou. Din câte am auzit, produsul folosit nu s-a dovedit letal la dispersie.

- Dacă nu ucide oameni, întrebă Giordino, atunci de ce îl mai împrăștie?

- Din cauza influenței pe care o are la nivelul ADN-ului de a bloca virilizarea, răspunse Perkins. Vedeți voi, unicitatea Pestei Evoluției nu este pur și simplu tenacitatea pe care o are. Tulpini noi de bacterii rezistente la antibiotice apar tot timpul. Ceea ce o deosebește este impactul pe care îl are la nivel celular. Bacteria este transportată în citoplasmă și conține un mecanism care baricadează gena SRY în cromozomul Y.

- Poți să repeți în engleză, doctore?

- înseamnă că în timpul reproducerii nu se formează embrioni de sex masculin. Odată infectată cu Pesta Evoluției, o femeie o să poată da naștere doar unor

descendenți de sex feminin. Iată de ce nu au existat moștenitori de sex masculin pe tronul egiptean timp de cincizeci de ani după moartea fiului lui Akhenaton, Tutankamon. Dacă toate femeile de pe planetă ar fi infectate, atunci bărbații ar dispărea. După cum spune Audrey McKee, suntem ultimii dintr-o specie pe cale de dispariție.

- Deci, asta se află în spatele Surorilor Boudicca, mormăi Pitt.

- Da, Surorile, spuse Perkins. Urmăresc însăși extincția bărbaților.

- Dar femeile nu ar dispărea și ele apoi? întrebă Giordino.

- Progresele făcute în reproducerea genetică o să se asigure ca asta să nu se întâmple, spuse Perkins. Reproducerea asexuată la oameni este deja posibilă în laborator. Femeile o să se poată reproduce fără bărbați. Este doar o chestiune de timp.

- Și sunt sigur că McKee are certitudinea că toate femeile sunt în favoarea acestei noi ordini mondiale, adăugă Giordino.

- Cu navele lor care implantează Pesta Evoluției pe tot globul, spuse Pitt, s-ar părea că sunt pe drumul cel bun.

- S-au concentrat pe dispersarea ei în lacuri și căi navigabile de apă dulce care asigură apă potabilă pentru marile zone metro politane.

- Punând la cale accidente maritime între timp, spuse Pitt.

- Exact. Asta le permite să apară la fața locului ca să curețe scurgerile cu produsul de bioremediere al companiei, apoi dispersează în secret Pesta Evoluției. Cairo, Mumbai, Shanghai... în toate locațiile este eliberată în apropierea zonei de inducție pentru stațiile

principale de tratare a apei. Bacteriile pot să reziste la tratarea apei și să infecteze femeile chiar prin apa de la robinet. Nici nu vă dați seama cât de amplă este deja răspândirea.

- Nu se poate să ajungă la toate femeile de pe planetă în felul ăsta, spuse Giordino.

- Nu, totuși am putea vorbi de sute de milioane de femei infectate deja. Echilibrul de gen ar putea să se modifice pentru totdeauna. Mai înspăimântător însă este faptul că vorbim despre un organism nou. Nu știm ce capacitate are de a evolua într-o formă mai letală.

- O altă supapă se deschise și un al doilea potop de soluție începu să se verse în rezervor. Bărbații simțiră cum lichidul le urcă repede în sus pe picioare, în timp ce continuará să lupte cu legăturilor lor.

- Nu pot să spun că fac vreun progres cu frânghia mea, spuse Giordino. Voi?

- Niciun pic, spuse Pitt. Dar am o idee.

- Sigur. De ce nu o chemi pe fata cu părul negru din sala de conferințe ca să vină să ne dezlege?

- De fapt, mă gândeam la altcineva, spuse Pitt. Prietenosul meu omolog, doctorul Eugene Andrews.

52

Doctorul Eugene T. Andrews, cu un doctorat în biochimie la Universitatea din Glasgow, se retrăsese de la BioRem Global cu câteva săptămâni mai devreme, după ce descoperise cum își distribuia compania primejdioșii agenți patogeni. Evanna McKee fusese de acord să-i plătească o compensație mare pentru a-i cumpăra tăcerea, dar nu mai fusese necesară nicio plată după ce omul fusese găsit mort într-un accident de mașină în care fusese implicat doar autovehiculul său.

Pitt nu conta pe Andrews, înviat din morți, care să vină și să-i salveze, ci doar pe halatul lui de laborator. Sau, mai exact, pe ecusonul cu numele său. Cum era prins la buzunarul de la piept, Pitt nu avea cum să ajungă la el cu brațele legate la spate. Dar îi spuse lui Giordino să se aplece spre el. După ce primi mai întâi o lovitură în

ochi, Giordino apucă ecusonul cu dinții și îl smulse de pe haină.

- Partea grea era să ajungă la Pitt. Deși avea încheieturile și coatele legate, își putea mișca liber degetele. Se întoarse și întinse degetele pe lângă scară când Giordino se răsuci spre el și deschise gura ca să dea drumul ecusonului.

- Soluția pe bază de apă le ajunsese până la brâu, iar Pitt auzi un pleoscăit după ce ecusonul îi trecu printre vârful degetelor. Reuși să-l prindă chiar înainte ca acesta să plutească mai încolo.

- L-ai prins? întrebă Giordino.

- Exact la timp. Să văd dacă pot să-l ascut.

- Aș fi recunoscător dacă ai face mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

- Cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât Pitt, Giordino simțea cum apa i se ridicase până la piept.

- Pitt întoarse cartonașul de plastic în mână și îl strecură dincolo de scară spre suportul vertical. Era o mică zonă aspră la îmbinare, iar Pitt răzui o margine a ecusonului de ea. Frecă rapid cartela de mai multe ori, apoi o întoarse și ascuți marginea din spate. Pentru că ascuțea ecusonul sub apă, nu își dădea seama dacă acțiunile lui erau eficiente. Se opri și își trecu degetul mare peste margine. Era vizibil mai subțire și mai ascuțită.

- Ai reușit ceva? întrebă Giordino când apa i se apropie de baza gâtului.

- Sunt pe aproape, spuse Pitt cu o voce calmă.

- își dădu seama că prietenul lui începe să se chinuie să stea cât mai sus. De cealaltă parte, Perkins începu să scoată suspine liniștite, părând că-și acceptase soarta.

- Pitt nu o accepta. Continuă să lucreze la lama lui, apăsând ecusonul tot mai repede și mai înverșunat pe

bara de șlefuit improvizată. O verifică din nou și descoperi o margine de plastic surprinzător de ascuțită. Testul se va face direct cu frânghia.

- își răsuci mâinile ca să poziționeze ecusonul perpendicular pe o secțiune tensionată de frânghie și se apucă să taie. Deși nu trecea ca un cuțit fierbinte prin unt, simțea cum ecusonul ascuțit tăia încet fibrele de nailon.

- O să mă bucur în curând de o băutură foarte mare, îți zic doar ca să știi, spuse Giordino, în timp ce apa îi clipocea în jurul bărbiei.

- Pitt își intensifică eforturile. Simți că frânghia începe să cedeze și apăsă mai tare. în cele din urmă frânghia se rupse.

- Am reușit, Al, spuse el.

- Tăiase frânghia într-un singur loc și se strădui să slăbească legăturile de la încheieturi și să-și elibereze ambele mâini. După aceea își strecură ambele brațe afară din frânghia care îi ținea coatele prinse de scară.

- Giordino nu zise nimic, dar Pitt auzea gâfâielile și eforturile pe care le făcea ca să-și mențină capul deasupra apei.

- Pitt se întinse pe după coatele lui Giordino și căută un capăt liber al frânghiei umede. Fusese prinsă foarte strâns. Se scufundă în apă ca să obțină o poziție mai bună, o desfăcu repede de scară, apoi dezlegă restul de legături rămase, eliberând mâinile lui Giordino.

- Mulțumesc... frate..., spuse Giordino tușind și icnind. Aproape mă murasem.

- Pitt se mutase deja la Perkins, care era cu un cap mai înalt decât Giordino. Eliberă legăturile omului de știință, în timp ce apa i se apropie de bărbie. Cei trei bărbați se agățară pe scară, revenindu-și preț de câteva clipe.

- Acum trebuie să deschidem ușa, spuse Pitt.

- înotară până la peretele opus, pipăind în jur ca să

găsească trapa. Pitt o simți cu mâinile mai întâi, apoi se scufundă din nou ca să ajungă la mecanismul de blocare cu mâner circular. Roti mânerul ca să deblocheze trapa, apoi trase de ea. Ușa nu se clinti din loc. Reveni la suprafață ca să tragă aer în piept.

- Trapa este aici. Am nevoie de un sprijin mai solid împotriva forței pe care o are toată apa asta.

- Giordino se apropie de el într-o clipită.

- Sunt gata când zici tu.

- Se scufundară sub apă și apucară maneta. Pitt se sprijini cu un picior în peretele rezervorului și traseră împreună de trapă. Ușa se întredeschise aproape imperceptibil, apoi se trânti la loc sub presiunea lichidului. Reveniră la suprafață ca să-și mai tragă sufletul.

- Avem nevoie să strecurăm ceva în ușa întredeschisă până se eliberează presiunea, spuse Pitt.

- Perkins se întorsese la scară și zărise o licărire de lumină când trapa se deschisese pentru o fracțiune de secundă.

- Port o pereche de bocanci solizi, spuse el. Dacă reușiți să o deschideți din nou, pot să încerc să-mi strecor un picior în crăpătură. Pun piciorul în prag, ca să zic așa.

- Se apropie înot și li se alătură.

- Ai putea să-ți pierzi piciorul, spuse Giordino.

- Un picior pentru o viață pare un schimb corect.

- Pitt și Giordino se mai scufundară o dată sub apă. Ambii se sprijiniră de peretele rezervorului și traseră de manetă. Ușa se întredeschise ușor, apoi se trânti din nou. Speranța li se diminua și amândoi o știau.

- Pitt îi atinse brațul lui Giordino cu un deget, apoi două, apoi trei și traseră din nou. Trapa se deschise câțiva centimetri, în timp ce ei se încordară cât putură de mult. O ținură deschisă până când rămaseră fără putere, apoi îi dădură drumul și urcară spre suprafață.

- Rezervorul arăta diferit. Se întrezărea un firicel de

lumină, proiectând umbre tremurătoare pe plafon. în apropierea zonei de lumină, stătea Perkins cu un aer ciudat. în jurul lui se auzi un zgomot adânc și învolburat.

- Am reușit, spuse el.

- Talpa groasă de piele a bocancului începu să se îndoaie, dar menținu ușa deschisă, permițând unui iureș de apă să iasă. Perkins se strădui să-și țină piciorul fix, stând lipit de partea laterală a rezervorului ca să minimizeze aspirația.

- Nivelul apei scăzu lent și Perkins fu nevoit să-și mențină poziția încă un minut sau două până ce ajunse la nivelul taliei. Pitt și Giordino forțară apoi ușa să se deschidă cu totul, permițând lichidului rămas să iasă din rezervor.

- Perkins fu luat de curentul de revărsare al apei, fericit să iasă din rezervor chiar dacă își pierdu echilibrul și ateriză pe podeaua udă. Pitt îl ajută să se ridice, apoi îl trase deoparte.

- Alarmele răsunară în timp ce apa se revărsa pe podea. Prea târziu, Pitt auzi un strigăt și văzu cum un bărbat înarmat alerga spre ei dinspre camera de control. Un înlocuitor mai tânăr al tehnicianului de mai înainte, bărbatul purta o salopetă maro și ținea un pistol ațintit în față. Se opri foarte aproape de Pitt și de Perkins și, cu o mână tremurândă, își îndreptă arma spre ei.

- Pitt își dădu seama că nu era un paznic experimentat și se îndreptă spre el împreună cu Perkins, pe lângă peretele curbat al rezervorului.

- Rămâneți pe loc! spuse bărbatul.

- Pitt ridică un braț, dar continuă să înainteze, ajutându-1 pe Perkins să se deplaseze odată cu el.

- Avem nevoie de asistență medicală, spuse Pitt în timp ce micșoră distanța dintre ei.

- Am spus să rămâneți pe loc.

- Bărbatul făcu vreo câteva pași înapoi ca să păstreze distanța. Era de ajuns, estimă Pitt, cât să nu mai

poată vedea deschiderea rezervorului.

- Poți să chemi un doctor? spuse Pitt. Prietenul meu și-a rupt piciorul.

- Tehnicianul aruncă o privire spre pantoful ciopârțit al lui Perkins. întinse o mână după un radio agățat la șold și apăsă butonul de transmisie.

- Avem nevoie de ajutor în sala de producție, zise și se întoarse spre Pitt. Unde este celălalt bărbat? Nu erați trei?

- Pitt clătină din cap și se uită fix în pământ.

- S-a înecat.

- Când ridică privirea, fu nevoit să se concentreze pe omul cu arma. Nu era ușor, căci mai văzu un bărbat care se mișca în spatele tehnicianului. Așa cum sperase, Giordino se strecurase afară din rezervor și ocolise ajungând în spatele omului.

- Cu alarmele sunând și cu apa revărsându-se, era suficient zgomot care să mascheze apropierea lui Giordino, totuși Pitt continuă să vorbească pentru a menține atenția bărbatului.

- Pot să cobor mâinile? Pitt coborî încet brațul. A fost o neînțelegere. Facem parte din echipajul de inspecție a tancurilor, desemnați să facem reparații. Am găsit o serie de scurgeri.

- Ține mâinile în sus!

- Bărbatul făcu un semn cu arma spre tavan. Detectă o mișcare în reflexia de pe partea laterală a rezervorului. înainte să mai apuce să se întoarcă, Giordino se avântă înainte și îl cuprinse într-o îmbrățișare de urs.

- Tehnicianul se strădui să se elibereze, dar nu a avut nicio șansă să iasă din prinsoarea lui Giordino. Pitt făcu un pas înainte și Analiză operațiunea, trăgându-i două lovituri în stânga și dreapta capului, care îl lăsară pe tehnician aproape inconștient. Giordino smulse arma

bărbatului și îl lăsă să cadă pe podea.

- Sunt șanse mici să obții un loc de muncă aici dacă ai să continui să tratezi angajații cu atâta asprime, spuse Pitt.

- Giordino clătină din cap.

- Oricum, am auzit că planul lor de pensionare este mizerabil, îl ridicară pe Perkins și o porniră spre ușa din spate.

- Bătrânul om de știință ridică o mână.

- Doar un minut, dacă îmi permiteți.

- Perkins se îndreptă împleticit spre platforma de comandă și începu să apese butoane și să învârtă comutatoare. Valvele de pe tavan se deschiseră în toată camera, vărsând și mai multă apă pe podea. Perkins li se alătură lui Pitt și Giordino cu o sclipire în ochi.

- Niște haos suplimentar care să-i țină ocupați o vreme.

- Se grăbiră spre ușa din spate, unde Giordino trase două focuri cu pistolul în mecanismul de blocare.

- Pitt deschise ușa, dezvăluind o cărare pavată care cotea spre intrare. în fața lor, o curte plină de arbuști se întindea până pe malul lacului.

- Giordino apucă brațul lui Perkins și îl ajută să iasă pe ușă, apoi șovăi. Pitt nu se mișca.

- Devii sentimental la ideea de a părăsi incinta? întrebă el.

- Planurile. Trebuie să știm unde a fost trimisă Pesta Evoluției și ce nave o transportă.

- Cred că păstrează datele astea într-un dosar verde din sala de conferințe, spuse Perkins.

- Nu uita că prietenul nostru adormit de acolo tocmai a cerut ajutor, spuse Giordino. Probabil cineva mai priceput cu o armă o să apară cât de curând.

- Pitt dădu pur și simplu din cap că înțelege.

- Giordino știa că nu avea niciun rost să încerce să-l facă pe Pitt să se răzgândească. îi întinse pistolul pe care îl luase de la tehnician, un SIG Sauer P320.

- Te așteptăm la *Nimfa mării.*

- Pitt apucă arma.

- încerc să ajung înaintea voastră.

- Amândoi se mișcară în grabă, Giordino trecându-1 pe Perkins pe ușa din spate spre doc, Pitt traversând hala de producție până la ușa din față.

- Apa se scurgea pe coridor când Pitt ieși din hală. Un haos general cuprinsese unitatea. Alarmele țiuiau, oamenii alergau val-vârtej în sus și în jos pe coridor. Scăpând din cănise, câinii începură să alerge prin curte, lansând o furtună de lătrături.

- Ce naiba se întâmplă? înjură un bărbat într-o haină albă, care se repezi pe lângă Pitt spre hala inundată.

- Simțindu-se recunoscător pentru haina lui de laborator, Pitt se grăbi să traverseze coridorul, faptul că era ud leoarcă atrăgându-i doar câteva priviri mirate. Aproape de capătul coridorului, mai mulți bărbați în haine negre se îndreptară alergând în direcția lui. Se ascunse intr-un birou gol și privi cum Richards și doi gardieni intrară în fugă în hala de producție.

- Pitt ieși din birou și se îndreptă spre sala de conferințe. Din fericire, era pustie. Traversă încăperea, căută dosarul verde. Avu nevoie de câteva momente, dar îl găsi pe ultimul raft. O etichetă simplă pe coperta din față spunea: „IMPLEMENTĂRI CE”.

- Dosarul o să rămână aici, răsună o voce profundă din spate. La fel ca tine.

- Pitt se uită peste umăr și îl zări pe Richards intrând în cameră, cu un pistol în mâini ațintit spre el.

53

- Pitt se întoarse încet spre ușă, ținând dosarul în față. Richards stătea acolo, răsuflând greoi, dar strângând arma în mână cu hotărâre.

- - Nu ai niște scurgeri de apă de care trebuie să te ocupi? întrebă Pitt.

- - O să le umplu cu hoitul tău, spuse Richards. Lasă dosarul jos și vino cu mine. Nu vreau să fac mizerie în sala de conferințe.

- Era tot ce avu nevoie să audă Pitt. Richards nu văzuse pistolul compact SIG Sauer pe care Pitt îl ascundea în spatele dosarului verde. Dar nu era în poziția potrivită nici pentru a ținti, nici pentru a trage. Nu încă.

- Pitt mai făcu un pas înainte, poziționându-se mai bine.

- - Sunt câteva detalii interesante în dosarul ăsta, spuse Pitt. Suficiente cât tu și șefa voastră să fiți trimiși la răcoare pentru mult timp.

- - îți mai spun încă o dată. Pune dosarul jos.

- - Poftim, ține-1.

- Pitt întinse dosarul în față cu mâna stângă, în ciuda distanței la care se afla. în timp ce făcu asta, pivotă SIG Sauerul în mâna dreaptă și trase două focuri prin

copertă.

- Ambele gloanțe de nouă milimetri îl loviră pe Richards în piept, facându-1 să se dea înapoi. La rândul lui, bărbatul apăsă pe trăgaci și trimise două gloanțe în tavan, în timp ce se prăbuși. După ce se lovi de ușa sălii de conferințe, alunecă pe podea și nu se mai mișcă. Ochii lui încremeniră într-o privire absentă când Pitt păși peste el.

- - Data viitoare trage mai întâi și apoi vorbește, spuse Pitt.

- Dându-și seama că ceilalți gardieni erau ocupați în hala de producție, Pitt reveni pe coridor spre intrare. Trecu pe lângă mai mulți lucrători de laborator care se grăbeau spre hala de producție. Cei mai mulți se țineră departe de bărbatul în halatul ud de laborator, ținând un dosar verde și un pistol.

- Biroul de pază de la intrare era gol când Pitt trecu pe lângă el și ieși pe ușa principală. Primele raze ale dimineții se strecurau pe cer, dezvăluind ceața cenușie de peste lac. Peisajul era tăcut și liniștit, cu excepția unei bărci cu motor care se auzea undeva pe lac.

- Pitt o luă pe o cărare de piatră care șerpuia printre gardurile vii joase și ducea spre malul apei. Pe măsură ce docul se ivi în zare, el detectă mișcare în față. Erau Perkins și Giordino, traversând terenul din spatele clădirii. Perkins încă șontâcăia, piciorul durându-1 mai mult decât lăsa să se vadă. Erau cu mult în fața lui Pitt când păși pe doc.

- Sunetul motorului începuse să se audă tot mai tare, iar Pitt își dădu seama că mergea cu viteză mare și că se apropia. Câteva secunde mai târziu, barca neagră cu motor pe care o văzuse în debarcaderul lui McKee năvăli din ceață.

- Când pilotul încetini, zgomotul făcut de motor fu înlocuit de rafala sacadată a unei puști de asalt. Focurile de armă izbucniră din barcă, iar Perkins se prăbuși pe

doc, alături de Giordino.

- Pitt se lansă într-o fugă nebunească. Ridică pistolul SIG Sauer și trase patru împușcături spre barcă. încărcătorul se deschise la ultimul foc. Aruncă arma deoparte, în timp ce o altă rafală de împușcături erupse din barcă. Aleea din fața lui explodă în mii de bucățele. Pitt se

- aruncă în lateral, trecând printr-un tufiș și rostogolindu-se în spatele unui copac mic.

- Câteva secunde mai târziu, focurile de armă se îndreptară spre doc și spre malul apei. Giordino îl trăsese pe Perkins de pe doc, iar cei doi bărbați erau ghemuiți în spatele parapetului subțire de la marginea apei. Se aflau pentru moment în afara câmpului vizual al bărbatului înarmat, dar asta nu mai conta de îndată ce barca ajungea la doc.

- Pe măsură ce barca veni mai aproape, Pitt observă că micuța cameră de control în care intraseră mai devreme se afla chiar în stânga lui. își scoase halatul alb de laborator, care era o țintă ușoară, și alergă repede spre clădire. Se făcu nevăzut, coborând treptele și trecând pragul ușii. Omul înarmat continuă să tragă scurte rafale spre Giordino și Perkins, în timp ce barca venea tot mai aproape de doc.

- Pitt intră în cameră și se repezi la panoul de control. Privind butoanele, mișcă un comutator pe care scria ALIMENTARE. Mai multe lumini verzi clipiră, împreună cu un monitor video al cărui ecran era împărțit în două. Partea stângă arăta o transmisiune directă de ia mecanismul furtunului de transfer de pe doc. în partea dreaptă era surprinsă o vedere laterală schematică a unității de an- docare, inclusiv o imagine simulată a bărcii care se apropia.

- Pitt privi o manetă lângă care scria „POMPĂ DE

TRANSFER”, de lângă un rând de cadrane pe care erau scrise numerele rezervoarelor. Aruncă o privire spre ecran, în timp ce barca neagră cu motor începu să se vadă. Se apropiase în forță de doc, dar acum se balansa și plutea de-a lungul lui. în lumina cenușie a dimineții, văzu trei persoane pe barcă: o femeie la cârmă, un bărbat care ținea pușca de asalt și o altă femeie așezată în spatele lui.

- Pitt îi recunoscu pe toți trei. Pilotul și pistolarul erau atacatorii care încercaseră să îi ucidă pe el și Elise în biroul doctorului Nakamura și care îl urmăriseră probabil cu BMW-ul. Femeia era Audrey McKee.

- Barca andocă direct în ansamblul furtunului de transfer din față. Pitt se întinse spre consolă, alegând la întâmplare un buton marcat cu REZERVOR #3, apoi activă maneta de control. Un huruit de motoare electrice se auzi sub picioarele lui, în timp ce un rând de lumini se aprinseră pe panou. De undeva din hala de producție, spera Pitt, rezervorul cu numărul trei avea ceva de dat.

- Șalupa se ciocni ușor de doc, iar pilotul se întinse peste bord și fixă frânghia de andocare de un stâlp. Bărbatul înarmat se ridică de pe scaunul lui, punând un picior pe doc, când izbucni un clipocit puternic din ansamblul de transfer. Ridică privirea chiar când lichidul de bioremediere țâșni cu forță ca printr-un furtun de incendiu.

- Cum bărbatul era direct în calea șuvoiului, acesta îl lovi în piept, proiectându-1 în spate. Se prăbuși peste Audrey și ambii aterizară pe podeaua bărcii.

- în timp ce barca se umplea de apă, Pitt își calculă următoarea mișcare. Făcu un pas în lateral spre o manetă de comandă simplă care manevra înălțimea docului. împinse maneta în sus, privind ecranul ca să vadă rezultatul.

- Construit ca să se adapteze la fluctuațiile lacului, sistemul hidraulic permitea un plus de trei metri

deasupra nivelului existent al apei. Pitt ținu maneta în sus în timp ce docul se ridică pe verticală în aer, trăgând odată cu el plasa de securitate deasupra suprafeței. Legat bine cu frânghia de andocare de la pupă, se ridică și spatele șalupei.

- Dându-și seama de ceea ce se întâmpla, pilotul încercă să elibereze frânghia, dar se prăbuși în față fără să reușească. în timp ce barca se înclină înainte, pilotul se izbi de Audrey și de bărbatul înarmat. Toți trei se agățară de câte ceva din interiorul inundat, când barca aproape că se ridică cu totul.

- Pe măsură ce prora deveni mai grea din cauza apei, barca se răsuci încet spre doc. Puntea deschisă nimeri peste plasa de securitate care atârna, prora și parbrizul încurcându-se în ea.

- Văzând barca prinsă ca o muscă într-o pânză de păianjen, Pitt inversă comenzile, făcând docul să coboare sub apă. Sistemul hidraulic se mișcă rapid, coborând platforma sub suprafața apei. Chiar și din interiorul camerei de control, Pitt reuși să audă strigătele celor din ambarcațiunea cu motor, când șalupa încurcată se scufundă pe verticală în apa rece. Pitt surprinse pentru o fracțiune

- de secundă pe monitor imaginea lui Audrey, zbătându-se să se elibereze din plasă, înainte ca barca să dispară în obscuritatea subacvatică.

- Imaginile transmise se stinseră brusc, împreună cu luminile de pe panoul de control. Sub picioarele lui Pitt, motoarele electrice își încetară huruitul. Undeva în interiorul unității principale, curentul fusese întrerupt. Pitt ieși camera de control și fugi spre doc.

- Sunteți bine, băieți?

- Giordino stătea cu Perkins lângă el, urmărind nenumăratele bule care se ridicau lângă mal. Se întoarse spre Pitt, care se apropia.

- Asta a fost opera ta?

- Pitt dădu afirmativ din cap.

- Bănuiesc că, la urma urmelor, sistemul lor de securitate funcționează.

- Scrută din priviri apele din apropiere. Nu se vedea nicio urmă a șalupei sau a ocupanților acesteia. Giordino se uită la Perkins și ambii bărbați zâmbiră.

- Cu siguranță.

-

54

- Alarmele laboratorului străpungeau aerul liniștit al dimineții, în timp ce Pitt și Giordino se ocupară de rănile lui Perkins. Se alesese cu un glonț care îi atinsese tibia și cu o perforație curată prin coapsă. Pitt recuperă halatul de laborator și îi folosi mânecile pentru a bandaja rănile.

- în ciuda rănilor lui, Perkins rămase vigilent, stând întins pe docul inundat cu un braț prins pe după umărul lui Giordino. Se uitară atent după câinele de pază amețit, care se trezise după ce căzuse în lac și înota spre malul din apropiere. Pitt recuperă parâma cu care fusese legat submersibilul, care se desprinsese în timpul mișcărilor docului și se înghesuiră toți în vas. Cum avea doar două locuri, Giordino îi cedă lui Perkins scaunul copilotului, în timp ce el se cocoță pe scara trapei aflată chiar în spate.

- Expresia de pe fața lui Pitt era tensionată, în timp

ce se îndepărtă de doc. Giordino știa care era motivul.

- Loren.

- Pitt păstră ambarcațiunea la suprafață mergând la viteză maximă, în timp ce se îndreptă în linie dreaptă spre conacul McKee. Intrarea în garajul pentru ambarcațiuni era deschisă și Pitt conduse submersibilul prin spațiul îngust direct spre doc. Giordino deschise trapa și sări pe punte cu parâma chiar când Pitt urcă la suprafață.

- Frumoasă casă, spuse Giordino. De aici încotro?

- Cel mai bine este să-1 duci pe Perkins la un medic cu *Nimfa.* Urmați țărmul spre est. La vreo opt kilometri de aici este un oraș numit Drumnadrochit. Căutați un port de agrement în golf.

- Te descurci singur?

- Pitt confirmă cu un semn din cap.

- O să mă întorc cu ajutoare cât pot de repede.

- Un minut mai târziu, Giordino scoase *Nimfa* din garaj, împreună cu Perkins. Pitt se îndreptă spre ieșirea din debarcaderul acoperit. Pătrunse în subsolul conacului și urcă treptele din colț spre parter. Coridorul rămase pustiu, în timp ce el urcă în camera lui. Din ce în ce mai neliniștit, deschise ușa. Camera era pustie.

- Traversă rotonda din fața conacului și căută în sala de mese. Și aceasta era pustie. Pitt urmă coridorul care mergea înapoi spre lac, întorcându-se la scara de pe colț, pe unde coborî la subsol. Trecu pe lângă rafturile cu sticle de vin, intră în micul bârlog și se opri în ușa din spate. Coridorul spre care se deschidea era luminat și voci slabe se auzeau de dincolo de ușile duble din capăt.

- Pitt șovăi, aruncând o privire armelor expuse în armurărie. Dintre cele cu lame, una îi atrase atenția. Era un pistol britanic cu cremene cu o baionetă cu arc care

se extindea dincolo de butoiul său octogonal. Arma era expusă într-o cutie de prezentare cu o sticluță de pulbere neagră, tampoane de vată de bumbac și o tavă cu bile de fier.

- Pitt deschise cutia și verifică sticluța cu pulbere. Era plină. Turnă o cantitate de încărcătură pe țeavă, înfășură o bilă de fier într-o bucată de vată și o împinse pe țeavă cu tija atașată. Apoi ridică arma, verifică cremenea, turnă niște pudră în arc și trase închizătorul. își vârî arma încărcată la spate în curea, apoi păși pe coridor.

- Birourile de-o parte și de alta erau întunecate, în timp ce traversă drumul care ducea spre ușile din capătul coridorului. Puse o mână pe unul dintre mânere și îl întoarse cu mișcări aproape imperceptibile. Vocea lui McKee se auzea limpede de cealaltă parte. Trăgând aer în piept, deschise ușa și păși înăuntru.

- Fu surprins să dea peste un salon decorat cu gust, amenajat ca un centru spa. Plante în ghivece și o cascadă interioară înconjurau o canapea mare și șezlonguri. Un șir de mese de masaj cu spatele ridicat se aflau în centru, aliniate sub un șir de lumini ambientale violet. Loren era întinsă pe una dintre mese, lângă femeia australiană, Abigail Brown.

- Orice impresie de relaxare lejeră era contrazisă de legăturile la mâini și la picioare care le țintuiau pe femei de mesele lor. Amândouă aveau căști la urechi și ochelari mari de realitate virtuală fixați pe după cap. Lângă fiecare se găsea câte o măsuță chirurgicală cu o serie de flacoane și seringi.

- Sentimentul de furie al lui Pitt fu amplificat de vederea recep- ționistei de la volanul camionului, care se numea Irene. Aceasta ridică privirea dintr-un computer conectat la cele două femei legate și se încruntă.

- Stând lângă ea, Evanna McKee își dezvălui dinții

și îi zâmbi lui Pitt cu căldura unui lup polar.

- - Salutare, domnule Pitt. Te așteptam. Dar nu în viață.

- Pitt făcu un pas spre ea, apoi încremeni când oțelul rece al unei arme i se lipi de ceafa.

-

- - 55

- Rachel stătuse în spatele ușii, așteptându-1 să intre.

- Pitt observă prea târziu că un monitor de pe computerul lui Irene prelua transmisiuni video din tot conacul. îi urmăriseră fiecare mișcare din momentul în care intrase în clădire.

- - Cred că mi-am pierdut invitația la sesiunea de tortură, spuse el.

- Nu ai fost niciodată invitat, spuse McKee. Și nu are loc niciun fel de tortură. Cel puțin nu încă. Doar puțină reeducare psihologică, cum îmi place mie să-i spun.

- Cred că știi câte ceva despre mințile duse cu pluta.

- Țeava pistolului i se înfipse mai adânc în gât.

- Soției tale nu i se face niciun rău, spuse McKee. Indusă într-o stare relaxată, ea se află într-o lume virtuală plină de pace, de dragoste și încredere în

surorile ei. Mi-e teamă că o să descoperi că apreciază mai puțin bărbații când își va reveni. Dar, desigur, tu nu o să mai fii printre noi mult timp.

- Bărbaților nu le este permis accesul?

- Nu în lumea ei de acum. Nici în lumea noastră de mâine.

- Am crezut mereu că este nevoie de doi ca să ne înmulțim.

- Știința s-a ocupat de asta, domnule Pitt. Concepția la femeie fără a fi nevoie de bărbați este deja o realitate științifică. Nu o să mai treacă mult până când o să ajungă o practică larg răspândită.

- Cred că sunt mulți oameni care n-ar fi de acord cu viziunea ta asupra lumii.

- Pistolul i se mai înfipse încă o dată în gât, iar Rachel se aplecă mai aproape de urechea lui Pitt.

- Nu vorbi cu doamna McKee pe tonul ăsta.

- Timpul tău s-a terminat, McKee.

- McKee dădu din cap spre Rachel, iar femeia înaltă îl împinse pe Pitt spre o masă goală de masaj, aflată lângă Loren. în timp ce Pitt se împleticea înainte, Rachel îi smulse flinta de la spate.

- Nu trebuie nici să furi bunurile din casă, spuse ea.

- îndreptându-și pistolul spre Pitt, Rachel se îndreptă spre măsuță și puse flinta jos.

- în clipa în care degetele ei îi dădură drumul, Pitt se răsuci, lo- vindu-i brațul într-o parte. înainte să mai apuce să reacționeze, Pitt trimise un upercut de stânga care se izbi direct în maxilarul lui Rachel.

- Capul i se dădu pe spate și genunchii i se îndoiră când își ridică vlăguită brațul liber într-un gest de apărare.

- Pitt ignoră un foșnet undeva în spatele lui și îi dădu brațul deoparte. întinse mâna ca să ia pistolul din

cealaltă mână a femeii... și simți o înțepătură în spate, urmată de un impuls electric zguduitor.

- Din spate, Irene lipise o armă cu electroșocuri de Pitt, trimițând un impuls de vreo zece milioane de volți prin corpul lui. Șocul îi provocă spasme musculare prin membre și dureri intense prin tot corpul. îi dădu drumul lui Rachel și se strădui să rămână în picioare când Irene își retrase dispozitivul și se pregăti pentru a doua lovitură.

- Rachel își reveni îndeajuns încât să facă vreo câțiva pași în față și îl împinse spre masa de masaj. Pitt se prăbuși pe spate, în timp ce încercă să-și vină în fire. Irene și Rachel se repeziră înainte și îi legară brațele și picioarele înainte ca el să mai aibă vreo șansă de a riposta. Apoi Rachel îl plesni cu putere peste față.

- McKee zâmbi.

- Comportamentul tău insensibil a mers prea departe, domnule Pitt. Dar încă avem speranțe mari pentru soția ta.

- Pitt nu spuse nimic, în timp ce începea să-și simtă din nou mâinile și picioarele. Se uită la Loren și se blestemă pentru că se lăsase imobilizat.

- Sună telefonul mobil al lui McKee și ea păși într-un colț ca să răspundă. Fața i se înnegri în timp ce ascultă în tăcere, apoi închise. Ea se apropie de Pitt, privindu-1 cu ostilitate.

- Ce s-a întâmplat cu Audrey?

- Vocea ei răsună tremurătoare, aproape o șoaptă.

- Cred că s-a dus să facă o baie cu Nessie.

- McKee se uită lung la el. începu să tremure și aerul ei rece de invincibilitate se risipi. în ochi i se citi demența și se îndepărtă de Pitt. Apropiindu-se împleticit de Irene, îi șopti ceva la ureche, apoi îi făcu un semn lui Rachel, care veni lângă ea. Părăsiră camera împreună, femeia mai înaltă susținând-o pe McKee, care tremura.

- Irene păși între Pitt și Loren. Alese un flacon marcat cu LSZ, un halucinogen sintetic care imita structura LSD-ului, și umplu o seringă. Se întoarse, suflecă mâneca lui Loren și îi injectă substanța în braț.

- Las-o în pace!

- Pitt se zbătu în legăturile care îl imobilizau, în timp ce amorțeala îi părăsi, în cele din urmă, extremitățile.

- Ne aparține nouă acum, zise Irene și scoase un telefon mobil din buzunar, apoi activă aparatul foto. Ajut-o acum cu un zâmbet larg, spuse ea și făcu o fotografie cu fața lui Pitt.

- Se întoarse la computer și se auziră clicuri timp de câteva minute. Pitt continuă să se lupte cu legăturile, dar fără rezultat. îi aruncă o privire lui Loren și clocoti de furie.

- Stătea liniștită de când Pitt intrase în cameră, iar mișcările făcute din când în când de corpul ei sugerau că era parțial conștientă. Acum mișcările ei începură să devină mai frecvente și mai agitate. în timp ce se răsucea și trăgea de legături, Irene se apropie, privi zbaterile lui Loren și zâmbi.

- Mintea este un vehicul uluitor, îi spuse lui Pitt. Cu ajutorul unor ameliorări mentale - atinse ușor tava cu seringi - lumea virtuală poate să devină foarte reală.

- Loren se mai smuci puțin, apoi scoase un strigăt ascuțit. Capul ei se mișca violent dintr-o parte în alta, de parcă o mână invizibilă o plesnea peste față.

- Oprește chestia asta, spuse Pitt.

- Irene schiță un rânjet plin de răutate.

- Nu eu îi fac rău, tu îi faci. în realitatea ei este agresată de tine.

- Pitt scrâșni din dinți și se încordă în legăturile lui, în timp ce Loren țipă. Ea dădu din mâini și din picioare și se contorsionă în legăturile ei, încercând să se elibereze.

Apoi lăsă capul pe spate și începu să scâncească. Lacrimile îi curseră pe sub căști și i se prelinseră pe obraji.

- Pitt nu se simțise niciodată atât de furios sau atât de neajutorat.
- încetează!
- Mușchii lui aproape explodară prin piele de mânie. Irene râse.
- N-ar trebui să-ți dorești să se oprească, domnule Pitt, pentru că atunci o să vezi adevărata putere a sugestiei.
- Se îndreptă spre computer, privi monitorul, apoi se întoarse cu pistolul de electroșocuri.
- Soția ta s-a săturat să se supună violenței tale... și este aproape pregătită să o exercite ea.
- Loren rămase întinsă pe masă, tremurând tăcută.
- Irene îi eliberă brațul și piciorul din legături și îi scoase căștile. La final îi scoase și ochelarii de realitate virtuală.
- Pitt reuși să vadă acum ochii soției lui. Erau aproape de nerecunoscut. De obicei, violeți, luminoși și plini de viață, erau acum întunecați, goi și sumbri. Se uită la Irene, cu urma unui surâs pe buze.
- Apoi aruncă o privire spre Pitt și se retrase cu un suspin. Irene se aplecă mai aproape. O cuprinse de umeri și îi șopti la ureche.
- Trebuie să-l ucizi. Trebuie să-l ucizi acum.
- Loren dădu discret din cap în timp ce Irene o ajută să se ridice. Rămase nemișcată o clipă, sprijinindu-se de Irene până când își re- căpătă echilibrul. în tot acest timp, se uită la Pitt cu o privire plină de repulsie.
- Loren, spuse Pitt.
- Cuvântul o făcu să tremure. Irene se apropie din nou și îi șopti la ureche.
- Fă-o.

- Irene ridică flinta, trase trăgaciul și puse arma în mâna lui Loren.
- Ea se uită la armă, apoi la Pitt, apoi din nou la armă.
- Loren.
- Ea îl ignoră și lăsă arma jos, pe lângă corp. Se plimbă ca în transă în jurul mesei lui Pitt, apropiindu-se din colțul opus, în timp ce îl privi cu prudență. Când se opri o clipă, privind atent spre Abigail Brown, spre computerul și spre masa plină cu ace, însă nu arătă nicio emoție. Atenția ei se întoarse spre Pitt, în timp ce se apropie cu teamă de el.
- Irene se apropie din partea opusă a mesei, dând din cap în semn de încurajare, cu pistolul cu electroșocuri încă în palmă.
- Loren.
- Fața ei se strâmbă la auzul sunetului până ce expresia îi fu gonită de vocea lui Irene.
- Trebuie să o faci.
- Pitt ridică ochii spre Loren, care îi întoarse privirea cu ochi reci și robotici. El căută o urmă de recunoaștere undeva în ochii ei inexpresivi. Pentru o clipă, avu impresia că întrezări licărirea unei confirmări, dar nu avea cum să fie sigur.
- Siguranța veni când ea ridică pistolul și apăsă pe trăgaci.

- Imediat ce începu să se lumineze de zi, Riki verifică să se asigure că Dirk încă mai dormea. Apoi îi luă telefonul mobil de pe măsuța de cafea, își apucă geanta de călătorie și se duse la baie, încuie ușa și dădu drumul la duș, fără vreo intenție imediată de a intra sub apă.

- Scotoci prin geantă, scoase un laptop subțire și se conectă la wifi-ul hotelului. Intrând pe site-ul unei companii care vindea software de monitorizare a telefoanelor, ea accesă un cont existent. Urmând îndrumările site-ului, luă telefonul lui Dirk și descărcă o aplicație ascunsă de monitorizare.

- După ce îl trăsese de limbă cu privire la căutarea mormântului lui Meritaten cu o seară înainte, împrumutase telefonul lui sub pretextul că al ei era mort și reținuse codul de acces. Dezactivând software-ul de antivirus, descărcă un program de urmărire și adăugă un

număr mobil secret. Astfel, putea să sune în orice moment, fără să fie descoperită, pe telefonul lui Dirk și să îi acceseze microfonul ca să asculte conversațiile din apropierea aparatului.

- După ce termină de descărcat și își șterse urmele, făcu duș și se îmbrăcă.

- Dirk auzi dușul și era deja treaz și îmbrăcat când ea intră din nou în cameră.

- Nu te-am auzit trezindu-te.

- Nu am vrut să te trezesc.

- Ascunse telefonul lui în spatele genții ei de călătorie.

- Mă tem că am o întâlnire de dimineață cu secretarul general al departamentului de mediu în Dublin.

- Te poți întoarce în seara asta?

- Mă îndoiesc. Diseară trebuie să particip la o cină de afaceri. Seara mea de mâine pare liberă.

- Ne vedem atunci.

- în timp ce se sărutară, ea duse mâna în spatele lui și puse telefonul lui pe comodă. Când ajunse la ușă, Riki se opri, se întoarse și se uită în ochii lui Dirk, apoi se răsuci din nou rapid și dispăru pe coridor.

- Riki își duse geanta de călătorie în parcare și se urcă într-un Audi argintiu. La câteva străzi distanță, se opri în fața unui mic hotel, unde Gavin și Ainsley așteptau pe trotuar.

- Nu te-am văzut în lobby în dimineața asta, spuse Gavin și se strecură pe scaunul pasagerului.

- Riki ignoră comentariul.

- Ați găsit o barcă?

- Da, dar nu la Portmagee, răspunse Gavin. Am găsit un centru de închiriere numai bun în Cahersiveen, zise, apoi își ridică telefonul și îi arătă o poză cu o barcă solidă. Ce am putut găsi mai bun după ce am primit

mesajul tău de dimineață. Am avut noroc, la ora asta din zi.

- Unde este Cahersiveen?

- La vreo cincisprezece kilometri de Portmagee, în direcția asta. Este un golfuleț, la fel ca Portmagee. Putem să ieșim în larg și să-i așteptăm pe apă. Adică, dacă nu sunt prea rapizi. Nu o să putem lua cheile bărcii mai devreme de opt și jumătate.

- Riki se uită la ceas.

- Bine, să o luăm din loc, spuse ea, introducând în sistemul GPS numele orașului.

- Conduse spre sud-vest de Tralee înainte de a vira pe drumul paralel cu țărmul sudic al golfului Dingle. în mai puțin de o oră, ajunseră la Cahersiveen, un orășel foarte colorat care se întindea de-a lungul râului Fertha. Riki parcă lângă portul de agrement al orașului, iar Gavin le conduse spre o barcă cu albastru și alb, ancorată între două veliere.

- Asta este, spuse el. Un pensionar o închiriază pentru curse charter. I-am spus că vrem să o închiriem toată ziua ca să mergem să pescuim cod.

- Nu era nimeni în portul de agrement. Ainsley se uită la ceas.

- Mai este până la opt, spuse ea. Eu și Gavin n-am avut ocazia să mâncăm în dimineața asta. E vreo problemă dacă mergem în oraș să căutăm ceva de luat la pachet cu noi?

- Riki îi aruncă cheile mașinii.

- Luați-mi o cafea, vă rog, dar să vă mișcați repede. Și să-mi aduceți tableta din mașină când vă întoarceți.

- Riki găsi o cutie mare de depozitare pe doc pe care o folosi ca scaun și se așeză să aștepte.

- Ainsley alunecă în spatele volanului Audi-ului, în

timp ce Gavin urcă pe locul pasagerului. Tableta lui Riki era pe scaun, el o ridică și atinse ușor ecranul. Dispozitivul iluminat afișă o hartă a regiunii, locația lor actuală fiind indicată în centru.

- Crezi că va fi greu în larg? întrebă Ainsley și scoase mașina din parcare.
- Ți-e frică de apă? răspunse Gavin pufnind pe nas.
- Am rău de mare.
- Oceanul se lovește direct de coasta irlandeză aici pe trei mii și ceva de kilometri. Pun pariu că este mereu agitat.
- Fata din Glasgow se făcu palidă. Gavin râse din nou, apoi studie harta de pe tabletă. Un punct mic și roșu se vedea mișcându-se pe drumul de la Tralee.
- Prietenii noștri sunt pe drum, zise Gavin și ridică imaginea pentru ca Ainsley să o vadă. De ce nu ne ocupăm acum de afaceri și să ne lipsim de călătoria pe mare.
- Ce vrei să spui? întrebă ea.
- Gavin lovi ușor tableta și zâmbi.
- Condu spre ieșirea din oraș și îți arăt.

- Dirk nu îi menționă nimic lui Summer despre apariția lui Riki, în timp ce luară repede micul dejun la hotel, apoi se îndreptară spre Portmagee. Traficul era foarte aerisit când părăsiră periferia orașului Tralee, care dispăru cu totul când cotiră pe un drum lateral ce ducea spre vest.
- Chiar crezi că ar fi transportat-o pe Meritaten din munții Slieve Mish pe o insulă în larg ca să o înmormânteze? întrebă Summer, ui- tându-se la păsunile plane care se succedau în fugă pe geam.
- Pare posibil, spuse Dirk. Dacă fiii ei au murit pe

Skellig Michael, ideea are logică.

- Drumul mergea de-a lungul râului Fertha, aflat în dreapta și mărindu-se într-un estuar larg ce înainta spre vest până la Atlantic. Dirk trecu pe lângă o mână de ferme vechi și albe, în timp ce drumul șerpuia de-a lungul țărmului. Ajungând la scurt timp la intrarea în orașul Cahersiveen, apăsă frâna când zări o mașină care le bloca drumul în față.

- Era Audi-ul argintiu. Era parcat de-a curmezișul pe un pod îngust cu două benzi, care se întindea peste un cot al râului. Luminile intermitente ale mașinii clipeau și o femeie cu o înfățișare dură stătea în spatele portierei deschise din dreptul șoferului, fluturându-și brațul stâng.

- în timp ce Dirk încetini, el trecu pe lângă un bărbat zdravăn care stătea la intrarea pe pod, părând să n-aibă treabă cu femeia.

- De ce blochează drumul? întrebă Summer.

- Nu știu. Nu pare să aibă probleme. Poate că drumul este blocat în spatele ei.

- Dirk opri în fața Audi-ului. începuse deja să coboare geamul când femeia scoase un pistol din spatele portierei mașinii. Ațintind arma spre Dirk și Summer, trase trei focuri în parbriz.

- Jos! strigă Dirk, aplecându-se sub bord.

- Intrând în marșarier, apăsă accelerația și mașina dădu înapoi cu un scrâșnet. Aruncă o privire peste bord ca să se orienteze, în timp ce mai multe pocnete răsunară în aer. Luneta se sparse, urmată de panoul de bord.

- Aruncând o privire spre oglinda laterală, Dirk îl văzu pe omul masiv pe lângă care trecuseră mai devreme stând în mijlocul drumului. Avea brațele ridicate și trăgea cu arma din spate.

- Scoate-ne de aici, îl îndemnă Summer, ghemuindu-

se pe podea.

- încerc, bodogăni Dirk.

- Prins în schimbul de focuri, decise că cea mai bună șansă de a scăpa era accelereze înainte cu toată forța. Apăsând frânele, ieși din marșarier și apăsă accelerația. Micuța mașină închiriată, un Nissan Crossover, vibră în timp ce comută tracțiunea pe partea din față. Dirk îndreptă mașina spre femeia din față, obligând-o să alerge într-o parte. Pe măsură ce se apropie, trase de volan, vizând spațiul îngust dintre spatele Audi-ului și marginea podului.

- Bara de protecție din față a Nissan-ului lovi aripa din spate a Audi-ului. Ambele mașini săriră de la sol în urma impactului.

- După cum sperase Dirk, spatele Audi-ului se dădu la o parte, deschizând o cale de scăpare peste pod. însă partea din spate a mașinii lui sări în lateral în urma loviturii, lucru la care nu se așteptase. în timp ce airbagurile din față se deschiseră, spatele mașinii închiriate se izbi de marginea laterală a podului. Balustrada era doar o armătură subțire de metal, iar bara de protecție a Nissan-ului o secționă direct.

- Dirk ținu piciorul pe accelerație, dar nu îi fu de folos pentru că spatele mașinii ieși prin balustrada podului, iar capătul din spate de- rapă peste margine. Mașina atârnă suspendată, roțile din spate învâr- tindu-se nebunește în gol. Apoi gravitația își intră în drepturi și mașina alunecă de pe pod.

- Urmă o cădere de mai puțin de trei metri în apa de dedesubt. Mașina lovi suprafața intr-o explozie de stropi, apoi se răsturnă cu roțile în sus. Pentru o clipă, automobilul pluti la suprafață, cu roțile din spate încă în mișcare. Apoi, cu un sunet bolborosit și bule, mașina se scufundă.

- Gavin alergă spre marginea podului rupt și privi

dedesubt. Doar câte un clipocit sporadic din apa tulbure mai indica locul de odihnă al mașinii. Punându-și arma în toc, se întoarse spre Ainsley și zâmbi larg.

- A mers mai bine decât era în plan, zise și se uită la cerul înnorat. Dacă ploile continuă și nivelul apei rămâne ridicat, s-ar putea să nu fie descoperiți decât peste câteva luni de zile.

- Se aplecă și îndoi balustrada în poziția ei inițială, încercând să ascundă daunele.

- Ainsley se apropie prudent, vrând să vadă cu ochii ei. Valuri mici încă se loveau la țărm, dar altfel nu se mai vedea nici urmă de mașina închiriată de Dirk și Summer. în depărtare, sunetul unei mașini care se apropia răsuna peste dealuri.

- Ar fi bine să o luăm din loc, zise întorcându-se, apoi arătă spre aripa deteriorată a Audi-ului. Ce îi spunem lui Sadler?

- Ce să-i spunem, îi spunem adevărul, răspunse Gavin. Au intrat în noi din greșeală și au ajuns pe fundul apei.

-

57

- - Vechea flintă trase mai încet decât o armă modernă. Când Loren apăsă pe trăgaci, percutorul armei se declanșă și bucata de fitil atașată lovi un cocoș din metal. Impactul trimise scântei pe cremenea de dedesubt, aprinzând o încărcătură preliminară de praf de pușcă. Izbucni o mică flacără. Mai dură încă un moment ca pulberea neagră să ardă printr-o gaură de detonare și să aprindă încărcătura principală din butoiaș.

- în timp ce Loren trase cu pistolul, nu spre Pitt, ci spre Irene, recepționera avu câteva clipe la dispoziție ca să reacționeze. Se aruncă peste Pitt strângând încă în mână arma cu electroșocuri, în speranța că va lovi pistolul. Reuși să o lovească pe Loren în dosul mâinii, în timp ce aceasta trase cu flinta.

- De sub ele, Pitt văzu lumina purpurie a pistolului cu electroșocuri trosnind peste încheietura lui Loren, în timp ce un nor de fum alb ieșit din flintă se împrăștie deasupra lui. Ambele femei dispărură apoi în ceață.

- în stânga lui Pitt, Loren se prăbuși pe podea, leșinând sub efectul combinat al șocului electric și al drogurilor injectate. în dreapta, Irene se clătină înapoi dinspre masă. Se apucă de mijloc, cu ochii mari de groază. Pe măsură ce fumul se risipi, Pitt văzu o pată de sânge impregnând hainele de sub degetele ei, unde glonțul de plumb nimerise chiar sub stern.

- Irene încercă să vorbească, dar nu scoase niciun cuvânt. Apoi încercă să se îndepărteze, dar și picioarele o trădară. Se răsturnă peste masa pliantă, căzând peste Abigail Brown, apoi se prăbuși pe podea. întinsă pe spate, se apucă de abdomen și gemu încet.

- Pentru Pitt, scena era suprarealistă. Loren zăcea drogată și inconștientă într-o parte, iar Irene murea în cealaltă. Fosta prim-ministră australiană rămase pierdută în lumea ei virtuală. Iar prins în mijlocul întregii scene se afla Pitt. însă Loren îi lăsase o cale de ieșire. Când fusese electrocutată de Irene, ea scăpase flinta, care căzuse lângă Pitt.

- El se răsuci și se agită, chinuindu-se să ajungă la armă cu mâna stângă. Cu vârfurile degetelor atinse ușor țeava și trase arma mai aproape, până când reuși să își înfășoare palma în jurul mânerului.

- Nu arma era cea care îl interesa, ci baioneta. Răsuci arma și aplică lama de oțel peste cureaua care îi ținea prinsă încheietura mâinii. Baioneta străveche era tocită, dar avea încă un tăiș suficient de bun ca să rupă legătura din piele. Se chinui să o taie pentru câteva minute până când se desprinse cu un zgomot din jurul brațului lui. Cu mâna stângă liberă, desfăcu cureaua de

peste piept și legătura de la încheietura dreaptă, apoi își eliberă picioarele.

- Se repezi spre Loren, o ridică și o întinse pe masă. Ochii i se deschiseră în timp ce ea își recăpătă cunoștința. Se concentră asupra Iui Pitt și îi aruncă o privire îngrijorată care se îmblânzi într-un zâmbet larg.

- M-am descurcat bine? șopti ea.

- Pitt dădu din cap și o sărută.

- Nu le-am băut cafeaua sau ceaiul, m-am prefăcut doar, spuse ea cu un glas încă neclar. Puseseră droguri în ele, exact cum ai spus. Am văzut ce efecte au avut asupra lui Abigail.

- Ea aruncă o privire spre femeia australiană, apoi o zări pe Irene zăcând fără viață într-o baltă de sânge.

- Totuși, am avut un coșmar foarte rău când m-a înțepat cu acul, zise și închise ochii pentru un moment, apoi își reveni. Trebuie să o ajuți pe Abigail.

- Pitt se îndreptă spre femeia australiană și îi scoase căștile și ochelarii de realitate virtuală.

- Ești în regulă? întrebă el.

- Ea îl privi cu uluire, fără să înțeleagă diferența dintre lumea virtuală și subsolul conacului McKee. Pitt încercă să o scoată din transa indusă de droguri.

- Ce ai zice să mergem la o plimbare ca să luăm o gură de aer proaspăt?

- îi desfăcu legăturile și o îndrumă spre casa scărilor, păstrând-o pe Abigail întoarsă cu spatele ca să nu vadă corpul lui Irene. Pitt se întoarse spre Loren, care se ridică nesigură, dar își recâștigă forța cu fiecare pas.

- Le ajută pe femei să urce scările, ieșind printr-o ușă ascunsă direct în sala de mese. își croiră drum spre rotondă și ieșiră pe ușa din față fără să fie văzuți de cineva.

- în timp ce coborau treptele, două mașini de poliție din Inverness se repeziră în viteză prin poarta din față,

cu luminile intermitente aprinse. Giordino sări dintr-o mașină și se apropie în grabă de Pitt și de femei.

- Văd că ai venit cu cavaleria, spuse Pitt.

- Grație unei doamne foarte drăguțe din portul de agrement, care și-a amintit de tine. Se întâmplă ca ea să fie căsătorită cu inspec- torul-șef din oraș, zise Giordino și privi spre Loren. Este bine?

- Mai bine decât era. Poliția o să vrea să verifice subsolul. Cineva s-a jucat cu o armă veche de foc și a fost rănit.

- McKee?

- Pitt clătină din cap.

- A dispărut. Se poate să se fi întors la laborator.

- Un avion privat, care tocmai pleca de pe Aeroportul Regional Inverness, vui deasupra capului lor. Trecu pe lângă conac, apoi urcă și se întoarse spre sud, dovedind prin asta că Pitt se înșela.

58

- Apa rece se revărsă peste fața lui Dirk, iar el bâjbâi din instinct după comutatorul geamului electric. Sistemul electronic al mașinii închiriate încă nu se scurtcircuitase, iar geamul se închise, punând capăt potopului. Pitt dădu deoparte

air- bagul care i se umflase în față și încercă să-și recapete sângele rece în interiorul întunecat.

- Gâtul, spatele și genunchii îl dureau în urma plonjării făcute cu spatele de pe pod, iar o tăietură pe care o avea într-o parte a capului îi zvâcnea. Dar scaunele cu spătar înalt ale mașinii închiriate se ținuseră bine, amortizând rănile majore. Simți cum greutatea corpului său se lăsa pe centura de siguranță, iar apa care continua să se acumuleze în jurul capului lui îl făcu să realizeze că mașina era întoarsă invers. Simți mașina legănându-se ușor, cu o clipă înainte de a lovi fundul râului cu o bufnitură înăbușită.

- Se întinse spre consola de deasupra capului lui și apăsă comutatorul ca să aprindă lumina. Aceasta proiectă o strălucire difuză prin apa tulbure, îndeajuns ca să o lumineze pe Summer, care era așezată lângă el. Observă o pată întunecată de sânge pe umărul ei.

- Ești în regulă? întrebă el, chinuindu-se să-și desfacă centura de siguranță.

- Da, răsună un răspuns slab și neconvingător.

- Dirk văzu că părul ei se mișca în apa în creștere. își desfăcu centura de siguranță și fu nevoit să-și dea scaunul cu totul pe spate ca să se elibereze. Răsucindu-se și îngenunchind pe tavanul șifonat, ajustă spătarul de la scaunul lui Summer, apoi îi desfăcu centura. Trebui să facă ceva răsuciri și contorsionări, dar o trase în sus și o întoarse, având amândoi capetele acum în zona picioarelor pasagerului.

- Pare... că... ai... cumpărat... o altă... mașină, bolborosi ea.

- Chiar în lumina tulbure, reuși să vadă expresia din ochii sticloși ai surorii lui și se temu că își va pierde cunoștința dintr-o clipă în alta.

- Măcar de data asta am asigurare, spuse el. Poți să-

ți ții respirația?

- Ea dădu din cap. Apa se prelingea deja prin luneta deteriorată și printr-o fereastră din spate, umplând interiorul mașinii până la nivelul umerilor lor.
- Bine, o să fie o distanță scurtă. Plecăm.
- Lumina era încă aprinsă, astfel că el se întinse spre comutatorul de la geamul de pe partea șoferului. Trase adânc aer în piept în timp ce geamul alunecă fără să se împotrivească, apa umplând buzunarul de aer rămas. Aplecându-se, se strecură pe fereastră. Apucă oglinda laterală ca să se sprijine, se întoarse sub apă și se întinse după Summer.
- Ea era moale când el se ridică și o cuprinse în brațe. Fu nevoit să o tragă în jos ca să o scoată pe geam. Partea de sus a trunchiului ei era deja ieșită pe fereastră când buzunarul de la pantalon i se prinse în schimbătorul de viteze. Ea se răsuci și se zbătu, cu fața contorsionată de durere, dar reuși să se elibereze. Dirk o trase cu totul din mașină și se avântă spre suprafața aflată la doar câțiva metri deasupra.
- Amândoi traseră adânc aer în piept. Dirk o trase pe sora lui spre țărm, îndreptându-se spre cel mai apropiat mal, aflat chiar sub pod.

- Deasupra, auzi sunetul unei mașini - era Audi-ul, care se îndepărta. O altă mașină traversă podul un minut mai târziu.

- își întoarse atenția spre Summer, care răsufla greu și își pierdea conștiența. Umărul cămășii îi era îmbibat de sânge, iar el reuși să observe două găuri mici în țesătură. Apăsă rana cu palma, în timp ce își trase sufletul, apoi își strecură un braț pe sub ea.

- Hai, fetițo, să urcăm dealul.

- Pe jumătate purtând-o în brațe, pe jumătate târând-o, Dirk urcă terasamentul împreună cu Summer, apoi o așeză la marginea drumului. Se uită în jur după ajutor, dar cea mai apropiată casă se afla la mare distanță. Salvarea apăru sub forma unei furgonete care se apropia dinspre est, având scris pe o parte: „INSTALAȚII SANITARE DINGLE”.

- Dirk făcu semn furgonetei să oprească în timp ce mașina traversa podul, apoi se apropie de geamul lateral al șoferului speriat.

- Sora mea a fost rănită într-un accident de mașină. Mă poți duce la spital?

- Instalatorul se uită de la omul ud leoarcă și lovit la silueta ghemuită a lui Summer, care stătea întinsă pe drum.

- Da, domnule, Sf. Ana este chiar de cealaltă parte a orașului.

- Șoferul sări jos din mașină și îl ajută pe Dirk să o ducă pe Summer în spatele camionetei, așezând-o pe podea. Dirk îi îngriji rănile, în vreme ce instalatorul se urcă la volan și acceleră. Orașul Cahersiveen se afla la doar un kilometru și jumătate distanță, iar el îi traversă în viteză străzile liniștite până la Spitalul Sf. Ana, aflat în suburbiile din vest.

- Summer fu purtată până la intrare, unde

personalul medical o duse la urgențe. Dirk abia mai avu șansa să îi mulțumească instalatorului, înainte ca o asistentă să-l tragă după ea într-o sală de examinare ca să îi panseze rana de la cap. El se uită într-o oglindă și observă că hainele ude îi erau pline de sânge și că fața îi era lovită. Totuși, singura grijă pe care o avea era sora lui.

- Pare că ați sărit de pe o clădire, spuse asistenta, aplicându-i un bandaj pe scalp.

- Nu este departe de adevăr. De fapt, am căzut de pe un pod.

- Când asistenta își încheie treaba, telefonul lui mobil sună în buzunar. Chiar dacă era un model rezistent la apă, el fu surprins că scăpase nevătămat. Răspunse și îl auzi pe Brophy la celălalt capăt de linie.

- Barca este pregătită și ne așteaptă, spuse el. Voi, puștilor, veniți cu mine pe apă în dimineața asta?

- Nu, răspunse Dirk, frecându-și gâtul dureros. Mă tem că am făcut deja o scufundare.

- Riki mergea în sus și în jos prin fața bărcii închiriate când Ainsley și Gavin păşiră pe doc. Cu o privire încruntată, ridică cheile bărcii obținute de la proprietarul navei, care venise și plecase deja.

- - Ce v-a luat atât de mult? Și ce s-a întâmplat cu mașina? întrebă ea, observând aripa deteriorată.

- Ainsley îi întinse tableta și o ceașcă de cafea, în timp ce Gavin clătină din cap și zâmbi larg.

- - Nu trebuie să-ți faci griji. Nu o să se mai ducă nicăieri... pentru o lungă vreme...

- - Despre ce vorbești?

- - Am dat peste ei, spuse Ainsley.

- Gavin dădu din cap.

- - I-am văzut apropiindu-se pe tableta ta, așa că i-am așteptat la ieșirea din oraș. Au zburat cu mașina peste marginea unui pod aproape de voie bună, zise și

arătă spre Audi. Ei bine, ne-au dat ceva bătăi de cap. Dar zac scufundați într-un pârâu acum, nici

măcar nu sunt la vedere. O să pară un accident, când și dacă o să fie găsiți vreodată.

- Riki îl privi fără să spună vreun cuvânt. Simți un amestec surprinzător de emoții care se învolbură înăuntrul ei. O tăcere prelungă fu întreruptă de soneria telefonului ei mobil. Văzu că era mama ei și răspunse.
- Conversația fu unidirecțională. Riki ascultă până când mama ei închise brusc. Punând telefonul deoparte, se întoarse spre tovarășii ei cu o față palidă.
- - Trebuie să ne întâlnim cu mama astă-seară pe un aerodrom numit Abbeyfeale, spuse Riki cu o voce scăzută. Vă puteți explica toate acțiunile atunci.

- 60

- Brophy i se alătură lui Dirk în sala de așteptare a spitalului, în timp ce Summer era operată. Operația lui Summer fu urmată de o lungă perioadă petrecută în camera de recuperare, timp în care așteptară nerăbdători. Dirk profită de timpul pe care îl avea la dispoziție ca să îi trimită tatălui lui un e-mail, după ce nu îi răspunsese la telefon, și ca să depună o plângere la poliția din oraș. Chirurgul de la urgențe apăru, în cele din urmă, asigurându-1 pe Dirk că sora lui se simțea bine.

- - Are două răni, una deasupra umărului, cealaltă în triceps, îi explică el. A fost foarte norocoasă pentru că nu i-a fost afectat niciun os, zise și îi aruncă lui Dirk o privire curioasă. împușcături, bănuiesc?

- Dirk dădu din cap.

- - Un accident cu focuri de armă. Am sesizat

poliția.

- - O să-și revină în întregime. O puteți vedea acum, dar se prea poate să doarmă ceva mai multă vreme.

- El îi conduse într-o încăpere mică cu un singur pat, în care stătea Summer, adormită de medicamentele administrate în timpul intervenției chirurgicale. Dirk rămase puțin la căpătâiul ei, până când stomacul lui începu să scoată niște sunete.

- Hai, băiete, este aproape ora prânzului, spuse Brophy. Hai să-ți luăm ceva de mâncare. Summer nu pleacă nicăieri și am zărit un pub interesant chiar peste stradă.

- Dirk încuviință cu reticență, permițându-i lui Brophy să-l conducă înapoi în Cahersiveen. într-un mic pub decorat cu carcase prăfuite de crabi gustară peștele și cartofii prăjiți din meniu, apoi se întoarseră la spital imediat după apusul soarelui. Când intrară în camera lui Summer, Dirk fu șocat să îi găsească pe Pitt cu Loren și Giordino stând lângă pat și vorbind cu sora lui.

- Cum de ați ajuns aici? întrebă el, salutându-i pe noii-veniți, apoi prezentându-1 pe Brophy.

- Am văzut e-mailul tău la jumătatea zborului, după ce am decolat din Inverness, spuse Pitt. Tocmai zburam peste Galway. Rudi ne-a trimis un Gulfstream NUMA, așa că ne-am îndreptat spre Killarney și am sărit într-un taxi care ne-a adus până aici.

- Curiozitatea lui Dirk legată de avionul privat păli când o văzu pe Loren. Ochii ei aveau o privire dezorientată, iar ea era neobișnuit de palidă. Se gândi că poate ar trebui să facă schimb de locuri cu Summer, care era acum vioaie și vorbăreață pe patul ei de spital.

- Ce s-a întâmplat mai exact cu voi doi? întrebă Pitt, privind atent capul bandajat al lui Dirk.

- Dirk le explică detaliile căutării lui Meritaten,

incendiul din bibliotecă și atacul de dimineață de pe pod.

- Se pare că toată lumea și-a luat porția de distracție în ultima vreme, remarcă Giordino.
- Ați avut probleme în Scoția? întrebă Dirk.
- Pitt dădu din cap cu o privire sumbră, apoi îi descrise cum descoperiseră laboratorul secret al BioRem și dispersia globală a bolii pe calea apei.
- Rudi a zis că CDC a confirmat ceea ce ne-a spus doctorul Perkins. Agentul patogen are capacitatea de a modifica ADN-ul din

- celulele femeilor infectate, astfel încât acestea să dea naștere doar unor copii de sex feminin. Există și posibilitatea ca bacteriile să continue să înregistreze mutații și ca lucrurile să se înrăutățească mai tare. Știm limpede un lucru... în clipa asta, nu există remediu.

- Câți oameni au fost infectați? întrebă Brophy.

- Posibil milioane. Au trimis nave cu chestia aia în lumea întreagă, care au vărsat-o în surse de apă dulce folosite pentru apa potabilă. Au pus la cale accidente, în unele cazuri, ca să aibă acces la locații-cheie. Credem că au provocat chiar ei coliziunea petrolierului din Detroit ca să-și elibereze agentul patogen în sursa de apă a orașului.

- Mike Cruz a fost ucis din cauza asta, spuse Giordino. Probabil descoperise că BioRem își injecta produsul în apa fluviului Detroit.

- Summer se încruntă.

- Cum au putut să creeze un asemenea agent patogen?

- A fost derivat din microbul care a provocat o epidemie în Egiptul antic, extras din mumii. Giordino le descrise sicriele găsite în Scoția. Ei îi spun Pesta Evoluției.

- Din mumii egiptene? spuse Summer.

- Dirk își scoase telefonul și răsfoi fotografiile lui Rod Zeibig din Egipt. Le arătă o imagine cu mormântul pe care îl descoperiseră în Amarna.

- Ăsta este unul dintre sicrie?

- Pitt și Giordino studiară fotografia și încuviințară din cap.

- Existau mai multe mumii și sicrie pentru copii în laborator, spuse Pitt. Cu siguranță ăsta ar fi putut să fie unul dintre ele.

- Probabil au adus la viață boala care a afectat

Egiptul antic, spuse Summer. Oamenii de la BioRem sunt cei care sunt pe urmele lui Meritaten.

- Pitt se uită fix la ea.

- Ai spus că prințesa Meritaten a murit în Irlanda după ce a călătorit acolo din Egipt?

- Ea dădu din cap că da.

- BioRem are deja agentul patogen, deci trebuie să fie pe urmele leacului. Ați spus că CDC nu are niciun remediu cunoscut pentru boală. Există un leac. Se numește apiumul din Faras. A salvat-o pe Meritaten și i-a salvat pe sclavii Habiru.

- Astfel că i-ar putea salva pe cei infectați astăzi, spuse Pitt.

- -A fost extras dintr-o plantă numită silphium, spuse Dirk. Credem că fragmente din plantă sunt îngropate împreună cu Meritaten. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care vor să o găsească... sau să ne împiedice pe noi să o găsim.

- O plantă rară? întrebă Giordino.

- Nu rară, dispărută, spuse Dirk. A dispărut în timpul romanilor. Singura speranță este să găsim câteva fragmente îngropate cu Meritaten.

- Pare puțin probabil.

- Poate, Summer, dar pictura murală de la Amarna o arată purtând planta.

- Aveți ceva piste cu privire la locul în care ar putea să fie înmormântată? întrebă Giordino.

- Cred că da. Am găsit o piatră cu însemne care arată că s-ar afla într-un loc numit Stânca Șoimului. Dr. Brophy crede că reprezintă o insulă în largul coastei Kerry.

- Skellig Michael, spuse irlandezul cu o încuviințare din cap.

- Ne poți duce acolo? întrebă Pitt.

- Brophy aruncă o privire spre umărul bandjat al lui Summer și dădu din cap.

- Da. Poate ar fi mai bine să ajungem acolo înaintea

competitorilor.

- 61

- Riki așteptă împreună cu Ainsley și Gavin într-o mică încăpere îmbâcsită care constituia terminalul aerodromului Abbeyfeale. Locul nu se califica drept un aeroport, își dă-duse ea repede seama, de îndată ce identificaseră proprietatea privată ascunsă pe un drum îngust de țară. O singură pistă pietruită, cu o linie vopsită pe mijloc, traversa o pășune pustie, completată de două hangare și un mic birou administrativ care funcționa ca terminal. Proprietarul părăsise deja aparatul de radio de control al traficului aerian și deschidea unul dintre hangare pentru sosirea lui McKee.

- Riki își deschise laptopul și începuse să tasteze de plictiseală când Gavin arătă spre fereastră.

- -Vin.

- Luminile de aterizare ale unui avion mic licăreau

în depărtare, iar Riki privi cum Learjetul mamei ei coborî și rulă apoi pe pistă. Avionul se opri temporar, deschizându-și ușa laterală ca să le permită Evannei McKee și lui Rachel să coboare, înainte să-și continue călătoria intr-unui dintre hangarele deschise.

- Când cele două femei intrară în clădire, Riki își dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. îmbrăcată într-o ținută șifonată, mama ei părea într-o dispoziție sumbră, care nu îi era caracteristică. Pe chipul ei se vedeau atât oboseală, cât și suferință când se aruncă pe un scaun gol aflat lângă Riki.

- Mamă, nu arăți bine. Să-ți aduc un ceai?

- Audrey a murit, spuse McKee cu un glas monoton, căci trauma provocată de pierderea fiicei mai mici fie trecuse deja, fie fusese amorțită de droguri. Laboratorul a fost avariat și posibil expus.

- Audrey... a murit?

- Riki se chinui să asimileze vestea. Nu se simțise niciodată apropiată de sora ei vitregă mai mică și, ca adult, fusese dominată de ea. Spre eterna gelozie a lui Audrey, Frasier McKee o tratase întotdeauna pe Riki ca pe propria lui fiică, poate din simpatie pentru tatăl ei care pierise în războiul din Irak. Ceea ce provocase o ranchiună la care Audrey nu renunțase niciodată.

- în același timp, mama lor o favorizase întotdeauna pe Audrey. Riki știa că asta se datora faptului că semănau... erau amândouă manipulatoare, insensibile și necruțător de egoiste. Riki încercase să le imite, dar nu îi venise niciodată în mod natural.

- Cum s-a întâmplat?

- Americanul, Pitt. S-a infiltrat în laborator. La ora asta ar trebui să fie deja mort și să zacă pe fundul lacului. M-am gândit că este mai bine să rămânem departe de Scoția până când lucrurile se calmează. Se uită prin

încăperea spartană și strâmbă din nas. Am luat o rută ocolitoare ca să ajungem aici. Pilotul ne-a spus că aterizarea pe câmpul ăsta nu o să fie raportată autorităților. Contra unei sume de bani. Am putea merge în Italia pentru o scurtă vreme.

- McKee aruncă o privire spre calculatorul deschis al lui Riki. Ecranul înfățișa o hartă a părții inferioare a golfului Dingle. Două lumini roșii erau aprinse de-o parte și de alta a unui oraș care se numea Cahersiveen.
- Ce e asta? întrebă ea.

- Mașina și telefonul lui Pitt cel tânăr, spuse Riki și se încruntă privind ecranul computerului. Ați spus că au sărit de pe podul din estul orașului, spuse ea, adresându-li-se lui Gavin și Ainsley. Aici apare că telefonul lui este în partea de vest a orașului Cahersiveen.

- Gavin și Ainsley se uitară unul la altul. Riki se întoarse spre mama ei cu o voce morocănoasă.

- L-au eliminat pe Pitt cel tânăr într-un accident de mașină în dimineața asta.

- Telefonul lui spune altceva, spuse McKee.

- Poate că au fost recuperați din râu, spuse Gavin.

- Riki mări harta de pe calculator.

- Semnalul arată că telefonul lui este la Spitalul Sf. Ana. Trebuie să fie încă funcțional. I-am pus un microfon, adăugă ea.

- Atunci activează-1, o îndemnă McKee.

- Riki își scoase telefonul mobil și formă numărul secret pe telefonul lui Dirk. După un clic, auziră mai multe voci care discutau în camera de spital a lui Summer. Riki își duse degetele la buze, căci era un apel bidirecțional.

- Oamenii de la BioRem sunt cei care sunt pe urmele lui Meritaten, o auziră pe Summer spunând.

- La auzul vocii lui Dirk, ochii lui Riki se făcură mari.

- Sunt în viață, șopti ea.

- Gavin se făcu palid.

- Ai naibii, au nouă vieți, spuse el în barbă.

- Ascultară în liniște până când interveniră vocile lui Pitt și Loren. McKee păru uluită, apoi arătă spre telefon și se făcu roșie ca racul.

- Ăsta este Pitt! spuse ea furioasă, abia înăbușindu-și vocea.

- Ea își scoase propriul telefon și îi trimise un mesaj

recepționerei de la Inverness, Irene. Furia ei spori în timp ce continuă să asculte vocile de la spital. Când nu mai putu să suporte, ieși pe ușă și o sună pe Irene.

- Cum nu primi niciun răspuns, încercă să sune la alt membru din personal, dând, în cele din urmă, de unul dintre oamenii de la intrare.

- Irene... a murit, răspunse femeia de la securitate. Toți oaspeții au dispărut. Poliția cercetează împrejurimile. Și văd lumini intermitente dincolo de lac. Vor să știe unde sunteți. Ce le spun?

- McKee închise telefonul. Lumea ei începea să se prăbușească brusc în jur. Trase adânc aer în piept. Poate că mai exista încă o salvare. Nimeni nu avea de unde să știe cu siguranță unde fusese împrăștiată Pesta Evoluției. Poate că Richards ascunsese înregistrările și se descotorosise de soluție înainte să sosească poliția. Autoritățile puteau să identifice un număr de locații, dar diseminarea putea să fie în continuare considerată accidentală. Pesta Evoluției trebuia încă identificată... și remediul încă nu era cunoscut. Ea se putea muta într-o țară prietenoasă din lumea a treia și să continue producția. Viziunea ei încă se putea realiza. Mai exista un singur impediment de care trebuia să se ocupe.

- Intră înapoi în terminal chiar când cei doi Pitt își anunțară planurile de a o căuta pe Meritaten pe Skellig Michael.

- Riki decuplă apelul. Se întoarse și se uită la mama ei. Chipul lui McKee purta o expresie de furie dementă.

- Riki ridică privirea.

- Mamă?

- Mergem pe insula aia, spuse McKee parcă scuipând flăcări, unde scăpăm atât de Meritaten, cât și de cei doi Pitt.

PAR7 EA /X IX/-/X

SKELLIG MICHAEL

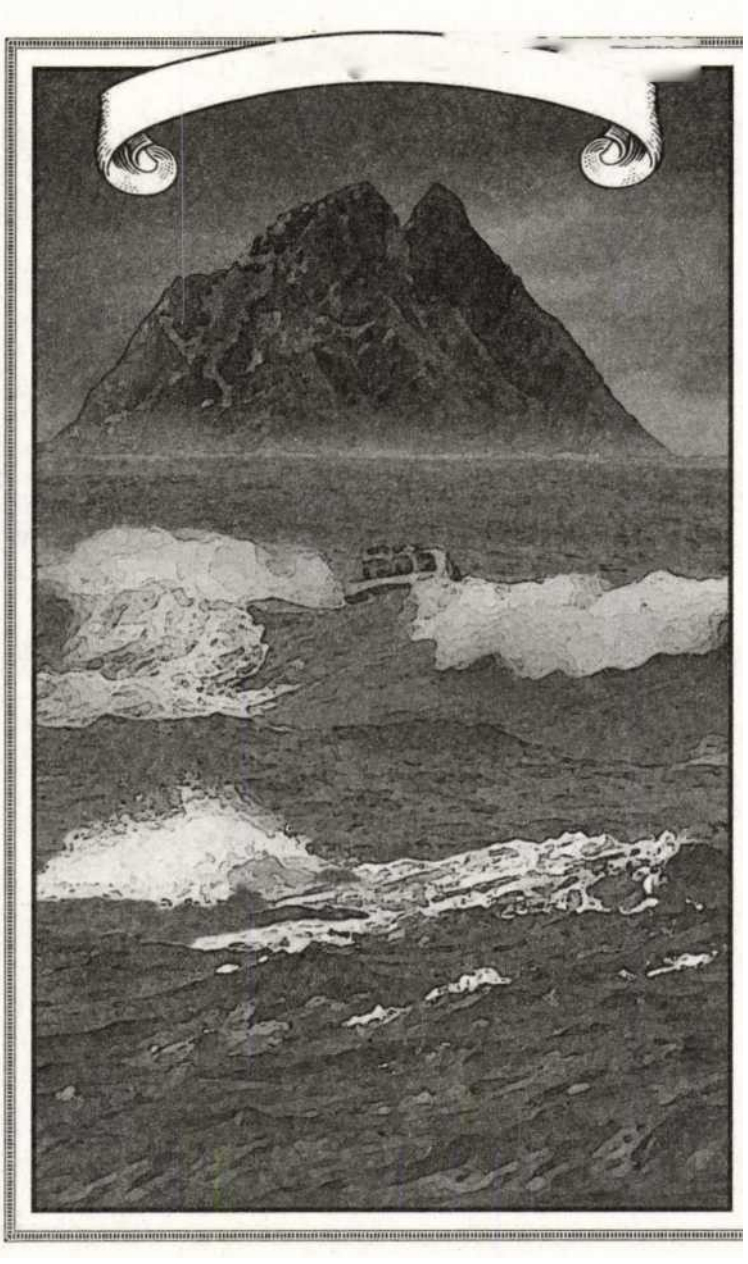

-

- Acum fii fată cuminte și hai să vindecăm umărul acela, spuse Brophy.

- Summer se aplecă în față din scaunul cu rotile și îl îmbrățișă pe irlandez.

- - Mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai acordat, Brophy. Mi-aș dori să pot merge la Skellig Michael cu tine.

- - O găsim noi, nu-ți face griji.

- Brophy îi făcu un semn lui Summer, în timp ce Dirk o ajută să urce în avionul NUMA Gulfstream staționat la Aeroportul Kerry. Pitt era deja la bord, ajutând-o pe Loren să se așeze.

- - Fără tumbe până ajungem acasă, îi spuse Pitt lui Summer, și o ciupi ușor de obraz.

- Apoi păși în spatele avionului și o strânse pe Loren în brațe.

- - O să fii bine?

- Loren dădu din cap în timp ce îl strânse cu putere.

- Toată călătoria asta pare un vis urât. Dar cred că drogurile sunt pe cale să-mi iasă din sistem. Când ajung acasă, mă așteaptă o perioadă îndelungată de somn.

- îl sărută și îl mai strânse o dată tare.

- Să ai grijă.

- înainte ca Dirk să iasă din avion, Summer îl apucă de braț.

- Sper că nu ne lași în întuneric de acum. Vreau să fiu pusă în permanență la curent cu starea căutărilor.

- Dirk dădu din cap.
- Fii sigură de asta.
- Mai trebuie să-ți spun un lucru. Ea coborî vocea și îi aruncă o privire serioasă. Când te așteptam la micul dejun, mi s-a părut că o văd pe Riki ieșind din hotel. Poate doar mi-am imaginat că era ea.
- Nu, ea era.
- A plecat într-un Audi argintiu. Cred că era aceeași mașină și pe pod.
- Dirk dădu tulburat din cap.
- Și eu am ajuns la aceeași concluzie. Era singura persoană care știa că ne îndreptam spre Portmagee. Aproape că ne-a ucis. îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta.
- Nu ești singurul care nu și-a dat seama. Măcar acum știm.
- Dirk o lovi ușor pe umărul sănătos și ieși din avion. Li se alătură lui Pitt, Brophy și Giordino și urmări cum avionul decolează spre un cer acoperit de nori. Cei patru bărbați urcară într-un SUV pe care îl închiriase Giordino și se îndreptară spre Portmagee, de astă-dată fără incidente.
- Un sat de pescari aflat vizavi de o mare insulă numită Valentia, Portmagee era așezat într-un golfuleț ferit, aflat la vreo trei kilometri de oceanul deschis. Dirk găsi cu ușurință malul apei și parcă în apropierea debarcaderului din oraș, unde erau acostate vreo șase bărci. Brophy îi conduse de-a lungul docului spre o barcă utilitară cu traverse de punte ample, oprindu-se lângă ea ca să-și aprindă pipa.
- Este alimentată și gata de plecare, spuse el, dar nu sunt sigur că vrem să ne grăbim să părăsim docul.
- De ce? întrebă Dirk.
- în prognoza meteo s-au anunțat vânturi cu tăria între 5 și 6. își flutură pipa spre golfulețul care dădea

spre Atlantic. Pe lângă valuri, se poate să fie și umezeală. Vreme prea urâtă pentru bărcile de agrement, toate rămân acasă azi.

- Există un loc pe insulă în care ancorăm barca în siguranță? întrebă Giordino.

- Există un mic debarcader pe malul de est. S-ar putea să fie complicat și acolo.

- Barca pare rezistentă. Pitt sări la bord. Hai să aruncăm o privire.

- Păși în timonerie și porni motorul din bord. Brophy îl privi cu neliniște. Dirk se apropie și îl apucă de braț.

- Hai, domnule profesor, l-ai auzit pe om. Nu este momentul să-ți fie frică de niște apă înspumată.

- Se urcară în barcă în timp ce Giordino ridică parâmele de acostare. Pitt apăsă pedala de accelerație și ieșiră în golfuleț. întoarse barca spre vest și mări viteza. înaintarea fu lină până când ajunseră în largul oceanului.

- Atlanticul era întunecat și frenetic, în timp ce o briză puternică umflă pânzele. Barca începu curând să se încline și să se legene cu putere, dar Pitt ținu bine cârma.

- Acolo este insula Skellig?

- Se întoarse spre Brophy și arătă spre o pereche stâncoasă de insule ascuțite, la vreo doisprezece kilometri spre sud-vest.

- Da, Mica Skellig este la stânga și Skellig Michael la dreapta, spuse Brophy, apucându-se bine de o balustradă, în timp ce barca fu zdruncinată de un val.

- Ce ne poți spune despre insulă? întrebă Dirk.

- Skellig Michael este un loc foarte cunoscut în tradiția irlandeză. După cum am spus, *skellig* înseamnă „stâncă abruptă” sau „așchie de stâncă ascuțită”. O să vedeți de ce atunci când ne apropiem mai mult. Michael, desigur, se referă la arhanghel. Pe insula asta, potrivit legendei, Sfântul Mihail a apărut ca să-l ajute pe Sfântul

Patrick să alunge șerpii în mare.

- Ar fi trebuit să-l avem cu noi în Scoția, glumi Giordino.

- Dar anecdotele despre insulă sunt cu mult mai vechi, continuă Brophy. V-am povestit despre cum Meritaten și soțul ei și-au pierdut cei doi fii într-un naufragiu. Se presupune că unul a murit în mare, în timp ce celălalt a fost îngropat pe insulă.

- Insula a fost locuită? întrebă Dirk.

- Pentru asta este cel mai cunoscută. Creștinii din primele secole au fondat acolo o mănăstire, prin secolul al Vl-lea. Aceste suflete inimoase au locuit pe insulă mai multe secole înainte ca așezarea să fie abandonată, posibil din cauza atacatorilor vikingi. Mai există încă rămășițe din mănăstire și oamenii mai vin încă aici ca să facă pelerinaje.

- Pitt scrută din priviri orizontul.

- Nici nu puteau să aleagă un loc mai izolat.

- Tocmai izolarea asta este ceea ce căutau. Se crede că secta era adepta lui Antonie cel Mare al Egiptului.

- Al Egiptului? întrebă Giordino.

- Brophy încuviință cu un semn din cap.

- Unul dintre primii călugări creștini. în Egipt, el a practicat asceza singur în deșert.

- Asta este o conexiune interesantă, spuse Dirk.

- Trecură legănându-se pe lângă stâncoasa insulă Mica Skellig, iar vreun kilometru și jumătate mai târziu se apropiară de țărmurile insulei Skellig Michael. Insula se înălța în inima oceanului ca o piramidă de ardezie, ridicându-se la peste două sute de metri spre cer.

- Faleze stâncoase abrupte se proiectau spre mare de-a lungul unui front amplu, făcându-1 pe Pitt să se îndoiască de posibilitatea de a acosta. Brophy îl dirijă

spre colțul din nord-est, unde un golfuleț numit Golful Orbului se desena dincolo de un colț ascuțit al insulei. Protejată de vânturile de vest, apa deveni mai puțin clocotitoare pe măsură ce Pitt ghidă barca în paralel cu un debarcader mic de beton aflat pe malul golfului. O barcă utilitară, albastru cu alb, era deja acolo, legată de doc.

- Bănuiesc că nu suntem singurii călători pe timp de furtună care au ieșit azi în larg, spuse Dirk, deși îmi dau seama de ce bărcile de agrement au rămas acasă.

- Chiar și în apele ferite, barca se înclina și se legăna.

- Mi s-a spus că furtunile din timpul iernii pot să provoace valuri de zece metri peste acest debarcader. Brophy clătină din cap. Nu este un loc pentru cei slabi de înger.

- Asigurară barja de ceea ce mai rămăsese din doc și urcară pe uscat. Dirk apucă un rucsac voluminos pe care îl pusese în barcă, dar fu oprit de Giordino.

- Lasă-mă pe mine să iau asta, spuse bărbatul mai scund, ridi- cându-1 pe umeri fără nici cel mai mic efort. Pare că ai avea probleme și cu purtatul unui balon azi.

- Este atât de evident? răspunse Dirk.

- Spatele și gâtul încă îl mai dureau când se mișca, deși nu-și dăduse seama că mersul lui încovoiat era evident pentru ceilalți.

- Bărbații se adunară pe uscat și începură să meargă de-a lungul unui drum îngust, tăiat într-o fațetă a stâncii. Aceasta urca gradual, urmând conturul de sud al insulei. Un perete gros din beton și piatră aflat pe marginea exterioară îi apăra pe vizitatori de o scufundare accidentală în ocean.

- Giordino lovi peretele cu o mână.

- îmi dau seama că nu călugării au fost cei care au amestecat betonul aici.

- Brophy zâmbi.

- Guvernul a construit drumul ăsta micuț. Duce la un far aflat în extremitatea sudică a insulei. Pe vremuri, îngrijitorii farului veneau aici ca să aprindă lumina. Acum totul este automatizat.

- Urmară drumul pe o mică distanță până ce traversară o serie de trepte din piatră care se înălțau abrupte spre vest. Zăriră la capătul drumului farul modern de pe promontoriul sudic al insulei.

- De aici, începem să urcăm. Brophy făcu un semn spre scări. Acum o să ne folosim de lucrarea vechilor călugări.

- Treptele erau aspre' și erodate de vreme, dar aduceau mărturie, se gândi Pitt, despre manopera brută care le amplasase acolo în urmă cu o mie patru sute de ani. Scările urcau spre centrul insulei, apoi coteau spre nord. Baza era umedă și alunecoasă din cauza ploilor, iar cei patru nu se grăbiră.

- După câteva minute, Dirk se opri ca să-și tragă sufletul, simțindu-și corpul slăbit din cauza efortului din ziua precedentă.

- Călugării ăștia trebuie să fi fost sprinteni ca niște țapi.

- Chiar că aveau de făcut o drumeție pe cinste ca să-și urce proviziile, spuse Brophy, cu respirația la fel de întretăiată. Sunt șase sute optsprezece trepte până la mănăstire.

- în timp ce își reluară urcarea, Dirk observă o abundență de păsări. Papagali de mare colorați își aveau cuiburile în apropierea apei, în timp ce gâștele de mare și pescărușii mai mari planau peste culmi. Se uită atent după șoimii călători.

- După ce trecură de o creastă numită Ochiul Acului, coborâră pe o pantă terasată și ajunseră la mănăstire. Era o incintă înconjurată de ziduri, ascunsă

între un versant abrupt și cel mai înalt vârf de pe insulă. Șase căsuțe de piatră în formă de stup dominau locul, având alături ruinele fărâmițate a două oratorii și ale unei capele.

- Totul este mai mic decât mă așteptam, spuse Dirk, dar colibele sunt impresionante.

- Se crede că doar vreo doisprezece călugări au trăit aici în vârf, spuse Brophy. Hai să aruncăm o privire în interiorul colibelor. Sper să putem găsi ceva de interes.

- Cea mai apropiată structură din piatră avea cu puțin sub trei metri pătrați, cu un acoperiș cu cornișe de aproape două ori mai mare decât înălțimea căsuței. Intrară printr-o ușă deschisă și găsiră un interior întunecat și gol. Brophy aprinse o lanternă și se uită chiorâș după inscripții pe perete, desene sau alte posibile indicii. Nu se găsea nimic acolo.

- Cercetă metodic celelalte cinci colibe, fără a găsi vreo însemnare pe suprafețele interioare. își stinse lanterna și ieși din ultima colibă, ceilalți urmându-1 îndeaproape.

- Speram să fi știut călugării ceva și să fi lăsat un indiciu, spuse Brophy. Nimic.

- Eu aș zice că orice informații sau inscripții ar trebui să se regăsească în claústrele de rugăciune sau în capelă, spuse Pitt.

- Da, ai dreptate. Sunt într-o condiție mai proastă, dar merită să aruncăm o privire.

- Examinară zidurile rămase ale capelei și ale oratoriului mare de sub colibe, dar găsiră doar câteva cruci de piatră sculptate. își croiră drum spre ultima structură, numită micul oratoriu, care era mai îndepărtată de restul clădirilor, în extremitatea nordică a complexului. Puțin mai mic decât colibele, oratoriul își păstra acoperișul piramidal și pereții groși de un metru.

în interior, de-a lungul peretelui din spate, găsiră rămășițele unui altar în trepte. Brophy exa- mină cu lumina lui ceilalți pereți, apoi se opri într-un colț. Pe o piatră mare și plată observă un desen sculptat vag. Era ceva mai mult decât imaginea unui triunghi, cu o linie curbată în formă de S care cobora spre o mică figură în partea de jos. Simbolul inferior părea să aibă forma unei cruci celtice.

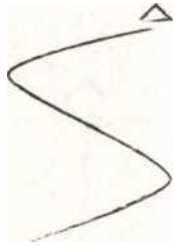

- -

- Brophy studie un moment diagrama, apoi se întoarse și dădu să plece.

- Doar o clipă. Pitt îl apucă de braț ca să păstreze lumina pe imagine și aruncă o privire mai atentă la cruce. Cred că desenul a fost modificat.

- Brophy se aplecă pentru a studia imaginea sub lumina difuză.

- înțeleg la ce te referi. A fost modificat în forma brută a unei cruci celtice clasice. Baza crucii și bucla superioară au fost sculptate cu o oarecare precizie, cu o unealtă ascuțită. Semicercul inferior a fost adăugat într-un stil mai stângaci.

- -

- La fel ca linia superioară a crucii, deasupra T-ului, spuse Pitt.

- Da, observ și asta.

- Brophy îngenunche pe podeaua pietruită.

- Deci, dacă am îndepărta sculpturile mai rudimentare, am rămâne fără linia superioară și semicercul inferior, și am avea semnul ăsta. El își trecu degetul peste pământ, creând o formă de T cu un semicerc centrat deasupra.

- -

- Seamănă cu o cruce ankh egipteană! spuse Dirk.

- Brophy încuviință prudent din cap.

- Hieroglifa egipteană care simbolizează viața. Sau poate, în cazul lui Meritaten, viața veșnică.

- Studiară desenul brut, făcând fotografii cu telefoanele, înainte de a ieși din structura cufundată în întuneric.

- Dacă ar fi să considerăm că este un ankh și o reprezentare pentru locul în care este înmormântată Meritaten, spuse Brophy, apoi se pare că ne arată o cărare ce coboară dinspre mănăstire.

- Desenul nu seamănă cu drumul pe care l-am urmat ca să ajungem aici, spuse Giordino, care avea mai mult forma unui U de tipar.

- De fapt, există trei scări care duc spre mănăstire. Brophy scoase din buzunarul hainei o hartă a insulei. în afară de cărarea principală pe care am luat-o noi, mai există o potecă în zigzag de la Blue Cove pe coasta de vest, care se întâlnește cu traseul nostru sub mănăstire. Nu seamănă cu marcajul de pe piatră.

- Care este al treilea drum? întrebă Dirk.

- Este o potecă abruptă și neîngrijită care pornește de la debarcader. Pare să fie un traseu mai direct, care de asemenea nu se potrivește cu desenul.

- Pitt se aplecă peste un zid de susținere și privi spre dealul abrupt din nord. I se înfățișă o priveliște de carte poștală cu Micul Skellig și litoralul irlandez. Chiar sub el, rămășițele unor trepte abrupte din piatră coborau spre locul de acostare din Golful Orbului. Se întoarse și mai aruncă o privire peste harta insulei pe care o avea Brophy. Inscripția din stâncă nu se potrivea cu niciun traseu existent sau cu vreo altă cărare pierdută care să fi pornit de la mănăstire. Pe figura lui apăru o expresie de șiretenie în timp ce survolă ținutul cu privirea.

- Nu cred să reprezinte deloc un traseu, spuse el.

- Dacă nu este un traseu, spuse Brophy, atunci ce este?

- Ar mai putea să fie doar un singur lucru, spuse Pitt zâmbind. O peșteră de unde pornește un tunel.

63

- Locul lor ascuns de observație era situat pe o culme deasupra mănăstirii, lângă baza Ochiului Acului. Era mai degrabă un buncăr decât un coronament, un loc înalt și stâncos care ieșea din pământ, creând un adăpost acoperit suficient de mare încât să ascundă patru oameni vederii dinspre mănăstire și traseul principal.

- - Ce fac acum? întrebă McKee, sorbind ceai dintr-un termos.

- Pentru prima dată nu era îmbrăcată în haine de designer, ci în blugi, cu bocanci și o jachetă neagră pentru orice vreme. La gât purta nelipsitul ei colier de aur cu scarabeu.

- După ce o trimisese pe Ainsley înapoi în Scoția ca să monitorizeze evenimentele, li se alăturase lui Riki, Gavin și Rachel într-o călătorie dimineața devreme spre

Skellig Michael. Cu toții se aleseseră cu rău de mare în timpul călătoriei, dar își reveniseră după drumeția făcută până pe culmile insulei.

- McKee făcuse rost de aceeași hartă a traseelor pe care o avea și Brophy și știa că nu prea erau multe de văzut pe insulă dincolo de far și de situl înălțat al mănăstirii. La fel ca Brophy, presupusese că toate indiciile despre locul în care era îngropată Meritaten se aflau unde era și ea. Aveau să aștepte în adăpostul înghesuit ca Brophy și oamenii de la NUMA să o găsească pe Meritaten pentru ei.

- S-au dus spre partea de nord a mănăstirii, spuse Gavin. îndreptă un binoclu printr-o crăpătură din stânca de deasupra capului lui și privi în jos spre mănăstire. Nu-i mai văd în raza mea vizuală.

- Coborî binoclul și se întoarse spre cele trei femei. Rachel stătea lângă el, cu ochii vigilenți și ținea în mână un pistol Beretta. Singura în care putea să-și pună baza, se gândi Gavin.

- Riki stătea în colțul opus, atât de tăcută încât aproape părea că este supărată. Se înviorase câtă vreme spionase drumeția celor patru bărbați, dar acum se cufundase din nou în aerul ei posomorât, încrederea ei în sine era scăzută, ca de obicei, atunci când se afla mama ei prin preajmă.

- Și apoi, mai era McKee. Dăduse dovadă de o vioiciune surprinzătoare în timpul drumeției și încă mai emana o energie intensă. Stătea încordată și cu ochi amenințători, ca un șoim care privea un iepure de câmp

pe care aștepta să-l înhațe. Dar o urmă de înfrângere se strecurase pe chipul ei de obicei netulburat. Gavin o cunoștea de suficient timp ca să-și dea seama că nu era genul să cedeze fără luptă.

- Ai răbdare, tinere, și mai dă-le câteva minute, îl instrui ea. La urma urmei, nu o să plece de pe insula asta în viață.

-

64

- - Cei trei bărbați îi aruncară lui Pitt o privire nedumerită, apoi fața lui Brophy se lumină, de parcă ar fi câștigat la loteria irlandeză.

- - Un tunel. Dumnezeule, s-ar putea să ai dreptate. Tradițiile locului vorbesc despre un tunel subteran care are legătură cu mănăstirea, dar nu a fost niciodată descoperit.

- - Poate că nimeni nu a știut cum să-l caute, spuse Dirk, apropi- indu-se de rucsacul mare pe care Giordino se chinuise să-l urce pe deal.

- Desfacând fermoarul, el se apucă să scoată componentele sistemului radar de penetrare a solului pe care îl dezmembrase ca să-l ia cu ei.

- - Deci asta aveai acolo, spuse Giordino. Eu speram să fie o ladă de bere.

- - Ah, vechea noastră mașină de tuns iarba, spuse Brophy. Pentru noi a funcționat pe vremuri. Poate că o să funcționeze din nou.

- în timp ce Giordino îl ajută pe Dirk să reasambleze radarul, Pitt arătă în direcția opusă a sitului.

- Avem ceva indicii despre locul în care ar putea să fie localizat tunelul, domnule profesor?

- Brophy clătină din cap.

- Mă tem că sunt pure speculații. Undeva în apropierea capelei, ar putea să fie una dintre ipoteze. Probabil avea un acoperiș ascuțit, ceea ar putea să fie descris în inscripția de pe piatră.

- Atunci să ne începem căutarea de acolo, încuviință Dirk.

- Odată asamblată, unitatea radar fu rostogolită până la ruinele capelei și operă o căutare în interiorul și în împrejurimile acesteia. Când nu apăru nimic, căutarea fu extinsă spre colibe și spre oratoriul cel mare, apoi spre dealul de deasupra și pe cel de sub structurile principale. Bărbații făcură cu schimbul, doi câte doi, ridicând dispozitivul de-a lungul dealului periculos. în afară de unele obiecte mici și de resturi îngropate pe lângă cabane, nu se identifică niciun indiciu al vreunui pasaj subteran.

- Nimic nu apare pe aici, spuse Dirk, ridicând dispozitivul peste o piatră și oprindu-se să se odihnească. Micul oratoriu este singura zonă care ne-a mai rămas în incinta împrejmuită.

- Atunci înseamnă că acolo trebuie să fie, spuse Giordino.

- Apucă mânerul unității radar și o îndreptă spre mica structură aflată în capătul amplasamentului. Ocolind fără succes clădirea de piatră, se chinui să urce dispozitivul de-a lungul dealului de deasupra. Se opri în

dreptul unuia dintre zidurile incintei, săpat în versantul dealului. Studiind ecranul radarului, el se întoarse spre ceilalți și ridică un pumn în aer.

- Al, maestrul subteranului, și-a făcut datoria.

- Dirk se repezi spre el și se uită la ecran. O mică adâncitură albă, în formă de tub, era vizibilă printre benzile ondulate ale liniilor cenușii.

- Este mică, dar se distinge clar, spuse Giordino. Pare că devine mai mare înainte să dispară de îndată ce traversezi dealul.

- El înclină unitatea înspre deal, cu Dirk lipit de el și privind ecranul.

- Radarul își pierde puterea semnalului din cauza adâncimii crescânde, spuse el.

- Pitt și Brophy pășiră spre marginea oratoriului și așteptară, în timp ce cei doi bărbați reveniră cu zâmbete largi pe față.

- Pare a fi un posibil pasaj chiar în locul în care zidul de piatră întâlnește dealul, spuse Dirk, arătând direcția cu degetul.

- Mi-e teamă că nu am mai adus o lopată de astă-dată, spuse Brophy.

- E posibil să nu avem nevoie de una, răspunse Dirk.

- Urmă conturul zidului până ajunse în punctul în care acesta se curba spre deal. Ajuns la capăt, începu să ridice pietrele stivuite și să le așeze într-un model ordonat pe pământ.

- Le putem reasambla în ordinea în care le-am dat la o parte, spuse el, în timp ce ceilalți i se alăturară.

- Sunt convins că nu este prima dată când se reconstruiește peretele ăsta, spuse Brophy.

- Pitt și Giordino se apucară să-1 ajute, dezvăluind un perete din pământ tasat în spatele pietrelor stivuite. în timp ce continuară să înainteze spre colț, dădură peste un bolovan mare și plat, încastrat pe verticală. Dirk îi curăță marginile și încercă să-l miște din loc. Rămase de neclintit. Efortul îl făcu pe Dirk să tresară.

- Apucă tu partea stângă, spuse Giordino, venind în spatele lui. împreună, se împinseră în bolovan. Reușiră să-l legene înainte și înapoi de câteva ori până când se clinti din loc și se prăbuși la pământ.

- în spatele lui se afla o deschizătură îngustă.

- O mică peșteră pentru depozitare? întrebă Giordino.

- Sau ceva mult mai mult, spuse Brophy.

- Giordino făcu un pas într-o parte și flutură o mână

spre deschizătură.

- Ai onoarea, băiete.

- Dirk încuviință din cap zâmbind, aprinse o lanternă și o trecu prin intrare. După un minut sau două, ceilalți îl auziră că îi chema. Giordino se strecură primul înăuntru, urmat de Brophy, apoi de Pitt.

- Pitt descoperi un spațiu strâmt care se întindea pe o pantă descendentă cam un metru și jumătate, apoi devenea treptat tot mai mare. înaintă încet până când reuși să se ridice în picioare, ală- turându-li-se celorlalți pe o margine îngustă. Se adunară cu toții acolo, proiectând luminile lanternelor spre adâncurile întunecate din fața lor.

- Ce avem noi aici, întrebă Pitt, o peșteră sau un tunel?

- Ceva chiar mai bun, răspunse Dirk, luminând o serie de trepte sculptate care coborau în abisul negru din fața lor. O scară spre adâncuri.

- - 65

- I -am pierdut din nou din vedere.

- Gavin își coborî binoclul și se întoarse spre McKee.

- - Se prea poate să fi găsit ceva.

- McKee privi peste vârful adăpostului din stâncă spre mănăstirea goală.

- - Du-te mai aproape fără să fii văzut, dacă poți. Ne contactezi prin radio dacă ai ceva de raportat.

- Gavin clătină din cap, dându-i binoclul lui Rachel. Scoase un pistol Ruger SR9c dintr-un toc de umăr, trase siguranța și îl băgă la loc. Apoi, ieși din centrul de comandă ascuns între stânci și coborî încet dealul.

- Ajungând la intrarea în situl mănăstirii, se aplecă în spatele unui zid de piatră și așteptă să audă voci. Singurele zgomote percepute fură foșnetul vântului prin iarbă și strigătul unui pescăruș undeva în apropiere. Se

strecură mai în față, alunecând în spatele primei colibe și privi pe după ea. Nu zări pe nicăieri vreo urmă a celorlalți bărbați.

- Traversă situl și ajunse în cele din urmă la micul oratoriu. Se uită peste perete ca să vadă dacă cei patru coborâseră pe versantul abrupt din spate, dar nu erau nicăieri. Apoi observă zidul excavat, un bolovan mare zăcând pe pământ și o deschizătură întunecată de partea cu dealul.

- Se uită înăuntru, apoi se dădu înapoi și scoase un radio bidirecțional de la șold.

- - Au găsit un tunel, au intrat în subteran, transmise prin radio către McKee. îi putem termina direct acolo. Și nu o să mai fie găsiți niciodată.

- Treptele erau sculptate într-o placă de piatră aproape verticală care dispărea în întunericul absolut de dedesubt. Cei patru bărbați stăteau lângă o fisură subterană masivă ce cobora la câteva sute de metri. Pitt îndreptă o lumină spre treptele abrupte și înguste, sculptate manual direct în stâncă.

- - Sper că nu are nimeni frică de înălțimi, spuse el, fiind primul care se lansă în primejdioasa coborâre.

- - N-ai niciodată un lift atunci când îți trebuie, mormăi Giordino.

- Dirk o luă în urma tatălui lui pe trepte, Giordino și Brophy venind după el. Merseră în tăcere, atenți la fiecare pas pe care îl făceau, fiind uluiți de vasta deschidere subterană pe care o descoperiseră.

- Pașii urmară stânca într-un arc amplu, care ajungea, pe o distanță scurtă, la același nivel cu o

lespede plană, apoi își relua coborârea într-o curbă în sens opus. Bărbații continuará să coboare, pantofii lor bubuind pe trepte și răsunând prin întreaga crăpătură în pământ, spulberând tăcerea lumii subterane. La intervale regulate, Brophy își îndrepta lumina peste margine, dar fundul rămânea de fiecare dată ascuns privirii.

- Se potrivește, izbucni brusc Dirk.

- Toată lumea se opri o clipă ca să-și tragă sufletul.

- Ce se potrivește? întrebă Giordino.

- Inscripția de pe piatra din oratoriu. Treptele au coborât pe aceeași cale curbilinie, așa cum este descris traseul pe stâncă.

- în timp ce vorbi, făcu un semn peste umăr spre treptele pe care tocmai pășiseră.

- Ceilalți se uitară dincolo de el. Nu se concentrară pe cuvintele lui. Mai degrabă, se concentrară pe cele patru luminițe care se iviră acum în vârful treptelor.

- O rafală de împușcături răsună prin abis asemenea unor clopote într-o catedrală.

- Stingeți luminile! strigă Pitt, în timp ce fărâme de piatră se desprinseră din peretele de deasupra lui.

- Cei patru bărbați se lăsară în jos pe trepte, stingându-și luminile, în timp ce, de sus, Gavin și Rachel trimiseră spre ei câteva focuri de armă. Dirk ridică privirea, observând patru siluete pe marginea superioară a stâncii.

- înaintați în continuare, îi îndemnă Pitt cu voce joasă. Urmăriți peretele cu mâna.

- Dirk făcu așa cum sugeră tatăl lui, trecându-și o mână peste piatră ca să se sprijine, în timp ce picioarele lui se orientară cu prudență prin întuneric pentru a face următorul pas. Giordino începu să se apropie în urma lui,

dar apoi șovăi când auzi un suspin apăsat.

- Este toată lumea bine? șopti el.

- Trupul moale al lui Brophy se izbi de spatele lui în întuneric, aproape doborându-1 de pe scări.

- îmi pare rău, spuse Brophy. Piciorul meu... Cred că m-au nimerit.

- Te-am prins, domnule profesor, răspunse Giordino. Rezistă până te scoatem de aici.

- El continuă să coboare treptele, cărându-1 în spate pe Brophy. Pitt deschise drumul, șoptindu-le îndrumări, în timp ce coborau în abisul care se contura în lumina slabă.

- Rămasă pe marginea de la intrare, McKee își îndreptă lanterna spre adâncuri. Cei patru bărbați care fugeau semănau cu niște umbre neclare dincolo de raza de acțiune a luminii.

- Dați-i drumul, coborâți după ei, îi ordonă ea lui Gavin. Sigur nu sunt înarmați. Să vedem unde ne duce drumul ăsta.

- Da, doamnă.

- Băgându-și arma înapoi în toc, Gavin își îndreptă lumina înainte, apoi făcu un pas șovăitor spre întunericul care i se desena în față.

- Pitt simți teren plat sub picioare și se opri. își aprinse lanterna, apăsându-și degetul mare peste fasciculul de lumină pentru a o păstra cât mai difuză. Privind atent în jurul lui, părea că ajunseră la baza fisurii. Platforma plată era înconjurată de trei bolovani uriași înghesuiți între pereții din stâncă.

- - Am ajuns la capăt de linie? mormăi Giordino, în timp ce păși pe platformă.

- - Așa pare, răspunse Pitt. Cum se simte profesorul?

- - Nemernicii m-au nimerit în șold, spuse Brophy, în timp ce Giordino îl așeză pe pământ.

- Vocea îi era evident mai slăbită, dar nu și starea de spirit.

- Dirk veni mai aproape ca să examineze rănile sub

razele luminii difuze. Pete roșii umede erau vizibile pe pantaloni în dreptul șoldului și coapsei drepte. Dirk își scoase o bluză și i-o întinse lui Giordino.

- Asta o să-ți fie de ajutor.

- Mulțumesc, băiete, șopti Brophy, în timp ce Giordino o rupse în două și înfășură fiecare bucată de material în jurul rănilor.

- Pitt ridică privirea, observând luminile tremurătoare ale urmăritorilor lor deasupra, pe întinderea stâncii. Aveau probabil un avantaj de cinci minute față de ei și nimic cu care să se apere.

- își întoarse lumina spre bolovani, studiindu-i de sus până jos. Lângă baza lor, observă o cărare aproape ștearsă care ducea spre bolovanul din colțul drept. Urmă traseul vag până la capăt, unde găsi o deschizătură triunghiulară între bolovan și peretele de stâncă. Strecurându-și lumina înăuntru, văzu că crăpătura dădea spre un tunel tăiat în piatră.

- Pe aici, strigă el încet.

- Dirk și Giordino apărură o clipă mai târziu, susținându-1 pe Brophy între ei. Pe treptele de deasupra, Pitt putea vedea cum luminile urmăritorilor lor veneau tot mai aproape.

- Mai poți să te miști, profesore? întrebă Pitt.

- Atâta vreme cât oamenii ăștia mai pot să care după ei un sac bătrân de oase.

- Mă tem că suntem cam prinși la înghesuială.

- Pitt îi conduse prin deschizătură și intră într-un tunel mic și îngust. Fu nevoit să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan. Treptat, tunelul creștea în înălțime, dacă nu chiar în lățime, permițându-i să stea drept.

- Pare a fi un tunel natural care a fost lărgit, spuse

Dirk din spate, observând semne sporadice de săpături în tavan și pereți.

- Tunelul o lua la vale, pe o cărare lungă și bătută de vânturi. Pitt se opri la un moment dat și ascultă o bubuitură slabă.

- Nu cred să fie încă în spatele nostru, spuse Dirk.

- Nu, este oceanul, spuse Pitt, pe măsură ce începu să se discearnă sunetul valurilor învolburate. Suntem aproape de apă.

- Și de o cale de ieșire, sper, răspunse Giordino, sudoarea prelin- gându-i-se pe față din pricina poverii lui umane.

- Pitt își reluă drumul, conducând grupul printr-o curbă lungă. Apoi ajunse într-un punct în care tunelul se despărțea în două. Tunelul principal cotea spre dreapta. Un pasaj mai mic continua drept înainte. își trecu lumina în direcția ambelor drumuri, dar nu văzu niciun capăt.

- Stânga sau dreapta? întrebă Giordino.

- Pitt își întoarse lumina spre el. încordarea provocată de căratul lui Brophy i se vedea pe chip. Peste umărul lui, arheologul irlandez părea palid, iar ochii lui își pierdeau din luciditate.

- Hai să o iei tu înainte cu profesorul pe traseul cel mai puțin evident, spuse el, arătând spre tunelul mai îngust. Eu mă duc repede să arunc o privire prin celălalt pasaj.

- în timp ce Dirk se apropie, oboseala lăsându-și amprenta și asupra lui, Pitt îi făcu un semn.

- Cel mai bine ar fi să-i dai lui Al o mână de ajutor cu profesorul.

- Dirk dădu din cap, grăbindu-se să-I ajungă din urmă pe Giordino, care începuse deja să înainteze prin pasajul din stânga.

- Pitt se întoarse și o luă în pas alergător prin tunelul mai mare din dreapta lui. Nu avu de mers mult. La vreo doisprezece metri distanță, tunelul cotea și ajungea la capăt. Nu în apropierea unui zid ferecat, ci într-o peșteră imensă.

- Pitt înaintă pe o creastă înaltă, cu vedere spre vastul spațiu alungit. Un tavan natural înalt, asemenea unui dom, se întindea deasupra peșterii. Vreo șase picături de lumină pătrundeau printr-un perete format din bolovani, aflat în capătul opus, proiectând o paloare de un cenușiu difuz peste întreaga încăpere. Spargerea sonoră a valurilor de dincolo de perete îi spuse lui Pitt că se aflau în apropierea țărmului și că se putea ca peștera să fi fost odinioară o grotă deschisă spre mare.

- Un bolovan mare amplasat pe verticală bloca intrarea, dar o serie de trepte sculptate coborau într-o parte. La baza scărilor, în podea se contura un bazin adânc, întinzându-se pe întreaga lungime a spațiului. înălțându-se de undeva din centrul bazinului se afla un stâlp impunător de lemn care se ridica deasupra intrării înălțate.

- Pitt șovăi în capul treptelor atunci când auzi sunetul vocilor care se apropiau din spate. Nu aparțineau tovarășilor lui. în timp ce se întoarse ca să coboare, lanterna lui lumină lemnul, dezvăluind un șir de frânghii ce atârnau din vârf. Pitt își dădu seama brusc că nu era un simplu stâlp de lemn, ci catargul unei corăbii. O singură pânză dreptunghiulară atârna sfâșiată în bucăți. Sub el se afla o corabie, lungă de treizeci de metri, cu o carenă făcută din scânduri de cedru. Apropiindu-se, își îndreptă fasciculul de lumină de-a lungul unei părți a ciudatei corăbii, dezvăluind o mare de vâsle atașate la carenă. Nu putu să nu se întrebe cine oare atinsese

pentru ultima dată această corabie în urmă cu atâtea secole.

- Tunelul îngust care se despărțea spre stânga la răscruce se dovedi a fi o cale cu mult mai greu de urmat. înainta șerpuit câteva sute de metri, crescând uneori brusc în altitudine. Zidurile înguste se restrângeau pe alocuri, forțându-i pe Giordino și Dirk să îl strecoare pe Brophy printre marginile lor. Drumul reveni la nivelul inițial, iar tunelul ajunse, în cele din urmă, la capăt într-o mică încăpere naturală, cu o formă oarecum pătrată. O grămadă înaltă de bolovani se înălța într-o parte a intrării, dar încăperea era altfel un spațiu deschis. Nu era goală.

- De-a lungul peretelui opus se afla un altar îngust din lemn. Două lămpi de ulei din bronz flancau o cruce înaltă de argint care era montată pe o ancoră veche. Pe peretele de stâncă din spatele crucii era o pictură murală estompată, care ilustra un bărbat care stătea într-un

cadru deșertic, cu o piramidă într-o parte și un halou auriu deasupra capului.

- - Bănuiesc că am dat peste o fundătură, spuse Giordino.

- El îl purtă pe Brophy prin încăpere și îl așeză în colț. Profesorul ridică privirea și ochii i se cristalizară, în timp ce lumina lui Dirk se reflectă peste mural.

- Este Sfântul Antonie al Egiptului, spuse el, așezat în poziție verticală. Asta trebuie să fie o sacristie secretă sau poate o capelă, construită de călugări pentru Antonie.

- Orice ar fi, nu există cale de ieșire, spuse Dirk. Poate să fie un moment bun ca să îl rugăm să ne ajute.

- Giordino privi atent altarul, apoi îndreptă lumina spre movila de pietre de lângă intrare.

- Nu sunt sigur cine este acest Sfânt Antonie, spuse el, dar cred că se poate să ne fi ajutat deja.

- Gavin ajunse la intersecția din tunel și se opri ca să-și tragă sufletul. Supraponderal și cu aversiune față de exercițiile fizice, asasinul angajat nu era în elementul lui. în ciuda temperaturii reci, urcarea inițială, urmată de coborârea în subteran îl epuizaseră. Trei lumini tremurătoare apărură în spatele lui, în timp ce McKee, Rachel și Riki îl ajunseră din urmă. Asemenea lui Gavin, McKee părea obosită de drum, chiar dacă cele două tinere păreau să afișeze mai multă rezistență.

- - Tunelul principal pare să se continue spre dreapta, spuse Gavin.

- McKee studie cele două tuneluri, apoi își îndreptă lumina spre sol. Pe lespedea prăfuită de pe jos detectă o urmă vagă ce ducea în direcția tunelului mai mic.

- - Tu o iei pe aici. Eu și Rachel o luăm pe cel mare.

Lovi ușor un radio bidirecțional pe care îl avea la șold. Sună-mă peste cinci minute ca să mă ții la curent.

- Gavin dădu din cap și făcu câțiva pași în pasajul îngust. Se opri și se întoarse. Exclusă din ordinele mamei ei, Riki trecu iute pe lângă McKee fără să spună un cuvânt și o luă în direcția lui Gavin.

- Rachel o luă înainte prin tunelul din dreapta, McKee rămânând aproape în urma ei. Se mișcă prudent, verificând tunelul cu lumina pe care o ținea în mâna stângă, cu Beretta ațintită înainte în mâna dreaptă. Cele două femei ajunseră la capătul pasajului și intrară în peșteră. Se opriră pe platforma înălțată, scrutând cu luminile lor adâncimile încăperii. McKee privi atent lemnul înalt din centru, o frânghie subțire din cânepă întinzându-se spre un perete lateral. Ea ridică o mână spre Rachel și ambele femei rămaseră perfect nemișcate, cu ochii și urechile încordate ca să detecteze orice altă prezență.

- Peștera rămase pentru o clipă cufundată în tăcere, apoi se auzi un foșnet slab. McKee își dădu seama că venea de deasupra lor. Ridică privirea și își îndreptă lanterna spre vârful lemnului. Frânghia înclinată era acum încordată și se mișca într-un arc amplu spre locul în care se aflau ele. Ea se dădu într-o parte, detectând o umbră care venea în viteză, și sări în spate.

- Aruncată de Pitt dintr-un cotlon din peretele lateral, o ancoră triunghiulară din calcar se roti în aer ca un pendul. Prinsă de catarg printr-o gaură în partea sa superioară, vechea ancoră a corăbiei zbură peste platformă într-un arc amplu. O rată pe McKee, dar o lovi pe Rachel, a cărei privire fusese îndreptată în direcția opusă.

- Ancora de piatră îi lovi umărul și spatele. Ea se prăbuși brusc la pământ, lovitura făcând-o să leșine.

McKee se ghemui, în timp ce ancora ajunse la capătul prelungirii ei și se întoarse din nou rotin- du-i-se deasupra capului. Ea se târî spre femeia căzută la pământ și recuperă Beretta care îi aterizase la picioare. McKee se ridică în genunchi, apoi întoarse arma și lanterna spre peretele de unde venise obiectul zburător.

- Piatra suspendată se izbi de perete, apoi se întoarse în spirală de stâlpul de care era legată, cu o pierdere de ritm. Nu zări nicio urmă a persoanei care o lansase.

70

-

—A- jută-mă... Ajută-mă, te rog...

- Strigătul se auzi încet și slab, dar cu un accent irlandez inconfundabil. Gavin șovăi, ținându-și pistolul ațintit cu hotărâre în față, apoi se îndreptă ușor spre voce.

- Gavin își dădu seama că tunelul îngust ducea într-un spațiu mai mare, vocea răsunând din întunericul beznă din interior. Răsuflând greoi din cauza urcării sinuoase, el încercă să se liniștească o clipă înainte de a continua. Riki rămase ca o umbră în apropierea lui, iară să scoată un cuvânt.

- Intrând în încăpere, Gavin își îndreptă lanterna și arma spre colț opus. Așezat pe pământ, strângându-se de partea însângerată, Brophy miji ochii în lumină cu un aer de agonie pe care nu era nevoie să-l exagereze.

- - Poți să mă ajuți? întrebă el, cu o voce devenit brusc tare și hotărâtă.

- Cuvintele lui le oferiră un semnal lui Dirk și Giordino. Ghe- muiți în spatele movilei de stâncă de lângă intrare, cei doi bărbați se ridicară în picioare și aruncară crucea de argint împrumutată de pe altar. Capătul inferior al acesteia era prins sub un bolovan mare rotund, cocoțat în vârful grămezii. Piatra se legănă cu rapiditate,

aterizând în partea opusă a movilei.

- întorcându-se la auzul pietrei care se prăbușea, Gavin ridică privirea prea târziu. Bolovanul aproape se prăbuși peste el când încercă să sară în spate. într-un moment de panică, trase două împușcături cu pistolul Ruger, care ricoșară în pereții de stâncă. Bolovanul îl lovi în- tr-o parte, zdrobindu-i brațul când îl izbi cu forță de peretele lateral.

- Scoase un suspin întretăiat, în timp ce arma și telefonul se loviră de sol, lângă corpul lui prăbușit. Apoi peste încăpere se așternu tăcerea.

- Dirk și Giordino coborâră de pe movilă în spațiul întunecat și își aprinseră lanternele.

- Cred că i-am prins, anunță Brophy din colț.

- Ai fost o momeală frumoasă, răspunse Dirk. Ești bine?

- Minunat, în condițiile date.

- Giordino ocolise deja grămada de pietre și își îndreptă lumina spre intrare. Două corpuri zăceau nemișcate pe pământ. Cel mai apropiat era Gavin, care nu dădea semne să mai respire. Făcând un pas mai aproape, Giordino putu să vadă că pistolarul avea capul plin de sânge în zona cefei. Craniul i se crăpase când se izbise de perete.

- Giordino îl simți pe Dirk trecând în grabă pe lângă el spre al doilea corp. Văzu că era o femeie atrăgătoare, întinsă pe o parte și cu ochii deschiși. în mod ciudat, nu părea să aibă vreun semn care să dea de înțeles că fusese lovită de bolovan.

- Dirk îngenunche lângă ea și îi ridică ușor trunchiul. Pe chipul lui Riki apăru o grimasă, în timp ce el o ridică, grimasă care se îndulci când ea își concentră privirea spre Dirk. El simți o umezeală caldă în mână și

observă o gaură mică într-o parte a sacoului ei. Un glonț ce ricoșase din arma lui Gavin o nimerise, lovind-o într-o parte pieptului. Dirk își apăsă mâna de rană, apoi se uită în ochii ei sub strălucirea proiectată de lumina lui Giordino.

- N-am vrut să te rănesc, spuse ea cu o voce slăbită. Totul a fost... totul a fost din vina mamei mele. îmi pare rău.

- Și mie.

- Dirk își dădu seama că se ducea repede. Se aplecă și o sărută pe frunte.

- Găsește-le, șopti ea. Găsește-o pe Meritaten și ce avea ea. Apoi salvează-ne pe toți.

- Se uită în ochii lui Dirk și se chinui să schițeze un zâmbet, apoi muri.

-

71

- McKee se ghemui la intrarea peșterii, fluturându-și lanterna prin încăpere. Acum își dădu seama că lemnul de care era legată frânghia era, de fapt, catargul unei corăbii mici, adăpostită în bazinul îngust. Nu se vedea nimeni nici de-o parte, nici de alta a bazinului, lucru care îi dădu de înțeles că atacatorul se ascundea undeva pe sub corabie.

- îngenunche lângă Rachel, strigându-i numele ca să vadă dacă era în viață. Nu mai era. McKee se ridică în picioare și scoase radioul bidirecțional.

- - Gavin. Mă auzi?

- Liniște.

- - Gavin. Te rog să-mi răspunzi dacă mă auzi.

- - Oh, te aud foarte bine, răsună vocea iritată a lui Al Giordino. Precum cârâitul unui vultur pleșuv.

- - Unde... Unde este Gavin?

- - El și prietena lui și-au luat zborul spre somnul cel de veci. Acum, dacă ai putea tu...

- McKee scoase un geamăt prelung, apoi aruncă radioul în peretele stâncii. Vocea lui Giordino se întrerupse când radioul spart alunecă la pământ.

- Simți că o lua amețeala și că aproape o lăsau genunchii. Trase adânc de câteva ori aer în piept ca să se liniștească și să-și vină în fire. Avea prea multe lucruri de procesat. Cum se putea ca totul să fi mers atât de prost?

- Răspunsul veni sub forma unei voci care răsună din întuneric.

- - S-a terminat, McKee, spuse Pitt. S-a terminat.

- Disperarea ei se transformă în furie când recunoscu vocea. Mergând pe urmele sunetului, coborî treptele până la partea superioară a bazinului și privi în jos. Cavitatea sculptată natural era un dreptunghi aproape perfect, adânc de aproape patru metri, care se întindea până la peretele din spate al peșterii. Totuși, ceea ce se afla înăuntru nu se formase natural.

- Era o corabie lungă, de aproape treizeci de metri lungime, dar cu traverse înguste. Avea un trunchi și bucăți de pupă care se ridicau în turle înalte și un singur catarg înalt cu o velă zdrențuită. Șase vâsle lungi atârnau de-o parte și de alta, vârfurile lor sprijinindu-se pe po-deaua bazinului de dedesubt. în spatele catargului se afla o singură cabină închisă, care se întindea până aproape de pupă. McKee nu se pricepea deloc la construcția de nave, dar sub lumina slabă a lanternei, își dădu seama că era o corabie veche.

- în acest moment puțin îi păsa de barcă sau de construcția ei. Singurul punct pe care se concentra era bărbatul care se ascundea în umbră. Auzi cum o bucată de lemn zgârie marginea opusă a bazinului și ridică Beretta, trăgând trei focuri în întuneric. împușcăturile răsunară prin peșteră, fiind înlocuite apoi de o tăcere

mormântală.

- în apropierea prorei, McKee zări o placă de lemn care cobora din partea superioară a bazinului până pe puntea bărcii. Pășind spre placă, ea o traversă pe vârfuri, dându-și seama că ambarcațiunea cu pescaj redus era cocoțată pe suporturi, care o ridicau deasupra bazei bazinului. Făcând un prim pas pe punte, auzi o bufniră venită din- tr-o parte a cabinei. Se întoarse și mai trase de două ori spre o umbră care dispăru în partea din spate.

- - S-a terminat totul pentru tine, McKee, strigă vocea lui Pitt dinspre pupă.

- Ea scrâșni din dinți. Inima îi bătea cu putere, iar mâinile îi tremurau sub iureșul unei frenezii interioare. Traversând spre proră, trecu pe lângă catargul central și mai auzi un sunet, de data aceasta în dreapta bărcii. Ridică lanterna, surprinzând pentru o clipă trunchiul unui bărbat care se aruncă pe punte. Ridică mâna dreaptă și trase.

- Ținând cu stânga lanterna, în dreapta avea pistolul. Trase o salvă focuri de armă în toate direcțiile și continuă să tragă la întâmplare, fără să-și atingă ținta. Corpul lui Pitt se apropie cu smucituri și se legănă, în timp ce ea trimise proiectile spre silueta întunecată, până ce culisorul de la pistolul Beretta își încheie ultima rafală de focuri.

- McKee se îndreptă spre victima ei, lanterna din mâna ei recăpătându-și, în sfârșit, echilibrul. în depărtare, reuși să distingă doar forma unei haine de bărbat, făcută ferfeniță de focurile de armă. Dintr-odată, haina se mișcă. Nu se rostogoli într-o parte, ci se puse pe picioare, ridicându-se deasupra punții. McKee privi scena cuprinsă de șoc, care se transformă în groază. Haina nu fusese îmbrăcată de Pitt. Ci mai curând se ținea pe una dintre vâslele lungi ale bărcii.

- Stând în bazin cu brațele ridicate, Pitt manevrase haina în jurul bărcii, atrăgând focurile de armă ale lui McKee. Știa cât era de greu să tragi într-o țintă aflată în mișcare cu un pistol în lumină difuză și rămăsese la distanță în timp ce își sacrifica haina. Din cauza ecourilor din peșteră, Pitt nu reuși să audă clicul făcut de Beretta când termină ultima rundă de gloanțe, dar văzu cum lanterna lui McKee tremură peste haină, apoi se întoarce la pământ.

- McKee se încovoie înfrântă. Făcând un pas înapoi, se lovi de catargul bărcii și de ancora suspendată a lui Pitt, care se legăna de capătul acestuia. Privi lung ancora pentru un moment, apoi aruncă arma deoparte. Așezându-și lanterna pe punte, dezlegă frânghia de piatră, apoi se ridică și mută linia catargului într-o parte a corăbiei. Fără să spună vreun cuvânt, și-o înfășură de mai multe ori în jurul gâtului și strânse bine. Urcându-se pe margine, se aplecă înainte și sări.

- în peștera altfel cufundată în tăcere, Pitt auzi cum se frânge gâtul lui McKee, apoi auzi corpul ei prăbușindu-se, după ce se desprinse din frânghie și se izbi de podeaua bazinului. Pitt se mișcă încet spre trupul neînsuflețit, apropiindu-se și aprinzând lumina când nu identifică nicio mișcare.
- McKee zăcea cu o expresie înțepenită pe chip, cu ochii lipsiți de viață, care priveau în gol. Colierul ei cu scarabeul de aur stătea încolăcit lângă ea, căci lanțul se rupsese în impactul căderii. Pitt se uită vreme îndelungată la femeia nebună, dar totuși frumoasă pe vremuri. Apoi închise ușor ochii care nu se uitau la nimic. Ridică scarabeul, întinse mâna peste marginea vasului și îl așeză pe punte.
- - Domnia ta s-a terminat. O lume fără oameni nu a fost niciodată menită să fie.
- Vorbise încet. Apoi se ridică în picioare și se uită la corabia de trei mii cinci sute de ani de deasupra lui.

-

- 72 -

- Botul înalt era primul lucru care îi atrăgea atenția. Florile de lotus sculptate se desenau pe prora bărcii, împletite cu cruci ankh egiptene și cruci celtice. Era un amestec neobișnuit de simboluri, care oferea o idee despre vârsta și originea bărcii.

- Construcția generală a corăbiei era brută, observă Pitt, făcută din tipuri diferite de lemn și îmbinări extinse. Nu fusese proiectată să navigheze pe distanțe lungi. Ca barjă funerară, semăna izbitor cu corabia funerară a faraonului Khufu, găsită lângă Marea Piramidă din Giza.

- Pitt traversă puntea subțire până ajunse la cabina închisă. Flori ofilite de multă vreme scârțâiau sub picioare când se apropie de o ușă mică închisă cu un zăvor din lemn.

- Ridicând zăvorul, ușa se deschise cu un geamăt, iar el se aplecă pentru a intra. îndreptându-se de spate, își roti în aer lanterna ca să lumineze mica incintă. Borcane din ceramică, de diferite dimensiuni, stăteau aliniate de-a lungul pereților, înconjurând o platformă

- centrală înălțată. Deasupra acesteia, era așezat un sicriu din lemn pictat, capacul fiind sculptat cu imaginea celui care îl ocupa.

- Pitt se apropie. Asemenea corăbiei, liniile sicriului erau sculptate cu mai puțină precizie decât mormintele regale din Egiptul antic. Cu toate acestea, nu aveai cum să confunzi figura cu ochi mari, care purta o coafură *nemeș* cu dungi, cu altceva decât cu una egipteană.

- Pitt așează lanterna pe punte și examină capacul sicriului. Se mișcă fără vreo împotrivire, astfel că îl ridică și sprijini capacul de perete. își recuperă lanterna și privi înăuntru.

- Meritaten, prințesa din Egipt, era înfășurată în țesături grele care îi acopereau cea mai mare parte a corpului. Capul ei expus purta o coamă bogată de păr negru, înconjurat de o coroană formată din flori uscate și trifoi. O sabie ruginită se odihnea într-o parte. Meritaten avea la gât un colier masiv de aur, încrustat cu mărgele de faianță turcoaz. De o parte și de alta a capului avea o pereche de cercei de aur în formă de inele.

- Dar privirea lui Pitt nu fu atrasă de bijuteriile îngropate cu regina irlandeză imigrantă.

- Giordino năvăli valvârtej în peșteră cu arma lui Gavin ațintită în față, împiedicându-se de silueta lui Rachel întinsă pe sol. Un zâmbet ușurat îi traversă chipul când îl observă pe Pitt urcând treptele dinspre bazin.

- -Văd că ai găsit marele palat, spuse el, privind în jur prin peștera deschisă. Cred că noi am găsit anticamera. Doar un altar mic și niște pietre.

- Toată lumea este bine? întrebă Pitt.

- Da, Băieții sunt chiar în spatele meu, zise Giordino și își aprinse lanterna peste corpul lui Rachel. McKee? întrebă el.

- Nu, ea este acolo, spuse Pitt, arătând spre bazin. A ales calea ușoară când și-a dat seama că este ultima care a rămas în picioare.

- Giordino se aplecă peste trepte și își îndreptă lumina spre bazin. Corpul neînsuflețit al lui McKee se vedea sub corabia egipteană, lângă o bucată de frânghie care se legăna alături. Se întoarse brusc când auzi un sunet înăbușit lângă intrare.

- Brophy intră în peșteră, sprijinindu-se cu un braț petrecut pe după umărul lui Dirk. Ochii irlandezului se făcură mari la vederea peșterii, în timp ce Dirk dădu recunoscător din cap când își văzu tatăl.

- Am întârziat la petrecere? întrebă Brophy, ocolind-o pe Rachel.

- Mi-e teamă ca da, spuse Pitt și arătă spre peretele opus de stâncă și spre licăririle lui difuze de lumină. Cred că putem să ne croim drum pe acolo și să te scutim de o călătorie pe scări.

- V-aș rămâne foarte îndatorat. Ce ați mai găsit aici? întrebă el, curiozitatea lui fiind mai puternică decât durerea.

- Avem o corabie, răspunse Giordino, privind în bazin. Vino să arunci o privire.

- Giordino veni să îl sprijine pe Brophy și îl conduse pe trepte și de-a lungul bazinului. Lanternele lor tremurătoare se reflectară pe puntea corăbiei o clipă mai târziu.

- Dirk se apropie de tatăl lui, privind vasul de sus.

- Seamănă cu cel îngropat lângă piramidele din Egipt.

- Este o barjă funerară, răspunse Pitt, cu însemne celtice și egiptene.

- Ea este la bord?

- Pitt dădu din cap.

- Exact așa cum ați presupus tu și Summer. Meritaten se odihnește într-un mormânt regal aranjat în interiorul cabinei. Călugării nu l-au atins niciodată. Probabil că l-au considerat un semn de la Sfântul Antonie când l-au găsit.

- Dirk se uită vreme îndelungată la barcă, gândindu-se la Summer și la Riki. întrebarea pe care îi era frică să o pună îi zbură, în cele din urmă, printre buze.

- Apiumul din Faras?

- Pitt își descheie haina ciuruită de gloanțe, dezvăluind un săculeț bombat din piele prins chiar la talie. îl bătu ușor pe spate.

- S-ar părea, fiule, că zilele noastre încă nu sunt numărate.

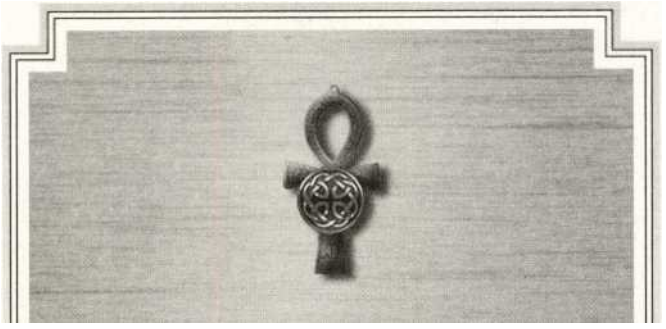

EPILOG

REGINA VEACURILOR

-

-

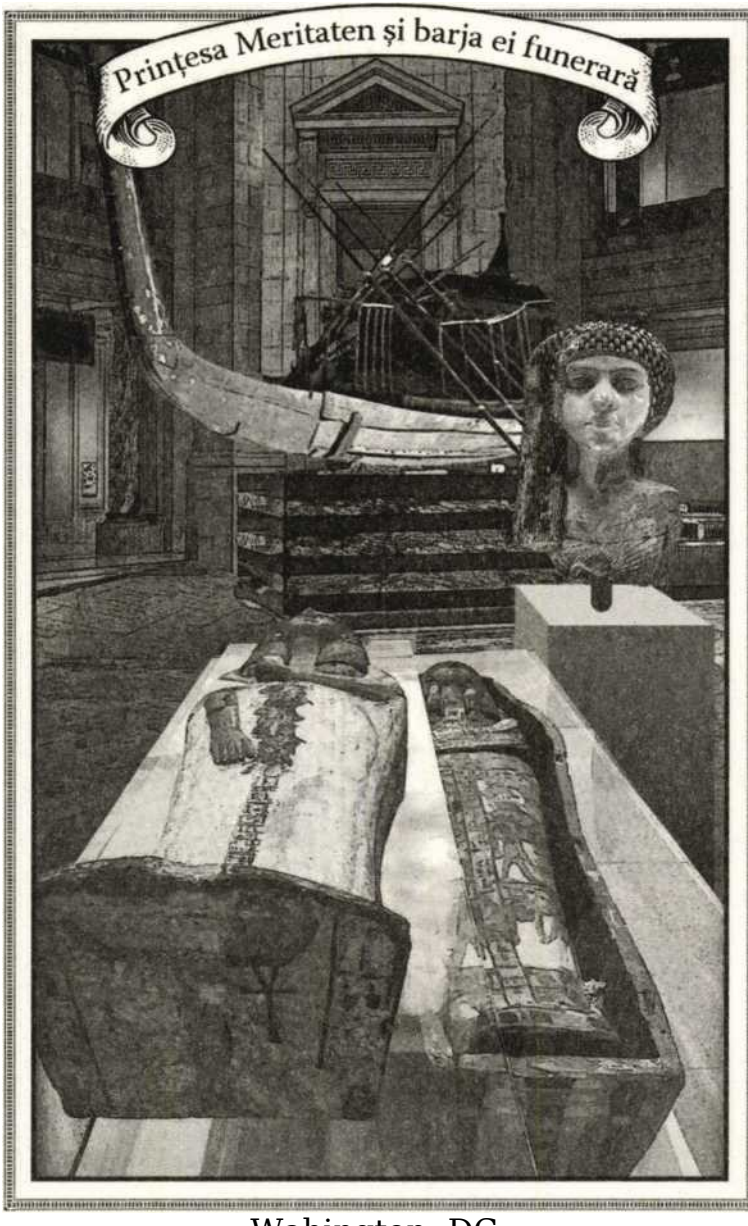

Wahington, DC

- Doi ani mai târziu

- Afișată vizibil pe o platformă înălțată, cu lumini strălucitoare deasupra capului, accentuând fiecare detaliu, barja funerară a prințesei Meritaten atrăgea atenția ca niciun alt artefact din Muzeul Smithsonian de Istorie Naturală. Cu vâslele sale lungi și prora sculptată elegant, vechea barjă ceremonială reprezenta unul dintre cele mai vechi vase intacte descoperite vreodată.

- Numai sicriul lui Meritaten și mumia prințesei egiptene, ambele în cutii de plexiglas, puteau să concureze pentru atenția micului grup care se afla în sala specială de expoziție de la primul etaj al muzeului.

- Expoziția dedicată lui Meritaten prezenta întreaga viață a prințesei, inclusiv călătoriile ei din Egipt în Spania și în Irlanda și înmormântarea ei pe Skellig Michael. în cutii îi erau dezvăluite sabia, bijuteriile și borcanele canopice găsite lângă ea pe barja funerară. Și colierul egiptean din aur cu scarabeu al Evannei McKee își găsi un loc în galerie.

- Cu toate acestea, cel mai neprețuit articol dintre bunurile lui Meritaten era expus într-o cutie mică laterală, atrăgând cel mai puțin

- atenția. Era un săculeț cenușiu din piele de capră, afișat alături de câteva mostre din plantele uscate pe care le avusese în interior.

- Pitt și Loren trecură printr-un punct de securitate aflat la intrarea în muzeu și se alăturară micului grup de demnitari adunați pentru o avanpremieră în exclusivitate a expoziției. Oficialii muzeului se amestecau cu politicieni și arheologi din întreaga lume pentru a admira rarele artefacte.

- Un bărbat scund și sprinten, cu o barbă roșie tunsă îngrijit și un trabuc aprins, observă sosirea lui Pitt și a lui Loren și se îndreptă spre ei, cu un contingent de

securitate în urma lui. Vicepreședintele James Sandecker făcu o plecăciune în fața lui Loren și îi sărută mâna, apoi se întoarse spre Pitt.

- Remarcabilă descoperire, băiete, pur și simplu remarcabilă, spuse vicepreședintele, care fusese cândva șeful lui Pitt la NUMA.

- Suntem norocoși să avem expoziția temporară, spuse Pitt. Dirk și Summer au lucrat îndeaproape cu un anume doctor Eamon Brophy din Irlanda ca să dea de urmele lui Meritaten. De îndată ce rănile lui Brophy s-au refăcut, el a fost cel care s-a ocupat de supravegherea recuperării și a conservării vasului funerar. Până la urmă, o să rămână în expoziție permanentă la Muzeul Național din Dublin. Muzeul nu a fost foarte încântat să o lase pe Meritaten să mai călătorească, totuși doctorul Brophy a insistat asupra unei expoziții temporare aici.

- Măcar atât puteau face pentru ajutorul pe care l-ai acordat ca să o găsească, spuse Sandecker. Și, mai important, pentru eliminarea Evannei McKee din poveste.

- O femeie cu adevărat malefică, responsabilă pentru atâtea morți, spuse Loren, clătinând din cap.

- Putea să fie cu mult mai rău, spuse Sandecker. Că tot vorbim de rău, aud că senatorul Bradshaw a recunoscut în interogatoriul celor de la FBI că a acceptat „donații de campanie” consistente și nedeclarate de la McKee.

- Trafic de influență în cea mai gravă formă, spuse Loren. Anchetatorii din Comisia de etică a Senatului abia au zgâriat doar suprafața, dar au găsit destule dovezi ca să-l trimită la plimbare, înțeleg că o să-și prezinte demisia astă-seară.

- Măcar și-a dat seama că este terminat, spuse Sandecker.

- Sandecker arătă spre vitrina cu săculețul din piele al lui Meritaten.

- Săculețul de acolo conținea planta dispărută care o să ne salveze specia?

- Așa s-ar părea, spuse Pitt și o observă pe Elise Aguilar intrând în sala de expoziții și îi făcu cu mâna. Iată că a sosit domnișoara căreia trebuie să-i mulțumim.

- Pitt le-o prezentă pe cercetătoare lui Loren și Sandecker, remarcând că era vizibil emoționată când îi cunoscu pe amândoi.

- De la descoperirea mormântului lui Meritaten, Elise lucrează la Departamentul de Agricultură și la Centrul pentru controlul bolilor, în încercarea de a readuce la viață planta dispărută.

- Aveți un leac în lucru pentru Pesta Evoluției? întrebă Sandecker.

- Grație ADN-ului intact pe care l-am recuperat, spuse ea, am reușit, în sfârșit, să regenerăm silphium, planta care a fost îngropată odată cu Meritaten. De asemenea, am aflat de ce a dispărut. Este foarte greu de cultivat, chiar și în condiții controlate. Se pare că se dezvoltă doar într-o gamă restrânsă de condiții de sol și umiditate. Plantele originale, care creșteau în sălbăticie în Libia antică, pur și simplu nu aveau capacitatea de a se regenera când romanii au început să le recolteze în masă.

- Dar poți să o cultivi acum? întrebă Loren.

- Ea scutură din cap.

- Nu există nicio cale de a cultiva suficient într-un timp scurt ca să-i ajutăm pe cei afectați de Pesta Evoluției. Planul nostru este să sintetizăm compușii găsiți în silphium, care protejează sau distrug agentul patogen care provoacă boala. Am creat un eșantion inițial pe care îl testăm în prezent. Sperăm să poată fi distribuit în curând în locurile în care Pesta Evoluției a contaminat sursa de apă.

- între timp, spuse Sandecker, înregistrăm o creștere bruscă a nașterilor copiilor de sex feminin?

- Ar trebui să fie doar o perturbare de scurtă durată a procentului de nașteri, spuse Elise. O deviație de un an sau doi, apoi sperăm că o să fie restabilit echilibrul de îndată ce tratamentul o să fie distribuit pretutindeni, zise și făcu un semn din cap spre Pitt. Grație arhivelor obținute de la laboratorul BioRem Global, avem o idee foarte limpede despre toate aceste locații.

- Multe petroliere au fost pescuite din mare înainte să fie eliberați și alți agenți patogeni, spuse Pitt. Totuși, arhivele companiei arată o dispersie importantă în unele dintre cele mai mari orașe ale lumii.

- Este copleșitor când luăm în considerare numărul de femei care e posibil să fi fost infectate, spuse Elise. Din fericire, nu există niciun motiv pentru care să nu poată fi vindecate, dacă există resurse suficiente. Tratamentul ar trebui să acționeze și împotriva simptomelor similare holerei, provocate de primele versiuni ale bolii. Important o să fie să convingem să ia leacul femei care nu prezintă semne de infecție. Personal, abia aștept să mă întorc în El Salvador ca să le duc remediul oamenilor din Cerrón Grande.

- Sandecker își flutură trabucul spre artefacte.

- Se pare că prințesa Meritaten a salvat nu numai oamenii din generația ei, ci și generația noastră.

- Asta cu siguranță, spuse Elise. Ar trebui să vă spun că, în proiectul nostru, ne-am bazat pe asistența doctorului Miles Perkins, fost angajat al BioRem Global.

- Am auzit că Universitatea din Edinburgh a preluat laboratoarele McKee și sunt acum conduse de el, spuse Pitt. Este un om bun.

- Da, doctorul Perkins ne-a fost de mare ajutor, spuse Elise. De fapt, el a fost cel care a sugerat numele pentru

produsul sintetizat care sperăm că o să-i vindece pe cei infectați cu Pesta Evoluției.

- Un nume pentru leac? întrebă Pitt.
- Ea dădu din cap.
- -1 s-a părut că este potrivit să aducă un omagiu persoanei care se face responsabilă în primul rând pentru existența tratamentului.
- Cum ați decis să-i spuneți? întrebă Loren.
- Elise se uită la cuplu și schiță spre ei un zâmbet timid.
- Se numește DP-1, după soțul tău.
- Loren îl înghionti ușor pe Pitt.
- Salvatorul jumătății bărbătești a speciei. Sigur nu o să fii dezamăgit că nu o să mai existe mai multe femei pe lume?
- N-ar fi chiar atât de rău, zise Pitt și afișă un zâmbet răpitor. Adevărul este că există o singură femeie pe lume care contează pentru mine.
- întinse brațul către Loren, și se întoarseră amândoi și plecară la pas prin sălile cu exponate. Dirk Pitt alături de prințesa lui.

- *biblioteca rao*

- FICȚIUNE ADULȚI

Helly Acton..... - *Dragostea e un reality*
Mitch Albom..... *show Măsura timpului Portretul*
Pierre Assouline..... - *Cina cu Picasso Lovitura de*
Camille Aubray..... *grație* (seria *Vega Jane* voi. 1) •
David Baldacci..... *Tărâmul celor cinci cercuri* (seria
Vega Jane voi. 2) • *Un simplu geniu • Rece ca piatra • Jiua zfro*
Penultimul vis Lista de dorințe

Angela Becerra..... - *Pe urmele crimelor Cu*
Ana Bell..... *ochii în stele Afacerea Columb •*
Mark Benecke..... *Enigma reginei • Protocolul*
Jenn Bennett..... *Varșovia • Secretul marelui sigiliu*
Steve Berry..... *• Taina președintelui • Tezaurul*
împăratului Călătoresc singură
Samuel Bjork..... *închideți ochii, luați-vă de mână 0*
Chris Bohjalian..... *fată în amurg împărăteasa • O*
Serena Burdick..... *singură clipă Miniaturista*
John Burnham Schwartz.....
Jessie Burton..... - *Cântul vrăjitoarelor* voi. 1
Mireille Calmel..... și 2 *Oxigen Florența la apus*
Carol Cassella..... - *Fetele*
Jessie Chaffee..... - *Max*
Emma Cline..... - *Al cincilea martor • Chipul*
Sarah Cohen-Scali..... *dur al despărțirii* (seria *Harry*
Michael Connelly..... *BoscK) • Până la capăt* (seria
Mickey Haller) • Verdictul • Avocatul din limuzină • Jocul de domino •
Adevărul din umbră Răzbunătorii

John Connolly..... - *Semnul crucii* - seria *Cal*
Glenn Cooper..... *Donovan Sensul nopții*
Michael Cox.....
Blacke Crouch..... - *Materia întunecată Gheața*
Clive Cussler..... *de foc • Moarte în Arctica •*
Sabotorul • Urmărirea

Clive Cussler si Dirk Cussler. - *Săgeata lui Poseidon* (seria
Dirk Piti) • foni semilunii (seria
Manuel DeLope..... *Dirk Piti) Perlele călătoare*
Nelson DeMille..... - *Coasta de Aur •*
întoarcerea la Coasta de Aur
Karen Dionne..... - *Evadarea din mlaștină*

Val Emmich..... - *Nu uita să-ți amintești*
Joseph Finder..... - *Omul companiei*
Adam Foulds..... *Labirintul însuflețit*
Gyle Forman..... - *Fără mine*
Uila Fröhling..... - *Ființa din oglindă*
Adele Geras..... *Taina pictorului Jane și magia*
Rachel Givney..... *iubirii*
Javier Gonzales..... - *Insula sfârșitului*
John Grisham..... *timpului*
- *Avocatul rebel •*
Barul Rooster • Calico Joe •
Campionul din Arkansas •
- *Ford County •*
Informatorul • îngerii dreptății •
Litigiul • Mărturisirea • Șantajul •
Lauren Groff..... *Șirul de platani • Theodore Boone*
Katryn Harkup..... *— Puștiul avocat • Theodore*
Boone — Răpirea • Theodore
A.S.A. Harrison..... *Boone - Acuzatul • Theodore*
Antonio Hill..... *Boone - Amenințarea Destin și*
Gail Honeyman..... *furie*
Jay Hosking..... - *A de la arsenic.*
Petrika Ionesco..... *Otrăvurile Agathei Christie*
Catherine Isaac..... - *Soția tăcută*
- *Vara jucăriilor*
Howard Jacobson..... *moarte*
Christian Jacq..... - *Eleanor Oliphant*
se simte excelent Trei ani în
Rebecca James..... *labirint*
Mack Karen & Kaufman - *Cântecul lebedei*
Jennifer . Dean Koontz..... *mecanice*
Danya Kukafka..... - *Aici, acum, mereu*
Will Landay..... *• Povestea iubirii noastre*
John Le Carre..... - *Chestiunea Finkler*
• J
Maggie Lehrman..... - *Fugarul* (voi. 1
Forrest Leo..... seria *Răzbunarea zeilor) • Divina*
Susana Lopez Rubio..... *Adoratoare* (voi. 2 seria
Charlie Lovett..... *Răzbunarea zeilor)*
Benjamin Ludwig..... - *Femeia din*
oglindă Amanta lui Freud
Scott Lynch..... - *Noaptea lui Odd •*
Kathleen McGowan..... *Ochii întunericului Misterul fetei*
din zăpadă în apărarea luijacob

- *Cel mai vânat om • Genul nostru de trădător • Tunelul cu porumbei • Un adevăr delicat*
- *Orice lucru are prețul lui*
- *Un gentleman*
- *Intrați în El Encanto*
- *Povestea anticarului*
- *Ginny Moon: din secretele unei fetițe autiste*
- *Minciunile lui Locke Lamora • Piraţii mărilor roşii*
- *Cartea iubirii • Prințul poet*

Benjamin Mee..... - *Avem un ZOO!*
Brad Meltzer..... - *Cercul asasinilor • Cercul cavalerilor • Jocul zero*
Claire Messud..... - *Prietenie dispărută*
Maggie Mitchell..... - *A doua fată*
Walter Moers..... - *Cele 13 1/2 vieți ale căpitanului*
Rosa Montero..... - *Urs Albastru*
Jeniffer Murphy..... - *Cei iubiți nu mor niciodată • Nebuni din iubire*
Tea Obreht..... - *Te iubesc mai mult*
James Patterson / Maxine Paetro. David Park..... - *Soția tigrului*
Chris Pavone..... - *Private - Agenția de investigații Comisarul adevărului*
Malin Person Giolito..... - *Expatriații*
Michael Poore..... - *Nisipuri mișcătoare*
Francine Prose..... - *Dansul reîncarnării*
Manicka Rani..... - *Prima iubire*
Karen Raney..... - *Zeița orezului Două vieți*
James Reese..... - *Dosarul Dracula*
T.R. Richmond..... - *Ce-a lăsat în urmă*
Imogen Robertson..... - *Iarna la Paris*
Patrick Rothfuss..... - *Numele vântului • Teama înțeleptului • Tainica iscodire a celor tăcute*
Brian Ruckley..... - *Naşterea iernii* - seria *Lumea fără zei Misterul numelui tău*
Clara Sanchez..... - *Floare de zăpadă și evantaiul secret • Dragostea florii de bujor • Frumoasele chinezoaice*
Lisa See..... - *îngerul pierdut • Maestrul de la Prado Linia meridianului*
Javier Sierra..... - *Oamenii lui Animal*
Lorenzo Silva..... - *Ținta: Președintele*
Indra Sinha..... - *Ultima pictură a Sarei de los în pericol • Orizontul albastru Cheia Adâncului*
Dan Smith..... - *Privește-mă!*
Dominic Smith..... - *Turistul*
Wilbur Smith.....
Jose Carlos Somoza.....
Nicholas Sparks.....
Olen Steinhauer.....
Carole Stivers.....
Emma Straub.....
Sarah Stricker.....
Anne Sward.....
James D. Tabor.....
Kathryn Taylor.....
Yasuko Thanh.....
Brad Thor.....

- *Codul vieții*
- *Soare și nori în Mallorca*
- *Cinci copeici*
- *Cu sufletul la gură*
- *Dinastia Iisus*
- *Moștenirea partea 1* și *partea 2* (Saga *Daringham Halt} • Hotărârea Mireasma misterioasă a munților Galbeni*
- *Lista neagră*

- J.R.R. Tolkien — *Legenda lui Sigură și a lui Gudrun* (ediție bilingvă) • *Copiii lui Hurin* • *Hobbitul* • *Frăția inelului* (voi. 1 trilogia *Stăpânul Inelelor)* • *Cele două turnuri* (voi. 2 trilogia Stăpânul Inelelor) • *întoarcerea Regelui* (voi. 3 trilogia *Stăpânul Inelelor)* • *Silmarillion*
- S.K. Tremayne — *Dublă identitate*
- Heather Tucker — *Fata din lut*
- Stuart Turton — *Cele șapte morți ale lui Evelyn Hardcastle*
- Simon Urban — *Planul D*
- Timur Vermes — *Ia uite cine s-a întors*
- Javier Cercas — *Sub luna de șofran* • *Dincolo de Ril Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- Nicole C. Vosseler — *Secretul Medicilor*
- Paula Cifuentes — *Clipe de viață*
- Lesley Walton — *Impostorul*
- Catherine Delors — *Francisco Asensi*
- Malka Adler — *Fratii de la Auschwitz*
- Erik Orsenna — *Aventurile Vremea Sângele*
- Rachel White — *Impostorul Edgar Allan Poe*
- Sarah Vaughan — *Anatomia unui scandal*
- Nicholas Best — *Obiectiv Normandia*
- Jaqueline Scott — *Fratele • Iubire și sânge*
- David Wroblewski — *Povestea lui Edgar Mint*
- Edward Carey — *Il va neiger sur Gaza*
- Robert Kennedy — *Cântec de leagăn de la Auschwitz*
- Idelfonso Falcones — *Frumoasa mădănie*
- Joakim Zander — *Knazistul*
- Ken Follett — *Fata care a atins cerul*
- Markus Zusak — *Regina desculță*
- Antonio Garrido — *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca“*
- Rachel Halliburton — *Cititorul de cadavre*
- Georgia Hunter — *Iluzia optică*
- Antonio G. Iturbe — *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei*
- Laura McVeigh — *Bibliotecara de la Auschwitz*
- Colum McCann — *Sub stelele tăcute*
- Pauline Peters — *Transatlantic*
- - *Camera rubinie*

ROMAN ISTORIC / DRAMĂ ISTORICĂ

- Arik Orenstein — *Ia Auschwitz*
- Rachel White — *Impostorul*
- Sarah Vaughan — *Anatomia unui scandal*
- Jaqueline Scott — *Fratele • Iubire și sânge*
- David Wroblewski — *Povestea lui Edgar Mint*
- Javier Cercas — *Dincolo de Ril Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- Antonio G. Iturbe — *Fatimei Bibliotecara de la Auschwitz*
- Ken Follett — *Regina desculță*
- Antonio Garrido — *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca“*
- Rachel Halliburton — *Cititorul de cadavre*
- Georgia Hunter — *Iluzia optică*
- Antonio G. Iturbe — *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei Bibliotecara de la Auschwitz*
- Laura McVeigh — *Sub stelele tăcute*
- Colum McCann — *Transatlantic*
- Pauline Peters — *Camera rubinie*
- Javier Cercas — *Sub luna de șofran* • *Dincolo de Ril Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- Paula Cifuentes — *Clipe de viață*
- Lesley Walton — *Impostorul*
- Catherine Delors — *Francisco Asensi*
- Malka Adler — *Fratii de la Auschwitz*
- Erik Orsenna — *Aventurile Vremea Sângele*
- Rachel White — *Impostorul Edgar Allan Poe*
- Sarah Vaughan — *Anatomia unui scandal*
- Nicholas Best — *Obiectiv Normandia*
- Jaqueline Scott — *Fratele • Iubire și sânge*
- David Wroblewski — *Povestea lui Edgar Mint*
- Edward Carey — *Il va neiger sur Gaza*
- Robert Kennedy — *Cântec de leagăn de la Auschwitz*
- Idelfonso Falcones — *Frumoasa mădănie*
- Joakim Zander — *Knazistul*
- Ken Follett — *Fata care a atins cerul*
- Markus Zusak — *Regina desculță*
- Antonio Garrido — *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca“*
- Rachel Halliburton — *Cititorul de cadavre*
- Georgia Hunter — *Iluzia optică*
- Antonio G. Iturbe — *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei Bibliotecara de la Auschwitz*
- Laura McVeigh — *Sub stelele tăcute*
- Colum McCann — *Transatlantic*
- Pauline Peters — *Camera rubinie*
- Javier Cercas — *Sub luna de șofran* • *Dincolo de Ril Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- Paula Cifuentes — *Clipe de viață*
- Lesley Walton — *Impostorul*
- Catherine Delors — *Francisco Asensi*
- Malka Adler — *Fratii de la Auschwitz*
- Erik Orsenna — *Aventurile Vremea Sângele*
- Rachel White — *Impostorul Edgar Allan Poe*
- Sarah Vaughan — *Anatomia unui scandal*
- Nicholas Best — *Obiectiv Normandia*
- Jaqueline Scott — *Fratele • Iubire și sânge*
- David Wroblewski — *Povestea lui Edgar Mint*
- Edward Carey — *Il va neiger sur Gaza*
- Robert Kennedy — *Cântec de leagăn de la Auschwitz*
- Idelfonso Falcones — *Frumoasa mădănie*
- Joakim Zander — *Knazistul*
- Ken Follett — *Fata care a atins cerul*
- Markus Zusak — *Regina desculță*
- Antonio Garrido — *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca“*
- Rachel Halliburton — *Cititorul de cadavre*
- Georgia Hunter — *Iluzia optică*
- Antonio G. Iturbe — *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei Bibliotecara de la Auschwitz*
- Laura McVeigh — *Sub stelele tăcute*
- Colum McCann — *Transatlantic*
- Pauline Peters — *Camera rubinie*
- Javier Cercas — *Sub luna de șofran* • *Dincolo de Ril Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- Paula Cifuentes — *Clipe de viață*
- Lesley Walton — *Impostorul*
- Catherine Delors — *Francisco Asensi*
- Malka Adler — *Fratii de la Auschwitz*
- Erik Orsenna — *Aventurile Vremea Sângele*
- Rachel White — *Impostorul Edgar Allan Poe*
- Sarah Vaughan — *Anatomia unui scandal*
- Nicholas Best — *Obiectiv Normandia*
- Jaqueline Scott — *Fratele • Iubire și sânge*
- David Wroblewski — *Povestea lui Edgar Mint*
- Edward Carey — *Il va neiger sur Gaza*
- Robert Kennedy — *Cântec de leagăn de la Auschwitz*
- Idelfonso Falcones — *Frumoasa mădănie*
- Joakim Zander — *Knazistul*
- Ken Follett — *Fata care a atins cerul*
- Markus Zusak — *Regina desculță*
- Antonio Garrido — *Stâlpii pământului* • *O lume fără sfârșit* • *Codul „Rebecca“*
- Rachel Halliburton — *Cititorul de cadavre*
- Georgia Hunter — *Iluzia optică*
- Antonio G. Iturbe — *Supraviețuitorii* • *Mâna Fatimei Bibliotecara de la Auschwitz*
- Laura McVeigh — *Sub stelele tăcute*
- Colum McCann — *Transatlantic*
- Pauline Peters — *Camera rubinie*

-.....Lucy Ribchester *Clubul Clepsidrelor: Vremea sufragetelor*
-.....Lutz Seiler *Kruso*
-.....Jean Louis Vullierme *0 oglindă a Occidentului*

CLASICI CONTEMPORANI

Albert Camus & Rene Char… *Corespondență 1946-1959*
Miguel Delibes..... *Ereticul*
William Faulkner..... *Hoțomanii • Iscoada în țărână • O parabolă • Pe patul de moarte • Recviem pentru o*
Gabriel Garcia Marquez..... *călugăriță JV-am venit să țin*
Witold Gombrowicz..... *un discurs Jurnal* - voi. I și II
Hermann Hesse..... *Cele mai frumoase povestiri* voi. 1 și voi. 2 - colecția Nobel • *Narcis și Gură-de-Aur*
Ruth Hogan..... *Paradisul lui Queenie Malone*
John Irving..... *Văduvă pentru un an*
James Joyce..... *Stephen Eroul*
Andre Malraux..... *Carnet din URSS1934*
Thomas Mann..... *Casa Buddenbrook* voi. 1 și 2 ~ colecția Nobel
William Saroyan..... *Aventurile lui Wesley Jackson • Nebunie în familie*
John Steinbeck..... *Călătorii cu Charley*
Joakim Zander..... *Prietenul*
Stefan Zweig..... *Amoc. Obsedatul*

- RAO CONTEMPORAN
- Chimamanda Ngozi Adichie .... *Hibiscus purpuriu*
-.....Angela Becerra *Ella*
-.....Adrienne Celt
.....*Chemareafocului*
-.....Carlos Franz *Deșertul • Locul în care a fost paradisul*
-.....Jack Fernley *America uber alles*
-.....Howard Jacobson *Vremea maimuțelor*
-.....Siegfried Lenz *Un moment de reculegere*
-.....Colum McCann *Goana nebună a lumii*
-..... *Dora Bruder • Un*
Patrick Modiano..... *pedigri*
-.....
Sara Stridsberg.....

- AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

-.....Anghel Andreescu
.....*Acțiunile separatiste*
-.....Anghel Andreescu, *Efectul migrației asupra securității*
- Dan Andreescu, Dan Bardaș... *României și a Europei*
-.....Vartan Arachelian *Cartea regelui romantic și a fiilorfără*
- *de țară • Numele și umbra • Scânteia*

- *vine de la Moscova • Istoria unei supraviețuiri*

Ion Bâtlan.....
- *Reconsiderări filozofice*

Augustin Buzura.....
- *Absenții • Drumul cenușii • Nici vii, nici morți • Orgolii • Recviem pentru nebuni și bestii • Refugii • Vocile nopții Străinul din oglindă*

Doina Chereches.....

Eugen Ovidiu Chirovici.....

Adrian Eugen Cristea, Marius Marinescu, Mihai Mitran....
- *Cine a ucis-o pe Nora Jones? • Hoodoo Creek • 0 amintire de la Paris • Pulbere neagră • Sanitarium • Cartea oglinzilor*

Ciprian Enea.....

Corneliu Filip.....

Freddy Gârbaci.....

Mircea Malița.....
- *Cartierul interzis*

Vanessa D. Maris.....
- *Jurnalul unui călător boem*

Eugen Mihăescu.....
- *Ion Ghițulescu, omul de la microfonul radio*

Ștefan Mitroi.....
- *Iubirea si faptele timpului*

Doru Munteanu.....
- *Homo Praudens • Istoria văzută prin ochii diplomatului*

Adrian Năstase.....
- *Imagini de Fado*

Adrian Onciu.....
- *Corina • Rebel • între linii • Strigăte in pustiu*

Dan Ioan Pantoiu.....

Dumitru Popescu.....
- *Atunci când era mereu duminică • Biblia pentru Jurnici • Dulce ca pelinul • Jocuri de nenoroc*

Tudor Vlad Popescu.....
- *Viața de împrumut*

Flaviu George Predescu.....
- *Sub Țodia Momentului: Blog'n Roii voi. 7 • Războiul lui Onoda: Blog'n Roii voi. 8*

Dinu Săraru.....

Aurelian Silvestru.....

Mirel Talos.....
- *Templul negru*

Stelian Tănase.....
- *Mercenarul întunericului*

Stelian Turlea.....
- *Cătând în urmă, istovit, spre omul poliedric • Artemis sau uzurparea sentimentului • Singurătatea mărilor Taina. O nouă incursiune în irealitatea imediată*

Olimpian Ungherea.....
- *Softul Ge*
- *Corrida • Ura din ochii vulpii*
- *Cel rătăcit*
- *Colecționarul de nuduri*

- *Nocturnă cu vampir*
- *Treifemei*
- *Dex masonic* — voi. l și 2 • *Sayonara. Confesiunile unui criminalist*

- COLECȚIA PENTRU TINE
-.....Antony Capella *Ofițerul stării civile*
-.....Sarah Lark *în Țara Norului Alb,* voi. I din
- trilogia *în Țara Norului Alb • Cântecul maorilor* voi. II din trilogia *în Țara Norului Alb • Strigătul păsării*

COLECȚIA ICEBERG FICTION

Åsa Avido Larsson de la Motte

Arnaldur Indriðason

Jo Nesbo

Jussi Adler Olsen

Jan T. Sehlberg

Erik Axl Sund

Erik Valeur

Jakob Vedelsby

Kiwi voi. III din trilogia *în Țara Norului Alb • Aurul maorilor* voi. I din trilogia *KAURI • în umbra arborelui Kauri.* voi. II din trilogia *KAURI • 0 speranță la capătul lumii*

Insula nemuririi

Jocul • Bubble • Buzz

O minune de copil

Câinii din Riga • Creierul lui Kennedy • Culpa • Omul din Beijing • Pantofi italienești • Ucigași jară chip - seria Inspectorul Wallanîer

Călăul • Steaua diavolului • Mântuitorul • Omul de zăpadă Camera groazei • Vânătorii de oameni • Somnul rațiunii

Mono, Virus mortal

Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea I • Trauma. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea a Il-a • Catharsis. Slăbiciunea Victoriei Bergman partea a III-a Al șaptelea copil

Legea umanității